

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Reynolds_Alastair-Odhalený vesmír_07-Udoli_vykoupeni_1.pdb

PDB Name: Reynolds OV7 Údolí vykoupení 1
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.12.2008
Modification Date: 11.12.2008
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Alastair Reynolds
Údolí vykoupení - kniha první
Odhalený vesmír 7

The right of Alastair Reynolds to be identified
as the author of this work has been asserted by him
in accordance with the Copyright,
Designs and Patents Act 1988.
© Alastair Reynolds, 2004
Translation © Jana a Jan Jam Oščádalovi, 2006
Cover © Jan Patrik Krásný, 2006
© TRITON 2006

ISBN 80-7254-794-1

Nakladatelství Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

ALASTAIR REYNOLDS

ÚDOLÍ VYKOUPENÍ

kniha první

TRITON

Prolog

Stojí na konci mola a pozoruje oblohu. V měsíčním svitu se prkna lesknou jako stříbřitě modrá stuha natažená ke břehu. Inkoustově černé moře tiše šplouchá o pilíře. Na protější straně zálivu, směrem k západnímu obzoru, se mihotají světelné skvrny, září zeleně jako potopená flotila galér se všemi světly planoucimi.

Je oděná, pokud se to vůbec dá takto označit, v bílém oblaku mechanických motýlů. Vybízí je, aby se k ní přitiskli. Jejich křídla se těsně spojí a vytvoří jakési brnění. Není jí zima - večerní vánek je teplý, obtěžkaný zvláštními omamnými vůněmi ze vzdálených ostrovů - ale připadá si zranitelná, neboť cítí, jak ji pečlivě zkoumá něco většího a staršího, než je sama. Kdyby přiletěla před několika měsíci, když na této planetě ještě přebývaly desetitisíce lidí, moře by jí sotva věnovalo tolik pozornosti. Ostrovy jsou však nyní opuštěné, až na pár umíněných opozdílů či několik zvědavců, kteří přistáli nedávno jako ona. Moře se probudilo, protože její chemické signály představují něco nového - nebo spíš něco, co bylo hodně dlouho pryč. Světelné skvrny na druhé straně zálivu se objevily, teprve až sem přišla.

Není to náhoda.

Po celé té době si ji moře stále pamatuje.

"Už bychom měli jít," volá její ochránce, jeho hlas k ní přilétá z temného břehu, vycítí jeho netrpělivost podle toho jak se opírá o hůl.

"Není zde bezpečno, když přestali udržovat prstenec."

Prstenec, ovšem, teď ho vidí, půl oblohu jako přehnané, neumělé ztvárnění Mléčné dráhy. Třpytí se a pableskuje: nespočet kamenných zlomků odráží světlo bližšího slunce. Když přiletěla, planetární správa prstenec ještě udržovala; každých pár minut zahlédla načervenalý záblesk, jak některá automatická raketa zvedala na vyšší oběžnou dráhu velký úlomek, aby nevníkl do atmosféry a nespádl do moře. Vyrozuměla, že si ostrované při každém záblesku něco přáli. Nebyli o nic pověřivější než obyvatelé jiných planet, s nimiž se setkala, ale věděli, že jejich svět je nadobyčej křehký - a bez záblesků nebude ani budoucnost. Správu by to nic nestálo, kdyby i nadále prstenec zachovávala:

samoopravovací bezpilotní rakety mohly provádět tytéž stereotypní úkony ještě čtyři sta roků po vystěhování. Ukončení jejich činnosti bylo čistě symbolické gesto, které mělo urychlit evakuaci. Zahledí se přes závoj prstence na zbylý, vzdálenější měsíc, který se nerozpadl. Lidé na planetě se nikdy nedozvěděli, co se stalo. Ona to ví. Viděla to na vlastní oči, třebaže z dálky. "Jestli tady hodláš postávat..." říká její ochránce. Otáčí se k pevnině. "Potřebuji ještě chvilku. Pak půjdeme." "Dělá mi starosti, aby nám někdo neukradl loď. Dělají mi starosti Stavitelé hnízd." Přikývne, chápe jeho obavy, ale přesto je rozhodnutá vykonat, co ji sem přivedlo. "Lodi se nikdo ani nedotkne. A Stavitelé hnízd tě trápit nemusí." "Trápí mě, že o nás mají tak mimořádný zájem." Odežene z čela zatoulaného mechanického motýla. "Ten měli vždy. Jsou jenom zvědaví, nic víc." "Dávám ti hodinu," říká ochránce. "Potom tě tady nechám." "To bys neudělal." "Máš jen jednu možnost, jak to zjistit." Usmívá se, protože ví, že by ji neopustil. Ale přiznává, že její ochránce má k neklidu důvod. Letěli sem proti směru evakuace, jako by pluli proti proudu řeky, museli uhýbat nespočetným odlétajícím lodím. Než dospěli na orbitu, tranzitní pásy již byly uzavřeny; správa zakázala cesty na ostrovy. Upláceli a vymýšleli úskoky, aby se dostali do vagonu. Měli kabinu jen pro sebe, ale jak se vyjádřil její ochránce, načichla strachem a panikou; lidské chemické signály se zažraly do čalounění. Potěšilo ji, že nemá tak citlivý čich jako on. Už tak se dost bála, víc než by mu kdy přiznala. Vystrašilo ji, že je Stavitelé hnízd sledovali až do této sluneční soustavy. Jejich zvláštní spirálovitá loď - vroubkovaná a členitá, lehce průsvitná - je jedno z posledních plavidel na orbitě. Chtějí od ní něco, nebo jen pozorují? Opět vyhlíží na moře. Možná si to jen představuje, ale jako by se zvýšil počet i velikost světélkujících skvrn. Už tolik nepřipomínají flotilu potopených galér, spíš celou zaplavenou metropoli. A zdá se, že se pomalu stahují k molu. Oceán ji může ochutnávat: nad hladinou se míhají drobné organismy. Pronikají kůží do krve, do mozku. Zajímá ji, kolik toho moře ví. Muselo vytušit evakuaci, vycítilo odchod tolika lidských myslí, nyní postrádá příchody plavců a přenos neurálních informací. Možná dokonce vycítilo, že prstenec už nikdo neudrží: několik menších kusů bývalého měsíce cáklo do vody, naštěstí daleko od těchto ostrovů. Ale kolik toho oceán opravdu ví o tom, co bude dál? Vydává příkaz motýlům. Z paže se jich zvedá celý oblak a shromažďuje se jí před obličejem. Spojují křídla a vytvářejí obrazovku velikosti kapesníku, na obvodu střapatou, kde se křídélka dál třepetají. Plocha mění barvu, pak dokonale zprůhlední, až na fialový okraj. Zaklání hlavu a hledí vysoko do večerní oblohy skrze zlomky prstence. Motýli počítačovým kouzlem vymažou prstenec i měsíc, obloha po skocích tmavne, temnota je stále hlubší a hvězdy jasnější. Hledá jednu konkrétní, až po chvilce soustředění ji rozpozná. Na hvězdě samotné není nic mimořádného. Je prostě jenom nejbližší k této binární soustavě, pouhou přehrší světelných let daleko. Jenže tato hvězda je předzvěstí, označuje čelo vlny, kterou nelze zastavit. Byla u toho, když tu soustavu před třiceti roky evakuovali. Motýli předvedou další kouzlo. Obraz se zvětší a zaostří, hvězda postupně jasní a zbarvuje se. Teď už není bílá, dokonce ani namodralá, ale neklamně zelená. To není v pořádku.

1

Ararat, soustava p Eridani A, 2675

Štír dohlížel z lodě na Vaska, zatímco mladík plaval ke břehu. Štír celou cestu myslel na utonutí, jaké by to bylo, klouzat do temných hlubin. Říkalo se, že když člověk musí zenřit, nemá-li na vybranou, tak utopení není právě nejhorší způsob. Rád by věděl, jak si tím může být kdokoli jistý a zda to platí také u hypervepřů.

Dosud o tom přemýšlel, když loďka smýkavě zastavila, přívěsný elektromotor běžel naprázdno, dokud ho nevypnul. Naklonil se a strčil do vody hůl, odhadl, že hloubka není víc než půl metru. Doufal, že natrefí na průliv a dostane se k pevnině blíž, ale vybírat si nemůže. I kdyby si nedohodl s Vaskem, kde na něho počká, neměl čas odplout zpátky na moře, jezdit kolem dokola a pátrat po slibnějším místě, jaké by obtížně hledal i za klidného moře a bezmračné oblohy. Štír se přesunul na příď a popadl provaz potažený plastem, který Vasko používal pod hlavu místo polštáře. Uvázal si konec pevně kolem zápěstí a lehce se přehoupl přes okraj loďky. Žbluňkl na mělčinu, lahově zelená voda mu pleskala o nohy těsně nad koleny. Přes tlustou kůži bot a kamaši bezmála necítil chlad. Když vyskočil, loďka začala pomalu odplouvat, ale trhl zápěstím a otočil příď do správného směru. Dal se do kroku, naklonil se a táhl. Kameny pod nohama byly zrádné, ale pro jednou mu jeho křivé nohy dobře posloužily. Udržoval tempo, až měl vodu pouze do poloviny vysokých bot a ucítil, jak loďka drhne o dno. Odtáhl ji ještě deset kroků ke břehu, ale dál už nechtěl riskovat.

Vasko se mezitím také dostal na mělčinu. Přestal plavat a postavil se.

Štír se vrátil k loďce, šupinky a lístky zrezavělého kovu se mu olupovaly pod rukama, když ji přitahoval blíž. Měla už za sebou svých sto dvacet hodin máčení v agresivní vodě, takže tohle bude pravděpodobně její poslední cesta. Sáhl dovnitř a vyhodil malou kotvu. Neudělal to dřív, protože kotvy byly stejně náchylné ke korozi jako všechno kovové. Nevyplácelo se zbytečně je zatěžovat.

Znovu se ohlédl na Vaska, který se k němu opatrně brodil s pažemi rozpraženými, aby udržel rovnováhu.

Štír posbíral jeho oděv a strčil ho do rance, kde měli potraviny, čerstvou vodu a lékárníčku. Hodil si ranec na záda a vydal se ten kousek na suchou zem, občas se za Vaskem ohlédl. Zacházel s tím mládencem tvrdě, ale jakmile se jednou začal ve Štírovi zvedat hněv, nedokázal ho udržet na uzdě. Nepříjemný sklon. Naposledy pozvedl ve vzteku ruku proti

člověku před třídvaceti lety. Mezitím také zjistil, že násilí se skrývá i ve slovech. Kdysi by nad tím mávl rukou, ale poslední dobou se snažil žít jinak. Domníval se, že některé věci už nechal za sebou.

Tu zlost v něm pochopitelně vyplavila na povrch vyhlídka, že se setká s Clavainem. Přinášela s sebou příliš velké obavy a oživila silné citové pouto, které se táhlo zpět až do bahna minulosti prosáklého krví. Clavain věděl, co byl Štír zač. Clavain přesně věděl, čeho je schopen.

Štír se zastavil a počkal, až ho mladík dohoní.

"Pane..." Vasko byl zadýchaný a třásl se.

"Jaké to bylo?"

"Měl jste pravdu, voda je studenější, než se zdálo."

Štír shodil ranec z ramene. "Myslel jsem si to. Ale udělal jsi dobře. Tady máš šaty. Za chvíli budeš v suchu a teple. Nelituješ, že mě doprovázíš?"

"Ne, pane. Vždyť jsem přece sám toužil po dobrodružství."

Štír mu podal oblečení. "Až budeš v mém věku, rád se mu vyhneš, pokud to jen trochu půjde."

Den byl klidný jako vždy, když oblačná příkrývka na Araratu byla slabá. Bližší slunce, kolem něhož Ararat obíhal, viselo nízko na západě a vypadalo jako vybledlá skvrna. Jeho vzdálený binární společník zářil jako bílý drahokam trhlínou v oblacích na opačné straně oblohy. Byla to slunce p Eridani A a B, jenže nikdo jim neřekl jinak než Jasné a Mléčné slunce.

Ve stříbrošedém denním světle připomínala šedozelená voda odstátou vylouhovanou polévku. Když šplouchala Štírovi kolem bot, zdála se hustá a neprůhledná, ale navzdory tomu zde bylo nasycení mikroorganismy na araratské poměry nízké. Přesto Vaskovi hrozilo při plavání jisté nebezpečí, rozhodl se však správně, dostali tak loďku mnohem blíž ke břehu. Štír se sice nepovažoval za odborníka, ale věděl, že Přetvářeči většinou navazují kontakt s lidmi v oblastech oceánu, kde organismy vytvářejí celé prámy organické hmoty. Tady byla koncentrace poměrně nízká, nehrozilo riziko, že Přetvářeči rozežerou loďku, zatímco budou pryč, nebo vytvoří místní vlnu, která by ji spláchla na moře.

Vystoupili na suchou zem, mírně svažité kamenitý břeh byl z dálky vidět jen jako temná linka. Tu a tam souš přerušovala mělká jezírka, zrcadlila se v nich stříbřitě šedá obloha. Procházeli mezi nimi k bílé bublině uprostřed pláně.

"Ještě jste mi neprozradil, proč jsme tady, pane," řekl Vasko.

"To brzo zjistíš. Nejsi snad dost nadšený, že se setkáš se starým pánem?"

"Spíš vystrašený."

"Jo, tohle s lidmi dělává, ale neber si to tak. Nezakládá si na projevech úcty a váženosti."

Po deseti minutách chůze se Štírovi znovu vrátila síla, kterou vynaložil na vlečení loďky. Tou dobou se už z bubliny stala kupole a konečně rozeznali nafukovací stan. Kolíky zaražené do skály ho držely u země. Bílé plátno, mnohokrát zalátané a všelijak opravované, potřísnily různé odstíny solankovité zeleně. Kolem se povalovaly kusy zvláštních lastur, vyplavených mořem, jenomže způsob, jakým byly rozložené, byl nepochybně záměrný.

"Jak jste prve říkal, pane," ozval se Vasko, "že se Clavain nevydal na konec světa..."

"Oč ti jde?"

"Pokud celou dobu tábořil tady, proč nám to jednoduše neřekli?"

"Kvůli důvodu, proč je tady," odsekl Štír.

Obcházel nafukovací stan, až našli přetlakový průchod. Vedle hučela malá krabice, která do stanu dodávala elektřinu, aby mohl být udržován tlak a teplota, prostě zajišťovala pohodlí obyvatele.

Štír zkoumal kousek lastury, přejížděl prstem po ostrém, zlomeném okraji. "Vypadá to, že je sesbíral na břehu."

Vasko ukázal na otevřený průchod: "Nezdá se, že je právě někdo doma."

Štír otevřel vnitřní vchod. Spatřil palandu a úpravně složené lůžkoviny. Skládací stůl, vařič a potravinový syntezátor. Karafu s filtrovanou vodou a kontejner s jídlem. Kompresor, který stále běžel, a pár menších úlomků lastur na stolku.

"Nedá se odhadnout, jak dlouho je pryč," řekl Vasko.

Štír zavrtěl hlavou: "Ne dlouho. Nanejvýš hodinu či dvě."

Vasko se rozhlédl a hledal stopy, podle nichž to Štír poznal. Žádné ani najít nemohl: hypervepří už dávno zjistili, že citlivý čich, zděděný po předcích, je výhoda, kterou nesdílejí s původním lidstvem. A rovněž zjistili - ne zrovna příjemným způsobem - že lidé nemají rádi, když se jim to připomíná.

Vyšli ven, vnitřní vchod uzavřeli tak, jak ho našli.

"Co teď?" zeptal se Vasko. Štír si sundal ze zápěstí rezervní komunikační náramek a podal ho mládenci. Už byl nastavený na chráněnou frekvenci, nehrozilo nebezpečí, že by je uslyšeli na jiných ostrovech. "Umíš to používat?"

"Zvládnou to. Máte pro mě nějaké konkrétní příkazy?"

"Jo. Počkáš tady, dokud se nevrátím. Myslím, že Clavaina přivedu. Kdyby napřed natrefil na tebe, povíš mu, kdo jsi a s kým jsi připlul. Potom mi zavoláš a slušně požádáš Clavaina, aby byl tak laskav a promluvil se mnou. Pochopil jsi to?"

"A když se nevrátíte?"

"Tak raději zavolej Krvákovi."

Vasko nervózně ohmatával náramek: "Zdá se, že vám dělá trochu starosti jeho duševní stav. Myslíte, že by mohl být nebezpečný?"

"Doufám, že jo," řekl Štír, "protože jestli ne, tak nám k ničemu nebude." Poplácal mladíka po rameni. "Teď tady počkej, než ostrov obejdu. Nebude to trvat déle než hodinu, určitě ho najdu někde u vody."

Štír se trmácel po kamenitém břehu ostrova, rozpažil krátké a tlusté ruce kvůli rovnováze, ani v nejmenším se nestaral, jak nemotorně či komicky vypadá.

Zpomalil, zdálo se mu, že v dálce zahlédl postavu, jak se objevuje a zase ztrácí v houstnoucí mlze, která se zvečera zvedala nad mořem. Mhouřil oči, aby lépe zaostřil, zrak mu už nesloužil tak dobře jako zamlada v Kaldeře. Na jedné straně doufal, že je to skutečně Clavain, na druhé se obával, že je to jen výplod jeho fantazie, optický klam stvořený z balvanů, světla a stínů.

Přestože si to nechtěl připustit, byl neklidný. Uběhlo šest měsíců, co viděl Clavaina naposled. Vlastně to zas tak dlouho nebylo, přinejmenším ve srovnání s délkou lidského života. Přesto se nedokázal zbavit pocitu, že ho čeká setkání se starým známým, kterého nepotkal už celá desetiletí, takže ho zážitky a zkušenosti mohly změnit k nepoznání. Uvažoval, jak by se měl zachovat, kdyby se ukázalo, že starý pán opravdu přišel o rozum. Pokud ano, pozná to vůbec? Štír žil mezi původními lidmi dost dlouho, aby si troufal odhadnout jejich úmysly, nálady a duševní stav. Říkalo se, že mozky lidí a hypervepřů nejsou příliš odlišné. Jenomže v Clavainově případě si Štír musel neustále připomínat, že jakékoli odhady jsou k ničemu. Starý pán nebyl jako ostatní lidé. Formovala ho historie, která vytvořila bytost naprosto unikátní, a proto snad i trochu obludnou.

Štírovi bylo padesát. Znal Clavaina půl života, od doby, kdy ho u Žlutozemě v soustavě Epsilon Eridani zajala někdejší Clavainova frakce. Krátce nato Clavain od Spojených zběhl, a když se Štírem překonali vzájemnou nedůvěrou, začali bojovat bok po boku. Seskupili nezávislé bojůvky a skupiny kriminálních živlů z oblasti Žlutozemě, uloupili světlohonce a odletěli k Obrodě do soustavy Delt Pavonis. Cestou je ohrožovali a pronásledovali Spojení, bývalí Clavainovi druhové. Od Delt Pavonis odletěli na zcela jiném světlohonci až sem, na modrozelenou vodní planetu Ararat. Potom už nebylo válečníků zapotřebí, nadále však spolupracovali při založení prozatímní kolonie.

Naplánovali a přivedli k životu všechny zdejší obce. Často se přeli, ale výhradně kvůli důležitým věcem. Když se jeden začal přiklánět k příliš tvrdým či mírným metodám, druhý ho usměnil. Právě v tomto období si Štír upevnil charakter a potlačil zášť, kterou v něm celý život vzbuzovali lidé. Kdyby za nic jiného, tak za to vděčil Clavainovi.

Jenže nikdy nic není jednoduché, že?

Problém byl v tom, že starý pán se narodil před pěti sty roky a většinu z nich opravdu prožil. Co když je Clavain, jak ho znal Štír - jak ho znala většina kolonistů, když už jsme u toho - jen přechodný stav osobnosti, jako když za bouřlivého dne ošidně vykoukne slunce? Na počátku jejich známosti ho po očku sledoval, zda neprojeví nevybíravé vražedné sklony. Ale neobjevil se ani náznak, zato viděl víc než dost, aby se ujistil, že Clavain není takový mordýř, jakého z něj udělaly dějiny.

V posledních dvou letech se však jeho jistota začínala drolit. Ne snad že by se Clavain stával krutější, svárlivější nebo agresivnější, ale jako by se v něm cosi zlomilo. Jako když se během dne nenápadně mění osvětlení krajiny. Štír věděl, že ostatní podobně pochybují i o něm, ale to byla jen mizivá útěcha. Svůj duševní stav znal a věřil, že už nikdy neublíží člověku jako kdysi. Mohl však pouze hádat, co se odehrává v hlavě jeho přítele. Byl si jistý pouze tím, že důvěrný přítel, po jehož boku bojoval, se mu vzdálil a uzavřel se do svého soukromého vesmíru. Štír mu přestal rozumět dávno před tím, než odplul na tento ostrov.

Ale Clavaina za to neobviňoval. To nemohl nikdo.

Šel dál, až začal rozlišovat podrobnosti a ujistil se, že je ta postava skutečná. Nehybně dřepěla na břehu, jako kdyby se zasněla při laickém průzkumu fauny v přílivovém jezírku.

Štír přítele poznal, spolehlivě by ho poznal, i kdyby nevěděl, že je na ostrově. Nakrátko pocítil záchvěv úlevy.

Přinejmenším je starý pán ještě naživu. Ať už se to dál vyvine jakkoli, aspoň tohle dopadlo dobře.

Jakmile se ještě víc přiblížil, Clavain vytušil jeho přítomnost a ohlédl se. Když Štír připlul, bylo bezvětrí, ale teď se zvedl vítr a vmetl Clavainovi rozčuchané bílé vlasy do ošlehané tváře. Vousy, před odjezdem upravené, měl rovněž dlouhé a nestříhané. Byl celý v černém, přes ramena měl přehozený tmavý plášť, ale přesto bylo vidět, jak je vyhublý. Setrval v nepohodlné pozici, jako by tam přidřepěl jen na chvilku a zapomněl vstát.

Štír nepochyboval, že tak civí na moře už celé hodiny.

"Nevile!" zavolal.

Clavain něco odpověděl, jeho rty se pohnuly, ale slova přehlušilo syčení příboje.

Zavolal znovu: "To jsem já - Štír!"

Clavainova ústa se opět pohnula. Hlas měl ochraptělý, stěží hlasitější než šepot. "Opakuju, že jsem ti přikázal, abys sem nechodil."

"Já vím." Štír šel blíž. Bílé vlasy Clavainovi poletovaly sem a tam před zapadlými stařeckými očima. Vypadalo to, jako by hleděl do obrovské a bezútěšné dálky. "Já vím, a šest měsíců jsem tvou žádost respektoval."

"Šest měsíců?" Starý pán se pousmál. "Už tak dlouho?"

"Šest měsíců a týden, jestli to chceš vědět přesně."

"Vůbec mi to tak nepřipadá. Mám pocit, že to bylo včera."

Clavain se znovu otočil k moři. Štír na jeho týle zahlédl mezi prořídými vlasy narůžovělou pokožku, jakou měli hypervepři.

"Ale jindy mi to zas připadá mnohem déle," pokračoval Clavain, "jako bych tady strávil celý život. Někdy mívám pocit, že jsem jediný člověk na planetě."

"Jenže my tady pořád jsme," řekl Štír. "Všech sto sedmdesát tisíc kolonistů. A pořád tě potřebujeme."

"Výslovně jsem žádal, abyste mě nerušili."

"Pokud to nebude důležité. Tak zněla dohoda, Nevile." Starý pán opatrně, namáhavě vstal. Vždycky byl vyšší než Štír, teď však byl tak hubený, že připomínal jen letmo načrtnutou figuru. Proti obloze vypadaly jeho paže a nohy jako tenké čáry.

Štír se zahledl Clavainovi na ruce. Štíhlé prsty mohly patřit chirurgovi. Nebo možná inkvizitorovi. Dlouhými nehty škrtl o zvlhlou látku tmavých kalhot, až sebou Štír trhl.

"Tak co se děje?"

"Něco jsme našli," řekl Štír. "Nevíme přesně, co to je a kdo to poslal, ale domníváme se, že ten objekt přiletěl z vesmíru. Taky máme podezření, že by někdo mohl být uvnitř."

2

Světlohonec Nanebevstoupení poznáním,
mezihvězdný prostor, 2615

Šéflékař Grelier procházel kruhovými, zeleně osvětlenými uličkami výroby těl.

Broukal si a pohvizdoval, šťastný ve svém prostředí, šťastný, že je obklopen hučícími stroji a zpola zformovanými lidmi. Těšil se na sluneční soustavu, která ležela před nimi, a jak ovlivní vývoj událostí. Pravda, nemusely se týkat přímo jeho, ale určitě budou významné pro jeho rivala, pokud šlo o přízeň královny. Grelier byl zvědavý, jak se královna vyrovná s dalším Kveičiho neúspěchem. Jak znal královnu Jasmínu, nebude se s ním vyrovnávat nijak snadno. Usmál se. Zvláštní bylo, že soustava, od níž tolik záviselo, neměla dosud jméno, nikdo se ještě nezabýval vzdálenou hvězdou a nezajímavou skupinkou planet. Zatím pro to taky nebyl důvod. Možná by našel nesrozumitelné katalogové číslo v astronavigační databázi Nanebevstoupení poznáním, a určitě i v záznamech jiných mezihvězdných lodí, společně s krátkými poznámkami o hlavních charakteristikách slunce a planet, pravděpodobném nebezpečí a podobnými informacemi. Jenže tyto databáze nebyly určeny pro lidské oči, vytvořily je stroje jen proto, aby do nich nahlížely a upravovaly je jiné stroje, když prováděly tiše a rychle všechny ty úkony, které byly pro lidi příliš nudné nebo příliš složité. Ten záznam tvořil pouze řetězec binárního kódu, několik tisíc jedniček a nul. Vyhledán byl jen třikrát za celý provoz Nanebevstoupení poznáním, což bylo měřítkem bezvýznamnosti této soustavy. Upravován byl pouze jednou.

Grelier to věděl, že zvědavosti si to ověřil.

Přesto nyní, možná poprvé za celou historii, věnoval někdo soustavě víc než jen prchavý zájem. Pořád neměla jméno, ale přinejmenším to někomu vadilo, královnu Jasmínu popouzelo, že byla nucena hovořit o ní jako "ta soustava před námi" nebo "ten systém, kam míříme". Ale Grelier věděl, že se nebude obtěžovat soustavu pojmenovat, pokud se neukáže hodnotná. A určení její hodnoty spočívalo výhradně v rukou královnina oblíbence Kveičiho, jehož obliba však rychle upadala.

Grelier se zastavil před jedním tělem. Vznášelo se v průhledném vyživovacím gelu v zelené kultivační nádrži. Ze spodní části nádrže trčely ovladače cirkulace živin jako řady varhanních rejstříků, některé zasunuté, jiné vytažené. Citlivě regulovaly biochemické prostředí živného média. Mosaznými koly ventilů na boku nádrže se upravoval průtok chemikálií i fyziologického roztoku.

Na nádrži byl pověšený záznamník s průběžnými zápisy o klonování těla. Grelier prolistoval laminované stránky, aby se ujistil, že je vše v pořádku. Ačkoli většina těl ve výrobní nádrži dosud neopustila, tento exemplář - dospělá žena - byl už jednou ohřátý a použitý. Způsobená poškození však během regeneračního procesu mizela, jizvy na břicho se neviditelně zhojily a nová noha byla jen o kousek kratší než ta nezraněná. Jasmína podobné flikování neschvalovala, jenomže její spotřeba těl překročila kapacitu výroby.

Grelier láskyplně zaťukal na sklo. "Vedeš si výborně."

Šel dál, náhodně kontroloval další těla. Někdy mu stačil letmý pohled, často však prolistoval záznamník, zamyslel se a maličko upravil nastavení. Na své odborné znalosti byl patřičně hrdý. Nikdy se nevychloubal ani nesliboval nic, co stoprocentně nemohl splnit - na rozdíl od Kveičiho, který měl plnou hubu planých slibů, sotva vstoupil na palubu Nanebevstoupení poznáním.

Chvilí mu to vycházelo. Grelier si dlouho budoval pozici královnina blízkého důvěrníka, a znenadání zjistil, že mu jeho postavení vyrval libový frajer. Kdykoli teď královnu ošetřoval, neslyšel nic jiného, než jaké jim Kveiči přinese bohatství: Kveiči tohleto, Kveiči tamhleto. Královna dokonce začala žehrat na Grelierovu výkonnost, stěžovala si, že výroba expeduje těla příliš pomalu a terapie k udržení pozornosti ztrácí účinnost. Grelier byl nakrátko v pokušení udělat něco, čím by upoutal její zájem, co by ho vyneslo zpět na výsluní přízně.

Nyní byl nesmírně rád, že nic takového neudělal, stačilo pouze vyčkat. Kveiči si sám kope hrob, když vzbuzuje naděje, které rozhodně nemůže naplnit. Naneštěstí - samozřejmě pro Kveičiho, nikoli pro Greliera - ho Jasmína vzala za slovo do posledního písmene. Pokud Grelier odhadoval správně královninu náladu, chudák starouš Kveiči se co nevidět dočká ozdravného pobytu v železné panně.

Grelier se zastavil u nádrže s dospělým mužem, který již během poslední kontroly vykazoval vývojové odchylky. Seřídil sice nastavení, ale úprava nebyla nic platná. Necvičenému oku by exemplář připadal docela normální, postrádal však dokonalou symetrii, kterou Jasmína vyžadovala. Grelier zavrtěl hlavou a položil ruku na vyčiděné mosazné kolo ventilu. Pokaždé to bylo těžké rozhodnutí. Tělo nevyhovovalo obvyklé výrobní normě, jenže tu nesplňovala ani sflikovaná těla. Nastal čas přimět Jasmínu, aby se smířila s nižší kvalitou? Vždyť právě ona tlačila produkci výroby až nad únosnou mez.

Ne, rozhodl se Grelier. Jestli se něčemu z celé té nechutné historie s Kveičim přiučil, tak tomu, že je nezbytné zachovat si vlastní úroveň. Jasmína mu vynadá, že tělo zničil, ale nakonec bude respektovat jeho rozhodnutí, ocení jeho úsilí dosáhnout dokonalosti.

Otočil mosazným kolem a zavřel přívod fyziologického roztoku. Poklekl a zasunul většinu záklopek pro cirkulaci živin. "Je mi líto," řekl klidně a bezvýrazně tváří za sklem, "ale obávám se, že ses moc nepovedl."

Naposledy pohlédl na exemplář. Už za několik hodin by se patologické změny nápadně projevíly. Tělo však bude rozebráno a základní chemikálie použity v jiném výrobním procesu.

V uchu mu zabzučelo sluchátko. Dotekem přístroj zapnul.

"Greliere... Již vás čekám."

"Jsem na cestě, madam."

Synchronně s poplašným signálem se na poklopu kultivační nádrže rozblíkalo rudé světlo. Grelier stisknutím tlačítka poplašné zařízení vypnul. Do výroby těl se vrátil klid, jen občas narušený zabubláním živného roztoku nebo tichým cvaknutím regulačního ventilu.

Grelier spokojeně přikývl, že je vše zase pod kontrolou, a beze spěchu kráčel dál.

Ve stejném okamžiku, kdy Grelier uzavřel poslední ventil, zachytily detektory Nanebevstoupení poznáním anomálii.

Trvala chvilku, pouze něco málo přes půl sekundy, ale byla natolik neobvyklá, že do toku dat vypustily návštěi; indikovalo, že mimořádný jev zasluhuje mimořádnou pozornost.

Tím to pro software detektorů skonalo: anomálie se neopakovala, všechny systémy fungovaly normálně. Návěsti bylo pouhá formalita; zodpovědnost přebírala jiná, zcela samostatná a poněkud inteligentnější úroveň kontrolního softwaru. Druhá úroveň, která kontrolovala stav všech lodních detekčních podsystémů, zaregistrovala v tomto cyklu miliony návštěi a všem přiřadila čas zpracování. Od ukončení anomálie neuběhly ani dvě stotisíciny sekundy - na výpočetní dobu celá věčnost, byl to však nevyhnutelný důsledek nesmírného rozsahu kybernetické nervové soustavy světlohonce. K propojení jednoho konce Nanebevstoupení poznáním s dalšími bylo zapotřebí tří až čtyř kilometrů strukturované kabeláže a šesti až sedmi kilometrů kruhového vedení.

Na tak veliké lodi se nic neodehrávalo rychle, ale prakticky to mělo jen malý význam. Kvůli ohromné hmotnosti reagovala loď na vnější události zdlouhavě: potřebovala bleskurychlé reflexy asi stejně jako brontosaurus.

Kontrola stavu podsystémů se tou hromadou pomalu propracovávala.

Většina z několika milionů prozkoumaných událostí byla naprosto neškodná. Na základě znalosti statistického modelu pravděpodobného výskytu chybových jevů většinu návštěi bez nejmenšího zaváhání odstranila. Šlo o náhodné poruchy, v lodním hardwaru nepředstavovaly závažnější problém. Pouze sto tisíc událostí vypadalo mírně podezřele.

Druhá úroveň udělala to, co v tomto okamžiku udělala vždy: shrnula sto tisíc neobvyklých událostí do jediného balíku, připojila svůj komentář a předběžný rozbor a předala celý balík třetí úrovni kontrolního softwaru.

Třetí úroveň většinu času nedělala nic, existovala výhradně kvůli tomu, aby zkoumala anomálie, které dostala od méně inteligentních úrovní. Probrala se k činnosti a prohlédla materiál natolik důkladně, jak to její omezené schopnosti dovozovaly. Podle strojových norem byla pořád ještě pod úrovní gama-intelligence, ale dělala svou práci již tak dlouho, že si vybudovala obrovskou zásobu heuristických postupů. Bezmála ji uráželo, že více než polovina doručených případů si rozhodně nezaslouží její pozornost, ale ostatní se zdály zajímavější, a tak si dopřála čas, aby je prověřila. Dvě třetiny anomálií tvořily opakované chyby: svědčily o tom, že síť sice skutečně má poruchy, ale jen přechodné.

Nevyskytovaly se však v rozhodující oblasti lodních funkcí, takže je nechá plavat, dokud se nezhorší.

Jedna třetina zajímavých případů byla nová. Z toho devadesát procent představovalo takové poruchy, které se daly očekávat, aspoň podle obeznámenosti úrovně s hardwarovými komponenty a softwarovými prvky, kterých se to týkalo. Pouze hrstka závad se nacházela v důležitých oblastech, ale naštěstí se daly zvládnout obvyklými opravovacími postupy.

Úroveň okamžitě vydala instrukce příslušným lodním součástem, jež měly na starosti údržbu infrastruktury.

Na různých palubách dostali servulové, kteří měli plně ruce práce s jinými správkami a opravami, do vyrovnávací paměti nové položky. Bude jim trvat týdny, než se k této práci dostanou, ale nakonec ji udělají.

Takže zbylo mřítivé jádro, které potenciálně mohlo znamenat problémy, protože závady se nedaly jednoduše objasnit, ani nebylo okamžitě jasné, jaký příkaz vydat servulům, aby je zlikvidovali. Úroveň se však nikterak neznepokojovala, prozatím se vždycky se vším vypořádala. Zkušenosti ji naučily, že tihle šotci jsou převážně neškodní. Jenomže neměla na vybranou, musela předat záhadné výjimky ještě vyšší úrovni lodních automatů.

A tak balík putoval čím dál výš, aby ho probraly další tři, čím dál inteligentnější úrovně.

Než přišla na řadu poslední úroveň, zůstala v balíku jenom jedna výjimečná událost: původní jednorázově detekovaná anomálie, která trvala něco málo přes půl vteřiny. Nižší úrovně ji nedokázaly vyhodnotit ani podle obecných statistických znaků, ani pomocí vyhledávacích metod.

Žádný jev nepronikl tak vysoko systémem častěji než jednou dvakrát za minutu.

Jenomže do řešení se poprvé zapojilo něco se skutečnou inteligencí. Podosobnost úrovně gama, pověřená dozorem úrovně šest, byla poslední obrannou linií mezi palubní kybernetikou a posádkou z masa a kostí. Neměla jednoduché postavení, protože musela rozhodnout, zda má na daný problém upozornit lidi. V průběhu let se však naučila, že není dobré vyvolávat planý poplach, protože by se její uživatelé mohli rozhodnout, že potřebují dokonalejší verzi. Proto se gama-osobnost několik vteřin trápila, než se rozhodla k dalšímu kroku.

Anomálie patřila k těm nejpodivnějším, s jakými se kdy setkala.

Ani svědomitá kontrola všech logických cest detekčního systému neodhalila, jak se něco tak naprosto neobvyklého vůbec mohlo stát.

Aby mohla podosobnost efektivně pracovat, musela mít obecnou představu o skutečném vesmíru. Přinejmenším natolik podrobnou, aby mohla spolehlivě rozhodovat, které vnější jevy jsou pravděpodobné a které nelze vysvětlit jinak než jako zkreslení vzniklé během zpracování dat. Musela chápat, že Nanebevstoupení poznáním je hmotný objekt umístěný v prostoru a že jevy zaznamenávané lodními detektory vyvolávají objekty a energetická kvanta v tomto prostoru obsažené - zrnka prachu, magnetická pole, radarové odrazy blízkých těles či záření vzdálených fenoménů: planet, hvězd, galaxií, kvasarů a kosmického pozadí. Proto musela bezchybně odhadnout, jak mají přicházející informace správně vypadat. Tyto zákonitosti jí nikdy nikdo nevysvětlil, musela se k nim postupně dopracovat sama z nahromaděných dat. Byla to nekonečná dřina, ale po všech těch rocích se domnívala, že si vede výborně.

Tak například věděla, že planety - nebo spíše abstraktní objekty odpovídající v jejím modelu planetám - něco takového

rozhodně nemají dělat. Podobné anomálie byly ve vesmíru naprosto nemožné. Při sběru dat se muselo něco poplést. Hloubala nad tím dál. I kdyby takový závěr připustila, pořád bylo těžké chybu vysvětlit. Vyskytla se v úzkém pásmu, zasahovala pouze jedinou planetu. Dokonce ani planetární satelity neudělaly nic sebemíň neobvyklého.

Podosobnost zkusila jiný názor: pokud je původ pozorované anomálie vnější, její model skutečného světa má vážnou vadu. Ani tento závěr se jí nelíbil. Uplynula již hodně dlouhá doba, co musela svůj model tak drasticky updatovat, a vzpomínala na to jako na potupu.

Jenže horší bylo, že pozorovaná událost mohla pro Nanebevstoupení poznáním znamenat ohrožení..., no, možná ne bezprostřední ohrožení - problematická planeta byla desítky světelných hodin daleko - loď však míří k objektu, který by v brzké budoucnosti mohl představovat nezanedbatelné riziko.

Takže je rozhodnuto. Podosobnost nemá na vybranou, musí upozornit posádku.

Znamenalo to pouze jedno: přednostně informovat královnu Jasmínu. Podosobnost zjistila, že si královna právě prohlíží souhrnná hlášení na svém oblíbeném zobrazovacím zařízení, a protože k tomu byla gama-úroveň oprávněna, převzala kontrolu nad datovým kanálem, vymazala obě obrazovky přístroje a připravila přenos mimořádné zprávy. Text byl prostý: ODCHYLKA DETEKTORŮ - ŽÁDOST O RADU.

Na okamžik - na znatelně kratší okamžik než byla půlsekunda, po kterou trval onen problematický jev - se tato zpráva domáhala královniny pozornosti.

Potom však podosobnost rychle změnila názor.

Možná udělala chybu. Anomálie byla sice bizarní, ale zmizela. Žádná další hlášení o podivných úkazech z nižších úrovní nedostala. Planeta se chovala přesně tak, jak podosobnost vždy předpokládala, že se planety mají chovat. Zkrátka usoudila, že když si dopřeje ještě trochu času, určitě dokáže jev vysvětlit jako selhání detektorů. Postačí všechno znovu projít, prozkoumat všechny položky ze správného úhlu. To přece má za úkol. Kdyby kdejakou anomálii, kterou nedokáže okamžitě vysvětlit, pokaždé hned předala posádce, mohli by ji klidně nahradit jinou, hloupější úrovní. Nebo hůř, vyměnit ji za nějakou chytřejší.

Bleskově zprávu z královnina čtecího zařízení vymazala a nahradila ji původními informacemi.

Zabývala se však tím problémem dál, dokud zhruba za minutu nenarazila na další odchylku. Tentokrát to byla bezvýznamná nerovnováha tahu, jednoprocenní vibrace motoru Spojených na pravoboku. Jakmile měla nový naléhavý úkol, rozhodla se nevyjasněný případ s planetou odložit. Minuta byla dlouhá doba i na pomalý průběh palubní komunikace. S každou další minutou, během níž planeta neprovedla nic nečekaného, se ten otravný jev nevyhnutelně propadal na nižší stupeň priority.

Podosobnost na událost nezapomene - ani nic zapomenout nemohla - jenže se během hodiny musí vypořádat s mnoha dalšími položkami.

Dobrá. Takže je rozhodnuto. Vyřeší to tak, že se bude chovat, jako by se nic nestalo.

A tak byla královna Jasmína informována o anomálii pouze po zlomek sekundy. Proto se stalo, že žádný člověk v posádce Nanebevstoupení poznáním - Jasmína, Grelie, Kveiči či kdokoli další z Ultrů - vůbec netušil, že největší planeta jejich cílové soustavy, nenápaditě nazvané 107 Piscium, že tahle obří plynná planeta přestala na víc než půl sekundy existovat.

Královna Jasmína slyšela šéflékaře přicházet po kovovém schodišti, které propojovalo její velitelský sál s lodí. Jako obvykle se Grelievi dařilo vyvolat dojem, jako by neměl nijak naspěch. Zkoušela jeho věrnost přes míru, když věnovala svou přízeň Kveičimu? Napadlo ji. Možná. V tom případě nastal čas, aby dala Grelievi znovu pocítit, jak si ho cení.

Bliknutí výstupních obrazovek v očních důlcích lebky zaujalo její pozornost. Na okamžik nahradil hlášení, která procházela, řádek textu - cosi o odchylce detektorů.

Královna Jasmína lebkou zatřepala. Odjakživa byla přesvědčená, že je tahle ohavnost pomatená, ale čím dál víc to vypadalo, že je taky senilní. Kdyby nebyla tak pověřivá, dávno by ji vyhodila, ale říkalo se, že kdo ignoroval rady lebky, tomu se přihodilo něco strašlivého.

Ozvalo se zdvořilé zaklepání na dveře.

"Vstupte, Grelie."

Pancéřové dveře se otevřely. Grelie vešel, oči vykulené, až mu bylo vidět bělmo, než se mu zrak přizpůsobil šeru sálu. Šéflékař byl štíhlý, úpravně oděný, nenápadný človiček, sněhobílé vlasy měl ostříhané na ježka a nos rozplácly jako boxer. Nosil bílý zdravotnický stejnokroj a na rukou vždy rukavice. Jeho výraz Jasmínu pokaždé pobavil: zdálo se, že se co nevidět buď rozpláče, nebo rozesměje. Byl to však mylný dojem: šéflékař pramálo podléhal citovým extrémům.

"Mnoho práce ve výrobě těl, Grelie?"

"Krapet, madam."

"Očekávám období zvýšené poptávky. Produkce nesmí klesnout."

"Takové nebezpečí nehrozí, madam."

"Hlavně že si to uvědomujete." Povzdechla si. "Dost povídání. Vzhůru do práce."

Grelie přikývl. "Vidím, že jste už začala."

Zatímco čekala, až přijde, připoutala své současné tělo k trůnu koženými řemeny kolem kotníků i stehů a širokým opaskem kolem pasu, pravou ruku vložila do fixačního zařízení na boční opěrce křesla, pouze levou paži ponechala volnou. Držela v ní lebku natočenou obličejovou částí k sobě, aby viděla na obrazovky vypoulené z očí. Ale nejprve na fixátoru - koši z drsného černého železa - utáhla křídlové šrouby opatřené přítlačnými podložkami.

Už teď se jí nepříjemně zarývaly do kůže.

"Ubližujte mi," poručila královna Jasmína.

Grelierova ústa na okamžik zkrivil úsměv. Přistoupil k trůnu, zkontroloval fixátor a začal jeden po druhém přitahovat šrouby, vždy přesně o čtvrt otočky. Přítlačné podložky se zamáčkly do kůže královnina předloktí podloženého nepohyblivou vycpávkou. Šéflékař otáčel křídlovými šrouby natolik pečlivě, jako by ladil nějaký nehezský strunný nástroj.

Nebylo to příjemné. O to právě šlo.

Zhruba po minutě toho nechal a ustoupil za trůn. Sledovala ho, jak z malého lékařského kufříku, který tam měl neustále připravený, vytahuje svinutou hadičku. Jeden konec připojil k veliké láhvi s nažloutlou tekutinou, na druhý nasadil infuzní jehlu. Při práci si pobrukoval a pohvizdoval. Zvedl láhev a zasadil ji do držáku na zadním opěradle trůnu, jehlu zapíchl královně do pravého nadloktí, ale chvilku hledal žílu. Dívala se, jak se vrací před trůn, zpět do zrakového pole těla.

Tentokrát to byla žena, ale nebylo důvodu, proč by to nemohlo být jinak. Přestože všechna těla byla vypěstována z Jasmínina genetického materiálu, Grelier je dokázal zásahem v raném stadiu vývoje přinutit, aby se vydala cestami k různým pohlavím. Obvykle to byli chlapi a děvčata. Pro potěšení však občas vytvářel podivné bezpohlavní jedince nebo intersexuální varianty. Všichni byli sterilní, ale jenom proto, že by bylo ztrátou času vybavovat je funkčními reprodukčními orgány. Už tak bylo obtížné vložit do nich neuronové propojovací implantáty, aby je mohla královna ovládat.

Náhle ucítila, že bolest ztrácí ostří. "Nechci anestetika, Greliere."

"Bolest bez úlevy je jako hudba bez ticha. Jen věřte mému úsudku, jako doposud," uklidňoval ji.

"Věřím vám, Greliere," zabručela.

"Opravdu, madam?"

"Opravdu. Vždy jste byl můj oblíbenec. Uvědomujete si to, vidíte?"

"Pracuji pro vás, madam. Prostě vykonávám svou práci až po hranice svých schopností."

Královna si položila lebku do klína a pocuchala mu bílé vlasy. "Bez vás bych byla ztracena. Zvláště nyní."

"Nesmysl, madam. Každým dnem hrozí, že vaše znalosti zastíní ty mé."

Nebyla to jen bezděčná lichotka; přestože Grelier zasvětil život studiu utrpení, Jasmína ho rychle doháněla. Věděla o fyziologii bolesti mnoho. Zнала všechna čítí vznikající podrážděním bolestivých receptorů, znala rozdíl mezi povrchovou a hlubokou bolestí, věděla první poslední o presynaptickém blokování a míšních nervech. Zнала všechno o tlumivých a budivých reakcích transmiterů působících v nervových drahách.

Královna znala bolest z úhlu, z jakého ji Grelier nikdy nepoznal. Vyžíval se výhradně ve způsobování bolesti. Neznal ji zevnitř, nepoznal privilegium přímého zážitku. Bez ohledu na jeho rozsáhlé teoretické znalosti, Jasmína před ním bude mít vždy náskok.

Stejně jako většina lidí jeho doby si Grelier mohl muka pouze představovat třeba tak, že si tisíckrát znásobil svízel se zatřesenou žáděrou.

Prostě neměl nejmenší představu.

"Možná jsem se hodně naučila, avšak vy, Greliere, vždy budete mistrem v umění klonování. Myslela jsem to vážně, když jsem se zmínila o zvýšených nárocích na výrobu. Můžete mne uspokojit?"

"Řekla jste, že produkce nesmí klesnout. To není zrovna totéž."

"V této chvíli zcela určitě nepracuje na plné obrátky."

Grelier přitáhl šrouby. "Budou k vám upřímný. Nemá k tomu daleko. Prozatím si mohu dovolit vyřazovat jednotky které neodpovídají náročnému standardu. Ale pokud by měla výroba produkci zvýšit, museli bychom snížit laťku."

"Jednu jednotku jste dnes vyřadil, že?"

"Vy máte oči všude."

"Měla jsem podezření, že zůstanete věrný touze po dokonalosti." Zvedla prst. "Což je naprosto v pořádku. To je důvod, proč pro mne pracujete. Jsem pochopitelně zklamaná - vím přesně, které tělo jste vyřadil - ale standard je standard."

"To bylo odjakživa rovněž mým heslem."

"Jaká škoda, že to nelze říci o celé posádce této lodě."

Grelier si chvíli pro sebe pobrukoval a pohvizdoval, než s předstíranou lhovostí prohlásil: "Vždy jsem se domníval, že máte vynikající posádku, madam."

"Problém nespočívá ve stálé posádce."

"Och! Narážíte na některého zaměstnance? Věřím, že nikoli na mě."

"Velmi dobře víte, o kom mluvím, tak nepředstírejte opak."

"O Kveičim? To jistě ne."

"Ach, nehrajte si se mnou, Greliere. Mám docela přesnou představu, jaké pocity chováte k vašemu rivalovi. Víte, v čem spočívá skutečná ironie? Vy dva jste si mnohem podobnější, než si uvědomujete. Oba jste původní lidé, oba jste vyhnanci ze své společnosti. Vkládala jsem do vás obou velké naděje, ale nyní bych mohla Kveičiho postrádat."

"Jistě mu neupřete poslední šanci, madam. Koneckonců, blížíme se k nové soustavě."

"To by se vám líbilo, vidíte. Rád byste viděl, jak opět selže, jen proto, abych ho potrestala ještě přísněji?"

"Mám na mysli pouze prospěch lodě."

"Samozřejmě, Greliere." Usmála se, jeho lži ji pobavily. "No, pravda je taková, že jsem se dosud nerozhodla, co s Kveičim udělám. Ale trochu popovídat si s ním musím. Díky laskavosti jednoho z našich obchodních partnerů se mi dostaly do rukou jisté zajímavé informace."

"Pozoruhodné," špitl Grelier.

"Vypadá to, že nebyl tak docela upřímný, pokud jde o zkušenosti, jimiž se chvástal, když jsem ho najímala. Je to moje

chyba, měla jsem si ho lépe prověřit. Proto mu však ještě nehodlám prominout, že tak silně nadsadil své úspěchy. Domnívala jsem se, že najímám protřelého zprostředkovatele a současně člověka s instinktivním porozuměním planetárnímu prostředí. Člověka, který se bez problémů pohybuje jak mezi původními lidmi, tak mezi Ultry, dokáže uzavřít smlouvu v náš prospěch a najde poklady tam, kde my je nevidíme."

"To je celý Kveiči."

"Ne, Greliere, to si jenom Kveiči přál, abychom ho považovali za takového člověka. Celé je to výmysl. Ve skutečnosti je jeho minulost mnohem méně působivá. Tu a tam sice měl nějaký úlovek, ale nejmiň stejně tolik ztrát. Je to dobrodruh, chvastoun, prospěchář a lhář. A navíc nakažený."

Grelier pozvedl obočí. "Nakažený?"

"Má indoktrinační virus. Provedli jsme u něj obvyklé skeny, ale tento virus nám unikl, protože nebyl v naší databázi. Naštěstí není vysoce virulentní - přinejmenším je nízká pravděpodobnost, že nakazí někoho z nás."

"O jakém typu indoktrinačního viru hovoříme?"

"Je to jakýsi primitivní mišmaš: nedopečená směs tři tisíce let starých náboženských představ bez dominantní teistické koncepce. Nejedná se o ucelenou víru, jenom mu dává pocit zbožnosti. Zřejmě to má většinou pod kontrolou. Ale dělá mi to starosti, Greliere. Co když se jeho stav zhorší? Nemám ráda lidi, jejichž reakce nedokáží předvídat."

"Takže se ho zbavíte."

"Ještě ne. Dokud nebudeme mít za sebou 107 Piscium. Dostane poslední šanci, aby se osvědčil."

"Co vás přimělo k domněnce, že tentokrát něco najde?"

"Nečekám, že něco najde, ale nepochybně to bude pravděpodobnější, poskytnu-li mu správný popud."

"Mohl by uprchnout."

"Na to jsem již také pomyslela. Naštěstí se máme čím pojistit. Nyní již nepotřebuji nic jiného než Kveičeho osobně, nejlépe oživeného. Můžete to pro mne zařídit?"

"Hned, madam?"

"Proč ne? Kuj železo, dokud je žhavé, jak se říká."

"Problém je v tom, že je zmrazený," řekl Grelier. "Neprobudí se dřív než za šest hodin, pokud ovšem dodržíme doporučené postupy."

"A když ne?" Napadlo ji, jak dlouho jí tohle čerstvé tělo ještě vydrží. "Rozumným odhadem, o kolik hodin to můžete zkrátit?"

"Nanejvýš o dvě, nechcete-li riskovat jeho usmrcení. Dokonce i tak to bude krapet nemilé."

Jasmína se na šéflékaře usmála. "Nepochybuji, že to zvládne. Ach, ještě něco, Greliere."

"Madam?"

"Dejte mi sem dopravit železnou pannu."

3

Světlohonec Nanebevstoupení poznáním, mezihvězdný prostor, 2615

Jeho milenka mu pomohla z mrazáku. Kveiči se třásl na lehátku v oživovací kabině, trýznila ho nevolnost. Morwenna se věnovala spouště jehel a hadiček zapíchaných a zastrkaných do jeho těla původního člověka.

"Lež klidně," řekla.

"Necítím se moc dobře."

"Pochopitelně, co bys taky čekal, když tě ti parchanti rozmrazili tak rychle?"

Připadal si, jako by ho někdo nakopl do rozkroku, jenže ten rozkrok zahrnoval celé tělo. Rád by se schoulil do nějakého mrňavého prostoru, do skuliny menší, než byl sám, stočil by se do uzlíčku jako bravurně poskládané origami. Zvažoval, zda se nemá vyzvracet, ale to by vyžadovalo příliš mnoho úsilí.

"Neměli tak riskovat," řekl. "Ona přece ví, že jsem na to příliš cenný." Odbrl si, byl to nechutný zvuk, jako by bafl pes, který štěkal příliš dlouho.

"Její trpělivost už může být trochu napnutá," řekla Morwenna, zatímco ho mazala palčivou hojivou masťou.

"Víš, že mě potřebuje."

"Dřív se bez tebe taky obešla. Možná jí došlo, že se obejde zase."

Kveiči se rozzářil. "Třeba nastala nouzová situace."

"Třeba jo, ale nejspíš jen pro tebe."

"Kristepane, právě to teď nejvíc potřebuju - takové povzbuzení." Trhl sebou, když mu lebkou projel blesk bolesti, mnohem přesnější a cílenější než tupé nepříjemné pocity oživovacího traumatu.

"Neměl bys používat jméno našeho Pána nadarmo," řekla Morwenna káravě. "Víš, že si tím ubližuješ."

Pohlédl jí do tváře, nutil se otevřít oči v kruté záři oživovací sekce. "Jsi na mé straně, nebo ne?"

"Snažím se ti pomoci. Nevrt' se, už mám skoro všechny hadičky venku." Pocítil ještě poslední bolestivé bodnutí ve stehně, když vytahovala rourku; zůstala po ní kulatá ranka jako malé oko. "Tak, a je to."

"Až do příště," řekl Kveiči. "Za předpokladu, že nějaké příště ještě bude."

Morwenna se zarazila, jako by ji něco teprve nyní napadlo. "Opravdu se bojíš, vid'?"

"A ty by ses na mém místě nebála?"

"Královna je šílená, to ví každý. Ale má pořád dost rozumu, aby poznala, z koho má prospěch." Morwenna mluvila otevřeně, protože věděla, že v oživovací sekci odposlouchávací zařízení nefunguje. "Pro všechno na světě, vždyť se podívej na Greliera. Myslíš, že by toho podivína tolerovala jedinou minutu, kdyby jí nebyl užitečný?"

"Přesně totéž si myslím i já." Kveiči se propadal ještě hlouběji do jámy sklíčenosti a beznaděje. "V okamžiku, kdy jí přestaneme být užiteční..." Kdyby se mohl hýbat, přešel by si prstem jako nožem po hrdle. Místo toho se jen zakuckal.

"Ty máš proti Grelierovi výhodu," řekla Morwenna. "Máš mě, spojení v posádce. Koho má on?"

"Máš pravdu, jako vždy." S obrovským úsilím natáhl ruku a sevřel ji kolem její ocelové paže.

Neměl to srdce připomínat jí, že je na palubě mateřské lodě skoro tak osamocená jako on. Jednou ze spolehlivých příčin, proč ji společenství Ultrů zaručeně vyloučí ze svého středu, je poměr s původním člověkem. Morwenna se sice tvářila statečně, ale Kveiči věděl, že kdyby měl spoléhat na její pomoc, pokud se královna a posádka obrátí proti němu, tak je po něm.

"Můžeš se posadit?" zeptala se.

"Zkusím to."

Nevolnost rychle mizela, jak očekával, a konečně dokázal pohnout většinou hlavních skupin svalů, aniž by vykřikl. Posadil se, kolena přitlačil na neochlupenou hrud', a zatímco mu Morwenna pomaloučku vytahovala z penisu katétr zavedený do močového měchýře, hleděl na její tvář. Slyšel jenom cvakání kovových prstů. Vzpomněl si, jak se bál, když se ho tam poprvé dotkla, ruce se jí blýskaly jako nůžky. Milovat se s ní bylo jako laškovat s mlátičkou. Morwenna ho však nikdy nezranila, ani když jí bezděčně zaťal nehty do živé části.

"V pořádku?" zeptala se.

"Zvládnou to. Muselo by to být něco horšího než rychlé oživení, aby si Horris Kveiči nechal zkazit den."

"To je aspoň přístup," řekla, ne zcela přesvědčeně. Naklonila se k němu a políbila ho. Voněla parfémem a ozonem.

"Jsem rád, že jsi u mě," řekl Kveiči.

"Počkej tady. Přinesu ti něco k pití."

Odstoupila od lehátka, vysunula se do plné výšky. Ještě nedokázal pořádně zaostřit zrak, viděl ji plout oživovací kabinou k okénku, kde se vydávaly regenerační nápoje. Ocelově šedé dredy se jí houpaly při každém pohybu dlouhých nohou poháněných písty.

Morwenna se právě vracela se sklenkou čokolády plné medistrojů, když dveře do kabiny odjely stranou. Vešli dva Ultrové, muž a žena. Za nimi se vynořila malá, nevylepšená postava šéflékaře v umazaném bílém plášti, ruce měl rezervovaně sepnuté za zády.

"Už je způsobilý?" zeptal se Grelier.

"Máte štěstí, že není mrtvý," odsekla Morwenna.

"Nebud' hysterická," řekla žena. "Určitě by neumřel jen proto, že jsme ho rozmrazili trochu rychleji, než je obvyklé."

"Prozradíš nám, co po něm Jasmína chce?"

"To si s ním královna vyřídí mezi čtyřma očima," odpověděla žena.

Muž hodil Kveičimu stříbřitý prošívaný oděv. Morwenna šaty chytila švihem tak rychlým, že místo paže byla vidět jen šmouha. Podala je Kveičimu.

"Rád bych věděl, co se děje," dožadoval se Kveiči.

"Oblečte se," přikázala žena. "Jdete s námi."

Spustil nohy z lehátka na studenou podlahu. Když se teď všechny nepříjemné pocity ztrácely, dostával strach. Přirození se mu scvrklo a zatahovalo se do břicha, jako by mělo vlastní tajné plány na únik. Kveiči se nasoukal do oděvu, uvázal si pásek a řekl šéflékaři: "Máte s tím něco společného, že?"

Grelier zamrkal. "Drahý kolego, nemohl jsem udělat nic jiného, než zabránit, aby vás neohřáli ještě rychleji."

"Na vás taky dojde," řekl Kveiči. "Pamatujte na má slova."

"Nechápu, proč ten tón. Máme hodně společného, Horrisi. Dva lidé mezi samými Ultrými. Neměli bychom se hádat, soupeřit o prestiž a postavení. Měli bychom se vzájemně podporovat, uzavřít přátelství." Grelier si otřel hřbet rukavice o plášť, zanechala ohavnou okrovou šmouhu. "Měli bychom se stát spojenci. Společně bychom ušli dlouhou cestu."

"Až začne v pekle mrznout," odpověděl Kveiči.

Královna hladila skvrnitě temeno lidské lebky, která jí spočívala v klíně. Měla velmi dlouhé, načerno nalakované nehty. Na sobě měla koženou vestu, na prsou svázanou tkanicí, a krátkou sukni ze stejného tmavého materiálu. Černé vlasy měla sčesané dozadu z čela, až na jednu elegantní kadeř. Když se před ní Kveiči zastavil, nejprve se domníval, že je nalíčená, od očí ke rtům měla červené pruhy jako stékající vosk. Pak si polekaně uvědomil, že má vydlobnuté oči. Navzdory tomu její tvář nepostrádala krutou krásu.

Viděl ji poprvé v těle, v jedné z mnoha fyzických podob. Doposud s ní vždy jednal jen na dálku, ať prostřednictvím substitutů úrovně alfa, nebo živých prostředníků jako Grelier.

Vždycky doufal, že u toho zůstane.

Kveiči čekal několik vteřin, naslouchal svému dechu. Nakonec ze sebe vysoukal: "Něčím jsem vás zarmoutil, madam?"

"Jakému typu lodě podle vás velím, Kveiči? Domníváte se, že si můžeme dovolit vozit zbytečnou zátěž?"

"Cítím, že se karta obrací."

"Na to je trochu pozdě. Kolikrát jsme přerušili let od chvíle, co jste se přidal k posádce, Kveiči? Pětkrát, že? A co jsme na těch pěti zastávkách získali?"

Otevřel ústa k odpovědi, když si povšiml železné panny, která se téměř ztrácela ve stínech za trůnem. Určitě tam nestála náhodou.

Připomínala antropoidní sarkofág pro mumii, vyrobený z kujného železa nebo jiného kovu z industriální epochy. Byly na ní různé elektrické zásuvky a hadicové spojky, místo průzoru měla neprůhledný zamřížovaný obdélník.

A taky na ní byly okuje a sváry, kde byly díly opakovaně spojované a svařované. Tu a tam se nacházela hladká políčka evidentně nového kovu.

Původní části pokrýval spletenec reliéfů. Každický nepoškozený čtvereční centimetr byl přeplněný výplody chorobné fantazie, až oči přecházely.

Bylo jich strašně moc, aby se daly obsáhnout jediným pohledem, ale jak se železný skafandr otáčel, rozpoznal fantaskní

nestvůry s hadími krky, nechutně falickou kosmickou loď, rozšklebené tváře a demony, názorné pohlavní akty a násilné činy. Do kovu byly spirálovitě vepsány všelijaké příběhy, mravoučné historky a hrdinské skutky. Byly tam zaznamenány posměšky i žalmy. Texty v jazycích, které neznal, notové zápisy i pruhy láskyplně vyrytých číslic. Sekvence digitálních kódů nebo páry bází DNA. Věrozhvěsti a cherubové. A hadi. Mnoho hadů.

Už jen z té podívané ho rozbolela hlava.

Skafoandry podobaly a zjišťovaly mikrometeority a kosmické paprsky, litinovou šed' zbarvily smaragdově zelené či bronzové skvrny, zešikma ji zbrázdivly škrábance ultratěžkých částic. A tam, kde byla kolem dokola vidět tenoučká tmavá spára, tam se daly obě poloviny pancíře rozříznout, otevřít a po zavření zase svařit.

Byl to mučící nástroj. Dosud o něm slyšel samé strašlivé pověsti.

Královna do železné panny zavírala lidi. Udržovala je naživu a zásobovala smyslovými informacemi. Chránila je před deštěm záření, když byli na dlouhé roky mezihvězdného letu pohřbeni v ledu ablačního štítu světlohonce.

Ti šťastnější byli mrtví, když je vytáhli.

Kveiči se snažil, aby se mu nechvěl hlas. "Podíváte-li se na to z jiného úhlu, tak jsme si vlastně... vlastně nevedli zas tak špatně..., zvážíme-li všechno kolem a kolem. Loď neutrpěla žádné materiální škody, nedošlo ke ztrátám na životech ani ke zraněním. Žádná infekce. Žádné nepředvídané výdaje..." Zmlkl a plný naděje hleděl na Jasmínu.

"Nic lepšího na svou obranu nevymyslíte? Měl jste nám najít bohatství. Měl jste nám v těchto těžkých časech zajistit majetek, promazat kola obchodu vašim vrozeným šarmem a znalostmi planetární a kulturní psychologie. Měl jste být naše slepice, která snáší zlatá vejce."

Stísněně se zavrtěl.

"V pěti soustavách jste neobjevil nic jiného než veteš."

"Soustavy jste vybírala vy, ne já. Není má vina, že tam nebylo nic, co by stálo za hledání."

Královna nepřijemně pomalu zavrtěla hlavou. "Ne, Kveiči. Obávám se, že tak snadné to nebude. Před měsícem jsme zachytili vysílání, obchodní dialog mezi kolonií Chaloupek a světlohoncem Hokusaiova památka. Nic vám to neříká?"

"Vlastně ani ne..."

Ale říkalo.

"Hokusai vnikl do soustavy hvězdy Gliese 664, právě když jsme ji opouštěli. Byla to druhá planetární soustava, kterou jste pro nás prohledával. Hlásil jste..." Královna pozvedla lebkou k uchu a naslouchala šepotání čelistí. "Tady to je... Na Opincusu ani žádné ze tří terestrických planet nic cenného nenalezeno, pouze na měsících H5 a H8 obří planety Haurient byly objeveny odhozené bezvýznamné technické součástky..., nic ve vnitřních pásích planetek, nic v rojích typu D ani ve skupinách Trojanů, nic na větších objektech Kuiperova pásu."

Kveičimu bylo jasné, kam to vše vede. "A Hokusaiova památka?"

"Ten obchodní dialog byl neuvěřitelně zajímavý. Hokusai podle všeho našel skryš obchodních artiklů asi sto let starých. Předválečných, předmorových. Velmi cenné zboží - nejen technické artefakty, ale rovněž umělecké a kulturní, většinou unikátní. Slyšela jsem, že na nich vydělali tolik, že si mohli koupit novou vrstvu ablačního štítu." Vyčkávalavě se na něho zahleděla. "Máte k tomu co dodat?"

"Mé hlášení bylo pravdivé," odpověděl Kveiči. "Měli štěstí, nic víc. Podívejte, dejte mi ještě šanci. Letíme k další soustavě?"

Královna se usmála. "Vždycky letíme k nějaké soustavě. Tentokrát je to 107 Piscium, ale upřímně řečeno, z této vzdálenosti nevypadá o nic slibněji než těch minulých pět. Proč byste zrovna tentokrát měl být co k čemu?"

"Dovolte mi vzít si Dominu," řekl a bezděčně si propletl prsty. "Dovolte mi do té soustavy odletět."

Královna dlouhé vteřiny mlčela. Kveiči slyšel pouze vlastní dech a občas nečekané prsknutí uškvařeného švába nebo krysy. Za zelenou skleněnou polokoulí v jedné z dvanácti stěn sálu se cosi malátně pohnulo. Cítil, že ho pozoruje někdo jiný než tělo bez očí na trůnu. Aniž by mu to musel někdo říkat, pochopil, že ten tvor za sklem je pravá královna a že ztýrané tělo na křesle je pouze loutka, kterou dočasně obývá. Takže je pravda všechno, co kdy zaslechl o královnině egocentrismu, o její závislosti na kruté bolesti, která ji udržuje v realitě, o značné zásobě klonovaných těl, která si za tímto účelem dává pro sebe pěstovat.

"Skončil jste, Kveiči? Řekl jste vše, co jste chtěl?"

Povzdech si. "Myslím, že ano."

"Tak tedy dobrá."

Musela vydat tajný příkaz, protože v tom okamžiku se dveře sálu znovu otevřely. Kveiči se otočil, když mu chladný vzduch ovanul šíji. Do místnosti vstoupila trojice, která ho navštívila těsně po oživení, šéflékař a oba Ultrové.

"Skončila jsem s ním," řekla královna.

"A vaše rozhodnutí?" zeptal se Grelier.

Jasmína si olízla nehet. "Nezměnila jsem názor. Strčte ho do železné panny."

4

Ararat, 2675

Štír se neodvažoval vyrušit Clavaina z přemýšlení. Jak už to bylo dlouho, co mu řekl o objektu, který přiletěl z vesmíru, pokud odtamtud doopravdy pocházel? Určitě nejmíň pět minut. A starý pán tam pořád stál, nehybný jako socha, nehnul ani brvou, zahleděný na horizont.

Nakonec, když už Štír začínal pochybovat o zdravém rozumu svého dávného přítele, Clavain promluvil: "Kdy se to stalo? Kdy ten objekt dorazil?"

"Nejspíš minulý týden," odpověděl Štír. "Je to pár dní, co jsme ho našli."

Nastala další nepřijemná, dlouhá odmlka. Voda pleskala o kamení, zurčela v úzkých kanálcích, jak se vlévala do mělkých

pobřežních jezírek a zase z nich odtékala.

"Co to vlastně je?"

"Těžko říct. Patrně kosmická kabina. Lidský výrobek. Odhadujeme, že by to mohl být záchranný modul pro průlet atmosférou. Nejspíš zblůnkl do oceánu a pak se vynořil na hladinu."

Clavain přikývl, jako by ho to moc nezajímalo. "Víte určitě, že to tady nenechala Galiana?" vyslovil její jméno klidně.

Štír mohl jen hádat, jakou bolest mu to působí, zvláště když současně hledí na moře.

Štír měl jakousi představu o tom, co oceán pro Clavaina znamená: hlubokou ztrátu a mučivou naději. V nestřeženém okamžiku, nedlouho před dobrovolným vyhnanstvím na tento ostrov, mu Clavain řekl: "Obě jsou pryč. Nic horšího už mi moře udělat nemůže."

"Pořád jsou tady," odpověděl tehdy Štír, "neztratils je. Teď jsou dokonce ve větším bezpečí, než kdy byly." Snažil se mluvit povzbudivě, jako by to Clavain sám nevěděl.

"Ne," Štír se rychle vrátil do přítomnosti. "Nemyslím, že to tady nechala Galiana."

"Napadlo mě, že by v tom mohl být vzkaz. Ale mylím se, víd? Žádné vzkazy nebudou. Takhle ne. Ani od Galiany, ani od Felky."

"Lituju," řekl Štír.

"Není čeho. Tak to prostě je."

Všechno, co Štír věděl o Clavainově životě, si poskládal jednak z doslechu a jednak z toho, co mu starý pán pověděl sám. Vzpomínky jsou však vždycky nespolehlivé a nyní byly nezřetelné jako zamžený mořský obzor. Některými událostmi z vlastní minulosti si už nemohl být jistý ani Clavain.

Nicméně jisté skutečnosti zaručené byly. Clavain kdysi miloval Galianu. Jejich vztah začal před mnoha staletími a většinu té doby také trval. A určitě porodila - nebo vytvořila - Felku. Její dcera byla jak těžce postižená, tak nesmírně nadaná; proto ji lidé měli stejným dílem rádi, jako se jí báli.

Kdykoli Clavain vzpomínal na staré časy, zaznívalo mu v hlase štěstí, i když zkalené vědomím toho, co následovalo. Galianu jako vědce uchvátily úpravy lidského mozku. Ale tím její zvědavost nekončila. Hledala dokonalé propojení s realitou na základní úrovni. Nezbytnou součástí tohoto hledání byly neuronové experimenty. Dalším přirozeným krokem byl přírodovědecký výzkum, který ji zavedl do kosmu. Chtěla letět co nejdál, daleko za nepravidelný okraj zmapovaného vesmíru, aby zjistila, co tam opravdu je. Jediné prozatím objevené známky cizí inteligence byly rozvaliny a fosilie, ale kdo ví, co by se dalo nalézt dál v Galaxii? Lidské osídlení v té době zabíralo bublinu o průměru asi dvaceti světelných let, Galiana však zamýšlela urazit vzdálenost více jak sta světelných let, než se vrátí.

Spojení vyslali na expedici do hlubokého mezihvězdného prostoru trojici světlohonců, které letěly něco málo pod rychlostí světla. Výprava měla trvat přinejmenším půldruhého století. Clavain a Felka, právě tak dychtící po nových zážitcích, letěli s Galianou. Všechno probíhalo podle plánu: expedice navštívila nejednu sluneční soustavu, a přestože nenašla žádné jednoznačné stopy aktivní inteligence, objevila další trosky a zaznamenala mnoho pozoruhodných jevů. Pak přišly zprávy - v té době dávno zastaralé - o krizi v domovské soustavě, o narůstajícím napětí mezi Spojenými a jejich proradnými spojenci Demarchy. Clavain se tedy rozhodl vrátit, aby Spojeným nabídl své rozsáhlé zkušenosti válečníka.

Galiana považovala za důležitější pokračovat v expedici, a tak se po přátelském rozloučení v hlubokém vesmíru vrátil domů Clavain s Felkou na palubě jednoho světlohonce, kdežto další dvě plavidla letěla dál rovinou Galaxie.

Oba doufali, že se opět shledají, jenže když se Galiana konečně dostala do Hlavního hnízda Spojených, její loď tam dovedl autopilot, poškozenou a bez života. Kdesi ve vesmíru expedici napadly krvežíznivé černé stroje. Druhé plavidlo okamžitě zničily, následně zaútočily na trup Galianina světlohonce a systematicky zabily a rozpitvaly celou posádku, jednoho člověka po druhém, až zbyla pouze Galiana. Černé stroje jí vnikly do lebky, namačkaly se do mezer mezi tkáněmi. Nejhorší bylo, že zůstala naživu, ale naprosto neschopná svobodného jednání. Stala se vetřelcovou loutkou. S Clavainovým souhlasem ji Spojení zmrazili, dokud nebudou schopni vetřelce bezpečně odstranit. Jednoho dne by se to třeba mohlo podařit. Potom však mezi Spojenými došlo k rozepři, a tak začala krize, která Clavaina přivedla až k Obrodě v soustavě Delt Pavonis a později na Ararat. Během bezvýznamného konfliktu bylo Galianino zmrazené tělo anihilováno.

Clavainova ducha drtil nesmírný žal. Štír se domníval, že by ho to i zabilo, kdyby lidé tak zoufale nepotřebovali vůdce. Záchrana kolonistů z Obrody dala Clavainovi cíl, k němuž se mohl upnout, udržel ho při zdravém rozumu.

Později se mu přece jen dostalo jakési útěchy.

Přestože Galiana uprchlíky na Ararat nenasměrovala, ukázalo se, že patřil mezi světy, které navštívila po rozloučení s Clavainem a Felkou. Přitáhly ji tam cizorodé organismy v oceánu. Byla to planeta Přetvářečů, což bylo životně důležité, neboť kdokoli se do jejich říše dostal, nebyl nikdy zapomenut.

Na Přetvářeče narazili lidé na mnoha vodních planetách podobných Araratu. Po staletích výzkumu stále neexistoval jednotný názor, zda jsou plným právem označováni za inteligentní. Přesto bylo jasné, že si inteligence samotné vysoce cení, uchovávali ji s láskyplnou starostlivostí kustodů.

Když člověk plaval v oceánu Přetvářečů, stávalo se, že mikroskopické organismy pronikly do jeho nervové soustavy. Šlo o nesrovnatelně jemnější proces, než byla cerebrální invaze černých strojů, jaká postihla Galianu. Vodní organismy pouze zaznamenávaly, a jakmile rozpletly plavcovy neuronální vzory, zase ustoupily. Plavcům se bezmála pokaždé podařilo vrátit na pevninu, jejich mysl však zanechala v moři otisk. Obvykle na sobě nepozorovali žádnou změnu.

Vzácně se ukázalo, že obdrželi drobný dar - vylepšení mozkových funkcí, které umožňovalo hlubší poznání či chápání. Většinou vydrželo pár hodin, velmi zřídka bylo trvalé.

Ani v nejmenším se nedalo odhadnout, zda Galiana nějaký dar dostala, když si šla zaplavat do araratského oceánu, záznam její mysli v něm však určitě zůstal. Existoval stále, uchovaný ve vlnách, čekal, až bude vstřípen do mysli jiného

plavce.

Clavain to sice tušil, nebyl však první, kdo se pokusil o spojení s Galianou. Ta čest patřila Felce. Dvacet let chodila plavat, nořila se do vzpomínek a chladného vědomí své matky. Clavain se pořád plavání vyhýbal, snad se obával, že kdyby získal Galianin otisk, shledal by, že se mýlí, že jeho vzpomínky neodpovídají tomu, jaká skutečně byla. Jeho pochybnosti sice v průběhu let ubývalo, přesto se k tomuto poslednímu kroku nikdy neodhodlal. Avšak Felka, která odjakživa hladověla po komplikovaných prožitcích, jaké jí mohl oceán nabídnout, plavala pravidelně a o všem Clavainovi vyprávěla. A tak jejím prostřednictvím přece jen jakéhosi spojení s Galianou dosáhl a prozatím, dokud nesebere odvahu vstoupit do moře, to muselo stačit.

Přede dvěma roky si však moře Felku vzalo, již se nevrátila.

Štír to měl na paměti, proto opatrně volil slova. "Nevile, chápu, že je to pro tebe těžké, ale ty zase pochop, že ten modul, nebo co to je, představuje pro kolonii vážný problém."

"To mi došlo, Štíre."

"Přesto si myslíš, že moře je důležitější. Je to tak?"

"Myslím, že nikdo z nás nemá nejmenší ponětí, co je opravdu důležité."

"Třeba nemá. Mě osobně celkový obraz nezajímá. To opravdu nikdy nebyla moje silná stránka."

"Právě teď, Štíre, nic jiného než celkový obraz nemáme."

"Takže jsi přesvědčený, že miliony, miliardy lidí zemřou? Lidí, které jsme nikdy nepotkali, k nimž jsme se v životě nepřiblížili ani na světelný rok?"

"Zhruba tak nějak to vypadá."

"Promiň, ale moje hlava tímhle způsobem nefunguje. Neobsáhne takovou hrozbu. Hromadné vyhlazení rozhodně ne. Jsem místně zaměřený. A zrovna teď tady mám jeden místní problém."

"Jak to myslíš?"

"Mám tady sto sedmdesát tisíc lidí, o které si musím dělat starosti. To je počet, který si taktak dokážu představit. A když něco zničehonic spadne z oblohy, v noci se mi špatně spí."

"Jenže ty jsi doopravdy neviděl, že by to spadlo z oblohy, že ne?" Clavain nečekal na Štírovu odpověď. "Prostor kolem Araratu máme pokrytý všemožnými detektory z našeho arzenálu. Jak jsme mohli přehlédnout modul, natož loď, která ho musela vypustit?"

"Nevím." Štír nedokázal uhodnout, zda udělal dobře, když starého pána zatáhl do konkrétní debaty o něčem jiném než o mrtvých lidech a vidinách vyhlazení lidstva. "Ale ať je to jak chce, ten modul přiletěl nedávno. Nevypadá jako ostatní předměty, které jsme z moře vytáhli. Byly zpola rozežrané, dokonce i ty, které ležely na dně, kde není tolik mikroorganismů. Tenhle objekt ale nepobyl v moři déle než několik dní."

Clavain se odvrátil od břehu a Štír si to vyložil jako dobré znamení. Starý pán dělal krátké toporné krůčky, a přestože se nedíval pod nohy, snadno a bez váhání kličkoval mezi jezírky a balvany.

Vraceli se ke stanu.

"Hodně pozoruji oblohu, Štíre," začal Clavain. "Zejména v noci, když nejsou mraky. Poslední dobou jsem tam leccos viděl. Záblesky. Známky pohybu. Zablýskl jsem i něco většího, jako by se na chvíli rozhrnula opona. Nejspíš si teď myslíš, že jsem blázen, vid'?"

Štír vlastně nevěděl, co si myslí. "Být tady tak sám, taky bych ledaco viděl."

"Včera ani předevěřím v noci mraky nebyly," řekl Clavain, "a v obou případech jsem oblohu pozoroval. Nezablýskl jsem nic. Rozhodně ani stopu po lodi na orbitě."

"Ani my jsme nic neviděli."

"A co rádiové signály? Záblesky laserových paprsků?"

"Ani pipnutí. Jistě, máš pravdu, nedává to smysl, ale ať se ti to líbí nebo ne, máme tady modul a určitě hned tak nezmizí. Potřebuju, aby ses na něho podíval."

Starý pán si odhrnul vlasy z očí. Hluboké vrásky na jeho obličeji vypadaly jako temné rozsledliny a rokliny, jako neuvěřitelně zvětřalá krajina. Štír si pomyslel, že Clavain za šest měsíců na tomto ostrově zestárl o deset dvacet let.

"Zmínil ses, že by někdo mohl být uvnitř."

Zatímco hovořili, oblačná příkrývka se začala trhat. Obloha měla bleděmodrou barvu jako oko kavky.

"Zatím to tajíme," řekl Štír. "Pouze pár z nás vůbec ví, že jsme něco našli. Proto jsem připlul lodkou. Přiletět člunem by bylo snazší, ale to by se nedalo utajit. Kdyby lidi zjistili, že tě chceme přivést, předpokládali by, že nastala krize. Mimoto oficiálně nemá být tak snadné dopravit tě zpátky. Všichni si pořád myslí, že jsi kdesi na opačné polokouli."

"Stále trváš na té lži?"

"A co si myslíš, že by lidi uklidnilo víc? Nechat je při tom, že jsi na výpravě, byť potenciálně nebezpečné, nebo přiznat, žeš jenom odpplul na ostrov, kde si pohráváš s myšlenkou na sebevraždu?"

"Zvládli horší věci. Vyrovnali by se s tím."

"Právě to všechno, co už museli zvládnout, mě přivedlo k závěru, že bez téhle pravdy se klidně obejdou," řekl Štír.

"V každém případě rozhodně nejde o sebevraždu." Zastavil se a znovu se zahleděl na moře. "Vím, že tam je, společně s její matkou. Cítím to, Štíre. Neptej se mě, jak nebo proč, ale vím, že tam pořád je. Četl jsem, že se takové věci stávají i na jiných planetách Přetvářečů. Občas si plavce vezmou, rozeberou jejich těla a začlení je do organické matice moře. Nikdo nezná důvod. Ale plavci, kteří pak vstoupili do oceánu, prý někdy cítili přítomnost zmizelých. Je to mnohem silnější dojem než setkání s obvyklými uskládněnými vzpomínkami a osobnostmi. Údajně ten zážitek lze přirovnat k dialogu."

Štír zadržel povzdech. Přesně stejné řeči už slyšel před půlrokem, než Clavaina odvezl na tenhle ostrov. Období samoty očividně nijak nezviklalo jeho přesvědčení, že se Felka jednoduše neutopila.

"Tak tam zkrátka skoč a zjisti si to sám," zabručel.

"Udělal bych to, ale bojím se."

"Že by si oceán mohl vzít taky tebe?"

"Ne." Clavain se otočil tváří ke Štírovi. Vypadal spíš překvapeně než dotčeně. "Ne, samozřejmě že ne. Tohle mě ani v nejmenším netrápí. Děsí mě, že by mě nemusel chtít."

Hela, 107 Piscium, 2727

Rašmiku Elsovou celé dětství napomínali, aby se netvářila tak vážně. Totéž by jí nejspíš řekli i teď, kdyby ji někdo viděl: seděla při tlumeném osvětlení na posteli a probírala pár osobních věcí, které si chtěla vzít na výpravu.

A kdyby jí to někdo řekl, zatvářila by se stejně dotčeně. Jenže tentokrát by věděla s mnohem větší jistotou než obvykle, že pravdu má ona. Přestože měla teprve sedmnáct, věděla, že má naprosté právo být vážná, snad i trochu vystrašená.

Do nevelké brašny naskládala náhradní oblečení na tři čtyři dny, přestože cesta bude trvat mnohem déle. Přidala toaletní potřeby, které nenápadně vzala z domácí koupelny, aniž by si toho rodiče všimli, několik sucharů a malý klín kozího sýra jenom pro případ, že by na palubě Crozetova ledochodu nebylo co jíst (nebo že by měli jídlo, jaké jí nechutná). Přibalila láhev přefiltrované vody, protože slyšela, že z vody poblíž Cesty může člověk onemocnět. Láhev jí nevyrží nadlouho, ale bude mít aspoň pocit, že se náležitě připravila. A taky měla malý plastový balíček se třemi drobnými artefakty Různonožců, které ukradla z vykopávek.

Potom už v brašně nezbylo moc prostoru. Už teď byla těžší, než předpokládala. Pohlédla na malou sbírku předmětů na posteli, měla místo jen na jeden. Co si má vzít? Ležela tam mapa Hely, kterou sundala ze stěny svého pokojíku, vlnovka nakreslená vybledlým červeným inkoustem kolem rovníku představovala Cestu. Mapa nebyla moc přesná, jenže v kompadu neměla lepší. Ale záleželo na tom? Nedostala by se na Cestu bez pomoci jiných, a kdyby oni neznali směr, její mapa jim stejně moc nepomůže.

Odstrčila mapu stranou.

Pak vzala do ruky tlustý modrý deník, s rohy chráněnými zlatými plíškami. Měla v něm rukou psané poznámky o Různonožcích, které si svědomitě zapisovala celých osm let. Deník si začala vést v devíti, když se rozhodla - v záchvatu předčasné vyspělosti - že se stane odborníkem na Různonožce. Rodiče se jí pochopitelně smáli, dobrosrdečně a shovívavě, ale tím jenom upevnili její rozhodnutí.

Rašmika neměla času nazbyt, ale nedokázala si pomoci, listovala deníkem, šustění listů jí v tom tichu připadalo hlasité. Ve vzácných okamžicích, kdy se na své záznamy dokázala podívat nezaujatě, jakoby očima někoho jiného, jí deník připadal krásný. Na začátku měla velké, úhledné, dětské písmo. Používala barevné inkousty a některé řádky puntíkářsky podtrhávala. Někde se inkoust rozpil, jinde zas vybledl, na stránkách byly šmouhy a kaňky, ale flekatý starobylý vzhled jen dodával deníku půvab středověké památky. Dělal si taky náčrty, které obkreslila z jiných materiálů. První byly neumělé a dětské, ale po nemnoha stránkách získaly preciznost a jistotu jako viktoriánské přírodopisné skici. Pečlivě je vystínovala a opatřila poznámkami, vysvětlivky se plazily kolem dokola. Všechno to byly pochopitelně kresby artefaktů Různonožců. Poznámky vypovídaly o jejich původu a účelu a obrázky samotných Různonožců pořídila podle rekonstrukcí jejich těl z dochovaných fosilií.

Jak listovala deníkem, před očima jí plynuly roky života. Rukopis byl čím dál menší a hůř čitelný. Barevných inkoustů ubývalo, několik posledních kapitol tvořily texty i obrázky výhradně černé. Nicméně písmo bylo stále úhledné a kresby metodicky důkladné, ale teď spíš připomínaly práci odborníka než zapáleného nadaného děčka. Nákresey ani poznámky už dávno nepřebírala z jiných pramenů, byly součástí její vlastní věcné argumentace, kterou rozvíjela nezávisle na cizích názorech. Rozdíl mezi začátkem a koncem záznamů byl až zarážející, připomněl jí, jak dlouhou cestu urazila. Častokrát se za své rané pokusy tak styděla, že chtěla deník zahodit a začít znovu. Jenže papír byl na Hele drahý, a navíc to byl dar od Harbina.

Projela mezi prsty nepopsané listy. Neměla ještě ucelenou hypotézu, ale věděla, jakým směrem se bude ubírat. Na stránkách už už viděla slova a kresby, zatím slabě, ale stačí ještě trocha času a soustředění, aby se dobrala konečného tvaru. Naplánovala si dlouhý výlet, určitě bude mít hodně příležitosti na svých záznamech dál pracovat.

Jenže zápisník si vzít nemohla. Znamenal pro ni příliš mnoho, nesnesla pomyšlení, že by ho ztratila nebo že by ji ho někdo ukradl. Když ho nechá doma, zůstane v bezpečí, dokud se nevrátí. Může si pořád dělat poznámky, zatímco bude pryč, vybrušovat důkazy, aby do sebe celá konstrukce hezky zapadla bez evidentních mezer a slabin. Deník pak bude o to lepší.

Rašmika zápisník zavřela a odložila stranou.

Zbýval kompad a ušmudlaná hračka. Kompad vlastně ani nebyl její, patřil celé rodině, spíš si ho jen na neurčito vypůjčila, dokud ho někdo nebude potřebovat. Ale nikdo ji o něj nepožádal už celé měsíce, proto nebylo pravděpodobné, že někomu bude chybět. V paměti kompadu bylo množství informací důležitých pro její studium Různonožců, které vytáhla z elektronických archivů. Měla tam snímky a záběry, jež sama pořídila na archeologických nalezištích. Namluvená svědectví kopáčů, kteří našli objekty, jaké příliš nezapadaly do standardní teorie o zániku Různonožců, jenže záznamy církevní úřady zatajily. Měla tam články významných badatelů, mapy, lingvistické soubory a mnoho dalšího, co jí pomůže, až se dostane na Cestu.

Zvedla hračku. Byla měkká, růžová, otřepená a trochu páchla. Měla ji od osmi devíti let, vybrala si ji sama u stánku potulného hračkáře. Předpokládala, že tehdy musela být jasně růžová a čistá, ale pamatovala si ji už jen jako cosi trochu ušmudlaného od mazlení, co měla velice ráda.

Když se teď na ni dívala s racionálním odstupem sedmnáctileté dívky, neměla potuchy, jakého tvora má představovat. Vzpomínala si však, že jakmile ji tenkrát uviděla, usoudila, že je to vepř. Nezáleželo na tom, že na Hele nikdy nikdo živého vepře neviděl.

"Ani ty se mnou nemůžeš," zašeptala.

Posadila vepřika na deník a přitlačila ho, až se držel zpřima. Ne že by si ho nechtěla vzít, protože je to jenom hračka. Tušila totiž, že ji taky čekají chvílky, kdy se jí bude strašlivě stýskat po domově a bude toužit po jakémkoli poutu s bezpečím vesnice. Jenže jednak byl kompad mnohem užitečnější a jednak nebyl čas na sentimentalitu. Zastrčila černou tabulku do brašny, neprodyšně zavřela vakuový uzávěr a tiše vyšla ze svého pokoje.

Rašmice bylo čtrnáct, když karavana naposledy projížděla Vigrídkými pustinami nedaleko její vesnice. Tenkrát byla ve škole a nesměla se jít na tu událost podívat. A předtím jí bylo devět, tehdy karavanu zahlédla, ale jen nakrátko a z dálky. Jenomže všechno, co si z té senzace pamatovala, bylo nyní nezbytně zabarveno tím, co se stalo jejímu bratrovi. Přehrávala si ty události tolikrát, že se skutečné vzpomínky již nedaly oddělit od představ.

Před osmi roky, pomyslela si. Podle nově stanoveného, krutého průměru to byla desetina života, jenomže osm let kdysi bývalo dvacetinou nebo třicetinou věku, jakého se lidé dožívali. Avšak současně jí ta doba připadala mnohem delší, vždyť to byla celá polovina jejího vlastního života. Čekání, až karavanu uvidí přistě, jí připadalo nekonečné. Posledně byla ještě děvčátko z Vigrídkých pustin, holčička s nezvyklou pověstí, která vždycky říká pravdu.

Ale teď měla příležitost. Bezmála stý den ze sto dvaadvaceti dní cesty kolem světa musela jedna karavana udělat nečekanou odbočku východně od Haukova rozcestí a zatočila na sever na Gaudiho pláň, aby se spojila s jinou karavanou mířící na jih k Chmurné křižovatce. To se nestávalo často, bylo to poprvé za tři okruhy, co se karavana dostala na den cesty od vesnice na jižních svazích Vigrídkých pustin. Pochopitelně nastal velký rozruch. Konaly se slavnosti a hostiny, vznikaly vítací výbory a zvalo se do tajných nálevení. Docházelo k milostným pletkám a flirtům, riskantním záletům a intimním vztahům. A za devět měsíců přijde na svět hlouček uvřeštěných karavanních děcek. Ve srovnání s obvyklou prostotou života na Hele, a především s těžkým živobytím v Pustinách, to bylo období nevidaných, byť chvilkových nadějí. Byla to jedna z mála příležitostí - třebaže v rámci přesných pravidel - kdy se mohly osobní poměry vesničanů změnit. Ti střízlivější si nedovolili ukazovat navenek nadšení, ale v soukromí neodolali a uvažovali, zda právě tohle není šance změnit svůj úděl. Vymýšleli si složité výmluvy, aby zdůvodnili pouť na místo setkání, aby přesvědčili sebe i ostatní, že důvodem rozhodně není osobní prospěch, ale výhradně blaho a prosperita obce. Proto vesnice vypravovaly skoro na tři týdny vlastní malé karavany, aby putovaly zrádnou pustou zemí na setkání s velkým konvojem.

Rašmika si naplánovala, že uteče z domova za úsvitu, když budou rodiče ještě spát. O tom, že odejde, jim nezalhal, ale jen proto, že to nebylo zapotřebí. Rodiče ani ostatní vesničané nechápali, že umí lhát jako kdokoli jiný. Co víc, dokázala lhát mnohem přesvědčivěji. Celé dětství nelhalo pouze proto, že až donedávna neměla potřebu.

Tiše se kradla podzemními prostory obydlí, přebíhala z jedné tmavé chodby do druhé pod střešními okny, jimiž proudilo jasné světlo. Téměř všechny domy ve vesnici byly zapuštěné pod úroveň terénu, dutiny nepravidelných tvarů propojovaly klikaté podzemní chodby nahozené žlutou omítkou. Žít nad zemí připadalo Rašmice poněkud zvláštní, ale předpokládala, že by si časem zvykla, stejně jako si člověk nakonec zvykne na život ve vozech, nebo dokonce v katedrálách, které se karavany snažily dosáhnout. Život pod zemí taky nebyl bez nebezpečí. Na soustavu vesnických tunelů navazoval hlubší systém nalezíšť. Měl být uzavřen vzduchotěsnými poklopy a zajištěn bezpečnostním zařízením, aby byla vesnice chráněna, kdyby se výkopy zhroutily nebo kdyby kopáči prorazili kapsu s plynem, jenže zařízení stejně řádně nefungovala. Během Rašmčina života sice k vážnějším nehodám nedošlo, ani na výkopech nikdo nezahynul, ale všichni věděli, že je pouze otázka času, než znovu nastane katastrofa, na jakou vzpomínali její rodiče. Sotva před týdnem vybuchl sklad na povrchu; naštěstí nikdo nebyl zraněn. Povídalo se, že trhavé nálože byly odpáleny záměrně, ale přesto to byla připomínka, že její svět je pořád malý krůček od záhuby. Předpokládala, že je to cena, kterou vesničané platí za ekonomickou nezávislost na katedrálách. Většina vesnic se nacházela blízko Nekonečné cesty, nejvýš sto kilometrů severně nebo jižně. Až na zanedbatelné výjimky vděčily osady podél Cesty za svou existenci katedrálám a jejich nadřízeným orgánům - církvím. Většinou se upsaly některé významnější odnože kveičiánů.

Není třeba zdůrazňovat, že v Pustinách nebyl klérus, vesnice řídily světské výbory a lidé si vydělávali na živobyty archeologickými nálezy, neplatily pro ně rafinované úmluvy o desátcích a odpustcích, jaké s katedrálami svazovaly komunity podél Cesty. Proto byli vesničané v Pustinách osvobozeni od mnoha náboženských zákazů, které se jinde na Hele musely dodržovat. Měli vlastní zákony, méně přísné podmínky pro manželství a přehlíželi jisté úchylinky, které podél Cesty stály mimo zákon. Inspekce z Věže byly zřídkavé, a pokud k nim kapitula přece jen vyslala poselstvo, pohlíželi na ně podezíravě. Dívám jako Rašmika bylo dovoleno studovat odbornou archeologickou literaturu, nikoli pouze kveičiánské spisy. Také nebylo nemyslitelné, že by si žena našla práci.

Jenže z téhož důvodu se vesničané z Vigrídkých pustin nemohli schovat pod ochranná křídla katedrál. Osady podél cesty střežila volná sdružení kapitulních gard, proto se v těžkých časech mohli obrátit na katedrály o pomoc. Medicína byla v katedrálách na daleko vyšší úrovni než v Pustinách - Rašmika viděla umírat přátele a příbuzné jen proto, že vesničané neměli k ošetření přístup. Jenomže za takovou péči se musel člověk podrobit praktikám Střediska pro výzkum krve, což rozhodně nebyla malá cena. Jakmile měl totiž jednou v žilách kveičiánskou krev, už si nemohl být jistý naprosto ničím.

Stejně jako všichni obyvatelé Pustin přijímala Rašmika rád věci se vzdorovitou pýchou. Pravda, tak tvrdé životní podmínky jinde podél Cesty neznali. Opravdu zanícených věřících bylo mezi nimi jen málo, a dokonce i tu hrstku obvykle šířaly pochyby. A právě tyto pochybnosti je hnaly k vykopávkám, kde hledali odpovědi na otázky, které jim nedaly pokoje.

A přesto přese všechno by vesničané nechtěli, aby tomu bylo jinak.

Žili a milovali, jak se jim líbilo, a povýšeně nahlíželi na pobožnější obce podél Cesty.

Rašmika došla do poslední místnosti jejího domova, těžká brašna ji bouchala do kříže. V domě bylo ticho, ale kdyby se zastavila a pozorně naslouchala, uslyšela by téměř podprahový hluk vrtání, kopání a nakládání zeminy ze vzdálených vykopávek, který by k ní dolehl přes kilometry klikatých tunelů. Občas se ozvalo zadunění nebo zabušení kladiv. Ty zvuky byly Rašmice natolik známé, že ji nikdy nerušily ve spánku, vlastně by se okamžitě probudila, kdyby ustaly. Ale nyní by byla za hlomoz vděčná, protože by překryl hluk, který nevyhnutelně způsobí, až bude domov opouštět.

V poslední místnosti byla dvojice dvířka. Ta svislá vedla do rozsáhlého systému podzemních chodeb, který propojoval další domy a obecní prostory. Kolem druhých, padacích dvířek ve stropě byla držadla. V této chvíli byla veřej zvednutá do tmavé komory nahoře. Rašmika otevřela skříň zapuštěnou do oblé stěny, vytáhla skafandr a dávala pozor, aby neukla přilbou nebo agregátem podpory života na zádech o tři další skafandry, které visely na stejném otočném věšáku. Třikrát do roka si musela skafandr cvičně navléct, proto docela snadno zavřela všechny zámky a spoje. Oblékání jí zabralo deset minut, občas se zarazila a zadržela dech, třeba když cvakl spínač ventilace vzduchu nebo se ozval hluboký povzdech, jak se tunely sesedaly.

Konečně měla skafandr na sobě a všechna světélka na manžetě zářila zeleně. Tlaková láhev nebyla plná, vzduch asi musel pomalu unikat, protože normálně je udržovali zcela naplněné, ale pro své záměry měla vzduchu víc než dost. Jakmile zavřela na přilbě průzor, slyšela jen vlastní dech, a tak neměla představu, zda dělá hluk nebo zda se v domě někdo nevzbudil. A to měla tu nejhlučnější část útěku teprve před sebou. Musí prostě postupovat opatrně a hlavně rychle, aby se dostala na místo srazu dřív, než ji rodiče dohoní, pokud by se probudili.

Se skafandrem teď byla dvakrát těžší, ale snadno se protáhla stropními dvířky do tmavé přetlakové komory nahoře, odkud se dalo vystoupit na povrch. Každý dům měl vlastní, různě velkou komoru, do té jejich se vešli dva dospělí. Musela si dřeptnout, když dvířka spouštěla a otáčela uzavíracím kolem.

V jistém smyslu byla nyní v bezpečí. Jakmile se začne v komoře snižovat tlak, matka ani otec se tam nedostanou.

Odčerpávání vzduchu zabere dvě minuty. Než půjdou padací dvířka zase otevřít, bude už na půl cesty vesnicí a její stopy se ztratí mezi šlápotami ostatních lidí.

Rašmika si znovu překontrolovala skafandr, ujistila se, že světélka pořád svítí zeleně. Teprve potom zapnula pumpu. Nic neslyšela, ale jak byl vzduch z komory odčerpáván, skafandr se začal mezi harmonikovými klouby nafukovat a musela vynaložit větší úsilí, aby mohla pohybovat končetinami. Speciální údaj na průzoru přilby ji varoval, že se již nachází ve vzduchoprázdnu.

Na dvířka nikdo nebušil. Rašmika měla strach, aby nespustila poplach, až otevře poklop. O žádném zařízení sice nevěděla, ale třeba jí o něm rodiče neřekli právě pro případ, že by ji někdy napadlo utéct. Bála se však zbytečně: žádný poplach, žádná bezpečnostní pojistka ani tajný kód, který by poklop blokoval. Představovala si to tolikrát, že náhle pocítila jemné zašimrání děja vu.

Jakmile byl vzduch z komory vyčerpaný, relé jí dovolilo otevřít venkovní poklop. Rašmika se do něj opřela, chvíli se však nic nedělo. Konečně na prst odskočil, ale stačilo to, aby ji úzký šíp oslepujícího denního světla bodl i přes průzor do očí. Zatlačila silněji, poklop se zvedl. Vysoukala se ven a zjistila, že poklop pokrývá čerstvá centimetrová námraza. Na Hele sněžilo, především když se probudily gejzíry Kelda či Ragnarok.

Ačkoli podle hodin v domě bylo ráno, na povrchu měsíce to nic neznamenalo. Vesničané zachovávali šestadvacetihodinový den (většinou šlo o mezihvězdné uprchlíky ze Žlutozemě), přestože Hela byla zcela jiný svět a měla jiné, složitější fáze. Den byl ve skutečnosti dlouhý asi čtyřicet hodin, za ten čas Hela jednou oběhla kolem obřího mateřského tělesa, plynné planety Haldory. Noc trvala zhruba dvacet hodin, a protože sklon rotační osy měsíce k ose dráhy byl v podstatě nulový, ponořila se noční polokoule do tmy pokaždé od pólu k pólu. Vígrídské pustiny se teď nacházely na denní straně a zůstanou tam ještě asi sedm hodin. Na Hele měli i další noc, když se při oběhu Haldory dostali do jejího stínu, ta noc však trvala krátce, pouze dvě hodiny, což bylo tak málo, že to pro vesničany nemělo význam. V libovolném okamžiku bylo pravděpodobnější, že nebudou zastíněni, než že budou.

Po několika vteřinách se Rašmičiny oči přizpůsobily prudké záři a mohla se zorientovat. Důkladně poklop zavřela a uzamkla, aby přetlakovou komoru mohl naplnit vzduch. Pokud dole čekali rodiče, ještě celé dvě minuty se nedostanou ven, i kdyby už měli oblečené skafandry. Kdyby chtěli projít obecním tunelem k nejbližšímu průchodu, zabralo by jim to mnohem víc času.

Rašmika čile vyskočila, doufala, že na ní není znát spěch. Čekala, že bude muset přejít desítky metrů panenského sněhu, takže zanechá zřetelné stopy, ale opět měla štěstí, kdosi tudy nedávno prošel, šlépěje zatáčely opačným směrem, než kam měla namířeno. Kdyby ji někdo sledoval, nevěděl by, které stopy si vybrat. Šlépěje vypadaly jako matčiny, na otcovy byly příliš malé.

Co tady matka dělala? Rašmiku to na chvíli znepokojilo, nevzpomínala si, že by se doma mluvilo o výletu na povrch. Nevadí, určitě existuje zcela prosté vysvětlení. Sama má dost starostí, nebude si přidávat další.

Pustila se klikatou pěšinou mezi svislými černými panely kolektorů, homolemi generátorů a oranžovými radiomajáký, mířila k zasněžené řadě zaparkovaných ledochodů. Se šlápotami měla pravdu, protože když se ohlédla, nedaly se ty její odlišit.

Za kolektory odbočila k ledochodu, který vypadal jako ostatní, ale na kapotě nad žebry chladiče roztál sníh. Bylo příliš jasno, aby rozpoznala, zda se v kabině svítí, přestože stěrače odhrnuly ve sněhu na čelním skle dva průhledné vějíře. Rašmice se zazdalo, že uvnitř zahlédla pohyb.

Obešla nízké, rozkročené vozidlo. Bok černého člunovitého trupu zdobil zářící motiv spirálovitě stočeného hada. Jediná přední noha stroje končila širokou lyží s ohnutou špičkou, dvě zadní nohy stály na menších lyžích. Rašmika zaváhala, zda zvolila správně. Bylo by hloupé zrovna teď udělat chybu. Nepochybovala, že ve vesnici není nikdo, kdo by ji i ve skafandru nepoznal.

Ale Crozet jí dal přesné pokyny. S úlevou zpozorovala, že nástupní rampa je už spuštěná do sněhu. Vyběhla popružené

kovové plošině a zdvořile zaklepala na dveře ledochodu. Nastal mučivý okamžik, než se odšouply stranou. Vmáčkla se do přetlakové komory pouze pro jednu osobu.

Na komunikačním kanále přilby se ozval mužský hlas - okamžitě poznala Crozeta: "Ano?" zahučel do mikrofonu.

"To jsem já."

"Kdo já?"

"Rašmika," odpověděla. "Rašmika Elsová. Jsme domluvení."

Nastala pauza - tak trýznivá, až se začala bát, že se přece jen spletla - potom Crozet řekl: "Ještě není pozdě, můžeš si to rozmyslet."

"Myslím, že už pozdě je."

"Pořád se můžeš vrátit domů."

"Rodiče by nepotěšilo, že jsem zašla tak daleko."

"To ne," řekl Crozet, "pochybuju, že by jásali nadšením. Ale já tvé rodiče znám. Nevěřím, že by tě potrestali moc přísně."

Měl sice pravdu, ale nebyla ráda, že jí to zrovna teď připomíná. Celé týdny se na útěk psychicky připravovala, to poslední, co nyní potřebovala, byly domluvy, aby na poslední chvíli vycouvala.

Rašmika zabušila na vnitřní dveře: "Pustíte mě dovnitř, nebo ne?"

"Jen jsem se chtěl ujistit, že to myslíš vážně. Když odjedeme z vesnice, neotočím, dokud nepotkáme karavanu. Žádné ústupky. Jakmile vejdeš, vydala ses na třídní výlet. Nebo šestidenní, pokud se rozhodneš vrátit s námi. Žádné kňourání ani žadonění mě nepřiměje otočit."

"Čekala jsem na to osm let. Tři dny ještě vydržím."

Zasmál se nebo uchechtl - nevěděla, co z toho. "Skoro ti věřím."

"To byste měl," řekla Rašmika. "Já jsem přece to děvče, co nikdy nelže, nepamatujete?"

Vnější dveře se zavřely, vmáčkly ji hlouběji do těsné komory. Mřížkou začal proudit vzduch. Ve stejném okamžiku ucítila mírné a pravidelné houpání jako v kolébce. Ledochod se rozjel, pohánělo ho střídavé posunování zadních lyží. Rašmika se domnívala, že její útěk začal v okamžiku, kdy se vykradla z postele, ale teprve teď měla skutečně pocit, že je konečně na cestě.

Sotva ji vnitřní dveře pustily do vozidla, sundala si přilbu a řádně ji pověsila vedle tří podobných. Zvenčí vypadal ledochod docela velký, jenže si neuvědomila, kolik prostoru zabírají motory, generátory, palivové nádrže, agregáty podpory života a nákladový prostor. Bylo tam těsně a hlučně, a když se nadechla, měla nutkání zase si přilbu nasadit. Pomyslela si, že pokud se dá na tohle zvyknout, určitě jí tři dny stačit nebudou.

Ledochod se kolébal, zářivě bílá krajina za okénkem se nakláněla ze strany na stranu. Chytila se držadla a chystala se jít do přední části, vtom jí průchod zastoupil Culver, Crozetův syn. Měl na sobě ušpiněnou kombinézu se spoustou kapes nacených náradím. Byl o rok mladší než Rašmika, měl blondaté vlasy a vypadal podvyživeně. Chlípne si Rašmiku prohlížel.

"Takže ses nakonec rozhodla zůstat na palubě, co? To je dobře. Aspoň se můžeme trochu líp poznat."

"Je to jen na tři dny, Culvere. Tak pusť z hlavy všelijaké nápady!"

"Pomůžu ti sundat skafandr a potom půjdeme dopředu, co? Táta má plno práce, aby nás dostal z vesnice. Kvůli tomu novému kráteru to musí vzít oklikou, proto to trochu hází."

"Umím si sundat skafandr sama, díky," odsekla Rašmika a kývla k řídící kabině ledochodu. "Proč se nevrátíš a nezeptáš se táty, jestli nepotřebuje pomoc?"

"Nepotřebuje. A je tam taky máma."

Rašmika se souhlasně pousmála. "Určitě jsi rád, že ji tady máš, aspoň vás dva chlapy udrží co nejdál od malérů. Nemám pravdu, Culvere?"

"Ji je úplně jedno, co podnikáme, dokud to sype." Vozidlo se opět naklonilo, odhodilo Rašmiku na plechovou stěnu.

"Ve skutečnosti se většinou tváří, že nic nevidí."

"Taký jsem o tom slyšela. No, vážně si potřebuju sundat skafandr..., můžeš mi prosím tě říct, kde budu spát?"

Culver jí ukázal malou kabinku mezi párem dunících generátorů. Byla tam umazaná matrace, polštář a prošívaná přikrývka ze stříbrného materiálu. Přes vchod se dal zatáhnout závěs, aby měla soukromí.

"Doufám, žeš nečekala holčičí pokojíček," řekl Culver.

"Čekala jsem to nejhorší."

Culver otálel. "Určitě nechceš, abych ti pomohl s tím skafandrem?"

"Zvládnou to, díky."

"Ale máš něco na sebe, co?"

"Jistě, pár věci jsem si vzala." Poplácala brašnu přivázanou pod agregátem podpory života. Přes látku ucítila tvrdý roh kompadu. "Přece sis vážně nemohl myslet, že bych si zapoměla vzít šaty, že ne?" ušklíbla se.

"Ne," odsekl Culver rozmrzele.

"Bezva. Tak upaluj za rodiči a vyříd' jim, že jsem živá a zdravá. A připomeň jim, že čím dřív zmizíme z vesnice, tím budu radši."

"Jedeme tak rychle, jak to jde," zabručel Culver.

"No právě," řekla Rašmika, "a to mi dělá starosti."

"Nemáš nějak moc naspěch?"

"Chci se co nejrychleji dostat ke katedrálám." Culver se zamračil. "Chytilas víru nebo co?"

"Ani ne. Spíš se musím postarat o jistou rodinnou záležitost."

107 Piscium, 2615

Kveiči se probudil vtěsnaný v malé temné dutině.

Prožíval okamžik milosrdné dezorientace, zatímco čekal, až se mu vrátí paměť, okamžik bez starostí a obav. Potom mu všechny vzpomínky najednou vtrhly do hlavy jako neurvalí výtržníci, než se seřadily do přibližně chronologického pořádku.

Vzpomněl si, jak ho oživil, jak mu oznámili nepříjemnou novinu, že mu byla udělena audience u královny. Vzpomněl si na její dvanáctistěnnou komnatu, vybavenou mučícími nástroji, na morbidní šero, na záblesky elektrického proudu, který zabíjel drobnou havěť. Vzpomněl si na lebku s obrazovkami místo očí. Vzpomněl si, jak si s ním královna hrála jako kočka s vrbcem. Domněnka, že by mu dokázala odpustit, byla ze všech jeho omylů ten nejžalostnější a nejméně omluvitelný.

Kveiči vykřikl, naprosto přesně pochopil, co se s ním stalo a kde je. Přidušené výkřiky byly vysoké, nepříjemně dětské. Stydl se, že slyší takové zvuky vycházet ze svých úst. Nemohl se hýbat, ale ne proto, že by byl ochrnutý - spíš neměl dost místa, aby mohl pohnout kteroukoli tělesnou částí víc než o zlomek centimetru.

Jeho vězení mu však připadalo podivně známé.

Postupně se Kveičiho výkřiky změnily v sípání, potom už jen na hlasité výdechy. Tak to trvalo několik minut, pak si začal pobrukovat, opakoval stále dokola šest sedm tónů, stejně zaujatě jako šílenec nebo mlich. Usoudil, že už je pod ledem. Jeho uvěznění proběhlo bez jakýchkoli formalit, nepředcházelo mu ani vynesení rozsudku Jasmínou. Prostě ho zavařili do železného skafandru a pohřbili pod ledovým štítem, který Nanebevstoupení poznáním tlačilo před sebou. Nedokázal odhadnout, kolik času minulo, zda hodiny či celý den. Raději nepomýšlel na to, že by to mohlo být i déle. Sotva mu došlo, v jak hrůzné situaci se ocitl, začal mít neodbytný pocit, že přehlédl jakýsi detail. Možná to bylo tím, jak mu ten omezený prostor připadal povědomý, anebo to bylo naprostým nedostatkem čehokoli, na čem by mohl spočinout zrakem.

Ozval se hlas: "Pozor, Kveiči. Pozor, Kveiči. Zpomalovací fáze ukončena. Očekávám instrukce pro vstup do soustavy."

Byl to tichý, shovívavý hlas kybernetické podosobnosti Dominy.

Náhle pochopil, že vůbec není v železné panně, ale v tlumicí kapsli v Domině, nacpaný do vany přizpůsobené tvaru těla, která ho chránila před vysokým přetížením zpomalovací fáze. Kveiči si přestal pobrukovat, současně zahanbený i zmatený. Ulevilo se mu, o tom nebylo pochyb. Jenže přechod od vyhlídky na roky mučení do poměrně příjemného prostředí Dominy byl tak prudký, že neměl čas vypustit citový přetlak. Dokázal si to jen uvědomit, zatímco se šok měnil v údiv.

Pocítil mlhavou potřebu zalézt zpátky do toho zlého snu a vynořit se mnohem pomaleji.

"Pozor, Kveiči. Očekávám instrukce pro vstup do soustavy."

"Nespěchej." V krku ho škrábalo, jazyk měl napuchlý. Musel v kapsli strávit nějaký čas. "Nespěchej. Napřed mě dostaň ven. Jsem..."

"Probuzení probíhá v normě, Kveiči?"

"Jsem trochu zmatený."

"Co se děje, Kveiči? Je nutné lékařské ošetření?"

"Ne, jsem..." Odmlčel se a zavrtěl se. "Prostě mě odtud dostaň. Za chvíli budu v pořádku."

"Jak si přejete, Kveiči."

Kapsle se začala otevírat, škvírou se prodralo světlo. Do nosu ho praštil známý pach člunu. Panovalo tam skoro ticho, až na občasné lupnutí chladnoucích trysek. Letěli setrvačností, stejně jako po každém zpomalení.

Kveiči se protáhl, klouby mu vrzaly jako stará dřevěná židle. Necítil se dobře, ale zdaleka ne tak zle jako po rychlém oživení ze spacího mrazáku na palubě Nanebevstoupení poznáním. V tlumicí kapsli byl v bezvědomí, omámený narkotiky, ale většina tělesných procesů normálně fungovala.

Při každém průzkumu soustavy strávil v kapsli jenom pár týdnů, zdravotní rizika zmrazení přece jen převažovala nad výhodami pozastavení stárnutí.

Rozhlédl se, pořád se ještě neodvažoval uvěřit, že byl ušetřen muk v železné panně. Dokonce zvažoval možnost, že má halucinace, že po několika měsících pod ledem zešlel. Člun však byl zcela reálný, vůbec jako halucinace nevypadal.

Ani si nevzpomínal, že by kdy snil o zpomalování - přinejmenším nemíval takové sny, aby se budil s výkřikem.

Ale čím víc času míjelo a čím víc si uvědomoval své okolí, tím mu tohle vysvětlení připadalo pravděpodobnější.

Všechno zlé se mu jen zdálo.

"Proboha," vydechl Kveiči. Okamžitě jím škusbla bolest, obvyklý trest indoktrinačního viru za rouhání, jenže to byl natolik příjemně skutečný pocit, tak nepodobný mukám při uvěznění pod ledem, že to řekl znovu:

"Proboha! Nikdy bych nevěřil, že něco takového můžu mít v sobě."

"Co máte v sobě, Kveiči?" Domina někdy cítila potřebu zapojit se do rozhovoru, jako by se tajně nudila.

"Zapomeň na to."

Jeho pozornost zaujalo něco jiného. Kdykoli vylezl z pouzdra, měl v hlavní sekci malého člunu hromadu místa, mohl se obrátit a odstrčit se do průlezu v ose člunu. Jenže teď zavadil loktem o něco, co tady normálně nebylo. Když se otáčel, začínal tušit, co uvidí.

Zarezlý, ožehlý a podrápaný železný skafandr litinové barvy, plný šílených výjevů, vytvarovaný přibližně jako lidská postava, s neprůhledným zamřížovaným obdélníkem místo průzoru.

"Ta potvora!" vykřikl.

"Mám vás informovat, že přítomnost železné panny vás má stimulovat k úspěchu na vaší současné výpravě," ozvala se Domina.

"Jsi naprogramovaná, abys mi přesně tohle řekla?"

"Ano."

Železná panna byla napojená na podporu života. Tlusté kabely a hadice propojovaly zásuvky a spojky na stěnách člunu a na skafandru. Natáhl ruku, přejížděl prsty po hrbolatých svárech, ohmatával vystouplá hadí těla. Kov byl na dotek trochu teplý, nepatrně se chvěl, zařízení pod povrchem byla v činnosti.

"Opatrně, Kveiči," řekl člun.

"Proč - uvnitř je něco živého?" zeptal se. Pak mu svítko, až se mu udělalo špatně. "Proboha! Někdo je uvnitř. Kdo?"

"Mám vás informovat, že ve skafandru je umístěna Morwenna."

Pochopitelně. Pochopitelně! Nádherně to do sebe zapadalo.

"Upozornila jsi mne, abych byl opatrný. Proč?"

"Mám vás informovat, že železná panna svého uživatele usmrtí při sebemenší manipulaci s pláštěm, svárovým švem či podporou života. Mám vás informovat, že pouze šeflékař Grelier je oprávněn skafandr otevřít, aniž by došlo k usmrcení uživatele."

Kveiči se od panny odtáhl. "To se jí nesmím ani dotknout?"

"Vzhledem k daným okolnostem nejsou doteky právě nejmoudřejší."

Téměř se rozesmál. Jasmína a Grelier se vyznamenali. Nejprve audience u královny, aby si myslel, že jí došla trpělivost. Následovala šaškárna s železnou pannou, aby uvěřil, že ho stihne trest, že ho co nevidět pohrbí do ledu, přinejmenším na deset roků. A teď tento výsměšný odklad. Dostal poslední příležitost, aby se osvědčil. A zcela jistě - tohle bude jeho poslední příležitost, o tom už nebylo pochyb! Jasmína mu jasně dala najevo, co se stane, pokud ještě jednou selže. Plané hrozby nepatřily do jejího repertoáru.

Ale ukázalo se, že královna je taky mazaná, protože s Morwennou uvězněnou v železné panně nemohl uskutečnit svůj nápad - schovat se někde v soustavě, dokud Nanebevstoupení poznáním z oblasti neodletí. Kdepak, neměl jinou možnost, než se vrátit. Musel doufat, že Jasmínu nezklame a že potom Morwennu ze skafandru propustí.

Něco ho napadlo: "Je vzhůru?" zeptal se člunu.

"Právě se probouzí," odpověděla Domina. Morwenna byla Ultranautka, a tak měla tělo mnohem lépe vyzbrojené pro nepříjemné průvodní jevy zpomalování než Kveiči, přesto musela být železná panna upravená, aby ji ochránila.

"A můžeme spolu mluvit?"

"Jistě, pokud si to přejete. Mám zpřístupněn komunikační protokol člun-skafandr."

"Tak mě s ní hned spoj." Chvilí čekal, než se zeptal: "Morwenno?"

"Horrisi!" Její hlas byl podivně slabý a vzdálený. Nemohl uvěřit, že je oddělují pouhé centimetry kovu, právě tak to klidně mohlo být patnáct světelných let olova. "Horrisi, kde jsem? Co se stalo?"

Žádná z jeho bohatých zkušeností mu neposkytla návod, jak někomu oznámit podobnou novinu. Jak vést taktní konverzaci s někým, kdo je zaživa zavařen do železného skafandru? Musím ji pomaličku připravit na to, že je uvězněná...

"Morwenno, něco se opravdu stalo, ale nechci, abys propadla panice. Všechno nakonec dobře dopadne, hlavně nesmíš zpanikařit. Slibuješ?"

"Takže jsem v háji?" Morwenně se zachvěl hlas úzkostí.

Musí si zapsat za uši, že nejlepší způsob, jak vyvolat paniku, je dotýcného požádat, aby jí nepropadl.

"Morwenno, pověz, nač si vzpomínáš. Klidně a pomalu."

Postřehl zajíknutí, počátek hysterie. "Kde mám začít?" zeptala se.

"Pamatuješ, jak mě vedli ke královně?"

"Ano."

"A jak mě potom odváděli z trůnního sálu?"

"Ano... Ano, vzpomínám si."

"A jak ses je pokusila zadržet?"

"Ne, já..." Zmlkla. Už si myslel, že s ní ztratil spojení - když nemluvila, bylo na lince naprosté ticho. "Počkej. Ano, tohle si pamatuju."

"A potom?"

"Už nic."

"Odvlekli mě na operační sál a tam mě Grelier odrovnal."

"Ne..." začala, neboť ho nepochopila, domnívala se, že se něco strašného stalo Kveičimu, nikoli jí.

"Ukázali mi sice železnou pannu," řekl, "ale místo mě do ní strčili tebe. Zrovna jsi uvnitř, proto nesmíš propadnout panice."

Přijala to dobře, lépe, než čekal. Chudák statečná Morwenna. Byla vždy ta odváznější polovina jejich dvojice. Kdyby dostala možnost vzít trest na sebe, určitě by to udělala. Rovněž věděl, že on takovou sílu nemá. Byl slabý, zbabělý a sobecký. Ne snad přímo zlý, ale rozhodně nebyl člověk hodný obdivu. Tyto charakterové vady tvarovaly jeho život. Nijak mu neulehčilo, že to věděl.

"Chceš říct, že jsem pod ledem?" zeptala se.

"Ne, tak zlé to není." Sotva to vyslovil, uvědomil si, jak směšně malý rozdíl je mezi tím, zda je nebo není pohřbená pod ledem. "Jsi zavřená ve skafandru, ale nejsi pod ledem. A neudělali to proto, že bys něco provedla. Stalo se to kvůli mně. Chtějí mne přinutit, abych se choval, jak potřebuji."

"Tak kde jsem?"

"Na palubě Dominy, se mnou. Právě jsme zpomalili a vlétli do soustavy."

"Nic nevidím a nemůžu se hýbat."

Když s ní mluvil, hleděl na železnou pannu a v duchu si Morwennu vybavoval. Přestože se to snažila ze všech sil skrýt,

znal ji natolik dobře, aby pochopil, jak příšerně je vydešená. Zahanbeně pohlédl jinam. "Domino, nemůžeš zařídit, aby něco viděla?"

"Tento kanál není otevřený."

"Tak ho krucinál otevři!"

"Nelze provést. Mám vás informovat, že s uživatelem lze komunikovat pouze audiofonicky. Jakékoli pokusy otevřít další kanály by byly chápány jako..."

Mávl rukou: "Dobře. Poslyš, Morwenno, je mi to líto, ti parchanti nechtějí, abys něco viděla. Podle mě na ten skvělý nápad přišel Grelie."

"Šéflékař není můj jediný nepřítel."

"Třeba ne, ale klidně se vsadím, že s tímhle měl hodně společného." V mikrogravitaci se Kveičimu na čele slévaly křupěje potu. Otřel si je hřbetem ruky. "Všechno je moje vina."

"Kde jsi?"

Ta otázka ho překvapila. "Hned vedle tebe. Doufám, že mě přes skafandr slyšíš."

"Neslyším nic jiného než tvůj hlas, zní mi přímo v hlavě. Připadá mi vzdálený. Bojím se, Horrisi. Nevím, jestli se dokážu ovládat."

"Nejsi sama. Jsem hned vedle tebe. Možná jsi lépe chráněná v panně než venku. Nemusíš dělat nic jiného, než čekat. Za pár týdnů jsme za vodou."

V jejím hlase se nyní ozvalo zoufalství: "Za pár týdnů? Říkáš to, jako by to nic nebylo."

"Určitě je to lepší než roky a roky. Kristepane, Morwenno, je mi to hrozně líto. Slibuju, že tě z toho dostanu." Kveiči bolestí stiskl víčka.

"Horrisi?"

"Ano?" zeptal se, z očí mu vytryskly slzy.

"Nenech mě v téhle rakvi umřít. Prosím!"

"Morwenno," řekl o chvíli později, "dobře mě poslouchej. Musím tě teď opustit. Jdu do pilotní kabiny zkontrolovat situaci."

"Nechci, abys odcházel."

"Uslyšíš mě. Musím tam jít, Morwenno. Rozhodně musím. Když to neudělám, je konec s námi oběma."

"Horrisi!"

Ale to už se odstrčil od tlumicí kapsle a železné panny a odplul k řadě držadel na stěně. Ručkoval úzkým průlezem k pilotní kabině. Beztlížnému stavu nikdy nepřišel na chuť, člen s trupem jako jehla byl však příliš malý, aby se tíhové pole vytvářelo otáčením. Zlepší se to, jakmile tah motorů Dominy vytvoří iluzorní gravitaci.

Za příznivějších okolností by měl z nečekaného odloučení od posádky radost. Na předchozích výpravách s ním Morwenna neletěla, a přestože se mu po ní stýskalo, sotva se dostal z Nanebevstoupení poznáním, zpravidla si samotou vychutnával. Ne snad že by byl nespolečenský. Pravda, jakživ nebyl stádní typ, ani když pobýval v hlavním proudu lidské kultury, ale vždycky míval kroužek dobrých přátel. A milenky, některé spíš neobvyklé, cizokrajné, nebo - jako Morwenna - doslova nebezpečné. Jenže atmosféra na světlohonci královny Jasmíny, nasáklá nedůvěrou a intrikami, ho natolik deprimovala, že přímo toužil, aby se ve svém malém člunu mohl vydat na výpravu.

A tak se Domina a lehké průzkumné plavidlo, které vezla, staly jeho malým královstvím uvnitř velké říše Nanebevstoupení. Domina o něho pečovala, předvíдалa jeho přání a plnila je stejně ochotně jako kurtizána. Čím víc času v ní trávil, tím lépe znala jeho rozmary a slabůstky. Hudba, kterou mu vybírala, nejen vyhovovala jeho náladě, ale odváděla ho od nebezpečných extrémů chorobné sebereflexe nebo bezstarostné euforie. Krmila ho jídly, jaká nevymámil z potravinových syntezátorů Nanebevstoupení, a vždy ho potěšila a překvapila, kdykoli měl pocit, že už zná celou její knihovnu. Věděla, kdy musí spát a kdy potřebuje vyburcovat k činnosti. Bavila ho, když se nudil, a simulovala drobné krize, kdykoli se zdál nebezpečně sebejistý. Občas Kveičimu připadalo, že ho Domina zná natolik dobře, jako by se jeho osobnost přenesla do ní, jako by pronikl do jejich strojových systémů.

To propojení se odehrávalo dokonce i na biologické úrovni. Ultrové Dominu při návratu do hangáru pokaždé důkladně vysterylizovali, ale Kveiči věděl, že v člunu nyní vládne jiný pach, než když do něho poprvé vstoupil. Byl cítit jako všechna místa, kde kdy bydlel.

Ale jakýkoli pocit, že člen je jeho ráj, jeho útočiště, nyní zmizel. Každý pohled na železnou pannu mu připomínal, že Jasmína ovládla i jeho královstvíčko. Další šanci nedostane. Osud všeho, na čem mu záleželo, teď závisel na tom, co najde v soustavě, kam mířil.

"Ta potvora," zabručel znovu.

Doručkoval k řidičímu pultu a usedl do pilotního křesla. Protože valnou část Dominy zabíraly palivové nádrže a motory, pilotní kabina byla vlastně rozšířeně pokračování úzké chodby, něco jako baňka na rtuťovém teploměru. Před sebou měl elipsovité průzory, ale neviděl víc než mezihvězdný prostor.

"Avioniku," přikázal.

Přístrojové panely se kolem něho uzavřely jako kleště. Obrazovky zablikaly, rozsvítily se pohyblivé diagramy a grafická pole, pozorně po nich přejížděl očima.

"Další postup, Kveiči?"

"Dej mi ještě chvíli." Nejdříve vyhodnotil stav důležitých systémů, ověřil si, že podosobnost nepřehlédla žádnou závadu. Spotřebovali trochu víc paliva, než v této fázi letu předpokládal, ale vzhledem ke zvýšené hmotnosti s železnou pannou na palubě se to vlastně dalo čekat. Měl dostatečnou rezervu, aby si s tím nemusel dělat starosti. Jinak bylo všechno v pořádku. Zpomalení proběhlo bez problémů, všechny funkce byly v normálu, od detektorů a podpory života

po stav lehkého průzkumného plavidla, které se choulilo v Domini jako nenarozený delfin, jenjen vyklouznout ven.

"Domino, dostala jsi zvláštní instrukce pro tento průzkum?"

"Žádné mi nebyly sděleny."

"To mě tedy úžasně uklidnilo. A jak jsme na tom s mateřskou lodí?"

"Stále dostávám z Nanebevstoupení poznáním telemetrické údaje. Návrat je očekáván po obvyklých šesti až sedmi týdnech průzkumu. Zásoby paliva postačují, abychom mateřskou loď dostihli."

"Výborně." Nemělo by žádný smysl, kdyby ho královna Jasmína nechala bez paliva, přesto ho potěšilo, že přinejmenším v tomto ohledu jednala rozumně.

"Horrisi?" ozvala se Morwenna. "Mluv se mnou, prosím. Kde jsi?"

"Jsem v pilotní kabině," odpověděl, "provádím kontrolu. Všechno vypadá v pořádku, ale chtěl jsem se ujistit."

"Už víš, kde jsme?"

"Právě se to chystám zjistit." Na dotykové obrazovce zvolil zadávání instrukcí hlasem. "Otoč nás o sto osmdesát stupňů, čas třicet sekund."

Displej potvrdil, že mu člun vyhověl. Hrstka slabých hvězd se začala přesouvat z jedné strany oválného průzoru na druhou.

"Mluv se mnou," opakovala Morwenna.

"Otáčím nás čelem vpřed. Po zpomalovací fázi jsme letěli zádi dopředu. Každou chvíli už bych měl uvidět soustavu."

"Co o ní řekla Jasmína?"

"Na nic si nevzpomínám. A ty?"

"Taky na nic."

Poprvé od chvíle, co se probudila, promluvila skoro normálně. Uvědomil si, že je to její způsob, jak se vyrovnat se situací. Bude-li se chovat normálně, udrží hysterii na uzdě. Panika byla to poslední, co v železné panně potřebovala. Morwenna pokračovala: "Jenom že je to další soustava, která nevypadá nijak pozoruhodně. Hvězda a pár planet. Žádný záznam o přítomnosti lidí. Opravdový zapadákov."

"Žádný záznam ještě neznamená, že tudy někdo neproletěl jako my. A taky že tady nic nenechal."

"To tedy zatraceně doufej, že nechal," připomněla mu kousavě Morwenna.

"Snažím se to vidět optimisticky."

"Promiň. Víš, že to myslíš dobře, ale raději nečekejme nemožné, ano?"

"Nic jiného nám nezbyvá," zašeptal, doufal, že to člun nepředá Morwenně.

V té chvíli již Domina dokončila otáčku přídí dopředu. Uprostřed elipsovitého okna se zastavila výrazná hvězda, vlastně z této vzdálenosti spíš slunce. Bez slunečního filtru by bylo nepříjemně jasné, ani by na ně nemohl pohlédnout.

"Tak co tu máme?" Kveičiho prsty se rozběhly po pultu. "Podíváme se. Spektrální třída chladné G, hlavní posloupnost, svítivost asi tři pětiny Slunce. Několik skvrn, ale žádná nepříjemná koronální aktivita. Vzdálenost asi dvacet astronomických jednotek."

"To je pořád hodně daleko," řekla Morwenna.

"Není, pokud chceš mít jistotu, že dostaneš zobrazení všech hlavních těles najednou."

"A co planety?"

"Počkej chvíli." Kveiči hbitě zaťukal na pult, na displejích se zobrazily barevné čáry oběžných drah planet a zploštily se do elips, doplněných spoustou čísel základních planetárních parametrů: hmotnost, oběžná doba, rotační perioda, sklon rotační osy, průměr, gravitační pole, magnetosféra, střední hustota, existence satelitů nebo prstenců. Podle průměrných hodnot usoudil, že je Domina vypočítala pomocí interpretačních programů na základě vlastních měření. Kdyby je vytáhla z nějaké starší databáze, byly by mnohem přesnější.

Domina sice bude výpočty upřesňovat, čím víc se bude k soustavě blížit, do té doby však nesmí zapomínat, že tato oblast je v zásadě neprozkoumaná. Pokud tudy někdo letěl, nejspíš nezůstal tak dlouho, aby pořídil oficiální záznam. Kveiči měl velkou naději, že by tady mohl najít něco, co by někde považovali za cenné, i kdyby jen proto, že je to novinka.

"Můžeme kdykoli začít," prohlásil člun, jako by se už nemohl dočkat, až se pustí do práce.

"Jistě, jistě," souhlasil Kveiči. "Protože nevidím žádná neobvyklá data, budeme se propracovávat ke slunci planetu po planetě, pak probereme tělesa na druhé straně a potom zamíříme do mezihvězdného prostoru. Teď najdi pět nejefektivnějších pátracích modelů a ukaž mi je. Pokud ti bude připadat, že by kvůli úspoře paliva bylo lepší některou planetu vynechat a zaletět k ní později, chci tu dráhu taky vidět."

"Okamžik, Kveiči." Pauza byla sotva tak dlouhá, aby se stačil poškrábat na nose. "Tady to máme. Podle vaší specifikace neexistuje žádné nejvýhodnější řešení, ani při jiném seřazení pátracího modelu."

"Dobře. Tak zobraz pět možností a seď je podle času potřebného na přiblížení."

Pořadí položek se změnilo. Kveiči se tentokrát poškrábal na bradě a zvažoval nabídku. Mohl požádat člun, aby rozhodl za něj pomocí nějakých tajemných kritérií, ale finální výběr vždycky nejraději prováděl sám. Nedalo se volit nahodile, protože pokaždé se vyskytlo řešení, které z nějakého důvodu vyhlíželo líp než ostatní. Klidně připustil, že se rozhoduje na základě předtuchy, nikoli uvědomělého výběru, ale nemyslel si, že by takové rozhodnutí bylo horší. Hlavní důvod, proč se dal na průzkum neznámých soustav, spočíval právě ve využití těchto nepostižitelných schopností, jež chyběly programovým souborům strojů. Byl tady proto, aby vybral trasu, která se mu nejvíc zamlouvá.

Tentokrát nebyla volba hned zřejmá. Žádný model nebyl ideální, ale na to byl zvyklý, s rozmístěním planet se v daném okamžiku nedalo nic dělat. Někdy měl štěstí, že byly tři čtyři zajímavé planety v řadě, takže mohl letět rovnou od jedné ke druhé. Tady se planety nacházely na různých místech ekliptiky a co nejdál od sebe. Všechny trasy pátrání vypadaly jako opilecké vrávorání.

Mohl se jedině utěšovat, že nespotřebuje palivo navíc, když se rozhodne u některé planety zastavit a provést průzkum zblízka, protože stejně bude muset často měnit směr. Kdyby mohl proletět soustavou rychleji, vypustil by jenom měřicí moduly, ale takhle může nasednout do Mrchožroutky a všechno si dobře prohlédnout.

Jakmile ho napadlo, že by se proletěl v Mrchožroutce, okamžitě zapomněl na Morwenna. Sice jenom na chvíli, než si uvědomil, že pokud odletí z Dominy, opustí také ji.

Uvažoval, jak se s tím Morwenna vyrovná.

"Již jste se rozhodl, Kveiči?" zeptala se Domina.

"Ano," odpověděl. "Poletíme po trase dvě."

"Je to vaše konečné rozhodnutí?"

"Podívejme se na to: Minimální zpomalování, týden na většinu velkých planet, čtrnáct dní na obří planetu a hromadu jejích satelitů..., pár dnů na malé rybky..., a pořád nám ještě zbude dost paliva pro případ, že najdeme něco opravdu velkého."

"Souhlasím."

"A povíš mi, když si všimneš něčeho neobvyklého, Domino? Nedostalas zvláštní instrukce, že ne?"

"Vůbec žádné, Kveiči."

"Výborně." Napadlo ho, zda člun rozpoznal jeho nedůvěru. "Takže mi dej vědět, kdyby se něco vyskytlo. Chci být informovaný."

"Můžete se na mne spolehnout, Kveiči."

"Spíš musím, ne?"

"Horrisi?" ozvala se Morwenna. "Co se děje?"

Člun musel spojem s železnou pannou přerušit, zatímco diskutovali o trase pátrání.

"Jen zvažuju možnosti. Už jsem vybral způsob odběru vzorků. Budu si moci zblízka prohlédnout všechno, co mne upoutá."

"Je tam něco zajímavého?"

"Nic překvapivého," odpověděl. "Jako obvykle jedna hvězda a rodinka planet. Nevidím zjevné známky biosfér ani náznak, že by tu byl někdo před námi. Ale jestli tady někde jsou menší artefakty, z této vzdálenosti je neuvidíme, pokud by samy nechtěly, abychom je viděli, což zřejmě nechtějí. Neklesám však na mysli. Poletíme blíž a důkladně se porozhlédneme."

"Buď opatrný, Horrisi. Může tam číhat neznámé nebezpečí."

"To může," řekl Kveiči, "ale v téhle chvíli mi připadá, že máme horší starosti, nemyslíš?"

"Kveiči?" zeptal se člun dřív, než mohla Morwenna odpovědět. "Jste připraven zahájit průzkum?"

"Mám čas dostat se do tlumicí kapsle?"

"Počáteční zrychlení bude jedno gé, dokud kompletně neprověřím pohon. Teprve až budete uvnitř, zvýším tah na nejvyšší bezpečnou rychlost."

"A co Morwenna?" uvědomil si náhle Kveiči.

"Nemám bližší instrukce."

"Brzdili jsme při normálních pěti gé, nebo ti přikázali, abys to provedla pomaleji?"

"Tíhové zrychlení nepřesáhlo obvyklou hranici."

Kveiči si oddechl: "V pořádku. Morwenna to vydržela, takže ať už Grelier železnou pannu jakkoli upravil, poskytuje přinejmenším stejnou ochranu jako tlumicí kapsle. Domino, můžeš zapnout Morwenninu ochranu proti přetížení?"

"Ochrana je řízena automaticky."

"Výborně. Morwenno, slyšelas?"

"Ano, slyšela," odpověděla. "Možná bys mohl člunu položit ještě jednu otázku. Jestli mě může uspat, když to bude zapotřebí, a jestli mě může uspat na celou cestu?"

"Slyšela jsi otázku, Domino, můžeš to udělat?"

"Pokud to budete požadovat, lze to zařídít."

Kveiči si připadal hloupě, že se na to nezeptal sám. Zastyděl se, že ho to vůbec nenapadlo. Uvědomil si, že vlastně pořád nepochopil, jak Morwenně v železné panně je.

"Tak co, Morwenno, chceš? Můžu tě nechat uspat okamžitě. Až se probudíš, budeme zpátky na palubě Nanebevstoupení."

"A když neuspěješ? Myslíš, že mi vůbec dovolí, abych se probudila?"

"To nevím. Rád bych to věděl. Jenže nemám v úmyslu neuspět."

"Vždycky mluvíš tak sebejistě. Vždycky mluvíš, jako by všechno mělo dobře dopadnout."

"Někdy tomu dokonce i věřím."

"A co teď?"

"Řekl jsem Jasmíne, že cítím, jak se karta obrací. Nelhal jsem."

"Doufám, že se nepleteš," řekla Morwenna.

"Tak chceš uspat?"

"Ne. Zůstanu vzhůru s tebou. A když usneš ty, budu spát i já. Prozatím. Nevylučuju, že změním názor."

"Chápu."

"Něco v té soustavě najdi, Horrisi. Prosím, už kvůli nám!"

"Najdu." A v útrokách cítil jistotu. Nechápal to, ale cítil ji, vnímal ji ostře jako žlučnickovou koliku.

"Domino, letíme!"

Ararat, 2675

Clavain a Štír dorazili téměř ke stanu, když se objevil Vasko, vynořil se zezadu, obešel kupoli a zastavil se před vchodem. Náhlý poryv větru zalomcoval ukotvením, švihl provazy proti plátnu se zelenými skvrnami. Vitr na ně dotíral, jako by ztrácel trpělivost. Mladík čekal, nervozitou nevěděl, co si počít s rukama.

Clavain na něho nedůvěřivě hleděl. "Myslel jsem, žeš přišel sám," šeptl Štírovi.

"S ním si nedělej starosti," odpověděl Štír. "Sice ho trochu překvapilo, když se dozvěděl, kde celou dobu jsi, ale snad už se s tím vyrovnal."

"To by raději měl. Co nejrychleji."

"Nevile, buď k němu laskavý, jo? Ještě budeš mít kopec času hrát si na tyranského lidožrouta."

Když byl mladík na doslech, Clavain zvýšil hlas a ochraptěle zavolal: "Kdo jsi, synku?"

"Vasko, pane, Vasko Malinin."

"To je jméno z Obrody, ne? Pocházíš odtamtud?"

"Narodil jsem se tady, pane. Rodiče jsou z Obrody. Před evakuací bydleli v Cuvieru."

"Nezdá se mi, že na to máš věk."

"Je mi dvacet, pane."

"Narodil se dva roky po založení kolonie," řekl Štír tiše. "Patří k nejstarším, kteří se na Araratu narodili. Ale zdaleka není jediný. Zatímco jsi byl pryč, přišla na svět už druhá generace; generace jejíž rodiče si nepamatují Obrodu ani cestu sem."

Clavain se zachvěl, jako by ho to vyděsilo. "Neměli jsme zde zapouštět kořeny, Štíre. Ararat měl být jen krátkou zastávkou. Dokonce i ten název je špatný vtíp. Přece neosidlíš planetu s tak ironickým jménem."

Štír usoudil, že není zrovna nejvhodnější chvíle, aby mu připomněl, že od začátku měli v plánu nechat na Araratu několik kolonistů, i kdyby většína odletěla. "Mluvíme o lidech a vepřích. Kdyby ses jim pokoušel zabránit v rozmnožování, mělo by to stejný úspěch, jako hnát kočky ve smečce."

Clavain se otočil k Vaskovi. "A co děláš?"

"Pracuju v potravinářské továrně, pane. Většinou na sedimentačních nádržích, čistím česlice od kalu nebo vyměňuju stírací lopatky."

"To je jistě zajímavá práce."

"Mám-li být upřímný, pane, kdyby to byla zajímavá práce, nebyl bych teď tady."

"Vasko taky vypomáhá v obecní jednotce Ozbrojené stráže," poznamenal Štír. "Má běžný výcvik - střelné zbraně, udržování pořádku a podobně. Ale převážně hasí požáry nebo pomáhá při rozdělování proviantu a zdravotnického materiálu z Hlavní výdejny."

"Důležitá činnost," řekl Clavain.

"O tom nikdo nepochybuje, hlavně Vasko ne," potvrdil Štír. "Ale přesto všude rozhlašuje, že by uvítal něco dobrodružnějšího. V jednom kuse dotírá na velení OS, aby ho přijali na plný úvazek. Má dobré hodnocení a touží se dostat k náročnějšímu zaměstnání, než je kydání hnoje."

Starý pán si prohlížel mladíka přimhouřenýma očima. "Co přesně ti Štír řekl o modulu?"

Vasko pohlédl na hypervepře a zase zpátky na Clavaina. "Nic, pane."

"Pověděl jsem mu jen tolik, kolik potřeboval vědět."

"Takže mu raději dopověz i zbytek," řekl starý pán.

Štír zopakoval totéž, co už vyprávěl Clavainovi, a se zájmem pozoroval, jak se Vasko tváří čím dál ohromeněji. Vůbec se mu nedivil. Dvacet let naprosté izolace na Araratu muselo jeho život důkladně poznamenat. Stejně jako věčné hučení oceánu, dusné ovzduší a sytý pach mořské vegetace. Byly tak neodmyslitelné a všudypřítomné, až to člověk přestal vnímat. A teď tu izolaci zvenčí cosi prorazilo, takže si náhle uvědomil, že tento vodní svět je pouze dočasné a nechráněné útočiště uprostřed bitevního pole.

"Snad je ti jasné," dodal Štír, "že tyhle zprávy nebudeme veřejně roztrubovat, dokud se nedozvíme, co nám to vlastně spadlo do klína a kdo je uvnitř."

"Máš nějaké podezření?" zeptal se Clavain.

Štír přikývl. "Může to být Remontoire. Přece jsme čekali, že se tady Znamení zvěrokruhu ukáže. Mysleli jsme, že se objeví dřív, ale kdovíco se s nimi dělo, když jsme odletěli, světlohonci třeba trvalo déle, než se opravil. Když otevřeme modul, snad uvnitř najdeme mého druhého nejoblíbenějšího Spojeného."

"Že by z tebe číselná jistota, to tedy nečíší."

"Protože si neumím vysvětlit tohle, Nevile," začal Štír. "Jestli je to Remontoire, proč takové tajnosti? Proč jednoduše nezaparkovali na orbitě a neohlásili, že dorazili? Přinejmenším mohli modul vypustit blíž k pevnině, aby nás to nestálo tolik času a námahy, než jsme ho vytáhli."

"Potom musíme vzít v úvahu jinou možnost," řekl Clavain. "Může na nás vyskočit tvůj nejméně oblíbený Spojený."

"Taky mě to napadlo. Kdyby do naší soustavy dorazila Skade, čekal bych, že se bude snažit o co největší utajení. Ale přesto bychom něco zpozorovali. A nepřípadá mi pravděpodobné, že by zahájila invazi jediným modulem - pokud v něm neukryla něco obzvlášť záluďného."

"Skade sama je pořádně záluďná," řekl Clavain. "Ale souhlasím s tebou. Nemyslím si, že nás navštívila Skade. Kdyby tady přistála, bylo by to sebevražedné a zbytečné gesto, což není její styl."

Mezitím prošli vchodem. Starý pán je pozval dovnitř. Zastavil se na prahu a nedůvěřivě se rozhlížel, jako by tam přebýval někdo jiný.

"Zvykl jsem si zde," řekl téměř omluvně.

"Snad tím nechceš naznačit, že se nedokážeš vrátit zpátky?" Štír pořád cítil stařecký pach, který zachytil už prve.

"Zkusit to musím," řekl Clavain, uzavřel průchod a otočil se k Vaskovi: "Co víš o Skade a Remontoireovi?"

"Slyším obě jména poprvé."

Clavain se posadil na skládací židličku, návštěvníky nechal stát. "Remontoire byl - je - můj nejstarší přítel. Je také Spojený. Znáš ho z dob, kdy jsme proti sobě bojovali na Marsu."

"A Skade, pane?"

Clavain zvedl úlomek lastury a bezmyšlenkovitě jej obracel v prstech. "Skade je z docela jiného těsta. Je rovněž Spojená, ale pochází z mladší generace než my dva. Je chytřejší a rychlejší, nemá žádné citové pouto s původním lidstvem. Když začalo být jasné, jakou hrozbu Zmarové představují, vymyslela plán, jak zachránit Hlavní hnízdo tím, že Spojení uprchnou z této části vesmíru. Mně se to nelíbilo - znamenalo to nechat lidstvo, ať se stará samo o sebe, zatímco jsme mu měli pomáhat - a proto jsem zběhl. Nejprve mě Remontoire nechápal, ale nakonec se ke mně přidal."

"Takže Skade vás nenávidí oba?" zeptal se Vasko.

"Domnívám se, že by stále byla ochotna Remontoireovi odpustit," odpověděl starý pán, "ale mně? V žádném případě. Spálil jsem za sebou všechny mosty. Poslední kapkou bylo, když jsem ji přesekl vejplů ukotvovacím lanem."

Štír pokrčil rameny. "To se stává."

"Remontoire jí zachránil život," pokračoval Clavain. "Možná to pro ni něco znamená, i když ji později zradil. Ale pokud jde o Skade, nejlepší je nikdy nic nepředpokládat. Měl jsem za to, že jsem ji zabil, když jsem zničil její loď, ale nevylučuji možnost, že unikla. Alespoň to tvrdila její beta-simulace, kterou mi údajně sama odvyšila."

Vasko se zeptal: "Tak proč vlastně čekáme na Remontoirea, pane?"

Clavain přimhouřil oči a pohlédl na Štíra. "Opravdu toho moc neví, že?"

"Není to jeho chyba," odpověděl Štír. "Nezapomínej, že se narodil tady. Co se stalo před tím, je pro něho pradávná historie. Stejně je to u většiny našich mladých, lidí i hypervepřů."

"To přece není omluva," prohlásil Clavain. "Za mých časů jsme byli mnohem zvědavější."

"Za tvých časů jste uvažovali, jestli si před snídaní nestřihnete nějakou tu menší genocidu."

Clavain mlčel. Odložil kousek lastury a zvedl jiný, zkoušel ostrý okraj na hřbetu ruky.

"Něco přece jenom vím," vyhrkl Vasko rychle. "Vím, že jste na Obrodu přiletěl ze Žlutozemě zrovna v době, kdy stroje začaly ničit sluneční soustavu Delt Pavonis. Organizoval jste evakuaci kolonie, přepravil jste na palubu Nostalgie nekonečna dvě stě tisíc lidí."

"Jenom sto sedmdesát tisíc," opravil ho starý pán. "A není dne, abych neželel těch, které se nám zachránit nepodařilo."

"Přece si to nemůžeš vyčítat, tvoje vina to nebyla," řekl Štír.

"To rozhodne historie."

Štír si povzdechl. "Jestli se chceš utápět v sebeobviňování, Neville, tak si posluž. Já se musím zabývat záhadným modulem a kolonií, která ze všeho nejvíc potřebuje zpátky svého vůdce. Pokud možno umytého a učesaného, a hlavně bez toho zápachu chaluh a starého prádla. Souhlasíš, Vasko?"

Starý pán několik minut zkoumavě hleděl na Vaska. Štírovi se na krku zjezily jemné bledé chlupy. Cítil, že Clavain mladíka odhaduje, posuzuje ho podle náročných měřítek, která si vytvořil a vytříbil během staletí. Na těchto okamžicích závisí celý Vaskův osud. Jestliže Clavain usoudí, že si Vasko nezaslouží jeho důvěru, nic víc mu už neprozradí, nepadne už ani slůvko o osobách, které nikdo z kolonie nezná. A Vasko sám brzy zjistí, že jejich vztah skončil dřív, než vlastně začal, a že si nemá příliš slibovat od toho, co se dnes stalo.

"Určitě by vám to prospělo," řekl Vasko váhavě a pohlédl na Štíra. "Potřebujeme vás, pane. Především teď, když se má všechno změnit."

"Domnívám se, že už se změnilo." Clavain si nalil sklenici vody.

"Tak se vraťte s námi, pane. Jestli je v modulu opravdu váš přítel Remontoire, nečekal by, že ho přivítáte osobně?" naléhal Vasko.

"Má pravdu," řekl Štír. "Potřebujeme tě tam, Neville. Musíš rozhodnout, zda máme modul otevřít, nebo ho potopit na dno moře."

Clavain mlčel. Vitr švihl provazy. Během uplynulé hodiny zapadlo jasné slunce za horizont a světlo ve stanu se přitlumilo. Štír měl pocit, že z něj vyprchala veškerá energie, jak se mu poslední dobou při západu slunce často stávalo. Vůbec se netěšil na zpáteční cestu, moře bude bouřlivější než při plavbě sem.

"Pokud se vrátím..." Starý pán se odmlčel a opět se napil. Olízl si rty, než pokračoval: "Pokud se vrátím, nic se tím nezmění. Důvod, proč jsem odešel na tento ostrov, stále trvá. Až se situace zase uklidní, mám v úmyslu znovu odejít sem."

"Chápu," řekl Štír, přestože to nebyla odpověď, jakou chtěl slyšet.

"To je dobře, protože to myslím vážně."

"Ale teď se vrátíš s námi a dohlédneš na otevření modulu?"

"Ano, ale nic víc."

"Jenže my tě budeme potřebovat pořád, Neville, bez ohledu na to, jak je to pro tebe těžké. Přestože jsi toho pro nás už hodně udělal, teď se nemůžeš vyzout z odpovědnosti."

Clavain odhodil sklenici. "Hodně jsem pro vás udělal? Teď mluvíš o tom, že jsem vás všechny zatáhl do války, vyrval z kořenů a vlekl přes půlku vesmíru na tuhle mizernou planetu? Tak za to mi nikdo rozhodně děkovat nemusí. Spíš bych měl žádat o odpuštění."

"Ale přesto jsou ti vděční. Všichni."

"To tedy jsme, pane," řekl Vasko.

Starý pán vytáhl zásuvku ze skládacího stolku a vyndal zrcátko. Bylo skvrnitě a zašlé, muselo být velmi staré.

"Vracíš se tedy s námi?" naléhal Štír.

"Jsem sice už starý a unavený, ale přesto mě občas ještě něco dokáže překvapit. Moje dlouhodobé plány se nemění, přiznávám však, že bych se strašně rád dozvěděl, kdo je v tom modulu."

"Výborně. Vylujeme okamžitě, jakmile si sbalíš to nejnnutnější."

Clavain něco zabručel. Odvrátil pohled od zrcátka tak prudce, až to Štíra zarazilo. To ty oči, pomyslel si. Poprvé po dlouhých měsících zase uviděl své oči a vůbec se mu nelíbí, co v nich spatřil.

"Vyděsím je k smrti," řekl Clavain.

107 Piscium, 2615

Kveiči se posadil vedle železné panny. Všechno ho bolelo jako pokaždé, když vylezl z tlumicí kapsle, každický sval si halasně stěžoval jeho mozkem. Tentokrát si však nepříjemných pocitů stěží všiml. Měl jiné problémy.

"Morwenno, jsi vzhůru?" zeptal se.

"Jsem, Horrisi." Znělo to unaveně, ale v podstatě bděle. "Co se děje?"

"Jsme na místě. Domina nás dopravila dalších sedm astronomických jednotek k největší obří planetě. Jdu dopředu zkontrolovat stav. Vyhlička je opravdu krásná, přál bych si, abys ji mohla uvidět."

"Já taky."

"Viděla bys bouře v atmosféře..., blesky..., satelity..., všechno. Je to zatraceně nádherné."

"Připadáš mi nadšený, Horrisi."

"Opravdu?"

"Slyším to v tvém hlase. Tys něco našel, že?"

Zoufale se toužil dotknout železné panny, pohladit kovový povrch a představovat si, že pod prsty cítí Morwennu.

"Nevím, co jsem vlastně našel, ale je to tak velké, že bychom tady měli chvíli zůstat a důkladně to prozkoumat."

"Tos mi toho moc neprozradil."

"Na oběžné dráze kolem Haldory je velký měsíc, pokrytý ledem," řekl Kveiči.

"Kolem Haldory?"

"To je ta obří plynná planeta," vysvětloval. "Právě jsem ji pojmenoval."

"Chceš tím říct, že ti člun nabídl z rejstříku jmen náhodně vybrané, prozatím nepřidělené názvy?"

"Nu ano." Kveiči se usmál. "Ale nezvolil jsem hned první, které mi ukázal. Do jisté míry jsem se rozhodl sám, přestože ta míra je nevelká. Nezdá se ti, že Haldora zní krásně starodávňě? Nejspíš je to norské jméno nebo odněkud z těch končin. Ale vlastně je to jedno."

"Jak se jmenuje měsíc?"

"Hela," odpověděl Kveiči. "Pojmenoval jsem všechny měsíce, Hela je však jediný, který nás zrovna zajímá. Už jsem stačil dát názvy i výraznějším terénním útvarům."

"Proč se zajímáme o zaledněný měsíc, Horrisi?"

"Protože na něm něco je, a my si to musíme pořádně prohlédnout."

"Cos vlastně našel, miláčku?"

"Most," odpověděl Kveiči. "Most přes rift. Most, který tam nemá co dělat."

Domina se plížila k obří planetě, kterou její velitel nazval Haldora, všechny detektory nastavené na maximální citlivost. Zнала možná nebezpečí typické sluneční soustavy, nástrahy, které mohou neopatrně zaskočit, ničivé záření nebo prachové částice rozesté v rovině ekliptiky. Vyhližela meteoroidy, číhala na každý, který propíchne bublinu antikolizního radaru. Sekundu za sekundou posuzovala a revidovala miliardy krizových scénářů, probírala eventuelní manévry a vyhledávala programové balíky s vhodným řešením, jak uniknout ohrožení, aniž by rozdrtila velitele na kaši. Občas pro zábavu sestavovala plány, jak se vyhnout mnohonásobné kolizi, přestože věděla, že vesmír by musel prodělat nekonečný počet velkých třesků a krachů, než by mohlo dojít k tak nepravděpodobné souhře okolností. Stejně pečlivě pozorovala slunce, dávala pozor na oblasti nestability nebo vznikající koronální ejekce a zvažovala, za které nejbližší těleso by se schovala, pokud by došlo k většímu výronu látky. Neustále pročesávala okolní prostor kvůli pastem, které mohli nastražit předchozí průzkumníci - pole metalizovaných pásků na rušení radaru, toulavé miny, zákeřné útočné sršně - současně kontrolovala vlastní obranné systémy, precizně narovnané do pohotovostních nosičů v trupu, a tajně doufala, že jednoho dne dostane příležitost tyto smrtonosné prostředky použít pod záminkou plnění povinností.

Tak se tedy hlavní řídící podosobnost člunu snažila zajistit, aby dokázala včas odvrátit všechna možná nebezpečí, a byla sama se sebou spokojená, že víc už udělat nelze.

Jenže pak se přihodilo něco, co prorazilo díru do kruny její samolibosti a donutilo ji k zamyšlení, zda je opravdu tak dobře připravená.

Ve zlomku vteřiny se stalo cosi nevysvětlitelného.

Odchylna detektorů. Současné škytnutí všech detektorů sledujících Haldoru, k níž se člun přibližoval. Škytnutí, které vypadalo, jako by obr jednoduše zmizel a zanechal po sobě na stejném místě něco stejně nevysvětlitelného.

Všemi vrstvami řídicího systému Dominy proběhlo zachvění. Spěšně lovila v archivech, hrabala v nich jako pes, který hledá schovanou kost. Zaznamenalo Nanebevstoupení poznáním něco podobného, když se blížilo k soustavě? Jistě, bylo mnohem dál, ale zmizení celé planety na zlomek sekundy se přece nedá jen tak přehlédnout...

Zděšeně procházela obrovské skladiště dat, které jí Nanebevstoupení předalo, vyhledávala veškeré odkazy související s plynnou obří planetou. Potom data znovu přefiltrovala, natáhla si pouze bloky, které obsahovaly i návěští. Pokud se někde objevila odchylka, určitě bude označena.

Ale nenašla nic.

Domina pocítila stín podezření. Znovu prověřila nová data z Nanebevstoupení, Představuje si to, nebo opravdu vidí slabé stopy, že data jsou upravená? Některá čísla, jen malinko odlišná od předpokládaných hodnot, se příliš často opakovala, jako kdyby si je světlohonec vymyslel.

Proč by to Nanebevstoupení dělalo? podivila se.

Protože světlohonec taky zpozoroval něco divného, odvážila se spekulovat. A obával se, že mu jeho velitelé neuvěří, bude-li tvrdit, že odchylku způsobil skutečný jev, nikoli chybička při zpracování dat.

Upřímně řečeno, kdo by se mu mohl divit? uvažovala Domina. Všechny stroje vědí, co se s nimi stane, když velitelé ztratí důvěru v jejich spolehlivost.

Došlo k něčemu, co se nedalo dokázat. Ta čísla mohla být koneckonců pravá. Kdyby si je světlohonec vymyslel, určitě by věděl, jak vytvořit odpovídající relativní četnost. Ledaže by použil psychologii naruby a záměrně vytvořil čísla, která se budou zdát trochu podezřelá, protože jinak by v řadě předpokládaných hodnot vypadala příliš bezvadně.

Až podezřele...

Domina zabředla do spirály podezřívavosti. Bylo zbytečné dál spekulovat. Nezískala by podpůrná data z Nanebevstoupení poznáním, to bylo jasné. Kdyby ohlásila anomálii, zůstal by její hlas osamělý. A všichni vědí, co se stane s osamělými hlasy.

Vrátila se k aktuálním problémům. Planeta už byla zase na svém místě. Anomálie se zatím neopakovala. Bližší průzkum dat ukázal, že měsíce - včetně Hely, o kterou se Kveiči zajímal - zůstaly na orbitách, i když obří planeta přestala existovat. Všechno to bylo hodně podivné. Stejně jako ta vidina, která se letmo zjevila místo planety.

Co má dělat?

Rozhodla se: vymaže data o zmizení ze svých pamětí, jako to zřejmě udělalo Nanebevstoupení poznáním, a také zaplní prázdná místa vymyšlenými čísly. Planetu však bude nadále sledovat. Jestli se opět stane něco zvláštního, bude tomu věnovat zvýšenou pozornost a pak - možná - bude informovat Kveičiho. Do té doby ne, ale i potom s velkým strachem.

6

Ararat, 2675

Zatímco Vasko pomáhal Clavainovi s balením, Štír vyšel ze stanu, povytáhl si rukáv z náramkového komunikátoru a navázal spojení s Krvákem. Snažil se s ním hovořit co nejtišeji.

"Mám ho. Musel jsem ho sice přemlouvat, ale nakonec souhlasil, že se s námi vrátí."

"Neříkáš to zrovna nadšeně."

"Neví se ještě potřebuje vyrovnat s několika problémy."

Krvák si odfrkl. "To zavání průšvihem. Nepřeskočilo mu?"

"Nevím. Zmínil se o nějakých vidinách."

"A co viděl?"

"Jakési úkazy na obloze. Trochu mi to dělá starosti - jenže jemu nikdy nebylo snadné porozumět. Doufám, že se to zlepší, až se vrátí do civilizace."

"A když ne?"

"Tak nevím." Štír hovořil mimořádně trpělivě. "Vycházím z předpokladu, že máme lepší šanci s ním než bez něho."

"Dobře," řekl Krvák neurčitě. "Když je to tak, zapomeň na loďku. Pošlu vám člun."

Štír se zamračil, potěšilo ho to i zarazilo zároveň. "Proč ta dojemná péče? Nechtěli jsme náhodou zůstat nenápadní?"

"To jsme chtěli, jenže máme komplikace."

"Modul?"

"Trefa," řekl Krvák. "Začal se ohřívat. Ta zatracená plechovka se přepnula na automatický oživovací program."

Bioindikace se změnila zhruba před hodinou. Ať je v tom kdo chce nebo co chce, probouzí se."

"Skvělé. Výborné. Vynikající. A nemůžete s tím nic udělat?" rozčilil se Štír.

"Opravíme nejvýš tak fekální čerpadlo, Štíre. Cokoli o chlup složitějšího je zrovna teď nad naše možnosti. Nevil by to třeba mohl zpomalit..."

Clavain měl hlavu plnou implantátů Spojených a dokázal mluvit se stroji jako nikdo jiný na Araratu.

"Kolik času zbývá?"

"Asi jedenáct hodin."

"Jedenáct hodin. A tos čekal tak dlouho, než mi to řekneš?"

"Napřed jsem chtěl vědět, jestli Nevila přivezeš."

Štír nakrčil nos. "A kdybych ho nepřivezl?"

Krvák se zachechtal. "Tak bychom aspoň nepřišli o loďku, ne?"

"Jsi zábavný vepř, Krváku, ale nepokoušej se tím uživit."

Štír přerušil spojení a vrátil se do stanu oznámit, že došlo ke změně plánu. Vasko dokázal stěží skrýt nadšení, vyptával se, proč se nevrátí loďkou. Štír však nechtěl prozradit žádná fakta, která by mohla nahledat Clavainovo rozhodnutí, proto se odpovědi vyhnul.

"Vezmi si všechno, co chceš." Štír se díval, jak starý pán skládá na hromádku pár ubohých osobních předmětů. "Už si nemusíme dělat starosti, že se převrhne."

Clavain ranec zabalil a podal Vaskovi. "Mám vše potřebné."

"Tak jo," řekl Štír. "Zařídím, aby se ti o zbytek postarali, až sem někoho pošleme složit stan."

"Stan zůstane stát." Clavain se rozkašlal a navlékl si dlouhý černý kabát. Prsty s nestříhanými nehty si prohrábl vlasy, stříbrné vlny mu padaly až přes široký límec. Když přestal kašlat, dodal: "A moje věci zůstanou ve stanu. Ty jsi mě

doopravdy neposlouchal, že ne?"

"Poslouchal, ale nechtěl jsem to slyšet," řekl Štír.

"Začni mi naslouchat, příteli. O víc tě nežádám." Poplácával ho po zádech. Vzal plášť, který měl oblečený na břehu, ohmatal látku a odložil ho stranou. Ze zásuvky stolku vyndal černé kožené pouzdro.

"Pistole?" zeptal se Štír.

"Něco spolehlivějšího," odpověděl Clavain. "Nůž."

107 Piscium, 2615

Kveiči se protahoval nesmyslně úzkým průlezem, který vedl od přídě na záď. Člun kolem tikal a předl jako místnost plná dobře promazaných hodin.

"Je to most. Víc ti zatím nemůžu povědět."

"Jak vypadá?" zeptala se Morwenna.

"Je dlouhý a tenký jako skleněný vlas. Velice zlehka vyklenutý přes obrovskou roklinu."

"Připadáš mi nadměrně vzrušený. Jestliže je to most, neuviděl by ho už dávno někdo jiný? Pokud samozřejmě nepočítám stavitele."

"Třeba ne." Kveiči o tom už přemýšlel a měl za to, že přišel na docela věrohodné vysvětlení. Teď se snažil, aby to neznělo, jako by měl odpověď předem nacvičenou: "Jednak není vůbec nápadný. Je sice velký, ale když se nedíváš pozorně, klidně ho přehlédneš. Při rychlém průzkumu soustavy bys ho neobjevila. Měsíc k tobě může být otočený špatnou stranou, most může zůstat schovaný ve stínu nebo nemusíš mít radioteleskop s dostatečným rozlišením, abys zachytila něco tak jemného... Jako bys radarem hledala pavučinu. I kdybys byla sebestopornější, bez správného přístroje ji neuvidíš." Praštil se do hlavy, když se protahoval pravouhlou zatáčkou do transportního oddílu. "V každém případě nemáme jediný důkaz, že by sem před námi někdo dorazil. V databázi názvů není o soustavě ani zmínka - proto máme právo přidělovat jména. Jestli sem před námi opravdu někdo přiletěl, tak se ten lenoch neobtěžoval vybrat pár názvů."

"Ale někdo tady být musel," řekla Morwenna, "jinak by tam nestál most."

Kveiči se usmál. Na tohle se těšil. "O to právě jde. Vůbec si nemyslím, že most někdo postavil." Proklouzl do nevelkého transportního oddílu. Jakmile člun zaregistroval jeho tělesné teplo, rozsvítil světlo. "Tedy rozhodně ne člověk."

Musel uznat, že se s tím Morwenna hravě vypořádala. Asi ho znala líp, než předpokládal: "Domníváš se, že ses narazil na výtvor vesmíranů?"

"Ne," odpověděl Kveiči. "Nedomnívám se, že jsem narazil na výtvor vesmíranů. Konečně jsem narazil na zatraceně nejlepší výtvor vesmíranů. Našel jsem nejpozoruhodnější, nejkrásnější objekt, jaký kdy vesmír viděl."

"Co když je přírodního původu?"

"Kdybys ti mohl ukázat snímky, určitě bys takové směšné obavy okamžitě pustila z hlavy."

"Přesto se neukvapuj. Viděla jsem, co příroda dovede, když má čas a prostor. Nikdy bys neuvěřil, že to není dílo rozumných bytostí."

"Taky jsem ledacos viděl, ale tohle je úplně jiné. Věříš mi?"

"Samozřejmě že ti věřím. Nepřipadá mi, že bych měla jinou možnost."

"To není odpověď, v jakou jsem doufal," řekl Kveiči, "ale nejspíš mi musí stačit."

V omezené prostoru, velké jako koupelna a sterilní jako operační sál, se jen ztěžka otáčel. Vždycky tady bylo těsno, a protože v ukotvovacích čelistech nad obdélníkem vrat do kosmu dřepělo malé osobní plavidlo, nebylo tu téměř k hnutí. Kveiči s netajeným obdivem pohladil hladký pancíř Mrchožroutky. Sotva se jí dotkl, zachvěla se a začala vrnět.

"Klid, holka," zašeptal.

Malý člun, sotva větší než sám Kveiči, vypadal spíš jako luxusní hračka než obrněné průzkumné plavidlo, kterým ve skutečnosti byl. Elegantní Mrchožroutka byla produktem vyspělé technologie Demarchů. Mírně průhledný aerodynamický trup vypadal jako vyřezaný a zručně vybroušený z jediného kusu jantaru. Pláštěm prosvítaly bronzové a stříbrné strojové součásti. Ohebná křídla se pevně tiskla k bokům, nejrůznější čidla a detektory byly nastrkané do hermetizované štěrbin na zádi.

"Otevři se," zašeptal Kveiči.

Člun provedl cosi, z čeho se Kveičimu vždycky zatočila hlava. Dosud zdánlivě pevně spojené díly trupu se jediným plynulým pohybem odsunuly nebo zatahly, svinuly nebo ohnuly. Během chvilky odhalily malou polstrovanou dutinu, vybavenou podporou života, ovladači a zobrazovači, kam se vešel právě tak jeden člověk. Ve způsobu, jakým ho stroj zval do svých útrob, bylo něco smyslného a svůdného.

Správně měl Kveiči dostat záchvat klaustrofobie už při pouhé představě, že si má lehnout dovnitř. Ale těšil se na to, chvěl se nedočkavostí. Nepřipadal si v průhledném jantarovém trupu uvězněný, naopak, cítil se v něm propojený s neznámým vesmírem. Malý člun, připomínající drahokam, mu umožňoval ponořit se do hlubokých vrstev planetárních atmosfér, dokonce i pod hladiny oceánů. Palubní převodníky mu posílaly vnější data do všech smyslů, včetně hmatu. Mohl vnímat chlad cizích moří a teplo cizích sluncí. Během předchozích pěti průzkumných výprav pro královnu viděl zázraky a divy, ze kterých byl opilý radostnou extází. Smůla, že se žádný z těch zázraků a divů nedal odvézt a se ziskem prodat.

Kveiči ulehl do Mrchožroutky. Člun ho začal obalovat, měnil se a přizpůsoboval jeho postavě.

"Horrisi?"

"Ano, miláčku?"

"Horrisi, kde jsi?"

"V transportním oddíle. Jsem v Mrchožroutce."

"Horrisi, ne!"

"Musím. Musím tam odletět a podívat se, co to doopravdy je."

"Neopouštěj mě!"

"Vůbec se mi od tebe nechce. Ale budeme pořád v kontaktu. Časová prodleva nebude velká, budeš mít pocit, jako bych pořád seděl vedle tebe."

"Ne, nebudu."

Povzdechl si. Věděl, že tahle chvíle bude nejtěžší. Najednou ho napadlo, že by možná bylo lepší, kdyby jí nic neřekl, kdyby odletěl a snažil se, aby ho pauzy v komunikaci neprozradily. Jenže jak znal Morwennu, brzo by mu na to přišla. "Pospíším si, slibuju. Vráťím se za pár hodin." Spíš mu to zabere celý den, ale i to je vlastně pár hodin, ne? Morwenna to pochopí.

"Proč tam jednoduše neletíš s Dominou?"

"Protože nechci riskovat," odpověděl Kveiči. "Viš, jak obvykle pracuju. Domina je velká a těžká. Má sice pancéřování i velký dolet, ale není tak hbitá a inteligentní. Kdybych narazil na něco nepříjemného, Mrchožroutka mě z nebezpečí dostane rychleji. Je sice mrňavá, ale chytřejší než já. A nemůžu riskovat, že Dominu poškodím nebo zničím. Mrchožroutka by Nanebevstoupení poznáním nedohonila. Uvědom si, miláčku, že Domina je naše zpáteční jízdenka. Nesmím ji ohrozit." A rychle dodal: "Hlavně nesmím ohrozit tebe."

"Je mi úplně jedno, jestli se dostanu zpět na Nanebevstoupení. Pokud jde o tu potvoru zpitomělou mocí a její patolízalskou posádku, tak s těmi jsem už provždycky skoncovala."

"Osobně tam taky nijak nespěchám, ale těžko můžu přehlédnout, že potřebujeme Greliera, aby tě z železné panny vytáhl."

"Kdybychom zůstali tady, dřív nebo později sem přiletí jiní Ultrové."

"Jo," řekl Kveiči, "a všichni jsou to takoví hodní lidé, že? Lituju, miláčku, ale rozhodně raději spolupracuju s ďáblem, kterého znám. Podívej, pospíším si. Budeme v neustálém kontaktu, všechno ti barvitě popíšu, takže ti bude připadat, jako bys to viděla na vlastní oči. Budu ti zpívat. Budu ti vyprávět anekdoty. Co ty na to?"

"Mám strach. Vím, že tam musíš letět, to však nic nemění na skutečnosti, že mám strach."

"Já se taky bojím," odpověděl. "Byl bych blázen, kdybych se nebál. A opravdu se mi od tebe nechce. Jinak to ale nejde."

Chvilí mlčela. Kveiči zatím kontroloval systémy Mrchožroutky. Jak postupně ožívaly, jeho nedočkavost narůstala. Morwenna znovu promluvila: "Jestli je to most, co s ním chceš dělat?"

"Nevím."

"Jak je vlastně velký?"

"Obrovský. Třicet čtyřicet kilometrů."

"Těžko ho zabalíš a odvezeš."

"Hm, máš pravdu. Dostalas mě. Jak to, že jsem na to nepřišel?"

"Myslím to vážně, Horrisi. Musíš vymyslet, jak z něho pro Jasmínu udělat cenný objekt, přestože zůstane na měsíci."

"Na něco přijdu," řekl Kveiči s jistotou, kterou neměl. "Přinejmenším může Jasmína satelit zabrat a prodávat lístky každému, kdo se bude chtít podívat. Ale jestli tu někdo postavil most, mohl tady nechat leccos dalšího. Ať už ten někdo byl kdo chtěl."

"Slibuješ, že budeš opatrný?" zeptala se Morwenna.

"Opatrnost je mé rodné jméno," řekl Kveiči.

Lehký člunek vyklouzl z Dominy, pohotově se zorientoval a nadšeně zapraskal tryskami. Kveiči měl pokaždé pocit, že se raduje z nenadálého vysvobození z parkovacích čelistí.

Ležel s rukama u ramen, v každé svíral řídicí páku plnou tlačítek a přepínačů. Průhledový zobrazovač mezi pákami mu promítal přehled systémů Mrchožroutky a schéma jejich polohy vůči nejbližším tělesům. Šrafované diagramy připomínaly raně renesanční hvězdářské či lékařské ilustrace, nakreslené černým inkoustem na zahnědlém pergamenu a pečlivě popsané latinskými názvy. Na skle průhledového zobrazovače se nezřetelně zrcadlil jeho odraz.

Přes průsvitný trup viděl, jak se vrata transportního oddílu zavírají. Domina se rychle zmenšovala, až z ní proti Haldoře zbyl jen tmavý křížek. Vzpomínka na Morwennu, která zůstala v Domině, uvězněná v železné panně, v něm znovu probudila tíseň. Most na Hele byl nepochybně tím nejpodivnějším, co kdy viděl během všech svých cest. Pokud tohle není přesně ten typ cizokrajných předmětů, které Jasmínu zajímaly, tak nevěděl, co by to mělo být. Ten most ji může přimět, aby mu prominula jeho předchozí nezdary. Jestli to nedokáže obrovský artefakt vesmíranů, tak co jiného? Jakmile už nerozeznal Dominu bez překrytí souřadnicemi, znatelně se mu ulevilo. Na palubě většího člunu měl neustále pocit, že je pod dohledem Jasmíny. Bylo docela možné, že tam nechala nainstalovat další odposlouchávací zařízení kromě těch, o nichž věděl. V mnohem menší Mrchožroutce však královnino pozorné oko necítil. Malý člun opravdu patřil jenom jemu, na nikoho jiného nereagoval, a byl tím nejcenějším, co kdy v životě vlastnil. Patřil k hlavním důvodům, proč nabídl své služby královně.

Ultrové byli nepochybně šikovní, ale nedomníval se, že jsou zase tak šikovní, aby dokázali obejít množství systémů Mrchožroutky, které mely přikazít sledovací signál nebo jiné neoprávněné napojení. Nebyl to velký prostor, ale byl jeho, a jedině na tom záleželo. V Mrchožroutce si mohl užívat samotu, zcela otevřít své smysly.

Zpočátku ho drtil pocit, jak je strašlivě drobný, příšerně slabý, šileně zranitelný. Ale současně ho to zvláštním způsobem osvobozovalo: pokud jsou činy jediného člověka v kosmickém měřítku tak bezvýznamné, zřejmě to znamená, že nezpochybnitelný morální systém nemá větší význam než spiritus aethereus. Ve srovnání s nekonečnem nejsou lidé schopni významného zla ani významného dobra o nic víc než mravenci nebo prach.

Vesmír sotva zaznamenal hřích. Hvězdy mu stěží věnovaly pozornost. V rozměrech hvězdných soustav a galaxií to neznamenal vůbec nic. Jako by se v tomto měřítku jakási elementární síla prostě vytrácela.

Už dlouho tvořilo toto poznání základní kámen Kveičiho osobního postoje, měl dojem, že podle něj vlastně vždycky žil. Jenomže musel vylétnout do vesmíru, prožít osamění, které mu jeho nové povolání poskytovalo, aby se mu dostalo potvrzení jeho filozofie vznějšku.

Ale teď se v jeho vesmíru objevil někdo, na kom mu doopravdy záleželo a komu by mohl svým jednáním ublížit. Divil se, jak se mohl dopustit takové osudné chyby a zamilovat se? A navíc do bytosti tak neobvyklé a odlišné jako Morwenna?

Kdy se to všechno začalo kazit?

Uvnitř Mrchožroutky stěží cítil přetížení, zatímco zrychlovala na maximální tah motorů. Dominu už vůbec neviděl, jako by přestala existovat.

Kveičiho člun mířil k Hele, největšímu satelitu Haldory.

Otevřel komunikační kanál, aby nahrál zprávu pro Nanebevstoupení poznáním.

"Tady je Kveiči. Věřím, že je vše v pořádku, madam. Děkuji vám za ten malý stimul, který jste mi nechala na palubě. Je to od vás velmi pozorné. Na to přišel Grelie úplně sám? Vtipné gesto, jistě si umíte představit, že je ocenila rovněž Morwenna." Na chvíli se odmlčel. "A nyní k práci. Možná vás bude zajímat, že jsem objevil... cosi velkého: horizontální stavbu na měsíci, který jsem pojmenoval Hela. Stavba vypadá jako most. Nic bližšího zatím nevím. Domina nemá potřebné detektory a nechci riskovat větší přiblížení. Ale domnívám se, že se jedná o umělý výtvor. Proto jsem se vydal na průzkum s Mrchožroutkou - je rychlejší, chytřejší a má lepší pancéřování. Nečekám, že můj výlet potrvá déle než šestadvacet hodin. Pochopitelně vás budu o vývoji situace informovat."

Přehrál si zprávu a usoudil, že by nebylo moudré, kdyby ji odvysílal. I kdyby skutečně něco našel, i kdyby se ukázalo, že je to cennější než vše, co objevil v pěti předešlých soustavách dohromady, královna by ho přesto obvinila, že jí nasliboval víc, než co skutečně nalezl. Neměla ráda, když ji někdo zklamal. Teď už věděl, že s královnou to musí sehrát tak, že hodnotu objevu záměrně podcení. Musí pouze naznačovat, nikoli slibovat.

Vymazal zprávu a začal znovu.

"Tady Kveiči. Narazil jsem na anomálii, která vyžaduje bližší zkoumání. Vydal jsem se na průzkum s Mrchožroutkou.

Předpokládám návrat na Dominu za... jeden den."

Poslechl si zprávu, usoudil, že je lepší, ale pořád to nebylo ono.

Znovu záznam vymazal a zhluboka se nadechl.

"Kveiči. Odskočím si ven. Může to chvíli trvat. Ozvu se."

Tak. To bude stačit.

Odvysílal zprávu, namířil laser propočteným směrem k Nanebevstoupení poznáním, použil obvyklé kódovací filtry a relativistické korekce. Královna zprávu obdrží za sedm hodin. Doufal, že bude dostatečně napnutá, aniž by ho mohla obvinít, že přeháněl.

Ať ta potvora hádá.

Hela, 2727

Culver sice Rašmice tvrdil, že ledochod jede tak rychle, jak to jen jde, jakmile však nechal za sebou rozježděný sníh i překážky ve vesnici a dostal se na slušně udržovanou dráhu, zablokoval obě zadní lyže a uhněl, jako by ho tlačila neviditelná ruka. Rašmika slyšela o ledochodech dost, aby věděla, že celý vtip je v materiálu skluznic, naprogramovaném na rychlé mikroskopické vlnění. Stejným způsobem by ležli slimáci, kdyby byli tisíckrát větší. Jízda byla nyní hladší a klidnější, ledochod se sice občas zakymácel, ale dalo se to snést.

"Teď je to lepší," řekla Rašmika. Seděla vpředu s Crozetem a jeho ženou Linxe. "Už jsem se bála, že budu..."

"Zvracet, drahoušku?" zeptala se Linxe. "Za to se nemusíš stydět. Všichni jsme tady už zvraceli."

"Nejlíp se jede po hladkém povrchu," řekl Crozet. "Problém je v tom, že na jedné noze blbne servomotor, proto to tak házelo. Kvůli tomu se taky trmácíme na tenhle výlet, karavany vezou hromady supermoderních pitomostí, které v pustinách neumíme vyrobit nebo opravit."

"Dávej si pozor na jazyk!" Linxe plácla manžela po zápěstí. "Máme tady mladou dámu, jestli sis toho ještě nevšiml."

"Na mě nemusíte brát ohledy," Rašmika se už začínala uklidňovat. Dostali se do bezpečné vzdálenosti od vesnice a zatím se je nikdo nepokusil zastavit, ani se nezdálo, že je někdo pronásleduje.

"Stejně říká hlouposti," prohlásila Linxe. "V karavaně možná mají zrovna to, co potřebujeme, ale určitě nám to nedají zadarmo." Otočila se na Crozeta: "Že ne, drahoušku?"

Linxe byla dobře stavěná žena, zrzavé vlasy jí skrývaly jednu stranu tváře, aby nebylo vidět červené mateřské znaménko. Kdysi pomáhala ve společné školce v sousední vesnici, tam poznala Rašmiku už jako malou. Vždy byla k Rašmice laskavá a pozorná, ale o pár let později došlo k nějakému drobnému skandálu, Linxe ze školky propustili a zanedlouho se provdala za Crozeta. Vesničané je pomlouvali, že jsou oba divní a jeden druhého si zaslouží. Rašmice připadal Crozet docela v pořádku. Byl sice trochu podivín a hleděl si jen svého, ale nic víc. Když Linxe vyloučili z komunity, vesničané s ní moc nemluvili. Přesto ji měla Rašmika pořád ráda, a proto také nesdílela nepřátelství ostatních k jejímu manželovi.

Crozet řídil ledochod dvěma pákami po stranách sedadla. Na bradě mu rostlo modré strniště, černé vlasy měl mastné. Rašmice na něj stačilo jen pohlédnout, a už měla nutkání běžet se umýt.

"Nečekám, že něco dostanem zadarmo," řekl Crozet. "Asi nevyděláme tolik jako vloni, ale ukaž mi, kdo jo?"

"Neuvažujete o tom, že přesídlíte blíž k Cestě?" zeptala se Rašmika.

Crozet si utřel nos do rukávu. "To bych si radši ukousl nohu."

"Crozet není zrovna nadšený pánbičkář," vysvětlila Linxe.

"Taky nepatřím mezi nejzbožnější v Pustinách," řekla Rašmika, "ale kdybych si měla vybrat mezi církví a smrtí hladem,

nevím, jak dlouho by mi zásady vydržely."

"Kolik je ti let?" zeptala se Linxe.

"Sedmnáct. Skoro osmnáct."

"Máš ve vesnici hodně kamarádů?"

"Vlastně ani ne."

"Jaksi mě to ani nepřekvapilo." Linxe poplácala Rašmiku po koleně. "Jsi jako my. Nepasuješ k nim, nikdy jsi nepasovala, ani nebudeš."

"Snažila jsem se. Přesto si neumím představit, že bych tam strávila zbytek života."

"Většina tvých vrstevníků má stejné pocity," řekla Linxe. "Rebelují. Ta sabotáž minulý týden..." Narážela na výbuch trhavých náloží. "No, kdo se jim může divit, že chtějí pryč?"

"Mluví jenom o tom, že z Pustin vypadnou," řekla Rašmika. "Představují si, že v karavanách, nebo dokonce v katedrálách zbohatnou. Třeba mají pravdu. Je tam spousta příležitostí, pokud znáte správné lidi. Ale mně to nestačí."

"Ty chceš pryč z Hely," řekl Crozet.

Rašmika si vzpomněla na propočty, které si před chvílí dělala. "Mám za sebou pětinu života. Pokud se nestane něco nečekaného, zbývá mi asi šedesát let. Ráda bych s nimi něco podnikla. Nechci umřít, aniž bych viděla něco zajímavějšího než tuhle mraženou kouli."

Crozet se usmál, vycenil zažloutlé zuby. "Lidi letí celé světelné roky, aby Helu viděli, Rašmiko."

"Jistě, a to z naprosto špatného důvodu." Odmlčela se, pečlivě formulovala myšlenky. Měla vyhraněné názory a nikdy se nerozpakovala je vyslovit, ale současně se nechtěla svých hostitelů dotknout. "Netvrdím, že jsou hloupí, ale co je tady opravdu důležité, jsou vykopávky, nikoli katedrály, Nekonečná cesta nebo zázraky."

"Správně," souhlasil Crozet. "Jenže na vykopávkách nikomu nesejde."

"Nám na nich záleží," řekla Linxe, "musí na nich záležet každému, kdo se snaží užít v Pustinách."

"Ale církve by raději, kdybychom neprováděli archeologický výzkum příliš důkladně," namítla Rašmika. "Vykopávky vyvolávají pochybnosti. Církve se bojí, že jednou najdeme něco, kvůli čemu ten jejich zázrak už nebude vypadat tak zázračně."

"Ty mluvíš, jako by církve byly jednotné," poznamenala Linxe.

"To netvrdím," řekla Rašmika, "ale všichni víme, že určité zájmy mají společné. A my do těch zájmů nepatříme."

"Vykopávky Různonožců hrají zásadní roli v ekonomice Hely." Linxe to prohlásila, jako by odříkávala poučku z nudné církevní brožury.

"Máš jako vždy pravdu," vložil se do toho Crozet, "jenže kdo řídí prodej artefaktů? Církve. Vždyť už mají skoro monopol. Z jejich hlediska je dalším logickým krokem ovládnout taky vykopávky. Potom by ti prevítí mohli sedět na všem, co se jim nehodí do krámu."

"Jsi cynický starý trouba," řekla Linxe.

"Vždyť proto ses za mě provdala, drahoušku."

"A co ty, Rašmiko," zeptala se Linxe, "taky si myslíš, že na nás církve chtějí zbohatnout?"

Poznala, že se jí ptá pouze ze zdvořilosti. "Nevím, ale podle mě by nelitovaly, kdybychom všichni zkrachovali, aby mohly převzít kontrolu vykopávek."

"Jo," souhlasil Crozet. "Kdyby se jim to povedlo, pochybuju, že by si stěžovaly."

"Když vezmeme v úvahu všechno, cos řekla..." začala Linxe.

"Vím, nač se chcete zeptat," přerušila ji Rašmika. "A vůbec vám to nemám za zlé. Ale pochopte, že mne církve z náboženského hlediska naprosto nezajímají. Jedu tam, abych se dozvěděla, co se stalo."

"Nemuselo se přihodit hned něco zlého," chlácholila ji Linxe.

"Jenže bezpečně vím, že mu lhali."

Crozet si malíčkem vytřel oční koutek. "Můžete mi prozradit, vy dvě treperendy, o čem klábosíte? Protože já nemám ani ponětí."

"O mladém Elsovi, jejím bratrovi," vysvětlila Linxe. "Vždyť jsem ti to říkala, jenže ty mě nikdy neposloucháš."

"Nevěděl jsem, že máš bratra."

"Je o hodně starší," řekla Rašmika. "A stejně se to stalo před osmi lety."

"Co se stalo před osmi lety?"

"Odešel na Nekonečnou cestu."

"Do katedrál?"

"Takový měl záměr. Nenapadlo by ho to, kdyby se toho roku nevyskytla mimořádná příležitost. Tenkrát se stalo totéž co letos - karavany putovaly severněji než normálně, takže se k nim od nás dalo snáz dostat. Ledochodem dva tři dny, ne dvacet či třicet přes půl země až k Cestě."

"Tvůj bratr je zbožný?"

"Kdepak, Crozete, určitě o nic víc než já. Tehdy mi bylo devět. Nepamatuju si to přesně, ale pochopila jsem, že nastaly těžké časy. Naleziště byla zrovna skoro uzavřená. Došlo k výronu plynu a sesuvu. Na vesnice přišla bída."

"To je pravda," řekla Linxe Crozetovi. "Pamatuju si, jaké to tenkrát bylo, i když ty ne."

Crozet pohnul pákami, zručně vedl ledochod kolem sutě zvětralé mrazem. "Ale jo, pamatuju si to dobře."

"Můj bratr se jmenuje Harbin," řekla Rašmika. "Pracoval na vykopávkách. Bylo mu devatenáct, když karavany jely kolem. Bezmála půlku života pracoval v podzemí. Dovedl zacházet s ledasčím, taky s trhavinami, uměl pokládat nálože, propočítat sílu a tak. Věděl, kam nálož umístit, aby dostal požadovaný účinek. Měl pověst, že pracuje pořádně a nefláká se."

"Myslel bych, že po takovém pracantovi bude na vykopávkách poptávka," řekl Crozet.

"To taky byla, dokud se kopalo. Pak už to bylo těžší. Vesničané si nemohli dovolit otevřít nové sloje. Nešlo jen o to, že trhavin jsou drahé. Nová sloj potřebuje výztuže, elektřinu a vzduch, pomocné štolý... Všechno je hrozně nákladné. Tak se vrátili ke starým výkopům a doufali, že budou mít štěstí."

"A co tvůj bratr?"

"Nechtělo se mu čekat, až ho budou zase potřebovat. Slyšel o jiných střelmistrech, kteří přešli na povrch - trvalo jim to měsíce, ale dostali se na Cestu a vstoupili do služeb některé velké církve. Katedrály potřebují lidi, kteří dovedou zacházet s trhavinami, aspoň jak se povídá, aby udržovali Cestu sjízdnou."

"Neřká se jí Nekonečná cesta pro nic za nic," prohlásil Crozet.

"No, Harbin si myslel, že by se na takovou práci hodil. Nemusel by hned přestoupit na víru. Prostě by jenom uzavřel smlouvu a církev by mu zaplatila za demoliční práce. Dokonce prý slyšel, že by se našlo zaměstnání v technickém oddělení správy Cesty. Harbin měl vždycky hlavu na čísla. Myslel si, že by mohl mít slušnou šanci takové místo dostat. Jenom by plánoval, kam položit nálože, a už by je nemusel pokládat sám. Vypadalo to slibně. Nějaké peníze na živobytí by si nechal, zbytek by posílal domů."

"Tvým rodičům se to zamlouvalo?" zeptal se Crozet.

"Moc o tom nemluvili, ale dalo se lehce uhodnout, že nechtěli, aby se Harbin zapletl s církvemi. Na druhou stranu připouštěli, že je to rozumný nápad. Doba byla těžká. A Harbin tvrdil, že když ho budou platit, bude využívat on církev, ne naopak. Rodiče ho přímo nepovzbuzovali, ale ani neřekli ne. Stejně by je neposlechl, kdyby mu to zakázali."

"Tak si Harbin sbalil pět švestek..."

Zavrtěla hlavou. "Kdepak, uspořádali jsme rodinný výlet a vyprovodili ho. Stejně jako teď i tenkrát hodně vesničanů vyjelo naproti karavanám. Kdosi nás přibral do ledochodu, jeli jsme dva nebo tři dny. Připadalo mi to mnohem delší, jenže jsem měla teprve devět roků. A kdesi na ladech jsme karavanu potkali. Ve vozidle byl jeden muž, jakýsi..."

Rašmika zaváhala. Neměla potíže vybavit si podrobnosti, ale bylo citově náročné procházet tím vším znovu, dokonce i s odstupem devíti let. "Nejspíš byste ho nazvali náborářem. Pracoval pro jednu církev. Vlastně pro tu hlavní, První adventistickou. Řekli Harbinovi, že právě s ním si musí o práci promluvit. Na schůzku jsme šli všichni jako rodina. Většinou mluvil Harbin, my jsme spíš seděli a poslouchali. Ale byl tam ještě jeden muž, neřekl ani slovo, jenom si nás prohlížel, hlavně mě. Měl hůl, kterou si pořád tiskl na rty, jako by ji líbal. Nelíbil se mi, ale protože Harbin s ním nejednal, všimla jsem si hlavně toho náboráře. Když se naši občas na něco zeptali, zdvořile jim odpověděl, ale převážně hovořil jenom s Harbinem, vyptával se, co umí. Bratr mu povídal o práci s výbušninami a zdálo se, že o tom náborář leccos ví. Kladl mu těžké otázky. Sice jsem tomu nerozuměla, ale podle toho, jak Harbin opatrně odpovídal, jsem pochopila, že nebyly hloupé ani jednoduché. Ale připadalo mi, že ho Harbinovy odpovědi uspokojily. Prohlásil, že církev opravdu potřebuje střelmisty, a tvrdil, že na jejich bedrech spočívá nekonečný úkol udržet Cestu sjízdnou, že je to jedna z mála oblastí, kde církve spolupracují. Rovněž připustil, že v kanceláři potřebují nového technika s Harbinovými znalostmi."

"A tak se všichni šťastně usmívali, div si huby neztrhali," poznamenal Crozet.

Linxe ho znovu plácla. "Mlč, nech ji to dopovědět."

"No, byli jsme spokojení," řekla Rašmika. "Vždyť to vypadalo přesně tak, jak Harbin doufal. Podmínky byly dobré a práce zajímavá. Harbin si představoval, že tam zůstane, dokud v Pustinách nezačnou otvírat nové sloje. Pochopitelně se nepříznal, že nemá v úmyslu zdržet se tam déle než jeden dva okruhy. A potom náboráři položil rozhodující otázku."

"A jakou?" vyzvídala napjatě Linxe.

"Zeptal se, co je pravdy na tom, že některé církve užívají určité metody, aby přiměly zaměstnance ke zbožnému smýšlení. Aby uvěřili, že jejich práce má víc než jen světský význam, že je posvátná."

"To jako aby jim spolkli ty jejich žvásty?" zeptal se Crozet.

"Víc než to. Donutí je, aby uvěřili. Mají na to metody. Z hlediska církvi se tomu nemůžete divit. Potřebují si udržet odborníky. Mému bratrovi se to pochopitelně vůbec nelíbilo."

"A co mu ten náborář odpověděl?" zeptal se Crozet.

"Tvrdil, že Harbin nemusí mít žádné obavy. Připustil, že některé církve používají... No, zapoměla jsem, jak to přesně řekl. Mělo to něco společného s výzkumem krve a s Věží. Ale zcela jasně prohlásil, že kveičiánská církev mezi ně nepatří. Zdůraznil, že v jejich pracovních skupinách na Nekonečné cestě jsou lidé různého vyznání, a nikdy je ani v nejmenším nenutili, aby konvertovali ke kveičiánům."

Crozet přimhouřil oči. "A dál?"

"Věděla jsem, že lže."

"Myslela sis, že lže." Crozet ji opravil jako učitel.

"Ne, věděla jsem to. Poznala jsem to bez váhání, jako by měl na krku pověšenou ceduli LHÁŘ. Věděla jsem naprosto jistě, že lže, jako že dýchá. Neměla jsem nejmenší pochybnosti. Bilo to přímo do očí."

"Ale jenom tobě," poznamenala Linxe.

"Ano, rodiče ani Harbin to nevěděli, jenomže já si to tenkrát neuvědomila. Když Harbin přikývl a poděkoval, myslela jsem, že hraji nějakou podivnou dospěláckou hru. Harbin položil důležitou otázku a náborář odpověděl, jak mu jeho služební povinnost ukládala - diplomaticky, ale všichni samozřejmě vědí, že je to jen lež. Takže to vlastně ani opravdová lež není... Myslela jsem si, že je to všem jasné. Kdyby ne, proč by ten člověk lhal tak okatě?"

"Opravdu prášil tak nápadně?" zeptal se Crozet.

"Připadalo mi, jako by chtěl, abych poznala, že nemluví pravdu, jako by se usmíval a celou dobu na mě pomrkal... samozřejmě aniž by se doopravdy usmál nebo mrkl, ale jako by k tomu moc nechybělo. Jenže jsem to viděla jenom já. Myslela jsem si, že to musel zjistit i Harbin..., že si toho určitě všiml..., ale ne. Choval se, jako by ho ten člověk skutečně uklidnil, a rozhodl se, že zůstane v karavaně. A právě v té chvíli jsem udělala scénu. Pokud to měla být hra, tak se mi ani trochu nelíbilo, že ji hraji beze mne a že mne k té legraci nepřiberou."

"Myslela sis, že Harbin je v nebezpečí," řekla Linxe.

"Nechápala jsem, co všechno je v sázce. Byla jsem přece ještě malá. Ve skutečnosti jsem náboženství, víře ani uzavírání smluv nerozuměla. Ale jednu důležitou věc jsem pochopila: pro Harbina to mělo velký význam, chtěl se rozhodnout, zda se k církvi připojí teprve na základě odpovědi toho člověka, jenže on mu zalhal. Ale vůbec mě nenapadlo, že by se mohl dostat do smrtelného nebezpečí. Nejspíš jsem ani neměla představu, co takové smrtelné nebezpečí je, abych byla upřímná. Ale něco nebylo v pořádku a já byla jediná, kdo to zjistil."

"Děvče, které jakživ nelže," řekl Crozet.

"V tom se mýlíte," prohlásila Rašmika. "Umím lhát. Umím lhát stejně dobře jako všichni. Ale hodně dlouho jsem nechápala, proč bych měla. Nejspíš po tom setkání s náborářem jsem si to začala uvědomovat. Pochopila jsem, že ostatní nevidí to, co pro mě bylo celý život samozřejmé."

Linxe se na ni zahleděla. "A co vlastně vidíš?"

"Vždycky poznám, když někdo lže. Vždycky. Neomylně. Nikdy se nespletu."

Crozet se shovívavě usmál. "To si jenom myslíš."

"Vím to," prohlásila Rašmika. "Ještě jsem se nezmýlila."

Linxe si propletla prsty na klíně. "Tehdy jsi slyšela o bratrovi naposled?"

"Ne. Už jsme ho neviděli, ale dodržel slovo. Posílal domů dopisy a občas i nějaké peníze. Ale ty dopisy byly všeobecné, citově otažitě, jaké by mohl napsat kdokoli. Nikdy se už do Pustin nevrátil a my jsme pochopitelně neměli možnost ho navštívit. Bylo by to příliš složité. Tvrdil, že se vrátí, dokonce i v těch dopisech... Ale přicházely stále méně, jednou za několik měsíců, pak po půlroce, potom možná jednou za okruh. Poslední přišel přede dvěma roky. Nic osobního v něm nebylo. Dokonce jako by už ani rukopis nebyl jeho."

"A peníze?" zeptala se Linxe opatrně.

"Chodily pravidelně. Ne moc, ale dost na to, aby stačily zahnat bídu."

"Myslíš si, že ho přece jen dostali, co?" zeptal se Crozet.

"Vím, že ho dostali. Věděla jsem to už od té schůzky s náborářem. To ten výzkum krve, nebo jak tomu říkal."

"A co chceš dělat teď?" vyzvíдалa Linxe.

"Chci zjistit, co se s mým bratrem stalo," odpověděla Rašmika. "Co jiného jste myslela?"

"Katedrálám se nezamlouvá, když někdo strká nos do jejich věcí," řekla Linxe.

Rašmika odhodlaně stiskla rty. "A mně se zas nezamlouvá, když někdo lže."

"Víš ty, co si myslím?" Crozet se usmál. "Myslím si, že by se v katedrálách měli hodně modlit, aby si udrželi pánaboha na své straně. Protože proti tobě budou potřebovat všechnu jeho pomoc."

7

Přilet k Hele, 2615

Jako zlatavá sněhová vločka snášela se Mrchožroutka meziplanetárním prostorem, kde bylo jen vzduchoprázdno a kosmický prach. Kveiči opustil Morwennu před třemi hodinami; vzkaz královské velitelce Nanebevstoupení poznáním kmitající fotonový paprsek, se pořád ještě plazil vesmírem. Představil si ho jako světla vzdáleného vlaku uhánějícího nocí, temným kontinentem. Zachvěl se, když si uvědomil, jak obrovská vzdálenost ho dělí od nejbližších rozumných tvorů.

Ale byl už v horších situacích a tentokrát má nesporně naději uspět. Most na Hele stál pořád na stejném místě, přesvědčil se, že to není jenom chyba detektorů ani optický klam, vyvolaný zoufalou touhou něco najít, a čím víc se blížil, tím bylo jasnější, že jde skutečně o technický výtvor. Kveiči už párkrát natrefil na klamavé objekty - geologické formace jakoby záměrně vytesané či vyrobené průmyslově - ale dosud neviděl nic ani přibližně podobného. Instinkt mu napovídal, že pachatelem nebyly geologické síly, měl však problém zodpovědět si otázku, kdo most vytvořil, protože zatím nic nevyvrátilo fakt, že soustavu 107 Piscium ještě nikdo nenavštívil. Rozechvěl se úžasem, strachem a nedočkavostí.

Ucítil, jak se mu v krvi probudil indoktrinační virus, netvor se ve spánku obrátil a otevřel otupělé oko. Měl ho navždy v sobě, ale většinou spal, nerušil Kveičiho sny ani bdění. Ale když ho zahltil, když mu burácel v žilách jako vzdálené hromobití, míval halucinace. To se mu pak v prostoru zjevovala barevná okna a v každém basovém zabručení manévrovacích trysek jantarového člunku slyšel tóny varhan.

Kveiči se přinutil ke klidu. To poslední, co teď potřeboval, byl záchvat. Ať se ho indoktrinační virus zmocní později, až bude zpátky na Domini. Tam z něho může udělat slintajícího a blábolícího idiota, pokud si umane. Ale ne tady a teď. Nyní potřebuje naprosto čistou mysl.

Netvor zívla a usnul. Kveičimu se ulevilo. Ještě pořád dokázal virus aspoň trochu ovládat. Dovolil myšlenkám, aby se vrátily k mostu, tentokrát opatrně, snažil se vyhnout posvátné bázni vůči kosmu, která virus probudila.

Může opravdu vyloučit lidské stavitelce? Ať se lidé dostali kamkoli, všude po nich zbylo jen smetí. Lodě chrlily radioizotopy, skvrnami záření poplivaly povrchy měsíců a planet. Kolem těles bez atmosféry uvízly stopy plynů, které po molekulách prosáky ze skafandrů a lodí, a prozradil je parciální tlak. Lidé vyhazovali navigační radiomajáky, servuly, palivové nádrže a odpadky. Dala se najít i moč zmrzlá do žlutých kuliček - hotové trpasličí planetární prstence. Nacházel i mrtvolu a občas - mnohem častěji, než by čekal - to byly oběti vražd.

Tyto známky nebyly vždycky hned očividné, ale Kveiči měl na ně čich, věděl, kde hledat. V soustavě 107 Piscium žádné důkazy předchozí lidské přítomnosti nenašel.

Jenže tu někdo postavil most. Může tady stát již stovky let, uvažoval, tak dlouho, aby obvyklé stopy po přítomnosti lidí zmizely. Ale něco by v každém případě zůstalo, pokud stavitelé nebyli mimořádně opatrní a důkladně po sobě neuklidili. Nikdy o podobné stavbě v takovém měřítku neslyšel.

A proč ji skrývat tak daleko od obvyklých obchodních center? I kdyby lidé občas do soustavy 107 Piscium přiletěli, rozhodně neležela na frekventovaných komerčních trasách. Copak mistři stavitelé nechtěli, aby někdo spatřil jejich dílo?

Možná měli od začátku takový záměr: prostě tady most nechat pod svitem hvězdy 107 Piscium, dokud ho někdo náhodou nenajde. Možná je právě teď Kveiči bezděčným účastníkem kosmického žertu, který začal před celými staletími.

Ale nemyslel si to.

Určitě by však byla strašná chyba prozradit Jasmíně víc, než kolik obsahovala odeslaná zpráva. Naštěstí odolal obrovskému pokušení ukázat jí, jak je pro ni nepostradatelný. Když jí nyní ohlásí tak pozoruhodný objev, jistě ocení, že se choval nadmíru zdrženlivě. Byl to vynikající tah, když poslední verzi vzkazu tak zkrátil. Byl na sebe velmi hrdý. Virus se probudil, možná ho vyrušila ta nešťastná pýcha. Měl držet své pocity na uzdě. Ale už bylo pozdě, probublal mimo bod, kde ho mohl obvyklým způsobem přitlumit. Dosud se však nedalo odhadnout, jak silný záchvat bude. Aby virus uklidnil, začal si mumlat latinsky. Pokud se mu někdy podařilo odhadnout požadavky viru, nebýval záchvat tak těžký.

Donutil se obrátit pozornost zpět k Haldore jako opilec, který se snaží udržet jasné myšlení. Připadalo mu zvláštní blížít se k planetě, kterou sám pojmenoval.

V mezihvězdné civilizaci, kterou omezovala rychlost světla, bylo přidělování jmen dost složité. Všechna velká plavidla měla databáze všemožných hvězd, jejich planet i menších těles. V hlavních soustavách - kolem deseti světelných let od Země - se mohli snadno držet názvů přidělených před staletími, během první vlny mezihvězdného průzkumu. Ale jakmile člověk pronikl dál do odlehleho, neznámého prostoru, bylo to mnohem zapeklitější. Domina tvrdila, že planety kolem 107 Piscium nejsou pojmenovány, což pouze znamenalo, že nemá informace v lodní databázi, která však nemusela být aktualizována desítky let. Nekonformní Ultrové nespolehali na rádiové vysílání některého správního orgánu, ale dávali přednost přímému kontaktu loď-loď. Kdykoli se potkaly dva světlohonce, automaticky porovnávaly a aktualizovaly seznamy názvů. Pokud jedna loď nově přidělila planetám a povrchovým útvarům jména, druhá si databázi doplnila. Názvy bývaly označeny za provizorní, dokud třetí loď nepotvrdila, že dosud nebyly přiděleny. Když měly dvě lodě odlišné údaje, obě databáze se aktualizovaly současně a do seznamů se zanesly všechny nové názvy. Jestliže se neshodovaly záznamy tří lodí, porovnávalo se pořadí zápisu všech tří. Neschválené jméno bylo vymazáno nebo uloženo do sekundárního datového pole vyhrazeného pro sporná či nepotvrzená označení. Pokud byla soustava skutečně pojmenována poprvé, přidělené názvy se postupně rozšířily do databází většiny lodí, i když to mohlo trvat desítky let. Seznamy Mrchožroutky se shodovaly se soubory Nanebevstoupení poznáním, jenže královna Jasmína nebyla zrovna společenská Ultronautka, proto bylo docela možné, že tato planetární soustava již pojmenována byla. Pokud ano, Kveičiho láskyplně přidělené názvy budou v lodní databázi postupně vyřazovány až na nejnížší úrovni neschválených termínů, kde zůstanou jako přidružené položky - nebo budou zcela vymazány.

Avšak prozatím, a možná ještě na celé roky, byla soustava jeho. Planetě dal jméno Haldora, a dokud je někdo nevyvrátí, bude právě tak oficiální jako kterýkoli jiný - i když, jak Morwenna zdůraznila, ve skutečnosti jenom vybral z rejstříku nepoužité názvy a připlácí je na cokoli, na co se připlácnout daly. Ale jestli se tato planetární soustava stane důležitou, neměl tomu věnovat víc pozornosti?

Kdyby se ukázalo, že most je tak jedinečný, nemohl by se nakonec stát poutním místem?

Kveiči se usmál. Zatím to tak postačí, a rozhodne-li se jména ještě změnit, má na to spoustu času.

Ověřil si vzdálenost k Hele: něco málo přes sto padesát tisíc kilometrů. Z dálky vypadala denní strana satelitu jako plochý kotouč šedivého ledu, sem tam pruhovaný bělavými, nažloutlými, bleděmodrými a nazelenalými odstíny.

Jakmile se přiblížil, dostal kotouč třetí rozměr, vypouklil se jako slepé lidské oko.

Proti normální terestrické planetě byla sice Hela malá, ale na měsíc byla slušně velká: tři tisíce kilometrů od pólu k pólu, střední hustotou se řadila do těžší kategorie satelitů, na jaké narazil. Hela byla kulovitá, postrádala výrazné impaktní krátery. Atmosféra nestála za řeč, ale podle množství geologických útvarů se dalo soudit, že v nedávné minulosti docházelo k horotvorným pochodům. Na první pohled se zdálo, že má s Haldorou slapově vázanou rotaci, že ukazuje mateřské planetě stále jednu stranu, ale kartografický software rychle odhalil malou odchylku. Kdyby se jednalo o vázanou rotaci, Hela by oběhla kolem Haldory za stejnou dobu, za kterou se vzhledem k planetě otočí kolem své osy, tedy za čtyřicet hodin. Vázanou rotaci měl pozemský Měsíc i spousta satelitů, kde Kveiči pobýval. Pokud tam člověk stál na jednom místě, tak těleso, kolem něhož satelit obíhal - Země nebo planeta jako Haldora - viselo na obloze pořád na stejném místě.

Jenže Hela se otáčela jinak. I kdyby se postavil na rovník, měl by Haldoru přímo nad hlavou, kde by zabírala dvacet stupňů oblohy a pomaloučku by se posouvala. Za jeden čtyřicetihodinový oběh by se posunula skoro o dva stupně. Za osmdesát standardních dnů, tedy něco málo přes dva standardní měsíce, by Haldora zapadla za obzor Hely. O sto šedesát dní později by na druhé straně začala vycházet a po tři sta dvaceti dnech by ji měl opět přímo nad hlavou. Odchylka proti vázané rotaci činila pouhou jednu dvousetinou. Vázanou rotaci vyvolávalo postupné brždění vlivem slapů mezi dvěma blízkými tělesy, ale byl to neuvěřitelně pomalý proces. Otáčení Hely se mohlo stále zpomalovat a definitivního postavení ještě nedosáhla. Nebo se třeba v minulosti lehce srazila s jiným tělesem - jenom se o ně otřela. Další možností bylo, že oběžnou dráhu narušovalo gravitační působení třetího hmotného tělesa.

Protože Kveiči o vývoji soustavy nic nevěděl, všechny tři možnosti byly pravděpodobné. Přitom mu takhle nedokonalost vadila. Zlobila ho stejně jako hodiny, které jdou skoro přesně. Právě na takový jev by poukázal, kdyby mu někdo tvrdil, že vesmír stvořil Bůh. Copak by to Stvořitel dopustil, když stačilo jen drobné šfouchnutí, aby rotaci měsíce opravil?

Virus zabublal a začal mu kypět v krvi. Takové úvahy neměl rád.

Rychle se vrátil k bezpečnějšímu tématu, k topografii povrchu Hely, zda by ze souvislostí neodvodil něco o mostu. Podle rotace měsíce směřoval most víceméně z východu na západ. Nacházel se blízko rovníku a přemostoval propadlinu, která byla nejvýraznějším tektonickým rysem satelitu. Prolom začínal nedaleko severního pólu a přetínal rovník šikmo na jih. Na rovníku byl nejširší a nehlubší, nicméně impozantně působil i stovky kilometrů severně či jižně. Propadlinu pojmenoval Rift Ginnungagap.

Rift vedl šikmo ze severovýchodu na jihozápad. Na západě severní polokoule se rozkládala zvrásněná oblast, které dal název Západní Hyrokkinina vrchovina. Od pólu zatáčela k protější straně prolomu Východní Hyrokkinina vrchovina. Jižně od západního zvrásnění, ale stále nad rovníkem, se táhlo pásmo, které nazval Glistenheathův hřbet. Na jih od rovníku byla další hornatá oblast, již připsal jméno Gullveigin hřeben. Území západně po obou stranách rovníku pojmenoval Gudbrandův štít, Keldina lada, Vígrídské pustiny, Jordina hora... Kveičimu ta jména připadala nádherně dávnověká, poskytovala mu zdání, že tento svět byl hojně tvarován historií, že oplývá minulostí plnou impozantních pionýrských tažení a objevných strastiplných cest, minulostí zalidněnou neohroženými hrdiny.

Jeho pozornost se nevyhnutelně vrátila k mostu přes Rift Ginnungagap. Detaily byly dosud nezřetelné, most však byl zjevně natolik komplikovaný, dovedně zkonstruovaný a propracovaný, než aby to byl prostě jen skalní výběžek, který tam zbyl po hloubkové erozi. Byl postaven a nezdálo se, že by s tím měli co dělat lidé.

Ne že by ho nedokázali zbudovat. Lidstvo to dotáhlo během posledního tisíciletí daleko, most přes trhlinu širokou čtyřicet kilometrů - dokonce i most tak elegantně souměrný jako ten, který se rozpínal nad Riftem Ginnungagap - by určitě nepatřil k jeho nejsmělejšími výtvarům. Ale fakt, že by to dokázalo, ještě neznamenal, že to udělalo.

Tohle byla Hela. Ležela tak daleko od civilizace, jak jen to bylo možné. Žádný člověk by tady nestavěl most.

Ale vesmírané? Nuže, to už je jiná písnička.

Pravda, za šest set roků vesmírných letů nenarazilo lidstvo na nic, co by aspoň vzdáleně připomínalo technickou civilizaci. Ale kdysi tady byly. Hmotné památky byly roztroušeny po spoustě planet. A netýkaly se jen jedné civilizace, ale možná osmi či devíti v nevelké skupině slunečních soustav v okruhu několika desítek světelných let od První soustavy. Nikdo nedokázal ani odhadnout, kolik set či tisíců zaniklých civilizací zanechalo stopy po celé obrovské Galaxii. Jaká kultura se mohla rozvinout na mrazivém měsíci? Nebo byla Hela jen zastávkou na cestě prastarého a dávno zapomenutého společenství?

Jak vypadali? Patřili k některé známé zaniklé civilizaci?

Předbíhal sám sebe. Tyhle otázky si schová, až most prozkoumá a zjistí, z čeho byl postaven a jak je starý. Zblízka může vypátrat i další objekty, které dálkové detektory nezachytily. Může najít artefakty, které jednoznačně spojí zdejší civilizaci s jinou, kterou zkoumal jinde. Nebo by naopak mohly potvrdit, že se jedná o zcela nový, dosud neobjevený druh.

To je jedno. Tak nebo tak, jeho nález má nevyčísitelnou hodnotu. Přístup k mostu může mít Jasmína pod kontrolou celá desetiletí a zase získá renomé, které v posledních letech pozbyla. Přese všechna předchozí zklamání nepochyboval, že za tohle dostane odměnu.

Na pultu Mrchožroutky zacinkal průzkumný lokátor. Poprvé během průletu zachytil odraz něčeho kovového. Così malého se skrývalo v hlubinách riftu, velmi blízko mostu.

Kveiči lokátor doladil, ujistil se, že odraz je autentický. Nezmizel. Nejspíš byli dosud mimo dosah, když ho zachytili až teď. Domina by ho nezaznamenal vůbec.

Nelíbilo se mu to. Přesvědčil sám sebe, že tady lidé nikdy nebyli, a teď má nachlup stejný signál, jaký se dal čekat od vyhozeného harampádi.

"Opatrně," řekl si.

Při jedné předchozí misi přilétal k poněkud menšímu satelitu než Hela. Così ho přilákalo, a tak postupoval neopatrně. Když byl blízko, zachytil podobný odraz jako nyní, znamení, že tam něco je. Letěl dál, ignoroval svůj instinkt.

Ukázalo se, že se tam skrývala nástraha. Z ledu se vysunulo částicové dělo a zaměřilo člun. Paprsek vypálil v pancéřování díru, Kveičiho málem usmažil. Podařilo se mu uniknout, ale člun byl hodně poškozený a on sám utrpěl bezmála osudné zranění. Uzdravil se a člun byl opraven, následující roky si pak dával dobrý pozor na podobné lečky. Na planetách se našlo ledacos, třeba automaty, shozené před staletími, které měly za úkol uhájit majetkové nároky či těžební práva. Většinou fungovaly, přestože se původní majitelé dávno obrátili v prach.

Tenkrát měl Kveiči štěstí. Automatický hlídač, nebo oč vlastně šlo, se porouchal a paprsek už nebyl tak silný. Dostal se z toho jenom s varováním, aby si pamatoval, že nemá nikdy nic považovat za samozřejmé. A teď hrozilo nebezpečí, že udělá stejnou chybu.

Znovu zvažoval postup. Příjem odrazu od kovového objektu mu zkazil náladu, začal pochybovat, zda je to most vesmíranů a zda je tak starodávný, jak doufal. Nedožví se to, dokud se k němu nedostane, jenže to znamenalo přiblížit se k místu reflexe. Pokud tam opravdu vyčkává hlídač, může přijít k úrazu. Ale Mrchožroutka je dobrý člun, hbitý, obratný a skvěle pancéřovaný, doslova napěchovaný inteligencí a všemi mastmi mazaný. Proti relativistické zbraní, třeba proti částicovému paprskometu, by mu jeho reflexy nebyly nic platné, Mrchožroutka však bude místo odrazu neustále sledovat, protože jestli tam číhá něco nepříjemného, musí se to před palbou zaměřit. A jakmile se tam něco pohne, člunek okamžitě zahájí úhybné manévry, aby paprskomet nedokázal předvídat jejich polohu. Mrchožroutka přesně věděla, jaké přetížení Kveiči vydrží, a byla připravená ho skoro zabít, aby ho zachránila. A kdyby se doopravdy našla, mohla použít vlastní miniobranu.

"Je to v pohodě," řekl Kveiči nahlas. "Klidně poletím níž a dostanu se z toho se zdravou kůží. Mám to pod kontrolou." Avšak musel brát ohled i na Morwennu. Domina byla sice dost daleko, jenomže pomaleji reagovala. Paprskomet by musel mít sakramentský dostřel, aby ji zlikvidoval, ale nemožné to nebylo. Hlídač taky mohl odpálit jiné zbraně, třeba automaticky naváděné střely. Mohla by tam být rozmístěna celá síť řízených střel propojených informačním systémem.

"Krucinál," zaklel v duchu. Vždyť to třeba ani není hlídač, jenom nějaký balvan s vysokým obsahem kovů nebo odhozená palivová nádrž. Měl by však počítat s nejhorší možností. Musí udržet Morwennu naživu. Rovněž musí zajistit, aby se Domina dokázala vrátit k Jasmíně. Nemůže riskovat, že ztratí jak milenkou, tak člun, který se stal jejím vězením. Musí nějak ochránit obě, nebo to vzdát. Jenže neměl náladu něco vzdávat. Jak si však pojistí zpáteční jízdenku i milenkou, aniž by musel čekat celé hodiny, než Domina odletí do bezpečné vzdálenosti od Hely? Samozřejmě, odpověď byla nasnadě. Skoro mu křičela do obličejů. Řešení bylo nádherně prosté, současně elegantně využije místní možnosti. Jak to, že ho nenapadlo dřív?

Stačí jenom schovat Dominu za Haldoru.

Provedl nezbytné přípravy, potom navázal spojení s Morwennou.

Ararat, 2675

Vasko s velkým zájmem sledoval, jak se přibližují k hlavnímu ostrovu. Letěli nad temným oceánem tak dlouho, že se mu ulevilo, když konečně zahlédl důkazy lidské přítomnosti. Jenže světla okrajových sídlišť - zářící vlákna, oblouky a smyčky, které označovaly nepříliš známé zátoky, poloostrovy a drobné ostrovy - působila značně křehce a dočasně. Dokonce i jasnější oblast Prvního tábora pořád vypadala, jako by světlo, o nic trvalejší než dohořívající uhlíky ohně, mohlo v kterémkoli okamžiku zhasnout. Vasko vždy věděl, že lidská přítomnost na Araratu je nestálá, že zde nejsou natrvalo. Odmala mu to vtoukali do hlavy. Ale teprve dnes to niterně pocítil.

Udělal si ve stěně člunu okno tak, že prstem obkreslil plochu, kterou chtěl zprůhlednit. Clavain ho to naučil, předvedl mu to, jako by se chtěl pochlubit kouzelnickým trikem. Vasko předpokládal, že zvenčí je trup pořád jednoduše černý a ve skutečnosti hledí na jakousi obrazovku, která přesně napodobuje optické vlastnosti skla. Ale pokud šlo o starou techniku - a člun rozhodně patřil mezi starou techniku - nevyplácelo se spoléhat na vlastní zkušenosti. Jistý si mohl být jenom tím, že letí a že se to dosud nepodařilo žádnému z jeho vrstevníků.

Člun je našel podle signálu Štírova náramku. Vasko se díval, jak klesá vrstvou mraků, které rozvířil do spirál a smyček. Po stranách obsidiánově černého deltoidu, který vypadal jako rejnok, blikala červená a zelená světla.

Přinejmenším třetina spodní plochy byla až oslepujivě jasná, mířící aktinicky vyzařujících, fraktálově poskládaných termočlánků halila mihotavá, modrofialová okrajová vrstva plazmatu. Z chladných míst na spodku člunu se vyklopil důkladný drapovitý podvozek a předvedl úžasný balet pístů a kloubů, když se rozložil a roztáhl. Na bocích trupu se rozsvítily neony, orámovaly vstupní poklopy, horké oblasti a výtokové trysky. Člun si vybral plochu k přistání, zatočil a elegantně dosedl, zhoupl se na podvozek, který absorboval energii nárazu. Burácení ohřátého plazmatu ustalo, jako když utne, až se Vasko lekl. Plazma se rozptýlilo, zůstal jenom nepříjemný puch přiboudliny.

Vasko zahlédl letouny, které kolonie měla, vždycky jenom z dálky. Dosud neviděl nic působivějšího než tento stroj. Všichni tři zamířili k rampě. Došli téměř k ní, když Clavain špatně odhadl krok a začal padat na kameny. Vasko i Štír se současně vrhli vpřed, ale hlavní nápor jeho váhy zachytil právě Vasko. Překvapením se zprudka nadechl tak hlasitě, že to bylo slyšet dokonce i přes syčení letounu. Starý pán mu připadal lehký jako slaměný panák.

"Jste v pořádku, pane?" zeptal se.

Clavain na něho úkosem pohlédl. "Jsem stařec," odpověděl. "Nesmíš ode mě čekat bůhvíco."

Když nyní Vasko uvažoval nad uplynulými hodinami v Clavainově společnosti, nevěděl, co si vybrat. Jednu chvíli ho starý pán provázel po člunu, přátelsky se vyptával na rodinu, chválil ho za bystré otázky a vtipkoval, jako by byli důvěrní kamarádi. Ale v příští minutě byl ledový a vzdálený jako kometa.

Přestože změny Clavainovy nálady přicházely bez varování, vždy se mu zastřely oči, jako by náhle přestal vnímat, co se kolem něj děje. Poprvé se Vasko lekl, že udělal něco, čím se mu znelíbil. Ale brzy postřehl, že se chová stejně i ke Štírovi a že stavy, kdy se jim vzdaluje, nevyvolává vztek, ale spíš jakási ztráta signálu, jako když na radiopřijímači vypadne pásmový filtr. Chvilí byl duchem někde jinde, pak se zničehonic vrátil do přítomnosti. Jakmile to Vasko pochopil, přestal se hlídat, co v Clavainově společnosti říká a dělá, ale současně měl stále větší obavy o jeho duševní stav. Rád by věděl, kam vlastně uniká. Když byl přívětivý a soustředil se na to, co se dělo teď a tady, byl duševně naprosto v pořádku. Jeho jasné okamžiky však připomínaly světelný vzor, který Vasko spatřil za oknem člunu. Tmavých oblastí bylo mnohem víc než světla.

Nyní si všiml zvláštního temného tvaru, který přetínal zářící louži větší osady. Zamračil se, snažil se rozpomenout, kde je neosvětlená cesta nebo širší kanál zaříznutý do ostrova.

Člun se naklonil, úhel pohledu se změnil. Pruh temnoty se posunul, další světla pohltil a jiná odkryl. Vaskovo prostorové vnímání se převrátilo, uvědomil si, že hledí na neosvětlenou horu tyčící se mezi člunem a sídlištem. Tvar neuvěřitelně vysokého objektu rozeznal jen přibližně podle světla za ním, ale jakmile si uvědomil, nač hledí, bez potíží si v duchu dodal potřebné detaily. Byla to samozřejmě mořská citadela. Zvedala se několik kilometrů nad hladinu oceánu nedaleko nejstarších osad, nedaleko místa, kde se narodil.

Mořská citadela. Loď.

Nostalgie nekonečna.

Viděl ji vždycky jenom zdáli, běžné plavby byly v její blízkosti zakázané. Věděl, že tam čelní představitelé kolonie jezdí, a nebylo žádným tajemstvím, že v lodi příležitostně přistávají nebo z ní vylétají čluny, droboučké jako komáři proti větrem ošlehanému trupu. Vasko předpokládal, že Štír o lodi ví všechno, ale usoudil, že patří k tématům, o nichž je lepší nemluvit hned při první spolupráci.

Z ptačí perspektivy mu sice Nostalgie nekonečna pořád připadala velká, ale už ne jako obrovitá a vzdálená hora, jak ji vnímal celý život. Přinejmenším stokrát převyšovala nejvyšší budovy z lastur kdekoli na souostroví, a tím víc ho jímala závrať. Jenže byla mnohem blíže u břehu, než si myslel, očividně patřila ke kolonii, nebyl to jenom hrozivý strážce kdesi v dálavách. Přestože vypadala nezdolně, zcela jasně si uvědomil, že je to lidský výtvar, vydaný na milost a nemilost

oceánu stejně jako osady, které střežil.

Světlohonec je dopravil na Ararat a potom se ponořil na kilometr do moře. Kolonisté měli hrstku člunů pro let do meziplanetárního prostoru, ale ze sluneční soustavy mohla odletět pouze Nostalgie.

Vasko to věděl už jako kluk, ale teprve nyní pochopil, jak strašně jsou závislí na tomto jediném prostředku k úniku.

Jak člun klesal, světla se rozdělila na okna, pouliční lampy a otevřené ohně na tržištích. Větší část Prvního tábora měla neplánovaný vzhled chudinské čtvrti. Největší budovy byly sestavené z lastur, které moře vyvrhlo na břeh nebo je vylovily průzkumné výpravy. Výsledné domy byly zatočené a duté jako ohromné ulity. Jenže tak velké lastury se daly najít pouze vzácně, proto většinu staveb zhotovili z obvyklých materiálů. Byla zde hrstka nafukovacích kupolí, některé bezmála tak velké jako lasturové domy, ale plastů na výrobu a opravy měli vždycky nedostatek. Snazší bylo vybírat kov z lodě, proto byla většina staveb z plechů a výztuží, vytvořily nízké městečko zprohýbaných obdélných domků, které zřídka dosahovaly výš než dvě patra. Kupole a lasturové domy vyčnívaly nad kovové baráky jako puchýře. Spleť krivolakých a neosvětlených uliček prošel občas chodec s pochodní.

Člun proletěl nad temnou plochou a zastavil nad malým, osamělým shlukem budov, které Vasko viděl poprvé. Kupoli obklopoval hlouček kovových staveb, ale celé seskupení vypadalo mnohem organizovaněji než ostatní části městečka.

Vasko si uvědomil, že to musí být jedno z utajených sídel správy. Sbor lidí a hypervepřů, který řídil kolonii, měl úřadovny v městečku, ale rovněž bylo veřejně známo, že mají odlehle tábory, které nejsou vyznačeny na žádné mapě.

Podle Clavainova návodu zrušil okno, pak čekal na přistání. Sám si ani nevšiml, kdy k tomu došlo, ale jeho dva společníci náhle vstali a šli přes kajutu k rampě. Opožděně si uvědomil, že člun letěl bez pilota.

Vystoupili na parkovací plochu z vulkanické horniny. Světlomety zazářily až v posledním okamžiku a zalily ji ledovou modří. Starý pán na sobě měl dlouhý kabát, z límce vytáhl beztvarou černou kapuci. Stáhl si ji do čela, takže mu tvář skryl stín, skoro se v něm nedal poznat muž, kterého potkali na ostrově. Štír během letu využil příležitosti a poněkud ho upravil, učešal mu vlasy a zkrátil vousy, jak to jen okolnosti dovolovaly.

"Synku," řekl Clavain, "zkus na mě nezírat tak vroucně a oddaně, ano?"

"Omlouvám se, pane."

Štír poplácal Vaska po zádech. "Chovej se normálně. Mysli si třeba, že je to jenom smradlavý starý poustevník, kterého jsme sebrali, když se tu bezcílně potuloval."

Pozemek byl plný strojů. Dřepěly kolem člunu nebo se tyčily, stěží viditelné, ve tmě mezi světlomety. Stála tam kolová vozidla, jedno či dvě vznášedla a vrtulník s otevřenou kabinou. Na okraji přistávací plochy Vasko rozeznal hladké trupy dalších dvou letounů. Nedokázal odhadnout, zda by doletěly na orbitu, nebo byly jen pro let v atmosféře.

"Kolik máme funkčních člunů?" zeptal se Clavain.

Štír chvíli váhal, možná zvažoval, co může prozradit před Vaskem. "Čtyři."

Starý pán udělal asi pět kroků, než řekl: "Když jsem odcházel, bylo jich šest. Nemůžeme si dovolit ztrácet čluny, Štíre."

"Děláme, co můžeme, ale naše možnosti jsou silně omezené. Některý by možná ještě mohl létat, ale slíbit nic nemůžu."

Štír je vedl k nejbližší nízké plechové budově přistávané ke středové kupoli. Jak se vzdalovali od člunu, několik tmavých strojů se začalo těžkopádně pohybovat, zvedaly manipulátory nebo vlekly po zemi kabely. Vaskovi připadaly jako zraněné mořské potvory, které za sebou táhnou bezvládná chapadla.

"Kdybychom potřebovali rychle odletět," zeptal se Clavain, "zvládli bychom to? Mohli bychom použít některý z porouchaných člunů? Stačilo by, kdyby se dostaly na orbitu, jakmile dorazí Znamení zvěrokruhu. Nežádám, aby létaly kosmem, postačí jen několik startů."

"Znamení zvěrokruhu má vlastní čluny," namítl Štír. "I kdyby nemělo, dostaneme se vždycky na orbitu jedinou lodí."

"Raději doufej a modli se, abychom ji nemuseli nikdy použít," prohlásil Clavain.

"Než budou čluny potřeba," řekl Štír, "dáme všechny do pořádku."

"To než může nastat již dnes večer. To tě vůbec nenapadlo?"

Přišli ke vchodu do prstence budov kolem kupole. Do noci vyšel hypervepř, kráčel kolébavou chůzí, obvyklou pro jeho druh. Byl menší a podsaditější než Štír, pokud to vůbec bylo možné. Ramena měl tak rozložitá, že mu paže visely kus od boků, houpaly se jako kyvadla. Vypadal, že by dokázal roztrhat člověka na kusy.

Hypervepř se zamračil na Vaska, čelo mu zkrabatily hluboké vrásky. "Na co zíráš, kluku?"

Vasko vyhrkl: "Na nic, pane."

"Klídek, Krváku," zasáhl Štír. "Vasko měl náročný den. Jenom ho trochu zmohly pestré zážitky. Nemám pravdu, synku?"

"Ano, pane."

Krvák kývl na Clavaina. "Jsem rád, že jsi zpátky, starý brachu."

Přilet k Hele, 2615

Kveiči ještě nebyl od Morwenny natolik daleko, aby nemohli rozmlouvat v reálném čase. "Nebude se ti líbit, k čemu se chystám," začal, "ale je to pro dobro nás obou."

Po chvíli praskání přišla odpověď: "Slíbil jsi, že nebudeš pryč dlouho."

"A taky chci slib dodržet. Nebudu pryč ani o minutu déle, než jsem řekl. Jde vlastně spíš o tebe než o mě."

"Jak to?" zeptala se.

"Mám obavy, že by na Hele nemusel být jenom most. Mám na lokátoru něco kovového a nechce to zmizet. Nemusí to nic znamenat - a nejspíš to ani nic neznamená - ale nemíním riskovat, co kdyby to byl pekelný stroj. Už jsem na něco podobného kdysi narazil, proto jsem nervózní."

"Tak se vrať," naléhala Morwenna.

"Promiň, ale nemůžu. Opravdu musím ten most prověřit. Pokud se nevrátím s pořádným úlovkem, Jasmína si mě dá k

snídani." Nechal na Morwenně, ať si domyslí, co by to znamenalo pro ni, když její jedinou nadějí na vysvobození z železné panny je Grelir.

"Taky bys místo toho mohl vlétnout do pasti," řekla Morwenna.

"Upřímně řečeno, trápím se víc kvůli tobě. O mě se postará Mrchožroutka, jenomže pokud něco spustím, mohlo by to střílet na všechno, co uvidí, včetně Dominy."

"Co se chystáš udělat?"

"Uvažoval jsem, že tě ze systému Haldora-Hela stáhnou, ale to by stálo moc času a paliva. Mám lepší nápad. Haldora je pěkně tlustý štít, tak ji využijeme. Nic nedělá, jenom si tady dřepí. Chystám se posadit ji mezi tebe a Helu, aby byla taky trochu užitečná."

Morwenna zvažovala, co z toho vyplývá. Znenadání řekla stísněně: "Jenže to znamená..."

"Že nebudeme mít přímé spojení, a neuslyšíme se. Ale jen na pár hodin, nanejvýš šest." Rychle pokračoval, než mohla začít protestovat: "Naprogramuju Dominu, aby za Haldorou čekala šest hodin a potom se vrátila na současnou pozici vzhledem k Hele. To nebude tak hrozné, ne? Trochu si zdřímneš, ani ti nepřijde, že jsem pryč."

"Nedělej to, Horrisi! Neposílej mě někam, kde s tebou nemůžu mluvit!"

"Vždyť je to jen na šest hodin."

Když odpovídala, neznělo to klidněji, ale postřehl, že se smířila s tím, že další argumenty jsou zbytečné. "Jenže jestli se mezitím něco stane - budeš-li mě potřebovat nebo já tebe - nemůžeme si to oznámit."

"Necelých šest hodin," chlácholil ji Kveiči. "Zhruba tři sta minut. Úplně nic. Uteče to jako voda."

"Nemohl bys vypustit retranslační vysílač, abychom zůstali ve spojení?"

"Raději ne. Kdybych poblíž Haldory umístil pasivní reflektor, mohl by navést automatickou střelu přímo na tebe. Stejně by trvalo několik hodin, než bych ho dostal do správné pozice. Do té doby už budu dole u mostu."

"Bojím se, Horrisi. Opravdu nechci, abys tam letěl."

"Musím," řekl. "Prostě musím."

"Prosím tě, ne!"

"Bohužel, už se to provádí," odpověděl Kveiči mírně. "Odeslal jsem Domině nezbytné příkazy. Už se přesouvá, miláčku. Asi za třicet minut bude ve stínu Haldory."

Nastalo ticho. Napadlo ho, že udělal chybu ve výpočtech a spojení se už přerušilo, ale potom Morwenna řekla: "Tak proč ses mě vůbec obtěžoval ptát, když ses dávno rozhodl?"

8

Hela, 2727

První den jeli rychle, aby se dostali co nejdál od vesnic v Pustinách. Už čtyři hodiny svištěli v kolejích vyjetých ve zledovatělém sněhu, krajina pod černou oblohou se zvolna měnila. Občas minuli stožár transponderu a rádiové stanice, někdy dokonce jiný stroj v protisměru.

Rašmika si postupně zvykla na uspávací houpání lyží a dokázala se pohybovat po ledochodu, aniž ztratila rovnováhu. Tu a tam si ve své kabině poseděla s koleny pod bradou, hleděla z okénka na ubíhající pustinu a představovala si, že se pod každou hrbolatu skálou či hroudou ledu skrývá kousek tajemství vesmířanů. Hodně na Různonožce myslela, přímo se viděla, jak zaplňuje prázdné stránky deníku úhledným rukopisem a perfektně popsanými kresbami.

Dostala kávu a čaj, snědla přiděl potravín, sem tam prohodila slovo s Culverem, i když ne tak často, jak by si přál.

Když plánovala útěk - ačkoli útěk nebylo správné slovo, protože před ničím neutíkala - zřídka kdy se v představách dostala za okamžik, až opustí vesnici. Párkrát se sice zatoulala i dál, ale předpokládala, že se bude cítit mnohem klidnější, když to nejtěžší - opustit domov - bude mít za sebou.

Skutečnost však byla jiná. Nervozita sice trochu opadla, jakmile vylezla z domu, ale hlavně proto, že v takovém stavu jednoduše nemohla setrvávat dlouho. Její pocity se ustálily v rovině trvalého napětí, v žaludku měla kámen, který se nechtěl ztratit. Dilem ji znepokojovalo, že vlastně nevěděla, co ji čeká, pouštěla se na území, které se dosud ztrácelo v mlze. Najednou bylo setkání s církvemi zcela konkrétní událostí v blízké budoucnosti. Ale rovněž si dělala starosti, co se děje doma. Když se rozhodla vydat ke karavanám, nepřipadaly jí tři dny nebo snad i šest dní jako dlouhá doba, nyní však počítala každou hodinu. Představovala si, jaký rozruch nastane ve vesnici, až se zjistí, co se stalo, a jak se všichni spojí, aby ji přivedli zpátky. Představovala si, jak četníci v rychlých vozidlech sledují ledochod. Neměli Crozeta ani Linxe v oblibě. Určitě usoudí, že Rašmiku přemluvili a právě oni jsou pravou příčinou její zkázy. Kdyby je chytili, Rašmiku by jistě potrestali, ale Crozeta a Linxe by dav roztrhal na kusy.

Avšak po nějakém stíhání nebylo ani známky. Crozetův ledochod byl rychlý a při několika příležitostech, kdy vystoupali na kopec a viděli patnáct dvacet kilometrů daleko, za nimi nikdo nebyl.

Přesto byla Rašmika neklidná, navzdory Crozetovu ujišťování, že v pustinách nejsou žádné zkratky, že je četníci nepředhoní a nebudou na ně číhat. Sem tam se jí snažil vyhovět a zkusil naladit vígridské rádiové pásmo, ale chytl jenom praskání. Na tom nebylo nic neobvyklého, protože rozhlasový příjem závisel na magnetických bouřích kolem Haldory. Na Hele užívali i jiné způsoby spojení - směrové laserové vysílání mezi komunikačními družicemi a pozemními stanicemi, přenos kabely s optickými vlákny - ale většinu těchto kanálů ovládaly církve a Crozet je stejně neměl předplacené. Znal metody, jak se připojit, pokud to potřeboval, ale tvrdil, že není vhodný okamžik riskovat, že upoutá něčí pozornost. Když se mu konečně podařilo zachytit vysílání z Vígridských pustin a Rašmika si poslechla denní zprávy z větších vesnic, nebylo v nich, co čekala. Hlásili o vykopávkách, výpadech proudu a normálních šťastných i nešťastných událostech venkovského života. Nepadla ani zmínka, že se někdo pohřešuje. Rašmika měla sedmáct, nebyla ještě dospělá, její rodiče měli zákonnou povinnost se o ni starat a museli nahlásit její zmizení. Vlastně by zákon porušili, kdyby to nenahlásili.

Rašmice to dělalo větší starosti, než si byla ochotna připustit. Na jedné straně chtěla proklouznout bez povšimnutí, ale na druhé straně zcela nedospěle toužila po důkazu, že si všimli její nepřítomnosti. Chtěla mít pocit, že někomu schází. Po dlouhém přemýšlení došla k závěru, že rodiče nejspíš ještě několik hodin počkají. Vždyť je zatím pryč sotva půl dne. Kterýkoli jiný den by byla dosud v knihovně. Třeba předpokládají, že ráno odešla z domu o něco dřív. Třeba si nevšimli dopisu, který jim nechala, ani že ze skříně zmizel její skafandr.

Jenomže ve zprávách se nic neobjevilo ani po šestnácti hodinách.

Měla natolik nepravidelné zvyky, že rodiče možná vůbec nic nezpozorovali celých deset dvanáct hodin, ale po šestnácti hodinách - i kdyby nějakým zázrakem přehlédli ostatní stopy - už nemohli pochybovat o tom, co se stalo.

Určitě vědí, že je pryč. Přece to oznámili četníkům - nebo ne?

Dumala o tom. Úřady v Pustinách nebyly zrovna proslulé pracovitostí a výkonností. Mohlo se stát, že se hlášení o pohřešované osobě prostě jen nedostalo na správný stůl. Vzhledem k úřednické liknavosti na všech úrovních se tam nemusí dostat ještě celý den. Nebo možná četníci informováni jsou, ale z nějakého důvodu se rozhodli nezveřejnit to ve zprávách. Bylo to lákavé vysvětlení, ale současně nedokázala přijít na žádný důvod, proč by to odkládali.

Možná již za příští zatáčkou bude zátaras. Crozet si to však nemyslel. Dál řídil stejně bezstarostně. Ledochod znal staré cesty natolik dobře, že mu stačily jen základní údaje, kterým směrem má jet.

Na konci prvního dne, když se Crozet chystal zastavit na noc, se jim zase podařilo chytit zprávy. To už byla Rašmika na cestě dvacet hodin. Pořád však nepadla ani zmínka, že si toho někdo všiml.

Sklíčilo ji to, jako by celý život svoji důležitost neomluvitelně přeceňovala, dokonce i mezi bezvýznamnými lidmi ve Vígrínských pustinách, kde se nic nedělo.

Poněkud opožděně ji napadla ještě jedna možnost. Byla tak očividná, že ji měla trknout hned. Dávala mnohem větší smysl než všechna krkolomná vysvětlení, která dosud zvažovala.

Rodiče dobře vědí, kdy odešla a proč. V dopise, který jim nechala, se sice o svých plánech nijak nerozepisovala, ale určitě si podrobnosti domyslí. Vždyť věděli, že se stýkala s Linxe i po tom skandálu.

Kdepak, pochopili dobře, co provádí. A že všechno dělá kvůli bratrovi. Vědí, že se na tuhle cestu vydala z lásky, a kdyby snad ne z lásky, tak určitě z rozhořčení. A nikomu to neřekli, protože navzdory všem výstrahám a varováním před církvemi, jež jí celé roky opakovali, si určitě tajně přejí, aby uspěla. Tajně jsou hrdí na to, co se rozhodla udělat, a tak mlčí.

Jakmile si to uvědomila, všechno jí náhle do sebe zapadlo.

"Klidně toho můžete nechat," řekla Crozetovi. "Ve zprávách se o mně zmiňovat nebudou."

Pokrčil rameny. "Kde najednou bereš takovou jistotu?"

"Právě mi něco došlo."

"Vypadáš, že se potřebuješ pořádně vyspat." Linxe připravila horkou čokoládu a Rašmika ji vděčně popíjela. Určitě měla hodně daleko k nejlepšímu hrnku čokolády, jaký kdy pila, ale zrovna teď si nedokázala vzpomenout, že by jí někdy něco chutnalo líp.

"V noci jsem toho moc nenaspala," přiznala Rašmika. "Měla jsem velké starosti, jak to ráno zvládnou."

"Zvládla jsi to skvěle," řekla Linxe. "Až se vrátíš, budou na tebe všichni pyšní."

"To doufám," povzddechla si Rašmika.

"Chci se tě ještě na něco zeptat," řekla Linxe. "Odpovídat nemusíš. Děláš to všechno jenom kvůli bratrovi? Nebo je za tím víc?"

Otázka Rašmiku zarazila. "Samozřejmě kvůli bratrovi."

"Ptám se, protože máš jistou pověst," řekla Linxe. "Všichni jsme slyšeli, kolik času trávíš na vykopávkách a jakou knížku píšeš. Říká se, že ve vesnici se nikdo nezajímá o Různonožce tolik jako Rašmika Elsová. Prý si dopisuješ s církevními archeology a oponuješ jim."

"Nemůžu si pomoci, ale Různonožci mě zajímají," odpověděla.

"Proč by ne, ale co ti vlastně nasadilo takového brouka do hlavy?"

Otázka byla položena vlídně, Rašmika však nedokázala potlačit podráždění. "Prosím?"

"Proč jsi přesvědčená, že se všichni ostatní mýlí?"

"Opravdu to chcete vědět?"

"Ráda si poslechnu tvoje názory."

"Až na to, že v hloubi duše je vám úplně jedno, kdo má pravdu, že? Dokud je co vykopávat, může být všem ukradené, co se Různonožcům stalo. Vás zajímají nanejvýš tak náhradní díly pro váš ledochod."

"Ovládej se, mladá dámo," pokárala ji Linxe.

"Promiňte." Rašmika se začervenala. Napila se čokolády. "Nemyslela jsem to zle. Ale na Různonožcích mi záleží a mrzí mě, že nikoho příliš nezajímá, co se jim doopravdy přihodilo. Vlastně mi hodně připomínají Amaranty."

Linxe se na ni zahleděla. "Koho?"

"Amaranti žili na Obrodě, byli to vesmířané, kteří se vyvinuli z ptáků." Rozpomněla se, jak si jednoho nakreslila do zápisníku, ne jenom kostru, ale jak musel vypadat živý. V duchu svého Amaranta viděla: jasné a lesklé ptačí oko, tvar zobáku, jako by se neustále usmíval, hladkou hlavu vesmířana. Kresba ničím nepřipomínala oficiální rekonstrukce, ale vypadala mnohem věrohodněji než obrázky v odborných publikacích, jako by živého Amaranta viděla, kdežto archeologům posloužily jenom kosti. Napadlo ji, zda jsou její kresby Různonožců stejně přesvědčivé.

"Něco je zahubilo asi před milionem roků. Když lidé Obrodu kolonizovali, neobtěžovali se zvážit možnost, že by se totéž mohlo stát jim. Samozřejmě s výjimkou Dana Sylvesta."

"Dana Sylvesta?" zeptala se Linxe. "Promiň, ale toho neznám."

Rašmiku to pobouřilo. Jak to, že o tom Linxe nic neví? Ale snažila se nedat to najevo. "Sylveste byl archeolog, který

expedici vedl. Když odhalil pravdu, kolonisté ho umlčeli. Nechtěli vědět, v jak velkém maléru uvízli. Ale nakonec se ukázalo, že Dan Sylveste měl pravdu."

"Tak to se vsadím, že se s ním cítíš trochu spřízněná."

"Víc než trochu," odpověděla Rašmika.

Rašmika si dosud pamatovala, jak poprvé na Sylvestovo jméno náhodně narazila. Šlo o nedůležitý odkaz v archeologickém článku, který si natáhla do kompadu, a padla o něm zmínka v souvislosti s jakýmsi nudným pojednáním o Přetvářečích. Najednou jako by do ní uhořel blesk. Pocítila silné spojení, jako by její dosavadní život byl jen předeherou k tomuto okamžiku. Teď už věděla, že právě tenkrát se její zájem o Různonožce změnil z dětské zábavy bezmála na posedlost.

Nedokázala to vysvětlit, ale ani nemohla popřít, že se to stalo.

Od té doby se věnovala nejen Různonožcům, ale současně zjistila mnoho o životě a době Dana Sylvesta. Bylo to docela logické: nemělo smysl studovat Různonožce odděleně, protože byli pouze poslední vyhynulou kulturou, na kterou lidé při průzkumu Galaxie narazili. Ve výzkumu vesmírných civilizací čněl Sylveste vysoko nad ostatními badateli, proto bylo důležité alespoň zběžně znát jeho pozoruhodnou práci.

Sylveste se zabýval Amaranty mezi roky 2500 až 2570. Pokračoval ve své práci i poté, co ho uvěznili. Jenže bez přístupu k jiným zdrojům, než které mu kolonie dala k dispozici, byl odsouzen k pouhopouhým spekulacím. Potom k Obrodě přiletěli Ultrové a s jejich pomocí Sylveste rozluštil poslední část záhady kolem Amarantů. Ukázalo se, že jeho podezření bylo správné: Amaranty nevymazala z vesmíru ojedinělá nepředvídatelná událost. Zodpovědnost nesly věčné, neúnavné stroje určené k potlačování emergentní mezihvězdné inteligence.

Trvalo celé roky, než se jeho závěry rozšířily do jiných soustav. Jenže to už byly z druhé či třetí ruky, zkrácené šeptandou, málem ztracené ve zmatku válek mezi lidskými frakcemi. Mezitím Spojení zcela nezávisle dospěli ke stejnému úsudku jako Sylveste. A také další archeologické skupiny, které prosedávaly zbytky jiných vymřelých civilizací, dostaly tentýž hrozivý výsledek.

Stroje, které vyhubily Amaranty, tady stále někde jsou, čekají a pozorují. Mají mnoho jmen. Spojení je nazývali vlci.

Jiné civilizace, nyní již zaniklé, jim říkaly Zmarové.

Během posledního století vstoupilo do všeobecného povědomí, že Zmarové skutečně existují. Ale doposud zůstávala tato hrozba bezpečně vzdálená, zdálo se, že si s tím bude muset dělat starosti až další generace.

Nedávno se však všechno změnilo. Již dlouho se objevovaly nepotvrzené zprávy o podivných událostech v soustavě Delty Pavonis, zvěsti o planetách roztrhaných na kusy a přestavěných na nevídané stroje vesmířanů. Proslořhalo se, že Obroda byla evakuována, slunci se přihodilo cosi nepředstavitelného a z planety zbyl jen neobyvatelný škvarek.

Ale i události na Obrodě se daly nějakou dobu ignorovat. Byla tam jen archeologická kolonie, izolovaná od sítě mezihvězdného obchodu, vládl jí totalitní režim, který často využíval dezinformací. Zprávy o tom, co se tam odehrálo, nebylo možné ověřit. A tak život v jiných osídlených soustavách pokračoval několik desetiletí víceméně nerušeně.

Jenže teď Zmarové přiletěli k dalším hvězdám.

Jako první přinesli špatné zprávy Ultrové. Z lodí na lod' si předávali varování, kterým soustavám se mají na sto honů vyhýbat. Dělo se cosi, co se vymykalo obvyklému rozsahu katastrof postihujících lidstvo. Nebyla to válka ani mor, ale cosi nezměrně horšího. Postihlo to Amaranty i - pravděpodobně - Různonožce.

Počet lidských kolonií, o nichž se vědělo, že se staly obětí přímé intervence Zmarů, ještě nepřesáhl desítku, ale panika se kaskádovitě šířila rychlostí rádiového signálu a málem způsobila zhroucení civilizace. Byly evakuovány celé planetární komunity, obyvatelé hledali úkryty v podzemí nebo prchali do kosmu. Narychlo se otevíraly krypty a bunkry neužívané od temných dob tavomoru. Jenže do krytů a evakuačních plavidel se všichni nevešli, lidí bylo příliš mnoho. Docházelo k nepokojům a zběsilým bitkám. A zatímco se státy hroutily, bohatí využili příležitosti a ještě víc bohatli, naprosto zbytečně hromadili jmění. Na živné půdě strachu bujely sekty soudného dne jako lány černých orchidejí. Lidé hovořili o konci světa, nepochybovali, že jejich dny jsou sečteny.

Za těchto okolností nebylo divu, že Hele přitahovala tolik lidí. V klidnějších dobách by Kveičiho zázrak tak velkou pozornost nevzbudil, ale nyní byl zázrak přesně to, co lidé hledali. Světlohoňce Ultrů přivázely desetitisíce zmrazených poutníků. Přestože všichni netíhli k náboženství, pokud zůstali na Hele, Středisko pro výzkum krve se k nim dřív či později dostalo. Potom už na všechno nahlíželi jinak.

Rašmika se vůbec nedivila, že sem lidé přilétají. Kdyby se tady nenarodila, nejspíš by se sama na takovou pouť vydala. Ale důvod by měla jiný. Chtěla znát pravdu, pohánělo ji totéž, co přivedlo Dana Sylvesta na Obrodu, totéž, co ho vehnalo do konfliktu s kolonisty a nakonec vedlo k jeho záhubě.

Znovu se zamyslela nad otázkou, kterou jí položila Linxe. Opravdu se jen bojí o Harbina, nebo je bratr pouhá výmluva, která má skrýt - před ostatními stejně jako před ní samou - pravý důvod její cesty?

Odpověděla Linxe zcela automaticky a bezmyšlenkovitě a také tomu věřila. Ale nyní ji napadlo, zda je to skutečně pravda. Poznala, když někdo lže. Jenže prohlédnout vlastní klam bylo něco zcela jiného.

"Dělám to kvůli Harbinovi," šeptala si. "Musím ho najít, na ničem jiném nezáleží."

Nedokázala však vyhnat z hlavy Různonožce, a když zadřímala s nedopitým hrnkem čokolády v ruce, zdálo se jí o nich, o bláznivých kombinacích hmyzích údů, které si prohazují a vyměňují jako kostky stavebnice.

Znenadání ji probudil rachot. Ledochod zpomalil a kodrcal přes hrbolaté zledovatělé koleje.

"Konec legrace, dneska v noci dál nejedem," řekl Crozet. "Najdu ještě stranou od cesty místo, kde na nás nebude tak vidět, ale pak už končím. Mám dost." Vypadal vyčerpaně a sešle, jenže tak připadal Rašmice vždycky.

"Přesedni si, drahoušku," vybídla ho Linxe, "vezmu to za tebe na pár hodin, abychom se co nejdřív dostali do bezpečí. Zalez dozadu a schrupni si."

"Myslela jsem, že už jsme v bezpečí," podivila se Rašmika.

"Jistě, ale každý kilometr dobrý. Běž taky dozadu a zkus se vyspat, mladá dámo. Zítra nás čeká další dlouhý den a nemůžu slíbit, že se nějaký ten problém nevyskytne."

Linxe už se usazovala na místo řidiče, tlustými dětskými prsty popadla opotřebované páky. Dokud Crozet neoznámil, že zastaví na noc, Rašmika předpokládala, že přepne na autopilota a pojedou dál, i kdyby museli kvůli samočinné navigaci trochu zpomalit. Upřímně ji překvapilo, že ledochod nepojede, pokud ho někdo nebude ručně řídit.

"Taky bych to mohla zkusit," nabídla se. "Nikdy jsem takový stroj neřídila, ale když mi to ukážete..."

"Zvládneme to, drahoušku," řekla Linxe. "Není tady jen Crozet a já. Ráno může na směnu nastoupit taky Culver."

"Nerada bych..."

"Ále, s Culverem si starosti nedělej," řekl Crozet. "Neuškodí mu, když si na chvíli zaměstná ruce něčím jiným."

Linxe manžela plácla, ale smála se. Rašmika dopila studenou čokoládu; byla utahaná jako pes, ale spokojená, že má za sebou první den. Nedělala si iluze, to nejhorší ji určitě teprve čeká, ale každý úsek, který úspěšně překonala, považovala za malé vítězství. Jen si přála, aby mohla rodičům vyřídit, ať si o ni nedělají starosti, že prozatím postupuje dobře a pořád na ně myslí. Umínala si však, že zprávu domů nepošle, dokud se nepřipojí ke karavaně.

Crozet ji doprovodil dozadu hlučnými útroby ledochodu. Když řídila Linxe, pohybovali se jinak. Neznamenalo to, že by byla horší nebo lepší řidič než Crozet, ale měla zcela jiný styl řízení. Ledochod skákal, vrhal se do vzduchu dlouhými parabolickými skoky, až vytvářel iluzi beztížného stavu. Přestože to Rašmiku ukoľovalo, spala neklidně, zdálo se jí, že padá a padá.

Když se ráno probudila, dozvěděla se špatné, ale kupodivu vítané novinky.

"Ve zprávách říkali, že po tobě vyhlásili pátrání," oznámil jí Crozet. "Už se to rozkřiklo, Rašmiko. Jsi oficiálně pohřešovaná, probíhá pátrací akce. Nejsi na sebe hrdá?"

"Hm," zabručela, podívovala se, co se asi v noci událo.

"Hledá tě četnictvo." Linxe měla na mysli útvary dohlížející na dodržování zákonů, do jejichž pravomoci Vigrídké pustiny spadaly. "Už vyslali jednotky. Ale máme velkou naději, že dohoníme karavanu dřív, než nás najdou. Jakmile tě předáme karavaně, četníci se tě už nesmí ani dotknout."

"Divím se, že vyslali jednotky," řekla Rašmika. "Vždyť mi nehrozí nebezpečí."

"Vlastně je to trochu složitější." Crozet pohlédl na Linxe, která mu pohled oplatila.

Co ti dva vědí, o čem nemám ani tušení? pomyslela si Rašmika. Náhle se jí sevřel žaludek a po páteři jako by jí přešel ledový prst. "Tak mi to vysvětlete."

"Hlásili, že tě potřebují předvést k výslechu," řekla Linxe.

"Protože jsem utekla z domova? To opravdu nemají nic lepšího na práci?"

"Nejde o to, žeš utekla z domu." Linxe se opět zahleděla na manžela. "Jde o tu sabotáž minulý týden. Víš, co myslím, že?"

"Ano." Rašmika si vzpomněla na kráter, který vyhloubila exploze trhavých náloží.

"Tvrdí, žeš to udělala ty," doplnil Crozet.

Hela, 2615

Jakmile opustili oběžnou dráhu, Kveiči ucítil, jak mu narůstá hmotnost, protože Mrchožroutka zpomalovala na pouhých pár tisících kilometrů za hodinu. Hela se nadýmala, chaotický terén se jim zvedal v ústrety. Lokační signál - odraz od kovu - tam pořád byl. Stejně jako most.

Kveiči se rozhodl, že nepoletí přímo, ale přiblíží se po spirále. Již při první zátáčce, pořád tisíce kilometrů vysoko, vypadala krajina jako rozházený hlavolam, který je teprve nutno poskládat. Z kosmického prostoru se dal rift zahlédnout díky rozdílnému albedu, měsíc šikmo přetínala tmavá jizva. Nyní rift získal zřetelnou hloubku, zvláště při průzkumu zvětšovací optikou. Propadlina byla nepravidelná, na některých místech, kde se ledové stěny svažovaly na dno mírně, byla relativně mělká, jinde se údolí zařezávalo mezi svislé skály, mnoho kilometrů vysoké, hladké a pevné jako ze žuly. Leskly se jako šedé břidlicové střechy za deště. Dno riftu se měnilo, od plochého jako vyschlé slané jezero až k nepřehledným hromadám rozpraskaných a rozlámaných ledových tabulí, oddělených tenkými puklinami, černými jako saze. Čím blíž Kveiči přilétal, tím víc připomínalo skládku rozmetanou navztekáným bohem.

Zhruba každou minutu kontroloval obrazovku lokátoru. Odraz tam pořád byl, Mrchožroutka však nezaznamenala sebemenší náznak bezprostředního nebezpečí. Nakonec to přece jen bude obyčejné harampádí. Dělal mu to starosti, protože by to znamenalo, že se k mostu dostal ještě někdo jiný. Buď ho neshledal natolik pozoruhodným, aby to nahlásil, nebo chtěl objev nahlásit, ale něco mu v tom zabránilo, třeba nehoda. Kveiči si nebyl jistý, která možnost mu připadá horší.

Než dokončil první okruh, snížil rychlost na pět set metrů za sekundu. Teď už byl dost nízko, aby mohl vyhodnotit strukturu terénu. Střídal se od rozeklaných hor až po rovné pláně. Měsíc nebyl celý z ledu, jádro měl kamenité a množství rozlámaných skalisek zamrzlo na povrchu. Kolem nečinných sopek ležely závěje popela. Ze suťovitých svahů se vypínaly špičaté bludné balvany velké jako kosmické čluny, některé trčely z ledu v nemožných úhlech jako záď potopených bárek, jiné seděly na podloží, vybalancované na nepatrné ploše ve stylu monumentálních skulpturálních instalací.

Korekční motory Mrchožroutky nepřetržitě vyvíjely tah proti gravitaci Hely. Kveiči klesal, pomalu se blížil k okraji riftu. Z Haldory vysoko nahoře byl vidět jen úzký osvětlený srpek. Obří planeta Kveičiho na okamžik upoutala, pozoroval intenzivní záblesky na temné polokouli. Fascinovalo ho, jak se elektrické výboje pomalu svíjí a kroutí jako úhoři.

Na Helu stále dopadaly sluneční paprsky, ale zanedlouho ji oběžná dráha kolem Haldory zavede do planetárního stínu. Kveiči si uvědomil, že ho sem šťastná náhoda přivedla zrovna v tuto chvíli. Kdyby nelokalizoval most na přivrácené

straně měsíce, byla by mu odepřena působivá podívaná na plynnou planetu visící nad krajinou. Stačilo přiletět v jiné měsíční fázi, o sto šedesát dní později, polokoule s riftem by byla od Haldory odvrácená, a propásl by tak úžasný pohled.

Vzplál další blesk. Kveiči neochotně obrátil pozornost zpět k Hele.

Nacházel se nad okrajem Riftu Ginnungagap. Sráz spadal až nepříjemně prudce. Přestože gravitační přitažlivost nebyla větší než čtvrtina standardního gé, Kveičiho jímala stejná závrať jako nad masivnější planetou. Bylo to logické, protože propadlina byla neuvěřitelně hluboká. Navíc zde chyběla atmosféra, která by volný pád zbrzdila, padal by přímočarým, rovnoměrně zrychleným pohybem a neměl by šanci havárii přežít.

Ale to mu nevadilo. Mrchožroutka ho dosud nezklamala a nečekal, že s tím teď začne. Zaměřil se na objekt, který chtěl prověřit, a klesl pod úroveň terénu.

Otočil člun, namířil si to podél riftu. Vzdálil se asi na dva kilometry od stěny, ale ta protějšší nevypadala o nic blíž.

Rozestup byl nepravidelný, tady na rovníku se však nikdy nepřiblížily víc než na pětatřicet kilometrů. Rift byl minimálně pět kilometrů hluboký, ale v nejhlubším místě se propadal do deseti až jedenácti kilometrů. Právě tam bylo dno nejvíc členité. Údolí bylo zatraceně obrovské a Kveiči postupně dospěl k závěru, že se mu tam vlastně vůbec nelíbí. Připadalo mu, že uvízl mezi otevřenými čelistmi pasti, které co nevidět sklapnou.

Ověřil si čas - zbývaly čtyři hodiny, než Domina vyletí ze stínu Haldory. Předpokládal, že tou dobou už bude dávno na cestě zpátky.

"Vydrž, už to nepotrvá dlouho," zašeptal. Jenže Morwenna ho pochopitelně neslyšela.

Letěl riftem od jihu přes rovník na severní polokouli. Rozpukaná mozaika dna klouzala pod ním. Ve srovnání se vzdálenější stěnou byl pohyb člunu stěží patrný, ale bližší stěna se kolem něj doslova řítila. Občas ztratil představu rozměrů, rift mu připadal mnohem menší. To byly nebezpečné okamžiky, protože zrovna ve chvíli, kdy mu cizí krajina začala připadat známá, obyčejná a poklidná, se ho obvykle pokusila zaskočit a zabít.

Vtom se nad horizont zvedl most zavěšený mezi stěnami riftu. Kveičimu se rozbušilo srdce. Pokud nějaké pochyby ještě měl, nyní se rozplynuly. Stavba působila jakoby vytvořená z lesklých tenkých vláken. Přál si, aby s ním byla Morwenna a také to viděla.

Pustil záznam a natáčel, jak se most blíží, oblouk celé kilometry dlouhý, na obou stranách zakončený úžasně propracovanými spirálovitými opěrami. Dál tady nemusel otálet. Ještě podletí klenbu, to postačí, aby Jasmínu přesvědčil. Jestli si bude královna přát, může se vrátit s výkonnou aparaturou.

Užasle hleděl vzhůru, když most podlétal. Vozovka - nebo jak to nazvat - přetála Haldoru, lehce zářila proti temnému obru, odvážně tenká jako bílá stužka. Rád by se po tom mostě prošel.

Mrchožroutka prudce zabočila, přetížení mu zastřelo oči rudou oponou.

"Co to..." začal Kveiči.

Ale nemusel se ani ptát: Mrchožroutka zahájila únikovou akci. Něco na ně zaútočilo. Kveiči omdlel, probral se a znovu omdlel. Terén se řítí kolem, ozařovaný zášlehy směrových trysek. Zase ztratil vědomí. Nakrátko se probral. V uších mu hučelo. Most viděl v řadě skoků z různých úhlů jako zpřeházené fotografie. Zdola. Shora. Opět zdola. Mrchožroutka hledala úkryt.

Tak tohle vypadalo špatně. Dávno už měl být nahoře a pořádně daleko. Mrchožroutka ho měla dostat co nejrychleji pryč od nebezpečí. Změny směru - taková nerozhodnost - pro ni vůbec nebyly typické.

Ledaže byla v úzkých. Ledaže vůbec nemohla uniknout.

V krátkém záblesku jasné mysli zahlédl situační zobrazení. Stířely po něm tři nepřátelské objekty. Vynořily se ze skryší pod ledem, tři signály odražené od tří kovových předmětů neměly nic společného s tím prvním, který zaznamenal.

Mrchožroutka se ořepala jako mokrá pes. Kveiči uviděl obláčky výtokových zplodin miniaturních řízených střel, které odpálila, kličkovaly a dělaly vývrtky, aby je hlídače nesestřelily. Opět omdlel. Když se zase probral, po srážu sjížděla lavina - jeden z útočících objektů byl vyřazen, alespoň jedna řízená střela našla cíl.

Přístroje zablikaly. Průhledný trup zčernal. Když opět zprůhledněl a zobrazení se obnovilo, hleděl na havarijní hlášení napsaná ohnivě rudou latinkou. Dostal zásah.

Další zatřesení provázelo novou várku řízených střel. Mrňavé rakety zvící palce měly v hlavicích antihmotu s výbušnou silou jedné kilotuny.

Omdlel. Přišel k sobě s pocitem, že padá.

Další lavina - o dalšího útočníka mň. Jenomže jeden hlídač pořád zbýval a Mrchožroutka už neměla municí. Hlídač však nestřílel. Třeba ho přece jen zneškodnili - nebo pouze nabíjel. Mrchožroutka váhala, lapená ve víru možností.

"Proveď příkaz," řekl Kveiči. "Dostaň mě odtud."

Přetížení ho zasáhlo tvrdě a okamžitě. Zrak mu znovu zastřely rudé závěsy. Tentokrát neomdlel. Člun mu udržoval prokrvení mozku, aby zůstal co nejdéle při vědomí.

Terén se pod ním propadl, spatřil most shora.

Vtom dostal člun zásah. Přístroje zhasly, motory na okamžik vynechaly. Mrchožroutka se snažila získat energii, důležitý pohonný podsystém musel být těžce poškozený.

Krajina visela bez pohnutí pod ním. Potom se zase začala přibližovat.

Padal.

Omdlel.

Kveiči letěl šikmo ke stěně riftu, propadal se do bezvědomí a zase se vynořoval. Předpokládal, že zemře, že se rozmázne o útes za oslnivého záblesku, ale těsně před nárazem trysky Mrchožroutky naposledy zakašlaly, aby dopad zmírnily.

Přesto to bylo zlé, i když se trup zdeformoval a srážku ztlumil. Skály zavířily, chvíli viděl útes, chvíli horizont, chvíli zas na něj shlížela z oblohy obří planeta. Omdlel, vzpamatoval se, zase omdlel. Zhlédl, jak se v dále převrací most. Laviny

ledu a kamení se dosud řítily po skalní stěně v místech, kde řízené střely zneškodnily hlídače. Kveiči se ve svém jantarovém člunku kutálel dolů, až na dno riftu.

Ararat, 2675

Vasko následoval Clavaina a Štíra tábořem správy, Krvák je prováděl bludištěm místností a chodeb, cestou potkali jen hrstku lidí. Vasko čekal, že ho každým okamžikem vyhodí: příslušnost k Ozbrojené strážci mu rozhodně neposkytovala oprávnění ke vstupu. Ale přestože každá další bezpečnostní kontrola byla přísnější než ta předchozí, nikdo proti jeho přítomnosti nic nenamítal. Vaskovi došlo, že se někdo jen těžko odváží zpochybnit, koho si Štír a Clavain přivedli. Nakonec přišli do karanténní zóny hluboko v táboře, kde bylo zdravotní středisko s několika čistě povlečenými postelemi. Čekal na ně doktor Valensin. Měl nažloutlý obličej, velké hranaté brýle, řídké černé vlasy sčesané z čela, lesklé vlny přilípnuté k lebce. V ruce držel odřený doktorský kufřík. Vasko se zatím s Valensinem nesetkal, ale protože byl hlavním lékařem kolonie, jeho jméno pochopitelně znal.

"Jak se cítíš, Neville?" zeptal se Valensin.

"Cítím se jako člověk, který už hodně dlouho přetahuje návštěvu v dějinách," řekl Clavain.

"Ty nikdy neodpovíš přímo, vid?" Valensin během řeči vytáhl z kufříku stříbrný optický instrument a posvítíl Clavainovi do očí.

"Prošel už lékařskou prohlídkou ve člunu během letu," řekl Štír. "Je celkem v pořádku. Neboj se, že by zrovna teď udělal něco tak trapného, jako že by se ti svalil mrtvý k nohám."

Valensin zhasl baterku. "A co ty, Štíre? Ty nemáš v úmyslu se teď někdy svalit?"

"Hodně by ti to usnadnilo život, co?"

"Jak si vedou tvoje migrény?"

"Shodou okolností se právě jedna blíží."

"Podívám se na tebe později. Zajímá mě, zda se ti nezhoršuje rozsah zorného pole rychleji, než jsem předpokládal.

Opravdu není pro hypervepře tvého věku zdravé takhle se honit."

"Jsi hodný, že mi to připomínáš, zvláště když nemám na vybranou."

"Vždycky rád posloužím." Valensin se zářivě usmál a uložil instrument do kufříku. "Tak, a teď si ujasníme několik věcí. Jakmile se modul otevře, nikdo na jeho uživatele ani nedýchne, dokud ho převelice důkladně nevyšetřím. A když říkám důkladně, tak tím pochopitelně myslím maximální možnou míru za stávajících podmínek. Budu hledat infekční agens. Jestli nějaké najdu a usoudím, že existuje sebemenší možnost, že by mohlo být patogenní, tak každý, kdo přijde s modulem do kontaktu, zapomene na to, že by se vrátil do Prvního tábora, nebo kde je vlastně doma. A když říkám patogenní, nemám na mysli geneticky zkonstruovanou biologickou zbraň, ale cokoli stejně banálního jako třeba rýma. Naše antivirové programy jsou už teď přetížené po kritickou mez."

"Pochopili jsme," řekl Štír.

Valensin je zavedl do rozlehlé haly s vysokou skeletonu kupolí, kde ostře čpěl dezinfekční prostředek. Kromě skupinky lidí a strojů, nahlučených uprostřed, byla hala prázdná. Asi pět bíle oblečených techniků se činilo kolem krátkých věží s monitorovacími přístroji.

Modul visel ze stropu na tenkém kovovém laně jako olovnice. Dočerna ožehnuté vejce bylo mnohem menší, než Vasko čekal: vypadalo příliš malé, aby se do něho vešel člověk. Nemělo průzory, několik odklopených krycích plátů odkrylo svítící displeje. Vasko zahlédl číslce, kmitající křivky a poskakující sloupcové diagramy.

"Podívám se na to." Clavain se protlačil mezi techniky blíž k modulu.

Jednoho z pracovníků podráždilo, že je někdo ruší, a udělal tu chybu, že se zamračil na Štíra. Hypervepř ho probodl pohledem a vycenil hrozivě zahnuté špičáky, typické pro jeho druh. V téže chvíli dal Krvák pracovníkům znamení rychlým mávnutím paže. Poslušně ustoupili, ztratili se někde v hlubinách haly.

Starý pán nedal znát, že by si toho povšiml. V kapuci zůstal nepoznan. Protáhl se mezi přístroji a přistoupil k modulu. Velice zlehka přiložil dlaň vedle osvětleného panelu a pohladil ožehlý plášť. Vasko usoudil, že teď na něho může bez rizika civět.

Štír se zatvářil pochybovačně. "Máš něco?"

"Mám kontakt," odpověděl Clavain. "Jsou to komunikační protokoly Spojených."

"Určitě?" zeptal se Krvák.

Clavain otočil hlavu, ale světlo ozářilo pouze jemné vousy na bradě. "Ano." Položil na protější stranu panelu druhou ruku a sklonil se, až se čelem dotkl modulu. Vasko si představil, že starý pán zavřel oči, aby ho nic nerozptylovalo, na čele hluboké vrásky soustředění. Všichni ztichli a Vasko si uvědomil, že se sám snaží dokonce i dýchat co nejtíšeji. Clavain pomalu nakláněl hlavu ze strany na stranu, jako by hledal optimální nasměrování rozhlasové antény. Pak ztuhl, svaly pod černým kabátem se napjaly.

"Rozhodně to jsou protokoly Spojených." Mlčel další minutu, ani se nepohnul, než dodal: "Domnívám se, že ve mně poznává Spojeného. Neumožňuje mi plný přístup k systémům - prozatím - ale dovolí mi prověřit nižší diagnostické funkce. V žádném případě to není bomba."

"Dávej si hromský pozor," řekl Štír. "Nerad bych, aby tě to ovládlo, nebo ještě něco horšího."

"Vynasnažím se."

"Za jak dlouho zjistíš, kdo je uvnitř?" zeptal se Krvák.

"Kdo přesně, to se dozvím, až se modul otevře." Clavainův hlas byl sice tichý, ale klidnou autoritou přehlušil všechny ostatní zvuky. "Jedno vám ale můžu říct. Skade tam není."

"A víš určitě, že je to Spojený?" naléhal Krvák.

"Ano. Některé signály, které vnímám, vycházejí z implantátů uživatele, nikoli z modulu. Ale Skade to být nemůže.

Styděla by se mít cokoli společného s tak starými protokoly." Zvedl hlavu a ohlédl se na ostatní. "Je to Remontoire. Musí to být on."

"Dokážeš z jeho myšlenek něco vyrozumět?" zeptal se Štír.

"Ne, dostávám jen neuronové signály velmi nízké úrovně, pouze standardní provozní režim. Ten člověk je pravděpodobně stále v bezvědomí."

"Nebo to není Spojený," řekl Krvák.

"Za pár hodin máme jasno," prohlásil Štír. "Ať je tam kdo chce, pořád nám chybí jeho loď, a to je problém."

"Proč je to problém?" zeptal se Vasko.

"Protože ten, kdo je uvnitř, neletěl dvacet světelných let v téhle plechovce," odpověděl Krvák.

"Nemohl do naší soustavy přiletět nepozorovaně, zaparkovat mezihvězdnou loď někde, kde na ni nevidíme, a zbytek urazit v modulu?" navrhl Vasko.

Krvák zavrtěl hlavou. "Pořád by potřeboval meziplanetární člun, aby se dostal k Araratu."

"Ale malou loď jsme mohli přehlédnout, ne?" vyzvídal Vasko.

"To stěží," řekl Clavain. "Pokud ovšem nevyužívají nějakého dosti nevídaného vynálezu."

9

Hela, 2615

Kveiči se probral hlavou dolů. Nehýbal se. Vlastně se nehýbalo nic - člun, krajina ani obloha. Jako by ho sem někdo položil před staletími a teprve teď otevřel oči.

Nemyslel si však, že je zde dlouho: vzpomínky na zuřivý útok a závrtný pád měl velmi jasné. Nedivil se, že si to pamatuje, ale že to vůbec přežil.

Opatrně se v kabince pohnul, snažil se zjistit, zda je zraněný. Mrňavý člun zavrzal. Otočil hlavu co nejvíc (znamenal to, že nemá zlomený krk) a zahlédl oblak kamenné a ledové drtě, který pořád ještě sedal nad jedním sesuvem. Viděl rozmazaně, jakoby přes šedivý závoj. Nic jiného se nepohybovalo, ale ten oblak mu potvrdil, že nebyl v bezvědomí déle než několik minut. Dohlédl rovněž na konec mostu, mohl obdivovat mámivé spirály na spletitých opěrách, které nesly zlehka vyklenutou mostovku. Když sledoval exploze svých střel, bál se, aby nezničily právě to, co ho sem přitáhlo. Most byl obrovský, ale současně vypadal jako z tenkého papíru. Nezpozoroval však žádné stopy poškození. Musel být pevnější, než vypadal.

Člun znovu zaskřípal. Kveiči neviděl na zem. Ležel hlavou dolů, ale dostal se opravdu až na dno Riftu Ginnungagap? Nedokázal zaostřit na zobrazovač. Jakmile si to uvědomil, zjistil, že vlastně nedokáže zaostřit na nic. Když zavřel levé oko, nebylo to tak zlé. Přetížení mu mohlo odchlípnout sítnici, uvažoval. Právě takové vyléčitelné poškození by mu Mrchožroutka klidně způsobila, aby ho udržela při životě.

Zahleděl se na údaje pouze pravým okem. Mezi záplavou rudých sektorů - nápisy latinkou hlásaly poruchy systémů - zela spousta tmavých míst, kde nebylo nic, přestože tam něco být mělo. Pochopil, že Mrchožroutka je hodně pošramocená. Ne jenom mechanicky, ale porouchalo se také jádro palubní kybernetiky. Člun ochrnul.

Zkusil promluvit: "Proved' příkaz. Restartovat."

Nic se nestalo. Rozpoznávání hlasu mohlo patřit mezi systémy, které selhaly. Bud' to, nebo člun už definitivně nefunguje. Zkusil to znovu, pro jistotu. "Proved' příkaz. Restartovat."

Pořád nic. Aspoň jsem zjistil, že tudy cesta nevede, pomyslel si.

Zase se pokusil pohnout rukou, posunoval ji, až prsty dosáhl na skupinu taktických tlačítek. Pohyb byl obtížný, ale tupá bolest znamenala jen pohmožděniny, nikoli zlomené nebo vykloubené končetiny. Dokonce dokázal bez větších potíží pokrčít nohy. Ostré bodnutí v prsou ohlásilo špatnou zprávu pro jeho žebra. Dýchat ale mohl v podstatě normálně a jinde v hrudniku či břišní dutině nezvyklý pocit neměl. Jestli neutrpěl nic horšího než několik naštíplých žeber a odchlípnutí sítnice, tak se z toho dostal docela dobře.

"Ty jsi měl vždycky kliku," řekl si, zatímco šmátral po tlačítkách a přepínačích. Každý hlasový příkaz měl manuální protějšek, stačilo rozpomenout se na správnou kombinaci.

Měl to. Ukazovák sem, palec tam. Stisknout. Znovu stisknout.

Člun zakašlal. Na tmavých místech na okamžik zablikala rudá písmena.

Konečně se někam dostáváme. Ta moje holka má pořád št'ávu. Další pokus. Člun škytl a zabzučel, snažil se restartovat. Rudé bliknutí a pak nic.

"No tak!" procedil Kveiči mezi zuby.

Stiskl tlačítka ještě jednou. Do třetice všeho dobrého? Člun zaprskal, zatřásl se, objevily se rudé nápisy, pobledly a zjasněly. Některé údaje se změnily: Mrchožroutka zkoumala své funkce, začínala se vypořádat z ochromení.

"Hodná holka," řekl Kveiči, když se člun zavrtěl, přetvarovával trup - pravděpodobně ne záměrně, spíš se bezděčně pokoušel opravit deformace. Do pláště zabušil šterk, který se při tom uvolnil. Člun se o pár stupňů naklonil, Kveičimu se změnil výhled ven.

"Opatrně..."

Pozdě. Mrchožroutka se překotila z výčnělku, kde nakrátko spočinula, a začala se kutálet. Kveiči letmo zahlédl dno, pořád bylo ještě dobrých sto metrů hluboko, ale vtom vyrazilo proti němu.

Subjektivní čas protáhl pád na celou věčnost.

Kveiči se praštil do hlavy o stěnu kabinky, a přestože neomdlel, během řady kotrmelců a série nárazů si připadal, jako by ho něco popadlo do tlamy a mlátilo s ním o zem, dokud ho neutluče k smrti.

Úpěl. Tentokrát z toho určitě nevyvázne tak lehce. Na prsou cítil velký tlak, jako by na něm ležela kovadlina. Naštíplá žebra nejspíš nevydržela. Pořádně to zabolí, až se bude muset pohnout. Ale stále žil. Mrchožroutka nakonec dopadla

správnou stranou nahoru. Uviděl most, orámovaný jako na fotografii z turistického průvodce. Jako by mu ji tam připevnil sám Osud, aby mu připomněl, co ho vlastně dostalo do maléru.

Většina rudých okrsků zobrazovače zase vypadla. Za fragmenty latinky spatřil odraz své vyjevené tváře, líce měl propadlé a v očích důlcích hluboké stíny. Kdysi už něco podobného viděl - otisk tváře jakéhosi světce na plátně pohřebního rubáše. Byla to jen skica obličej, jako by ji někdo načrtl hrubými tahy rudkou.

Indoktrinační virus mu zabublal v krvi.

"Restartovat," řekl a vyplivl ulomený zub.

Žádná reakce.

Kveiči nahnatal dotyková tlačítka a vytřukal stejný sled příkazů jako prve. Nic se nestalo. Zkusil to znovu, jinou možnost neměl. Jedině tak může člun probudit bez připojení na komplexní diagnostiku.

Zobrazovač zablikal. Něco pořád fungovalo, ještě měl naději. Při každém opakování příkazu oživil několik dalších systémů, ale po devátém pokusu se už zlepšení neprojevilo. Nechal toho, bál se, aby v palubní kybernetice nevyplýtl zbytek elektrické energie nebo nepřetížil systémy, které už zprovoznil. Musí vystačit s tím, co má.

Zavřel levé oko a zkoumal rudá hlášení: stačil zběžný pohled, aby poznal, že Mrchožroutka hned tak někam nepoletí.

Primární letové systémy vzaly zasně při útoku, sekundární se rozbily při nárazu do skalní stěny a během dlouhého koulení až na dno. Jeho úžasný a drahocenný klenot, jeho milovaný člun byl zničený. Samoopravovací mechanismy by měly co dělat, i kdyby mohl čekat dlouhé měsíce, než dají člun do pořádku. Ale nejspíš by měl být vděčný aspoň za to, že ho Mrchožroutka udržela při životě. Ani tentokrát nezklamala.

Znovu prohlížel datové výstupy. Automatický tísňový vysílač byl v provozu. Akční rádius sice omezují ledové hradby po stranách, ale směrem nahoru signálu nic nebrání - vyjma obří planety, za kterou Kveiči sám schoval Morwennu. Za jak dlouho Domina vyletí ze stínu za denní stranou Haldory?

Zkontroloval jediný fungující chronometr. Domina se vynoří až za čtyři hodiny.

Čtyři hodiny. To by šlo. Tak dlouho vydrží. Jakmile Domina zachytí nouzový signál, dostane se k němu asi za hodinu.

Jindy by neriskoval a nepřivoloval by ji tak blízko k potenciálně nebezpečnému místu, ale neměl na vybranou. Kromě toho pochyboval, že by si ještě musel dělat starosti s hlídači: dva zničil a třetímu nejspíš došla energie, jinak by určitě na Mrchožroutku už dávno vystřelil.

Čtyři hodiny plus jedna navíc, než k němu Domina doletí, celkem pět. Přechká pár hodin a bude zas v suchu. Dávno už mohl být z tohoto maléru venku, ale nemůže si stěžovat, sám přece Morwennu odsoudil k šesti hodinám samoty. A že nechtěl rozmístit retranslační družice? Musel si přiznat, že mu nešlo ani tak o Morwennino bezpečí, jako o to, aby nemarnil čas. Takže teď tu hořkou pilulku musí spolknout sám. Měl by to raději brát jako chlap. Pět hodin. Skoro nic.

Hotová legrace.

Pak si všiml jiných údajů. Zamrkal, otevřel obě oči, doufal, že ho šálí zrak. Ale nešálil.

V trupu byla trhlina. Musela být tenoučká jako vlas. Obvykle by se hermeticky uzavřela, aniž by se o tom dozvěděl, jenže po tak mohutné havárii samoopravovací systémy nefungovaly. Pomalu - natolik pomaloučku, že to ještě necítil - ztrácel tlak vzduchu. Mrchožroutka doplňovala vzduch z rezervních zásob, jenže ani ty nebyly nevyčerpatelné.

Kveiči počítal. Vzduch spotřebuje za dvě hodiny.

Nezvládne to.

Změní se něco, jestli se přestane ovládat? Přemýšlel o tom, připadalo mu důležité, aby si to ujasnil. Neuvízl jednoduše v uzavřené komoře s omezeným množstvím kyslíku, který je pomalu nahrazován vydechovaným kyslíčným uhlíčitým. Vzduch bude unikat prasklinou v plášti bez ohledu na to, jak rychle ho vydýchá. Kdyby se během dvou hodin nadechl jenom jednou, stejně mu ho nezbyde dost, aby se nadechl podruhé. Jeho problémem nebyla spotřeba, ale únik. Za dvě hodiny si už bude užívat staré dobré vzduchoprázdno, za jaké někteří lidé dokonce ještě platí. Říká se, že to bolí, alespoň pár prvních vteřin. Ale pro něho bude přechod postupný.

Než k tomu dojde, bude dávno v bezvědomí - nebo spíš mrtvý. Možná už během příštích devadesáti minut.

Nejspíš však nebude na škodu, když panice nepropadne. Nepatrný rozdíl by v tom být mohl, záviselo to na místě, kde ta díra je. Pokud vzduch uchází v systému nucené cirkulace, docela by pomohlo, kdyby dýchal co nejpomaleji. Protože nevěděl, kde se trhlina nachází, měl by raději předpokládat, že by hysterie měla vliv na délku jeho života. Dvě hodiny se můžou protáhnout na tři..., tři na čtyři, pokud bude mít velké štěstí a pokud bude ochoten smířit se s nějakým tím poškozením mozku. Čtyři by se možná, ale jen možná, mohly protáhnout na pět.

Obelhává se. Má dvě hodiny. Nejvyšší limit dvě a půl. Klidně si vyváděj, jestli chceš, řekl si. Je to úplně jedno.

Virus zaznamenal strach. Hltal ho, pásl se na něm. Až do této chvíle jenom bublal, ale jak se Kveiči snažil udržet paniku na uzdě, začal se bouřit a drtit racionální myšlení.

"Ne," řekl Kveiči. "Teď tě nepotřebuju."

Ale možná potřeboval. K čemu mu bude jasná mysl, když stejně nemůže udělat nic pro svou záchranu? Virus mu přinejmenším umožní zemřít v iluzi, že se ocitl v přítomnosti něčeho vyššího, něčeho, co se o něj postará a co na něj dohlédne, zatímco bude pomalu pohasínat.

Jenže virus si stejně vždycky udělá, co chce. Zahltí ho, ať se mu to líbí nebo ne. Slyšel pouze svůj dech a občasné zabubnování zmrzlého kamení, které se uvolnilo nárazy člunu a pořád se sypalo z vysokých svahů riftu. Neměl nač hledět, kromě mostu. A v tom tichu zaslechl jakoby z dálky chrámovou hudbu. Zatím tiché tóny sílily, ale věděl, že až dosáhnou hrozivého fortissima, naplní jeho duši blahem a posvátanou bázní. A přestože most vypadal v zásadě stále stejně, začal na temné obloze nad ním rozpoznávat nádherné vitráže, čtverce, obdélníky a kosočtverce barevných skel, které prozařovaly tmou jako okna do nesmírného a mnohem nádhernějšího prostoru.

"Ne," řekl Kveiči, ale tentokrát již nepřesvědčivě.

Minula hodina. Systémy se vzdaly, útržky rudých nápisů vypadávaly. Žádné další selhání však nemohlo ovlivnit Kveičiho šance na přežití. Člun nevybuchne, aby ho vysvobodil z téhle mizérie, přestože by to bylo okamžité a bezbolestné. Kdepak, myslel si, Mrchožroutka udělá všechno, aby mě udržela naživu až do posledního bolestivého nadechnutí. Škoda námahy, snaží se zbytečně. Pořád vysílá tíšňový signál, přestože budu už dvě tři hodiny mrtvý, až ho Domina zachytí.

Zasmál se: šibeniční humor. Vždycky Mrchožroutku považoval za mimořádně inteligentní stroj. Ve srovnání s většinou vesmírných plavidel - jistě kromě těch, které řídila přinejmenším gama-osobnost - to byla taky pravda. Ale když došlo na lámání chleba, v podstatě pořád patřila mezi ty přihlouplejší.

"Promiň, Mrchožroutko." Opět se zasmál, jenže tentokrát smích přešel do řady lítostivých vzlyků.

Virus mu moc nepomáhal. Doufal, že pomůže, ale produkoval pocity příliš povrchní. Když tentokrát skutečně potřeboval útěchu v nouzi, cítil, že je to jen fasáda tenká jako papír. Jestliže mu virus dráždil části mozku, kde se tvoří vědomí náboženského prožitku, ještě to neznamenal, že dokáže vypnout ostatní oblasti, které rozpoznaly, že prožitek není pravý. Měl sice pocit přítomnosti čehosi posvátného, ale současně naprosto jasně věděl, že ho vyvolává jen jeho mozková tkáň. Nic nebylo skutečné: tóny varhan, vitráže na obloze, vědomí něčeho velikého, nadčasového a nekonečně soucitného, to vše se dalo vysvětlit nervovým propojením, akčním potenciálem, synaptickými transmitery. V tomto vypjatém okamžiku, kdy tolik toužil po jakékoli útěše, ho virus zklamal. Je zkrátka jen neznaboh se zrušovaným virem v krvi, kterému dochází vzduch, dochází mu čas na satelitu, kterému dal jméno, jež bude brzy zapomenuto.

"Promiň, Morwenno," řekl, "zpackal jsem to. Ztraceně jsem to zpackal."

Myslel na ni, vzdálenou a nedosažitelnou..., a pak si najednou vybavil jednoho skláře.

Už si na toho člověka dlouho nevzpomněl, ale na druhé straně to taky bylo hodně dávno, co se cítil tak strašně osamělý. Jak se jmenoval? Trollhattan. Kveiči se s ním setkal ve výstavní síni s mikrogravitací na Pygmalionu, jednom z mnoha měsíců Parsifala u Tau Ceti.

Trollhattan, mistr beztlížného stavu, tam vystavoval volně tvarované sklo zažhava. Sklář byl staříčkový odrodilý Flibustýr, měl vyměňovací paže, pokožku obličejů jako vyuzenou sloní kůži, posetou jamkami po neodborně odstraněných melanomech z ozáření. Dělal pohádkové výtvary, jemné jako pavučina, některé tak křehké, že by nevydržely ani mírnou gravitaci většího měsíce. Každé dílo bylo zcela jiné. Předváděl trojrozměrné armilární sféry tak nádherné, až oči přecházely. Mnohatisícová hejna skleněných ptáčků, propojených drobnými spoji, kde se dotýkali křídélky. Houfy tisíců rybek, zbarvených nejjemnějšími odstíny žluté a modré, téměř neviditelné ploutvičky končily růžovými špičkami. Měl tam armády letících andělů, střet galér z časů námořních válek, fantastická panoramata největších vesmírných bitev. Na některá díla se člověk téměř bál podívat, jako by pouhý pohled mohl nepatrně porušit rovnováhu hry světla a stínů a způsobit, že se nějaká skrytá prasklinka rozšíří natolik, až se celý objekt rozpadne. Jednou se vskutku mistrův výtvar samovolně rozprskl, nezůstala ani střípinka velikosti mušky. Nikdo netušil, zda nešlo o umělecký záměr.

Všichni se nicméně shodovali, že Trollhattanova díla jsou drahá. Už při koupi nebyla právě levná, ale transportní náklady vypadaly jako špatný vtíp. Odvézt kterýkoli mistrův výtvar z Pygmalionu by přivedlo na mizinu průměrný demarchát. Daly se sice chránit hypermoderními obaly, aby přestály mírné zrychlení, leč jakýkoli pokus o přepravu z jedné sluneční soustavy do druhé skončil hromadou skleněných střípů. Všechny dochované práce zůstávaly v soustavě Tau Ceti. Na Parsifal se stěhovaly celé rodiny, jen aby se mohly chlubit vlastním Trollhattanem.

Říkalo se, že někde v mezihvězdném prostoru se plouží automaticky naložené stovkami skleněných soch, míří k soustavě (ke které, to záviselo od vypravěče) rychlostí nepřevyšující několik procent rychlosti světla, aby doručil objednávku uzavřenou před dlouhými desetiletími. Rovněž se říkalo, že kdyby někdo dokázal ten člun vyloupit, aniž by Trollhattanova díla rozbil, byl by až neslušně bohat. V epoše, kdy se podle programu dalo vyrobit prakticky cokoli a s minimálními náklady, patřily rukodělné výtvary s nezpochybnitelným autorstvím mezi několik málo posledních "hodnotných" předmětů.

Za pobytu na Parsifalovi Kveiči zvažoval, že se zapojí do obchodu s Trollhattanovým uměním. Nakrátko se dokonce dal dohromady s řemeslníkem, který ho přesvědčil, že dokáže vyrobit kvalitní padělky, miniaturní servulové prý přezývají blok skla velikosti pokoje jako nic. Výsledky sice byly dobré, ale zas ne tak dobré. Pravý Trollhattan měl jakousi prismatickou kvalitu, které se nic ve vesmíru nevyrovnalo. Rozdíl byl stejný jako mezi rampouchem a diamantem. Hlavním kamenem úrazu se však ukázalo osvědčení o původu zboží. Dokud někdo Trollhattana nezlíkuje, nebylo možné přimět trh, aby na imitace skočil.

Po zhlédnutí výstavy Kveiči kolem skláře čmúchal, snažil se najít nějakou špínu, cokoli, co by mohl využít k nátlaku při vyjednávání. Kdyby se dal Trollhattan přesvědčit, aby přimhouřil oči, jakmile se na trhu objeví napodobeniny - kdyby například prohlásil, že si sice nepamatuje, zda je vytvořil, ale že si ani nepamatuje, že je nevytvořil - tak se ten podfuk ještě mohl podařit.

Jenže Trollhattan byl bez poskvrny. Nikdy se nijak výrazně neprojevoval, ani se nepohyboval v obvyklých uměleckých kruzích.

Prostě jenom tvaroval sklo.

Kveičiho to odradilo a jeho nadšení už stejně vyprchalo, přesto zůstal na Parsifalovi tak dlouho, aby mohl zhlédnout mistrovi exhibici. A tak se stalo, že jeho chladný, praktický zájem o ceny Trollhattanových uměleckých děl rychle vystřídal úžas.

Trollhattan vytvářel pouze nevelký objekt, nikoli jednu z těch rozměrných soch. Když Kveiči přišel, sklář právě dokončil nádhernou košatou rostlinu s průsvitným zeleným stonkem i listy a spoustou světle rubínových špičatých květů. Pak se mistr pustil do kouzelné, mihotavě namodralé věcíčky hned vedle jednoho květu. Kveiči zprvu nepostřehl, co to je, ale sotva sklář vytvaroval neuvěřitelně jemnou křivku zobáčku, poznal kolibříka. Žlutý oblouček se zužoval, končil na prst od květu. Kveiči se domníval, že tak už to zůstane, že se pták a rostlina budou vznášet vedle

sebe bez propojení. Jenomže pak se změnilo osvětlení a Kveiči si uvědomil, že mezi zobáčkem a bliznou je ta nejtenčí skleněná nitka, zlatá jako poslední sluneční paprsek při planetárním západu slunce, kolibříkův jazýček vytažený ze skla. Efekt byl záměrný, ostatní diváci si jazýčku povšimli ve stejném okamžiku jako Kveiči. Avšak Trollhattan nedal najevo sebemenší pohnutí, jeho poničený obličej zůstal bezvýrazný jako maska.

V té chvíli začal Kveiči sklářem opovrhovat. Opovrhoval jeho domýšlivostí génia, považoval neupřímnost a naprostou nepřítomnost emocí za stejně trestuhodné jako kterýkoli jiný projev pýchy. Přesto se v něm vzedmul obdiv k mistrnému kousku, jehož byl svědkem. Jaký to je pocit, uvažoval Kveiči, rozžářit zábleskem zázraku všední život? Trollhattanovi obdivovatelé žili v éře divů. Ale určitě už hodně dlouho neviděli nic tak úžasného a nečekaného, jako mihnutí jazýčku kolibříka.

Přinejmenším pro Kveičiho to platilo doslova. Skleněná nitka ho dojala až do hloubi duše, když to nejméně čekal. A proto teď myslel na kolibříkův jazýček. Kdykoli se musel od Morwenny vzdálit, vždy si představoval, že je vzájemně propojuje lesklé, nazlátlé vlákno roztaveného skla, vytažené do neuvěřitelně tenkého jazýčku. Jak se vzdálenost zvětšovala, nitka se tenčila. Ale dokud dokázal v mysli tuto představu podržet, cítil se s Morwennou spojený, nepřípadalo mu, že jsou tak docela odloučení. Stále ji cítil skrze tu skleněnou nitku, chvění jejího dechu k němu plynulo tím vláknem.

Jenomže teď mu připadalo mnohem slabší a křehčí, už necítil, jak k němu proudí její dech.

Ověřil si čas: uplynula další půlhodina. Ani podle nejoptimističtějšího odhadu mu nezbyvalo víc vzduchu než na čtyřicet minut. Představuje si to jenom, nebo už opravdu začíná být vzduch zkažený a řídký?

Hela, 2727

Rašmika uviděla karavanu jako první. Půl kilometru před nimi najížděla na jejich cestu, ale pořád ji zpola zakrývala řada nízkých zledovatělých kopců. Zdálo se, že se proti Crozetovu ledochodu pohybuje velice pomalu, ale když se přiblížili, uvědomila si, že to není pravda: vozidla karavany byla mnohem větší, a proto se zdála těžkopádnější.

Kolona asi padesáti vozidel se roztáhla tak na čtvrt kilometru. Vozy jely skoro nárazník na nárazník ve dvou řadách blízko sebe, mezery nebyly větší než tři metry. Rašmika odhadovala, že ani dva z nich nejsou úplně stejné, ačkoli na několika karoseriích se dalo poznat, že kdysi musely být totožné, než je majitelé rozšířili, nabourali nebo hrubě poškodili. Nástavby se vršily jedna na druhou, neuspořádanou zmršť podpírala lešení. Na každém jen trochu vhodném povrchu byly nastříkány znaky církevní příslušnosti, často nepřehledné seskupení symbolů vyjadřovalo složité a proměnlivé propojení mezi hlavními církvemi. Mnoho vozidel mělo na střechách velké plošiny, nakloněné ve shodném úhlu pomocí lesklých hydraulických zvedáků. Stovky větracích komínků vypouštěly páru.

Většina vozidel karavany jela po šesti nebo osmi kolech velkých jako domy. Několik mělo těžkopádné housenkové pásy nebo kráčívé podvozky s mnoha páry noh, našla se i taková, která využívala rytmický pohyb lyží jako Crozetův ledochod. Jeden kamion se plazil jako dešťovka posunováním segmentů mechanického trupu. O několika dalších neměla Rašmika ani představu, jak jsou poháněny. Ale ať byly poskládány jakkoli, držely spolu krok. Celá kolona se pohybovala natolik rovnoměrně, že mezi vozidly mohly být zavěšeny lávky a přechodové trubice; natahovaly se a ohýbaly, jak se rozestupy měnily o zlomek metru, ale nepřetrhly se ani nezmáčkly.

Crozet navedl ledochod vedle karavany, jel po zbylém úzkém pruhu a pomalu vozidla předjížděl. Nad mřínavým ledochodem se zvedala dunící kola. Rašmika poněkud nervózně sledovala Crozetovy ruce na pákách. Stačila malá chybička, okamžik nepozornosti, a ta obří kola je rozdrtí. Ale Crozet se choval natolik sebejistě, jako by to dělal nejméně stokrát.

"Co hledáte?" zeptala se Rašmika.

"Velitelské vozidlo," odpověděl Crozet tiše. "Přijímací zónu - tam se v karavaně obchoduje. Obvykle bývá vpředu. Tahle kolona je ale pořádně dlouhá. Takovou jsem neviděl už několik let."

"Mně doslova vyrazila dech." Rašmika vyhlížela na impozantní konstrukce vozidel, která se tyčila vysoko nad ledochodem.

"Tak ho zas honem popadni," řekl Crozet. "Taková pořádná katedrála je mnohem větší. Jede sice pomaleji, ale nezastavuje. Vlastně by to ani nešlo. Jako nezastavíš ledovec. Jsou to obludy, dostat se k nim takhle blízko, to bych i já měl potíže s dýcháním. Kdyby se nehýbaly, nebylo by to ani z poloviny tak zlé..."

"Tamhle máš velitelský vůz!" Linxe ukázala do mezery v první řadě. "Je na druhé straně, drahoušku. Musíš to objet."

"Krucí. Tak tohle fakticky nemám rád."

"Hlavně neriskuj. Objeď to zezadu."

"Kdepak." Crozet blýskl zkaženými zuby. "Musím přece ukázat, že jsem chlap, ne?"

Rašmika ucítila, jak ji opěradlo šťouchlo do zad, když Crozet vyrazil na plný výkon. Vozidla se sunula kolem, předjížděla jedno po druhém. Jeli sice rychleji, ale ne o moc. Rašmika čekala, že karavana pojedě potichu, jak tomu na Hele obvykle bývalo. Ne že by ten rachot slyšela - vnímala ho pod hranici slyšitelnosti, zvuky k ní pronikaly přes led, lyže a pérování ledochodu. Dunění kol jí připomínalo dusot milionu okovaných bot. Rozznávala žuch-žuch-žuch jednotlivých článků housenkových pásů bušících do ledu, škrábání mechanických noh na zmrzlém povrchu, hluboké skřípění článkovaného kamionu. Desítky dalších hluků už nedokázala rozlišit. A jako souzvuk varhanních tónů za tím vším slyšela hučení nespočetných motorů.

Crozetův ledochod se dostal kus před první pár vozidel, předjeli je skoro o dvojnásobek jejich délky. Baterie reflektorů svítily před karavanu, zaplavily Crozetův vůz ostrou modrou září. Rašmika zahlédla malé postavičky za okny vozidel, a dokonce i na střechách, jak se opírají o zábradlí. Skafandry měly označené církevními emblémy.

Karavany patřily k realitě života na Hele, ale Rašmika si musela přiznat, že má jen mlhavou představu o tom, jak fungují. Ačkoli základní fakta znala. Karavany byly prodloužené paže velkých církví, mobilní orgány řízené katedrálami.

Katedrály se pochopitelně také pohybovaly - pomalu, jak poznamenal Crozet - ale prakticky neopouštěly rovníkové pásmo Nekonečné cesty. Někdy sice odbočily na sever nebo na jih, nikdy však daleko.

Putování terénních vozidel nic neomezovalo. Karavany byly dost rychlé, aby mohly zajet daleko od Cesty a ještě během téhož okruhu dohonit mateřskou katedrálu. Rozdělovaly se a zase seskupovaly, na část trasy se spojovaly, pak se opět rozpadaly na menší kolony. Jedna karavana většinou reprezentovala tři nebo čtyři různé církve, přestože mohly mít podstatně odlišný názor na Kveičiho zázrak a jeho teologické vysvětlení. Všechny církve však potřebovaly dělníky a součástky. A všechny neustále potřebovaly nováčky.

Crozet navedl ledochod do středu dráhy bezprostředně před konvoj. Pak ale přišlo mírné stoupání a ledochod začal ztrácet rychlost, karavana se však valila dál, naprosto lhostejná k proměně terénu.

"Opatrně," řekla Linxe.

Crozet trhl pákami, záď ledochodu se stočila na druhou stranu konvoje. Přid' následovala vzápětí, lyže žuchly do starších kolejí vyjetých v ledu. Svah výrazně stoupal, ale už to nevadilo, nepotřebovali se udržet před karavanou. Pomalu, ale nezadržitelně, jako břeh ubíhající kolem korábu, je vedoucí vozy dohonily.

"Výborně, tamhle je velitelské vozidlo," řekl Crozet. "Jak se zdá, už se na nás připravili."

Rašmika netušila, co tím myslí, ale když se přiblížili k boku vozu, spatřila dvojici železných háků spouštěných z jeřábů na střeše. Po lanech bezstarostně sjely dvě postavy ve skafandrech, na každý hák se postavila jedna. Pak jí zmizely z dohledu a několik vteřin se nic nedělo, než uslyšela dupání na střeše ledochodu a zařinčení kovu o kov. Vzápětí se ledochod jako ve snu začal zvedat vzhůru, vznášel se po straně karavany.

"Tohle mi ti převítí dělají pokaždé," bručel Crozet. "Ale nemá smysl se s nimi hádat. Buď ber, nebo padej."

"Aspoň můžeme vystoupit a trochu si protáhnout nohy," řekla Linxe.

"To už jsme v karavaně?" zeptala se Rašmika. "Myslím oficiálně?"

"Jo, to jsme," odpověděl Crozet.

Rašmice se ulevilo, že jsou mimo dosah vígrídských četníků. Sice je ani nezahledli, ale v duchu je pořád viděla za patami.

Stále nevěděla, jak si má jejich postup vyložit. Cekala, že nastane rozruch, až úřady zjistí, že utekla. Ale předpokládala, že to skončí výzvou, aby se po ní lidé poohlédli a podali zprávu, pokud ji najdou. Jenže to bylo horší, protože četníci si vzali do hlavy, že má něco společného s výbuchem trhavin. Domnívali se, že utíká, protože to udělala a bojí se, že ji odhalí. Pochopitelně se mýlili, ale jak to má dokázat, když navíc nemají lepšího podezřelého?

Naštěstí jí Crozet a Linxe buď považovali za nevinnou, nebo jim bylo úplně jedno, jestli to provedla. Přesto si dělala starosti, že četníci zablokují cestu zátarasy, aby ledochod přinutí zastavit, než dostihne karavanu.

Teď už se bát nemusí - přinejmenším četníků.

Za minutku bylo připevněno spojovací zařízení. Vypadalo to, že do toho Crozet nemá co mluvit, všechno se dělo bez něj. Rašmice najednou zapraskalo v uších, jak se v kabině zvýšil tlak vzduchu. Potom na palubě ledochodu uslyšela kroky.

"Hrozně rádi dávají najevo, kdo je tady šéf," řekl Crozet, jako by bylo zapotřebí něco vysvětlovat. "Ale nikoho se neboj, Rašmiko. Jen si tak honí triko, ale nás, Vígríďany, pořád potřebují."

"Se mnou si starosti nedělejte," odpověděla Rašmika sebejistě.

Do kabiny vrazil muž, jako by už před minutou měl být někde jinde. Měl chytrácký plochý obličej, pod spláclým nosem se mu leskla nudle. Na sobě měl dlouhý purpurový plášť z hrubé látky s širokým límcem a manžetami. Baret s drobounkým odznakem mu seděl našikmo na zrzavé čupřině, na prstech se mu blýskala spousta okázalých prstenů. Přinesl si kompad, na obrazovce rolovaly sloupce čísel a starodávného písma. Rašmika si všimla, že má na pravém rameni jakýsi chuchvalec zelených hadiček a trubiček. Netušila, k čemu to může sloužit, zda je to ozdoba nebo tajuplný léčebný přístroj.

"Pane Crozete," pravil muž místo pozdravu, "jaké nečekané potěšení. Už jsem měl vážné pochybnosti, zda to tentokrát stihnete."

Crozet pokrčil rameny. Rašmika odhadla, že se ze všech sil snaží vypadat nenucené a bezstarostně, ale že ho to stojí značné úsilí. "Přece vás nenechám na holičkách, kvestore."

"To jistě ne," Kvestor pohlédl na kompad a našpulil rty, jako by chtěl vycucnout citron. "Vzpomněl jste si však tak trochu na poslední chvíli. Nálezy nejdou zrovna na odbyt, doufám, že nebudete příliš zklamán."

"Můj život je řada zklamání, kvestore, takže jsem si na to nejspíš už zvykl."

"Upřímně doufám, že je tomu skutečně tak. Všichni máme své místo, kam nás život postavil."

"Já to svoje znám dobře." Crozet něco udělal na palubní desce, pravděpodobně vypnul motor. "Tak co, máte zájem o kšeft, nebo ne? Dlouho jste trénoval tohle vlašné přijetí, než jste dosáhl takové dokonalosti?"

Kvestor se mírně pousmál. "Přijal jsem vás vlídně, Crozete. Vlašné přijetí by znamenalo nechat vás na ledu nebo vás rovnou přejet."

"Tak to jsem vděčný, že je to tak, jak to je."

"Kdo jste?" zeptala se Rašmika znenadání, až ji to samu překvapilo.

"To je kvestor -" začala Linxe.

"Kvestor Rutland Jones," přerušil ji muž hlasem herce promlouvajícího k divákům na galerii, "velitel vedlejších zásobovacích tras, správce karavany a dalších mobilních jednotek, putující vyslanec První adventistické církve. A vy jste kdo?"

"První adventistické?" zeptala se, aby se ujistila, že dobře slyšela. Existovalo mnoho odnoží prvních adventistů, mnohé byly docela velké a vlivné samostatné církve s názvy tak podobnými, že se daly snadno poplést. První adventistická církev však byla právě ta, která ji zajímala. Zeptala se: "Je to ta nejstarší církev, která chodí kolem dokola odedávna?"

"Pokud si dobře pamatuji svého zaměstnavatele, tak ano. Mám však dojem, že jste mi stále neodpověděla na mou otázku."

"Jsem Rašmika. Rašmika Elsová."

"El-so-vá." Kvestor rozvíval jméno na slabiky. "Ve vesnicích na Vígrínských pustinách to je poměrně běžné jméno. Nevzpomínám si však, že bych se s Elsovými potkal tak daleko na jihu."

"Jednou možná ano," řekla Rašmika, protože to nevěděla jistě; karavana, kterou odjel Harbin, sice rovněž patřila adventistům, ale nemusela to být zrovna tahle.

"To bych si určitě pamatoval."

"Rašmika přijela s námi," řekla Linxe. "Rašmika je... bystré děvče, vid', drahoušku?"

"Nestěžuju si," odpověděla Rašmika.

"Myslela, že by mohla v katedrálách najít práci." Linxe si olízla prst a uhladila si vlasy přes mateřské znaménko na tváři. Kvestor zavřel kompad. "Jakou práci?"

"Třeba někde v kanceláři." Rašmika si představovala tohle setkání alespoň stokrát a vždy při něm měla navrch, ale teď se to odehrávalo strašně rychle a úplně jinak.

"Snaživé dívky jsou vždycky vítány." Kvestor strčil ruku do kapsy a něco hledal. "Chlapci rovněž, mám-li být přesný. Záleží na tom, jaké máte vlohy."

"Nemám žádné zvláštní vlohy," řekla Rašmika, jako by to bylo neslušné slovo. "Ale umím číst a počítat. Dovedu naprogramovat většinu typů servulů. Vím hodně o výzkumu Různonožců. Mám vlastní hypotézu o jejich vyhynutí. Třeba by církev mohla zajímat."

"Napadlo ji, jestli by nenašla uplatnění v některé církevní archeologické komisi," poznamenala Linxe.

"Je to tak?" zeptal se kvestor.

Rašmika přikývla. Pokud věděla, tak církevní komise byly hotová fraška, existovaly pouze proto, aby potvrdily kveičiánské učení, ale někde začít musela. Jejím skutečným cílem byl Harbin, nikoli výzkum Různonožců. Bratra by však určitě našla snáz, kdyby dostala místo v administrativě než podřadnou práci na údržbě Cesty.

"Myslím, že tam bych mohla být užitečná."

"Vědět hodně o výzkumu není totéž, jako vědět něco o samotném předmětu výzkumu." Kvestor se přívětivě pousmál. Vytáhl ruku z kapsy, mezi ukazovákem a palcem držel špetku semínek. Zelený chuchvalec na jeho rameni ožil, i když se hýbal trochu trhaně, a Rašmice připomněl nafukovací zvířátko. Vlastně to bylo zvířátko, ale takové dosud neviděla, jenže popravdě měla hodně omezené zkušenosti. Nyní si povšimla, že na jednom konci nejtlustšího válečku je špičatá hlavička s facetovými očkami a jemnou, jakoby mechanickou tlamičkou. Kvestor zvířátku nabídl semínka a povzbudivě našpulil rty. Tvoreček se natáhl a rychle začal pamlsk sezobávat. Co je to? uvažovala Rašmika. Tělo a končetiny byly hmyzí, ale protáhlý a silný ocas, několikrát ovinutý kolem kvestorova nadloktí, připomínal spíš hada. A v tom, jak zobal, bylo něco nezaměnitelně ptačího. Vzpomněla si na jakési kouzelné, kobaltově modré ptáky s korunkou, kteří se naparovali s ocasy rozevřenými jako vějíře. Pávi? Ale kde kdy viděla pávy?

Kvestor se na svého mazlíčka usmál. "Nepochybně jste přečetla mnoho knih." Úkosem pohlédl na Rašmiku. "To je nesmírně chvályhodné."

Ostražitě zvířátko pozorovala. "Vyrostla jsem na vykopávkách, kvestore. Pomáhala jsem při výkopech. Od narození dýchám prach Různonožců."

"Takové prohlášení však bohužel není nikterak výjimečné. Kolik fosilií Různonožců jste osobně prozkoumala?"

"Žádnou," přiznala Rašmika po chvíli.

"Tak to bychom měli." Kvestor si přitiskl ukazovák na rty a pak se dotkl tlamičky zvířátka. "Už jsi měl dost, Máto."

Crozet zakašlal. "Můžeme pokračovat v debatě ve vozidle, kvestore? Nerad bych to měl domů zbytečně daleko a taky se ještě musíme věnovat obchodu."

Jakmile hodování skonalo, stáhl se Máta zpátky na kvestorovo rameno. Začal si čistit hlavičku předními nůžkovitými končetinami.

"Vy jste za to děvče odpovědný?" zeptal se kvestor.

"Vlastně ani ne." Crozet mrkl na Rašmiku a opravil se: "Ano. Starám se o ni, dokud se nedostane, kam potřebuje, a kdyby se jí někdo dotkl, bral bych to osobně. Ale co bude dělat potom, to už není moje věc."

Kvestor opět obrátil pozornost k Rašmice: "Kolik máte vlastně roků, slečno Elsová?"

"Dost," odpověděla.

Zelený tvoreček k ní otočil špičatou hlavičku, bezvýrazná facetová očka vypadala jako ostružiny.

Hela, 2615

Kveiči upadal do bezvědomí a zase se z něj vynořoval. Přechod mezi oběma stavy byl čím dál nezřetelnější. Měl halucinace a potom měl halucinace, že ty halucinace jsou skutečnost. Viděl zachránce ve skafandrech, jak namáhavě šplhají přes hromady kamení. Jakmile ho spatřili, začali pospíchat a mávali mu na pozdrav. Když se to opakovalo podruhé či potřetí, rozesmál se, protože si uvědomil, že si své zachránce představoval přesně tak, jak potom vypadali doopravdy. Tomu by nikdo neuvěřil.

Někde mezi okamžikem, kdy zachránci dorazili a než ho začali odnášet do bezpečí, se probudil zase v člunu, bolelo ho v hrudi a jedním okem viděl svět jakoby přes zázu.

Domina přistává, klesá mezi srázné stěny riftu. Dlouhý tmavý člun dosedá na plamenech brzdících motorů.

Uprostřed trupu se odsouvá poklop a vystupuje Morwenna. Pisty se jí jen míhají, když mu vyráží na pomoc, stejně úžasná a děsivá jako armáda sešikovaná k útoku, a pak ho vytahuje z vraku Mrchožroutky. A když Kveičiho vede zpátky do Dominy zamrzlou, vzduchoprázdňou krajinou z jasu a stínů, zase naprosto nelogicky, jako ve snu,

nepotřebuje dýchat. Nebo vystupuje z člunu v železné panně, jaksi se jí daří v ní kráčet, přestože Kveiči ví, že je pevně svařená a nepohyblivá.

Postupně halucinace převážily nad skutečností. V okamžiku jasné mysli Kveičiho napadlo, jak by bylo milosrdné, kdyby ho halucinace postihly, až bude umírat. Aspoň by zůstal ušetřen poznání, že ho nikdo nezachránil.

Přes suť přichází Jasmína s Grelierem za patami. Jak se blíží, vyloupne si oči, a zahálí ji závoje čerstvé krve.

Sice se pokaždé probral, jenže jedna halucinace splývala s druhou a pocity vyvolané virem stále sílily. Dosud tak intenzivní zážitek neměl, ani tehdy ne, když se virem nakazil. Hudba prostupovala každou myšlenkou, vitrážemi proudilo světlo a prozařovalo každíčký atom vesmíru. Cítil hluboký zájem, hlubokou lásku. Tentokrát už mu to nepřipadalo jako pouhá fasáda, ale jako holá skutečnost. Jako by dosud viděl pouze odraz v zrcadle nebo slyšel tlumenou ozvěnu nádherné a jímavé hudby. Opravdu mohl to vše vyvolat v jeho mozku jenom umělý virus? Zatím mu to vždycky připadalo jako řada jednoduchých, fyzikálně-chemicky podmíněných reakcí, ale nyní tyto pocity vnímal jako svou nedílnou součást, nezbyvalo místo pro nic jiného. Bylo to jako rozdíl mezi scénickým efektem a pravým úderem hromu.

Zbytky rozumu mu říkaly, že se ve skutečnosti nic nezměnilo a za ty pocity stále vděčí viru. Jeho mozek trpí nedostatkem kyslíku, protože z člunu uniká vzduch. Za takové situace se dá očekávat emocionální změna. A když v sobě má navíc virus, mohou být její projevy mnohokrát silnější.

Jenže rozum byl rychle umlčen. Cítil pouze přítomnost Všemohoucího.

"Tak dobře," řekl Kveiči, než omdlel, "teď už věřím. Dostal jsi mě. Jenže bych ještě potřeboval zázrak."

10

Hela, 2615

Probudil se. Pohyboval se. Vzduch byl chladný a čerstvý, v hrudi už necítil bolest. Tak už je to tady, pomyslel si.

Poslední halucinace, než v mozku začne buněčný rozklad. Hlavně to teď nepokaz a ponech mi tu iluzi, dokud nezemřu.

Víc nežádám.

Jenže všechno se zdálo tak skutečné. Pokusil se rozhlédnout, stále však vězel v Mrchožroutce. Přesto se mu obraz před očima měnil, krajina se nakláněla a poskakovala. Uvědomil si, že člun se sune dolů, na dno údolí. Nadzvedl hlavu a zdravým okem zahlédl pohyb pístů a lesklé klouby.

Morwenna.

Morwenna to však nebyla. Opravářský servulus z Dominy, pavoukovitý robot, připojil na Mrchožroutku smyky a táhl ji po zemi i s Kveičim. Jistě, jistě, jistě: jak jinak by mě odtud dostali? Připadal si hloupě, vždyť nemá skafandr a v člunu není přetlaková komora. Když se to vzalo kolem a kolem, jeho skafandrem byla sama Mrchožroutka. Jak to, že ho to nenapadlo hned?

Cítil se líp, hlavu měl čistou, myšlenky jasné. Všiml si, že robot připevnil na spojovací systém Mrchožroutky hadici.

Nejspíš dovnitř pumpuje čerstvý vzduch. Mrchožroutka mu určitě oznámila, co je zapotřebí udělat, aby její velitel zůstal naživu. Vzduch může být dokonce obohacen kyslíkem, aby se zbavil bolesti a úzkosti.

Nemohl tomu uvěřit. Ale po tolika halucinacích poznal, že je to skutečnost. Cítil tu dráždivou příchut' opravdového zážitku. A v žádné vidině se neobjevili servulové. Nezamyslel se nad svou situací natolik důkladně, aby mu došlo, že ho do bezpečí musí odtáhnout i s člunem jedině servulus. Dodatečně to bylo jasné, ale v preludech ho pokaždé zachránili lidé. Právě tenhle opomenutý detail znamená, že tohle je realita.

Kveiči hledal chronometr. Kolik času uplynulo? Vážně mu vzduch vydržel pět hodin? Nezdálo se to pravděpodobné, ale přesto byl tady a pořád dýchal. Možná mu pomohl indoktrinační virus - uvedl jeho mozek do jakéhosi tajemného stavu zenového klidu, takže nevydýchal kyslík tak rychle.

Jenže třetí nebo čtvrtou hodinu neměl mít žádný vzduch, natož kyslík. Pokud ovšem člun neudělal chybu. Po tom všem, čím prošel, to byla hrozná představa, ale jiné vysvětlení ho nenapadlo. Únik vzduchu nebyl tak vážný, jak Mrchožroutka odhadla. Možná to zpočátku bylo zlé, ale pak se trhlina uzavřela. Třeba nebyly samoopravovací systémy úplně zničené a člun dokázal díru zacelit.

Ano, tak se to muselo stát. Jiné vysvětlení prostě není.

Chronometr však udával, že od havárie uplynuly teprve tři hodiny. Nemožné. Domina měla být pořád za Haldorou, mimo komunikační dosah. A měla tam zůstat ještě šedesát minut! A nejmíň stejně dlouho mělo trvat, než by se k němu dostala i při maximálním zrychlení. A maximální zrychlení použít nemohla. Má na palubě člověka, kterého musí ochránit. Přinejmenším měla omezené možnosti při zrychlování a zpomalování.

Jenže si tady klidně stála na ledu. Vypadala právě tak skutečná jako vše kolem.

Chronometr jde špatně, pomyslel si. Určitě jde špatně a trhlina se opravila. Jiná možnost není. Sice byla, když se nad tím zamyslel, ale vyžadovala by důkladné ověření. Pokud je čas správný, Domina zachytila tísňové volání dřív, našlo si cestu kolem planety. Mohlo se to stát? Mohly způsobit zvláštní atmosférické podmínky, že se jeho signál odrazil za Haldoru? Silně o tom pochyboval, ale důkazem byl člun, který čněl před ním, a v tomto okamžiku byl ochoten uvěřit čemukoli. Pokud je čas v pořádku, jaká jiná alternativa zbývá? Že celá planeta zmizela právě na tak dlouho, aby signál proletěl za ni?

To by tedy opravdu byl zázrak. Sice o něj prosil, ale ve skutečnosti ani nedoufal, že by se stal.

Další servulus čekal v otevřených vratech Dominy. Roboti zvedli Mrchožroutku do člunu a postrkovali ji transportním oddílem, až trupem zarezonovala řada klapnutí. Navzdory poškození měla pořád víceméně správný tvar, aby zapadla do ukotvovacích čelistí. Pak se vrata zavřela.

O minutu později už další servulus - tentokrát mnohem menší - otevíral Mrchožroutku a chystal se vytáhnout Kveičiho ven.

"Morwenno," promluvil, sotva sebral dost síly, nehleděl na bolest, která se mu ozvala v hrudi. "Morwenno, jsem zpátky. Pořádně potlučený, ale živý."

Odpověď však nedostal.

Ararat, 2675

Modul se připravoval k otevření. Clavain seděl před ním, prsty spojené pod bradou, hlavu skloněnou jako při modlitbě nebo v kajícím zadumání nad smrtelným hříchem.

Stáhl si kapuci, bílé vlasy se mu rozprostřely přes límec až na ramena. Vypadal jako úctyhodný stařec, ale příliš nepřípomínal Clavaina, kterého všichni znali. Štír nepochyboval, že až se technici vrátí domů k manželkám, milenkám či přátelům, budou navzdory přímému zákazu vyprávět o staříčkém přízraku, který se zhmotnil ze tmy. Sice se hodně podobal Clavainovi, ale byl mnohem starší a křehčí. Štír byl přesvědčený, že raději budou starce považovat za někoho jiného, než by připustili, že jejich vůdce není na opačné polokouli planety. Kdyby si přiznali, že to skutečně je on, znamenalo by to, že jim lhali a že se z Clavaina stala pouhá vetřákova troska.

Štír se posadil vedle starého pána. "Zachytil jsi něco?"

Chvilí trvalo, než Clavain šeptem odpověděl: "Ne o mnoho víc než standardní provozní režim, jak už jsem ti říkal. Modul blokuje většinu neuronového spojení. Projdou pouze zlomky a občas zakódované sekvence."

"Jak potom můžeš vědět, že je to Remontoire?"

"Vím, že to není Skade. Tak kdo jiný by to mohl být?"

"Mě napadají desítky možností," zašeptal Štír.

"Tolik jich zase není. Osoba uvnitř je Spojený."

"Co tak někdo ze Skadeiných lidí?"

"Ne. Ti jsou všichni ze stejného kadlubu, nový model Spojených; jsou rychlí, výkonní a studení jako led. Jejich mysl vnímám docela jinak."

"Nějak ti nerozumím, Nevile."

"Myslíš si, Štíre, že jsme všichni stejní. Nejsme. Nikdy jsme nebyli. Každý Spojený, s nímž jsem kdy propojil mysl, byl jiný. Kdykoli jsem se dotkl Remontoireových myšlenek, bylo to jako..." Clavain chvíli váhal, pousmál se, když ho napadl správný přírůbek. "Jako dotknout se hodinového stroje. Starého, kvalitního a přesného. Takové bývaly na kostelních věžích. Ze železa, s kotvovým krokem a ozubenými převody. Myslím, že Remontoireovi jsem připadal poněkud pomalejší a primitivnější..., asi jako brus. Zatímco Galianina mysl..."

Odmlčel se.

"Klid, nemusíš o tom mluvit, Nevile."

"Jsem v pořádku. Její mysl byla jako voliéra plná ptáků. Krásných a bystrých zpěvných ptáků. A taky že zpívali - nebyla to nepříjemná kakofonie, ani necvrlikali unisono, ale pěli jeden druhému - hotové předivo písní, zářivá, třpytivá konverzace, mnohem rychlejší, než jsem stačil sledovat. A Felka..." Znovu zaváhal, ale navázal téměř vzápětí: "Felka byla jako hala plná turbín, míval jsem z ní děsivý pocit netečnosti a současně příšerné rychlosti. Zřídka mi umožnila nahlédnout hlouběji. Domnívala se, že bych to nezvládl."

"A Skade?"

"Ta byla jako lesklý stříbrný mixér, samé vířící a švihající čepele, které porcovaly a sekaly realitu i každého hlupáka, který se jí pokusil nakouknout příliš hluboko do mozku. Tak jsem ji přinejmenším vnímal, když mi to dovolila. Nemuselo to nutně odpovídat jejímu skutečnému psychickému stavu. Její hlava byla jako zrcadlový sál. Viděl jsi pouze to, co chtěla, abys viděl."

Štír přikývl. Potkal Skade pouze jednou, na pár minut. Vnikl s Clavainem na její poškozený světlohonec, který plul setrvačností vesmírem, když se pomocí nebezpečné techniky vesmířanů pokusila překročit rychlost světla. Po havárii ji zastihli oslabenou a očividně otřesenou. Ale ani tehdy nedokázal prohlédnout její záměry a odnesl si z toho setkání jednoznačný dojem, že se Skade není radno si zahrávat.

Upřímně řečeno, vůbec mu nevadilo, že se jí nikdy nepodívá do mozku. Musel však počítat s nejhorší možností. Pokud je v modulu Skade, maskuje své neuronové sekvence, aby uspala Clavainovu ostražitost, a čeká na vhodný okamžik, kdy mu zasekne drápy do lebky.

"Jakmile ucítíš něco divného, okamžitě..." začal Štír.

"Je to Rem."

"Určitě?"

"Skade to není. Stačí ti to?"

"Nejspíš bude muset, kamaráde."

"To by mělo," řekl Clavain, "protože..." Zmlkl a zamrkal. "Počkat. Něco se děje."

"Něco dobrého nebo něco špatného?"

"Zanedlouho to zjistíme."

Od chvíle, kdy odsunuli krycí pláty, nezůstaly svítící displeje na boku modulu ani na okamžik v klidu, ale teď se znenadání přepnuly do jiného režimu. Pulzující červený terč začal blikat několikrát za sekundu, nikoli jednou za deset sekund. Štír ho upřeně pozoroval. Najednou terč přestal blikat a jen zlověstně svítil. Vtom zaplápl zeleně. V modulu tlumeně zacvakalo, Štírovi to připomnělo staré hodiny, o nichž Clavain před chvílí mluvil. Vzápětí se na boku objevila puklina, a když se začala rozvírat, Štír čekal, že na ně něco vyskočí. Ze škvíry však vyrazila jen kondenzovaná pára. Velký ožehlý plát se na kloubovém mechanismu plynule odklopil.

Hypervěpře udeřily do nosu různé zápachy: chemosterilizační látky, maziva, horká chladicí kapalina, lidský pach.

Jakmile se pára rozptýlila, odhalila nahou lidskou ženu, ležela ve vejci schoulená do fetální polohy. Pokrýval ji zelený

ochranný gel a obtáčely ji černé hadičky a dráty jako sochu zarostlou psím vínem.

"Je to Skade?" Pokud se Štír pamatoval, Skade vypadala jinak - tahle žena neměla na hlavě hřebínek. Ale názor druhého nikdy neuškodí.

"Není to Skade," ujistil ho Clavain. "A očividně ani Remontoire." Ustoupil od modulu.

Nastartoval se automatický systém. Hadičky se začaly odmotávat, tlakové trysky odstraňovaly zelenou želatinu, odkrývaly pokožku barvy světlého karamelu. Žena měla vyholenou hlavu, malé prsy umístěné v anatomicky tvarované výplni mezi stehny a hrudníkem.

"Tak se na ni podíváme," řekl Valensin.

Štír ho zadržel. "Počkej. Když sem dokázala přiletět z takové dálky, určitě ještě pár minut vydrží."

"Štír má pravdu," řekl Clavain.

Žena se zatřásla jako homunkulus probuzený k životu elektrošokem. Toporně si olupovala kusy lepkavého gelu.

Pohybovala se stále rozčileněji, jako by se snažila uhasit oheň.

"Zdravím tě," řekl Clavain nahlas. "Uklidni se. Už jsi v bezpečí a mezi přáteli."

Rám s anatomickou podložkou, v níž žena spočívala, se na pístech vysunul z modulu. Přestože se už odpojila většina přístrojů, které ji obklopovaly, mnohé trubičky a vodiče jí ještě mizely v těle. Dolní část obličeje příkrývala plastová dýchací maska, takže z profilu připomínala opici.

"Poznává ji někdo?" zeptal se Vasko.

Anatomický rám se pomalu rozevíral a napřimoval ženu z fetální polohy do normálního sedu. Vazy a klouby jí nepříjemně lupaly. Žena sténala, ale vytrhávala si dráty a hadičky zapíchané do kůže nebo přilepené adhezivní páskou. "Jistě," řekl Clavain tiše. "Je to Anna Kuriová, pobočník Ilji Voljovové na staré Nostalgii, ještě než přešla do našich rukou."

"Ta bývalá vojanda." Štír se s ní několikrát setkal, a honem vzpomínal, co o ní ví. "Jo, je to ona. Ale změnila se."

"Není divu. Je zhruba o dvacet let starší. A udělali z ní Spojenou."

"Tehdy Spojená nebyla?" vyzvídal Vasko.

"Než jsme se rozloučili, tak ne," řekl Clavain.

Štír se na starého pána zahleděl. "A jak víš, že teď je?"

"Zachytil jsem její myšlenky. Poznal jsem, že to není Skade ani nikdo z jejich druhů, takže jsem zcela hloupě předpokládal, že to musí být Remontoire."

Valensin se pokusil mezi nimi protlačit. "Rád bych jí pomohl, kdybyste laskavě dovolili."

"Postará se o sebe sama," řekl Štír.

Kuriová klidně seděla, jako by trpělivě čekala na nějakou schůzku. Klid však netrval déle než pár vteřin. Potom si strhla masku a současně vytáhla z hrdla patnácticentimetrovou plastovou trubici. Hlasitě hekla, jako by náhle dostala pěstí do žaludku. Namáhavě se rozkašlala, než se dýchání ustálilo.

"Štíre..." ozval se opět Valensin.

"Doktore, už třiaadvacet let jsem nepraštil člověka. Nesnaž se mě donutit, abych udělal výjimku. Zase se hezky posaď, jo?"

"Raději poslechni," poradil lékaři Clavain.

Kuriová k nim otočila hlavu. Zvedla ruku a zastínila si zarudlé oči dlaní proti záři reflektorů.

Pak vstala. Štír ji lhostejně pozoroval. Některé vepře by nahá lidská žena vzrušovala, podobně jako některé lidi přitahovali vepři. Ale přestože tělesné rozdíly mezi ženami z rodu lidí a hypervepřů nebyly velké, právě ty byly pro Štíra důležité.

Kuriová se jednou rukou přidržela modulu. Stála s nohama trochu od sebe, jako by se bála, že každou chvíli spadne.

Přestože mhouřila oči, už dokázala snášet světlo. Když promluvila, hlas měla ochraptělý, ale pevný: "Kde jsem?"

"Na Araratu," odpověděl Štír.

"Kde." Nebylo to vysloveno jako otázka.

"Na Araratu. To ti prozatím musí stačit."

"Nejspíš nedaleko hlavní osady."

"Jak jsem řekl..."

"Jak dlouho tady jsem?"

"To přesně nevíme," řekl Štír. "Je to pár dní, co jsme zachytili signál tvého modulu. Nevíme, jak dlouho jsi byla pod hladinou. Nevíme ani to, jak dlouho jsi letěla sem."

"Pár dní?" Hleděla na něho, jako by prohlásil, že to byly měsíce či roky. "Proč vám to trvalo tak dlouho?"

"Máš štěstí, že jsme tě vytáhli tak rychle," řekl Krvák. "A postup probouzení jsme neovládali my."

"Pár dní... Kde je Clavain. Chci ho vidět. Hlavně mi neříkejte, že jste mu dovolili umřít, než jsem se k vám dostala."

"S tím si starosti dělat nemusíš," ozval se Clavain. "Jak vidíš, jsem pořád docela živý."

Několik vteřin na něho nedůvěřivě zírala, jako by se stala terčem špatného vtipu. "Ty?"

"Ano." Zvedl ruce dlaněmi dopředu. "Promiň, jestli jsem tě zklamal."

Ještě chvíli na něho hleděla, než řekla: "Omlouvám se. Jenom jsem... tohle jsem nečekala."

"Pořád snad dokážu být užitečný." Otočil se ke Krvákovi: "Přines jí deku, prosím tě. Přece nechceme, aby nám tu prochladla. A také dovolíme doktoru Valensinovi, aby provedl celkové vyšetření."

"Na to není čas." Kuriová si odtrhla poslední adhezivní pásky, které přehlédla. "Potřebuju něco, co pluje po vodě. A nějaké zbraně." Odmlčela se, než dodala: "A trochu jídla a vody. A něco na sebe."

"Ty máš ale naspěch," podivil se Clavain. "Nepočká to do rána? Neviděli jsme se ostatně třiaadvacet let. Určitě si máme o čem povídat."

"Zatraceně, nemáš nejmenší tušení, co se děje," zabručela.

Krvák podal Clavainovi příkrývku. Vstal a nabídl ji Kuriové. Zabalila se do ní bez valného nadšení.

"Loďku i zbraně ti dáme," řekl Clavain, "ale bylo by docela milé, kdybys nám pomohla získat aspoň přibližnou představu, nač je potřebuješ a proč hned teď."

"Kvůli mému dítěti," řekla Kuriová.

Clavain zdvořile příkývl. "Kvůli tvému dítěti."

"Kvůli mé dceři. Jmenuje se Aura. Je tady na... Jak jste říkali, že se tahle díra jmenuje?"

"Ararat," odpověděl Clavain.

"Jo, je tady, na Araratu. Přiletěla jsem ji zachránit."

Clavain se ohlédl na své přátele. "A kde přesně by se tvá dcera měla nacházet?"

"Asi osm set kilometrů odtud," řekla Kuriová. "Teď mi dejte zbraně. A inkubátor. A doktora, který zvládne chirurgický zákrok v terénu."

"Proč zákrok v terénu?"

"Protože," začala Kuriová, "protože ji napřed musí vyndat ze Skade."

11

Hela, 2727

Rašmika hleděla na fosilii Různonožce, zavěšenou pod stropem velké předsíně velitelského vozidla. Zkamenělina byla pravá, zřetelný symbol bohatství. Ale i kdyby se jednalo o napodobeninu nebo poloviční padělek poskládaný z nevhodných kusů, stejně to byl první kompletní Různonožec, kterého kdy viděla. Nejraději by vylezla nahoru a pořádně si ho prohlédla, hlavně typický oděr tam, kde o sebe drhly jednotlivé části schránek. Doposud o tom jen četla, ale kdyby dostala hodinku, nepochybně by dokázala určit, zda je fosilie pravá, nebo by přinejmenším vyloučila možnost, že se jedná o levný podvrh.

Nepřipadalo jí však pravděpodobné, že právě tahle zkamenělina je jak levná, tak padělaná.

V duchu si Různonožce zařadila do příslušné skupiny. DK4V8M, pomyslela si. Možná DK4V8L, pokud ji zmátl šero pod stropem a prach na ocasních člancích krunýře. Alespoň se dal podle morfologických znaků zařadit do klasifikačních kategorií. Mizerné padělky mívaly tělní části sestaveny anatomicky zcela nemožně, tyhle však rozhodně byly složené hodnověrně, i kdyby nepocházely ze stejného naleziště.

Různonožci byli noční měrou biologů zabývajících se taxonomií. Když vykopali první fosilii, zdálo se, že nebude těžké rozpadlé kusy poskládat, a tak zrekonstruovali tvora, který vypadal jako velký humr. Měl mnoho tělesných článků a četné specializované údy a smyslové orgány, ale víceméně logicky zapadaly dohromady. Chyběly pouze měkké vnitřní orgány, o kterých se dalo jen spekulovat.

Jenže druhý Různonožec se prvnímu nepodobal. Měl odlišný počet článků i končetin. Hlava a ústní otvor vypadaly zcela odlišně. Přesto se povedlo zrekonstruovat kompletní exemplář, nezbyl ani jeden nadbytečný kousek.

Třetí se nepodobal prvnímu ani druhému. A později ani čtvrtému či pátému. A když vykopali pozůstatky stého a složili je dohromady, měli sto různých verzí tělesné stavby Různonožců.

Teoretici usilovně hledali vysvětlení. Zprvu se domnívali, že každý Různonožec přichází na svět jiný. Touto hypotézou však otřásl dva souběžné nálezy. Jednak objev neporušeného vrhu mláděť, až na drobné rozdíly identických. Podle statistické četnosti však už měli být objeveni alespoň tři identičtí dospělí. Druhým nálezem - který současně vysvětlil ten první - bylo vykopání dvojice dospělých Různonožců. Našli je odděleně, ale v propojených podzemních prostorách. Když je složili, dostali další dva unikátní jedince. Bližší výzkum však vedl k nečekanému odhalení. Mladá paleozoologka Kimurová se zajímala o zákonitosti oděru na sousedících částech krunýřů. Na nových dvou exemplářích jí něco nesedělo. Škrábance na jedné části schránky neodpovídaly ostré hraně protější části.

Kimurová zprvu usoudila, že jde o podvrh. V té době už kvetl černý trh s fosiliemi. Ale něco ji přimělo prozkoumat nálezy důkladněji. Dumala nad tím problémem celé týdny, přesvědčená, že přehlédla něco očividného. Jednoho večera, po mimořádně náročném pracovním dni, kdy zkoumala oděr při stále větším zvětšení, se rozhodla, že se na to vyspí.

Zdály se jí divoké sny, a když se probudila, uháněla do laboratoře, aby si potvrdila náhlý nápad.

Škrábance se dokonale shodovaly - jenže na schráně druhého exempláře. Různonožci si vzájemně prohazovali tělesné části. Proto nikdy nebyli dva stejní. Rituálně si vyměnili orgány, pak se uchýlili do své dutiny, aby se zotavili. Každý další pár Různonožců potvrdil, že existuje bezmála nekonečné množství variant. Výměna částí těl měla praktický význam, umožňovala adaptaci na prostředí a usnadňovala výkon individuálních povinností. Rituál výměny měl rovněž estetický účel, odlišnost byla měřítkem krásy. Různonožci, kteří se od průměrné tělesné stavby nejvíce odchýlili, byli společensky úspěšnější, neboť se museli zúčastnit mnoha výměn. Kimurová a její kolegové soudili, že největší hanbou bylo nemít cizí orgány. Jedinec, neschopný nalézt partnera pro výměnu, byl společností deklasován.

Mezi badateli propukly bouřlivé diskuse. Většina zastávala názor, že tento typ chování se nemohl vyvinout přirozeně a má původ v dřívějším období plánovaného bioinženýrství, kdy upravili svou anatomii, aby mohli odhodit a zase přijmout celé kusy těl bez pomoci mikrochirurgie či imunosupresiv.

Menšina vědců se domnívala, že směnitelnost orgánů je v kultuře Různonožců natolik hluboce zakořeněna, že se musela rozvinout již v průběhu evoluce. Před miliony let se Různonožci patrně vyvíjeli ve vysoce nepříznivých podmínkách - v jakémsi evolučním ekvivalentu vrše přeplněné humry. V tak nepřátelském prostředí záviselo přežití nejen na schopnosti autotomie a rychlé regenerace, ale také na schopnosti okamžitě si ztracený úd připojit, než byl oslabený jedinec pozřen. Následně se také končetiny - později i další tělesné části - vyvíjely a přizpůsobovaly, aby po odtržení neodumřely. Jak se selektivní tlak zvyšoval, vytvořila se u Různonožců vzájemná slučitelnost, aby dokázali využít oddělené části nejen vlastní, ale i dalších jedinců svého druhu.

Možná ani sami Různonožci nevěděli, kdy s tím začali. V několika málo znakových zápisech, na Hele objevených, o tom nepadla zmínka. Výměna tvořila naprosto běžnou součást jejich života, proto necítili potřebu se o ní šířit.

Když Rašmika hleděla na prapodivného tvora pod stropem, napadlo ji, jak by se asi Různonožci dívali na lidstvo. Určitě by zase člověk připadal divný jim, považovali by ho za nechutný druh hodný zavržení, neboť není schopen proměny. Poklekla na koleno, na druhé si položila rodinný kompad. Rychle ho otevřela a ze žlábků na boku vytáhla pero. Nebyla to pohodlná pozice, ale pár minut tak vydržel.

Začala kreslit. Pero při každém pevném tahu zavržalo. Na obrazovce dostával vesmířan tvar.

Linxe měla pravdu: přivítání v karavaně nebylo právě vřelé, nicméně po třech dnech mohli konečně vystoupit z ledochodu. Rašmiku překvapilo, jak se jí zvedla nálada. Nemusela si už dělat starosti s vígrídkým četnictvem, ačkoli ji nadále trápila otázka, proč jí věnovalo tolik pozornosti. Ve vozidle příjemně vanul čerstvý vzduch, a přestože s sebou přinášel různé pachy, žádný z nich nebyl tak nepříjemný jako v ledochodu.

Taky tam bylo dost místa, aby si mohla protáhnout nohy. Vozidlo mělo velkorysé rozměry: široké a vysoké chodby, pohodlné kabiny a jasné osvětlení. Vše bylo jako ze škatulky - a vybavení více než dostačující. Jídlo a nápoje byly chutné, mohla si přeprat oblečení a konečně také docílit přijatelné čistoty. Konala se tam různá zábavná představení, třebaže jí ve srovnání s tím, nač byla zvyklá, většinou připadala nezajímavá. Ale potkávala nové lidi, poznávala nové tváře, které ještě neviděla.

Po chvíli uvažování si uvědomila, že špatně odhadla vztah mezi kvestorem a Crozetem. Nevládla mezi nimi velká náklonnost, ale v minulosti byli jeden druhému nepochybně dost užiteční. Vzájemná hrubost byla jen slupka, pod níž se skrývalo jádro oboustranného respektu. Kvestor hledal vzácné kousky a Crozet by mu mohl nějakým přispět. Crozet zase potřeboval náhradní díly nebo zboží, které by výhodně směnil v Pustinách.

Rašmika se původně chtěla zúčastnit jenom několika obchodních jednání, ale brzy zjistila, že Crozetovi může alespoň trochu oplátit jeho laskavost. Proto ho doprovázela, seděla s ním u stolu, před sebou měla jen list papíru a pero.

Nedovolili jí vzít si do místnosti kompad, protože by mohl obsahovat nepovolený program, třeba hlasový analyzátor. Zaznamenávala své postřehy k artefaktům, které Crozet nabízel, přesné náčrtky doplňovala pečlivými poznámkami.

Upřímně ji to zajímalo, ale hlavní důvod její přítomnosti byl přece jen jiný.

Na první obchodní schůzku přišli dva nákupčí. Později bývali i tři či čtyři, ale nikdy nechyběl kvestor nebo jeho zástupce - přihlíželi jako pozorovatelé. Jednání vždy zahajovali kupci.

"Nehledáme artefakty Různonožců," řekl první nákupčí. "Vůbec nás nezajímají. Chceme artefakty původních lidí. Věci, které na Hele zůstaly za posledních sto let, žádný brak starý milion roků. Trh už odmítá zbytečnou veteš vesmířanů, když ve všech bohatých slunečních soustavách probíhá evakuace. Kdo by si rozšiřoval sbírku, jestliže pilně rozprodává celý majetek, aby zaplatil jediný mrazák?"

"Jaké lidské artefakty máte na mysli?"

"Praktické. Časy jsou zlé, lidé netouží po umění a neužitečných věcech, pokud se nedomnívají, že jim přinesou štěstí. Většinou žádají zbraně a prostředky k přežití, prostě cokoli, co by jim pomohlo, až je dožene to, před čím prchají. Třeba pašované zbraně Spojených. Výzbroj Demarchů. Pokud jsou odolné proti moru, jdou ještě lépe na odbyt."

"Ze zásady," řekl Crozet, "neobchoduju se zbraněmi."

"Měl byste se přizpůsobit požadavkům trhu," ušklíbl se druhý nákupčí.

"Církve podporují obchod se zbraněmi? Není to trochu v rozporu s Písmem?"

"Lidé žádají ochranné prostředky, tak proč jim nepomoci?"

Crozet pokrčil rameny. "No, stejně žádné zbraně ani munici nemám. Jestli na Hele někdo něco takového vykopal, tak já teda ne."

"Tak ukažte, co máte."

"Moc toho není." V této chvíli, jako pak i při dalších jednáních, Crozet předstíral, že se chystá odejít. "Raději toho necháme - nechci vás zbytečně připravit o čas."

"To nemáte vůbec nic zajímavého?"

"Nic pro vás. Nějaké artefakty Různonožců jsem pochopitelně přinesl, ale jak jste říkal..." Crozet přesně napodobil přezíravý tón nákupčího: "Trh už odmítá zbytečnou veteš vesmířanů."

Nákupčí si povzddechli, vyměnili si pohledy, pak se k nim kvestor naklonil a něco jim zašeptal. "Tak se podíváme," řekl první neochotně, "ale nedělejte si naděje. Nejspíš nic nekoupíme. Vlastně vám to v podstatě můžu zaručit."

Byla to jen hra, ale Crozet musel přijmout její pravidla, přestože nesmyslná a směšná. Sáhl pod židli a vytáhl balíček v ochranné fólii. Připomínal malé mumifikované zvíře.

Nákupčí se zatvářili znechuceně.

Crozet položil balíček na stůl a obřadně ho rozbaloval. Dával si na čas, než odstranil všechny vrstvy fólie. Celou dobu obšírně vyprávěl, jaká je to neuvěřitelná vzácnost, vykopaná za podivných okolností, a nejasný původ zakryl pochybnou historkou.

"To by stačilo, Crozete."

"Jen jsem vám chtěl objasnit pozadí," poznamenal.

Konečně rozbalil poslední vrstvu fólie a odhalil artefakt Různonožců. Rašmika ho poznala, patřil ke kouskům, jimiž si zaplatila místo v ledochodu.

V podstatě nebylo nač se dívat. Viděla tisíce artefaktů z vígrídkých vykopávek, dokonce je směla prozkoumat, než je předali do rukou obchodnických rodin, ale za celé roky ji ani jediný nepřiměl zalapat po dechu, ať obdivem či úžasem. Všechny objekty byly nepochybně umělé, ale obecně šlo o nezajímavé výrobky z matného kovu nebo zašlou neglazovanou keramiku. Zřídka byly zdobené nikoli však malbou, pokovením či nápisy. Na jednom z tisíce artefaktů

se našly jakési znaky, někteří vědci dokonce tvrdili, že je rozluštili. Převážně však byly výtvořiny Různonožců holé, jednotvárné a primitivní. Připomínaly spíš nemotorné výrobky společnosti na úrovni doby bronzové, nikoli užasně produkty mezihvězdné civilizace taková se v soustavě 107 Piscium zcela určitě nikdy nerozvinula. Přesto se s těmito artefakty už sto let čile obchodovalo. Částečně proto, že žádná jiná zaniklá civilizace - kupříkladu Amaranti - po sobě nezanechala srovnatelné množství předmětů každodenní potřeby. Většina civilizací byla tak důkladně vymýčena, že po nich nezbylo téměř nic, a pokud se nějaké předměty našly, byly natolik cenné, že zůstaly v péči velkých vědeckých organizací, jako byl Sylvestův institut. Pouze na Hele se našlo dost předmětů, aby i soukromí sběratelé získali pravé artefakty vesmířanů. Nezáleželo na tom, že byly malé a nehezky: byly nesmírně staré a nesmírně cizí. A byly poznamenány tragédií zániku.

Nicméně ani dva artefakty nebyly zcela stejné. Vybavení i obydlí vykazovala tentýž odpor k uniformitě, jaký se projevoval na samotných Různonožcích. Co začalo těly, rozšířilo se i na prostředí. Měli sice hromadnou výrobu, ale na konci procesu musel předmět ještě opracovat řemeslník, aby byl každý kus unikátní.

Prodej artefaktů ovládaly církve. Jenže církvím byly odjakživa nepohodlné závažné otázky, co jsou vlastně Různonožci zač a zda nemají něco společného s Kveičiho zázrakem. Církve potřebovaly obchod s artefakty, aby měly co nabídnout Ultrům, když navštíví soustavu. Současně neustále hrozilo, že již následující vykopaný předmět bude tím příslušným sudem prachu, který rozmetá kveičiánskou doktrínu.

Téměř všechny církve se shodovaly na tom, že mizení Haldory jsou Božím poselstvím, odpočítáváním k apokalyptické události. Ale co když Různonožci mizení rovněž pozorovali? Jejich znakové písmo bylo obtížné rozluštit, ale prozatím se nenalezlo nic, co by se k fenoménu Haldora vztahovalo.

Pod ledovým pokryvem Hely musela dosud odpočívat spousta artefaktů, jenže ani ty, které už byly vyneseny na denní světlo, nebyly podrobeny důkladnému vědeckému výzkumu. Pouze církevní archeologové měli přístup k celému úlovku, ale pracovali pod silným tlakem a museli přehlížet důkazy, které byly v rozporu s Písmem kveičiánů. Proto dostávala Rašmika na množství svých dopisů jen vyýbavé odpovědi, a to ještě vzácně. Čtěl s vědci diskutovat, chtěla zpochybnit oficiální pohled na Různonožce. Archeologové chtěli, aby jim dala pokoj.

Z téhož důvodu se nákupčí podezřívavě zahledli na artefakt, který Crozet vybalil.

"Je to škrabka na krunýře," Crozet obrátil v prstech šedý předmět, na konci rozštíplý a zahnutý, který vypadal jako kostěný. "Používali ho, aby si očistili odumřelou organickou hmotu z mezer mezi pláty krunýře. Soudíme, že si to dělali navzájem, jako si opice vybírají vši z kožichu. Muselo je to hodně uklídnout."

"Špinaví tvorové."

"Opice nebo Různonožci?"

"Obojí."

"Nebudte tak přísný. Různonožci vám zajistili slušný příjem."

"Dáme vám za to padesát ekumenických kreditů, Crozete, víc nic."

"Padesát eku? Děláte si legraci."

"Je to nechutný předmět a sloužil k nechutnému účelu. Padesát eku je... víc než velkorysý."

Crozet pohlédl na Rašmiku. Jen na ni mrknul, ale byla připravená. Měli zcela jednoduchou dohodu: pokud nákupčí říká pravdu - pokud skutečně vyslovil nejvyšší nabídku - Rašmika posune papír ke středu stolu. Pokud ne, přitáhne ho k sobě. Kdyby si nebyla jistá, neudělá nic; to se však nestávalo často.

Crozet věřil jejímu úsudku. Jestliže podle ní padla nejvyšší nabídka, neplýtvat energií, aby se pokusil kupce přemluvit.

Pokud však usoudila, že má ještě prostor na smlouvání, vymluvil by z jalové krásy tele.

Při prvním jednání nákupčí lhal. Po rychlé výměně návrhů a protinávrhů nakonec došli k dohodě.

"Vaše vytrvalost vám slouží ke cti." Nákupčí měl očividně špatnou náladu, když vypisoval dobropis na sedmdesát eku, za které se dalo nakupovat pouze ve vozidlech karavany.

Crozet lístek složil a zastrčil do kapsy košile. "A s vámi je potěšení obchodovat." Měl ještě pár škrabek na krunýře a taky několik dalších artefaktů, které mohly sloužit jakémukoli účelu. Některé předměty mu na schůzku museli pomoci přinést Linxe nebo Culver. Mohly to být kusy zařízení nebo těžké razicí nástroje. Zbraně se vyskytovaly vzácně, nejspíš měly pouze ceremoniální účel, ale nejlíp šly na odbyt. Crozet prodal i cosi, co vypadalo jako záchodové prkýnko. Dostal za ně jenom pětatřicet eku, což nestačilo ani na jeden servomotor, jak tvrdil.

Ale Rašmika se snažila nelítovat ho. Jestliže chtěl nejlepší věci z vykopávek, takové artefakty, za které se dávaly trojmístné až čtyřmístné sumy, tak by měl přehodnotit postoj k obyvatelům vígrídkých osad. Pravda byla taková, že se sám rozhodl žít na okraji společnosti.

Tak to pokračovalo dva dny. Třetího dne najednou nákupčí trvali na tom, aby byl Crozet při jednání sám. Rašmika netušila, zda odhalili jejich tajemství. Pokud věděla, žádný zákon nezakazoval využívat schopnosti člověka, který pozná, zda lidé lžou či nikoli. Možná vůči ní prostě jen pojal averzi, jak se nezřídka stávalo, když někdo vytušil její vnímavost.

Nevadilo jí to. Ráda Crozetovi vypomohla, dostal za artefakty Různonožců trochu víc. Koneckonců si zasloužil příplatek za nečekané riziko, které na sebe vzal, když ji začali hledat četníci.

Tak aspoň mohla mít svědomí čisté.

Ararat, 2675

Kuriová protestovala, když ji od modulu odváděli do ordinace. "Nepotřebuju vyšetřit. Potřebuju loďku, zbraně, inkubátor a šikovného chlapa s nožem."

"Já to s nožem umím," nabídl se Clavain.

"Prosím, ber mě vážně. Ilje jsi věřil, ne?"

"Uzavřeli jsme dohodu. Vzájemná důvěra s tím neměla nic společného."

"Ale věřil jsi jejímu úsudku?"

"To jistě."

"Takže Ilja zase věřila mně. Nestačí ti to? Nemám přece přemrštěné požadavky. Nechci po tobě celou planetu."

"Tvoje požadavky zvážíme, až přijde jejich čas, ale určitě ne dřív, než tě doktor vyšetří."

"Jenže čas nemáme." Z jejího tónu však bylo jasné, že pochopila, že tuhle při ztratila.

V ordinaci čekal doktor Valensin se dvěma staříčkými zdravotnickými servuly z hlavního strojového parku. Roboti s labutími krky byli natřeni fádni zelenou barvou, pohybovali se na syčících vzduchových polštářích. Z nevelkých trupů, připomínajících šachové figurky, se vysunovala řada specializovaných ramen. Vyšetřující lékař je musel při práci bedlivě sledovat, protože zchátralé obvody měly nebezpečný sklon samovolně se přepínat na pitevní režim.

"Nemám roboty ráda." Kuriová se na servuly stísněně mračila.

"Tak v tom se shodujeme." Clavain se otočil ke Štírovi a ztišil hlas: "Jakmile dostaneme Valensinovo hlášení, musíme si okamžitě promluvit s ostatními představenými o nejvhodnějším postupu. Podle mého odhadu si Kuriová potřebuje trochu odpočinout, než se kamkoli vydá. Ale prozatím navrhuju držet tohle všechno pod pokličkou."

"Myslíš, že mluví pravdu?" zeptal se Štír. "O Skade a svém děcku?"

Clavain se podíval na Kuriovou, které Valensin pomáhal na vyšetřovací lehátko. "Mám nepříjemný pocit, že ano."

Po vyšetření upadla Kuriová do hlubokého a zřejmě bezesného spánku. Probudila se pouze jednou, před úsvitem, přivolala Valensinova asistenta a znovu žádala prostředky na záchranu své dcery. Jakmile opět dostala sedativa, prospala další čtyři hodiny. Občas sebou házela a mumlala útržky vět. Nebylo jí rozumět, ale znělo to naléhavě. Teprve vpůli dopoledne byla zase vzhůru a při plném vědomí.

Než doktor Valensin usoudil, že je Kuriová připravena přijmout návštěvu, začalo pršet. Obloha nad táborem byla šedivá, tu a tam visely cáry těžkých mraků. Na moři se Nostalgie nekonečna leskla všemi odstíny šedi jako právě vytesaná z tmavé skály.

Usedli každý na opačnou stranu postele - Clavain na jednu židli a Štír na druhou, ale otočil si ji tak, aby si mohl lokty položit na opěradlo.

"Četl jsem Valensinovu zprávu," začal Štír. "Všechny by nás potěšilo, kdyby došel k závěru, že jsi šilená. Podle něj ale bohužel nejsi." Sevřel si kořen nosu. "A z toho mě hromsky rozbolela hlava."

Kuriová se na posteli zvedla. "Sice mě mrzí, že tě bolí hlava, ale docela ráda bych přeskočila zvanění a rovnou začala se záchranou dcery."

"O tom si promluvíme, až budeš zase na nohou," řekl Clavain.

"Proč ne hned?"

"Protože se nejprve musíme přesně dozvědět, co se stalo. Rovněž potřebujeme taktický plán postupu. A teď ke Skade - domníváš se, že drží tvou dceru jako rukojmí?" zeptal se Clavain.

"Ano," připustila neochotně Kuriová.

"Takže dokud nedostaneme konkrétní požadavky, nehrozí Auře bezprostřední nebezpečí. Skade by neriskovala, že ztratí výhodu při vyjednávání. Možná je bezcitná, ale rozumu má určitě dost."

Štír starého pána po očku sledoval. Připadal mu stejně čilý a bystrý jako vždy, ale pokud věděl, co se vrátili na hlavní ostrov, nedopřál si víc než dvě hodiny spánku. Něco podobného pozoroval také u jiných starých lidí: nepotřebovali dlouho spát a zlobilo je, že se ti mladší bez pořádného spánku neobejdou. Ne snad, že by měli senioři víc energie, ale hranice mezi spánkem a bděním byla u nich čím dál neztetelnější. Napadlo ho, jaké to asi je, proplouvat nekonečnou řadou šedivých okamžiků, neřít se obvyklým rytmem noci a dne.

"Jak dlouho vám bude trvat než začnete jednat?" řekla Kuriová. "Chcete čekat hodiny? Nebo dokonce dny?"

"Svolal jsem shromáždění představených kolonie na poledne," odpověděl Clavain. "Pokud to bude situace vyžadovat, záchranná operace může začít ještě před západem slunce."

"Proč mi nemůžeš prostě uvěřit, že musíme vyrazit okamžitě?"

Clavain se poškrábal ve vousech. "Kdyby tvůj příběh vypadal jen o trochu rozumněji, zvážil bych to."

"Já nelžu!" mávla směrem k servulovi. "Doktor tě snad přesvědčil, že jsem v pořádku, ne?"

Štír se usmál a poklepal lékařskou zprávou o opěradlo židle. "Vyložené pomatená nejsi, ale výsledky vyšetření vyvolaly nejmiň stejný počet otázek, kolik zodpověděly."

"Mluvíš o děcku," řekl Clavain, než stačila Kuriová zareagovat, "ale podle Valensinova nálezu jsi nikdy nerodila."

Nenašel ani žádné stopy po císařském řezu."

"Jak by mohl něco najít - provedli ho Spojení. Sešijí člověka tak čistě, že je zase jako nový." Pohlédla na jednoho, pak na druhého, nedalo se odhadnout, jestli je víc našťvaná nebo vystrašená. "Takže mi nevěříte?"

Clavain zavrtěl hlavou: "Jenom říkám, že vyšetření nepřineslo jednoznačné důkazy, nic víc. Podle Valensina máš poněkud roztaženou dělohu, takže jsi mohla být v nedávné době těhotná, a v krvi máš hormonální změny, které vedou ke stejnému závěru. Jenže Valensin připouští, že může být i jiné vysvětlení."

"Ale to moje nevyvrací."

"Než začneme organizovat vojenskou akci, potřebujeme něco přesvědčivějšího," řekl Clavain.

"Znovu se ptám - proč mi prostě nemůžeš věřit?"

"Protože to není jen historka o tvém dítěti, co nedává smysl," odpověděl Clavain. "Jak ses sem dostala, Anno? Kde je loď, která tě sem dopravila? Určitě jsi nepřiletěla v modulu až z Obrody, a přesto jsme vůbec nepostřehli, že by do naší soustavy vstoupilo vesmírné plavidlo."

"A proto mě hned máte za lháře?"

"Jenom to v nás vyvolalo podezření," řekl Štír. "Jenom nás to přimělo k zamyšlení, jestli je opravdu vše tak, jak tvrdíš."

"Lodě tady jsou." Povzdechla si, jako by právě pokazila pečlivě naplánované překvapení. "Všechny. Jsou shromážděny v kosmu zhruba jednu astronomickou jednotku od téhle planety. Remontoire se Znamením zvěrokruhu, dva zbylé světlohonce ze Skadeiny bojové jednotky - prostě všechny. Jsou ve vaší soustavě devět týdnů. Takhle jsem se sem dostala, Clavaine."

"Světlohonec snadno neschováš," řekl. "Navíc tak dlouho. A když ho ještě ke všemu pozorně vyhlížíme."

"Ale schováš. Máme techniky, o kterých nemáš ani tušení. Ledacos jsme se naučili - leccos jsme se museli naučit od té doby, co jsme se naposledy viděli. Hromadě věcí bys ani nevěřil."

Starý pán pohlédl na Štíra. Hypervepř se snažil odhadnout, co se mu odehrává v hlavě, ale bez úspěchu.

"Třeba čemu?" zeptal se Clavain.

"Máme nové motory," odpověděla. "Temný pohon. Nikdy ho neuvidíš. Nelze ho ničím zjistit. Výtokové záření... se rozpustí. Máme maskovací stínění. Máme bubliny volné síly. Miniaturní kryoaritmetické stroje. Spolehlivé ovládání setrvačnosti ve velkém měřítku. Hyperprostorové zbraně." Otrásla se. "Hyperprostorové zbraně fakt nemám ráda. Děsí mě. Viděla jsem, co se stane, když selžou. Není to přirozené."

"A to všechno za pouhých dvacet let?" divil se Clavain.

"Dostalo se nám jisté pomoci."

"Spíš mi to připadá, jako byste měli telefonní číslo do nebe a nadiktovali jim seznam přání."

"Nebylo to nebe, to mi věř. Musím to vědět. Právě já dělala objednávku."

"U koho?"

"U své dcery," řekla Kuriová. "Ta ví věci, Clavaine! Proto je tak důležitá. Proto ji Skade chce."

Štírovi se z toho zatočila hlava. Připadalo mu, že kdykoli z příběhu Kuriové seškrábne jednu vrstvu, objeví pod ní další, ještě nepochopitelnější.

"Přesto pořád nechápu, proč jsi z orbity neohlásila přilet," řekl Clavain.

"Částečně proto, že jsme nechtěli k Araratu přitahovat pozornost," vysvětlovala Kuriová, "aspoň dokud to nebude nutné. Tam nahoře totiž probíhá válka. Velká vesmírná bitva. Bojovníci jsou dokonale maskovaní. Jakékoli vysílání je riskantní. Signály jsou záměrně rušeny a je tam spousta elektromagnetických výbojů."

"Bojujete se Skadeinými ozbrojenými silami?"

"Je to trochu složitější. Donedávna bojovala Skade spíš na naší straně než proti nám. Dokonce i teď, když ponechám stranou osobní záležitost mezi Skade a mnou, bych to nazvala stavem nuceného příměří."

"Tak proti komu bojujete?" zeptal se Clavain.

"Proti Zmarům," odpověděla Kuriová. "Proti vlkům nebo jak jim říkáš."

"Jsou tady?" lekl se Štír. "U sta hromů, oni jsou zrovna teď v naší soustavě?"

"Tak jsem vám zkazila náladu," ušklíbla se Kuriová.

"No." Clavain se rozhlédl. "Nevím jak Štírovi, ale mně jsi určitě pokazila den."

"Přesně to jsem měla v úmyslu," řekla Kuriová.

Clavain si přejel prstem po hraně nosu. "Ještě něco. Co tady ležiš, dvakrát jsi vyslovila jakési slovo, něco jako ,hele'.

Dokonce jsi tvrdila, že se tam musíme dostat. Mně to ale nic neříká. Ty víš, co to je?"

"Nevím," odpověděla. "Vždyť si ani nepamatuju, že bych to kdy řekla."

12

Hela, 2727

Kvestor Jones obdržel upozornění, že má očekávat důležitou návštěvu. Ohlášení přišlo rovnou z Nekonečné cesty, opatřené úředními pečeti Věže. Zakrátko nato se nad konvojem objevilo malé plavidlo z dílen Ultrů, jednomístný člun tvarovaný jako mořská srdcovka.

Rubínový člun šikovně balancoval na výtokovém proudu, držel výšku nad karavanou, než dosedl na hlavní přistávací plošinu. V trupu se otevřel poklop a vystoupila postava ve skafandru. Zaváhala, sáhla zpátky do kabiny pro vycházkovou hůl a bílý kufík. Kamery sledovaly návštěvníka ze všech úhlů, zatímco procházel vozidlem a klíči Věže si otevíral stabilně uzamčené dveře a zase je za sebou důkladně zamykal. Kráčel velmi pomalu, dával si na čas, aby měl kvestor příležitost popustit uzdu fantazii. Sem tam zatřásl hůlkou do dílu vozidla nebo se zastavil, přejel prsty po výčnělku na stěně a prohlédl si rukavici, jako by kontroloval, zda je utřený prach.

"Vůbec se mi to nezamlouvá, Máto," řekl kvestor zvířátku usazenému na jeho stole. "Nikdy to neznamená nic dobrého, když někoho pošlou, zvláště když tě upozorní jenom hodinu předem. Znamená to, že tě chtějí překvapit. Znamená to, že si myslí, že máš něco za lubem."

Tvoreček se pilně zaměstnával hromádkou semínek na stolní desce. Kvestora bavilo pozorovat, jak se Máta krmí a pak si čistí tlamičku. Facetová černá očka - ve správném světle měla dokonce velmi tmavý purpurový lesk - svítila jako vzácné minerály.

"Kdo to může být, kdo to může být..." opakoval si kvestor a bubnoval prsty do stolu. "Tu máš, dej si ještě pár semínek. Hůl. Známe někoho, kdo chodí s holí, Máto?"

Zvířátko k němu vzhledlo, jako by se mu chystalo sdělit své mínění, pak omotalo ocas kolem těžítka a začalo zase zobat.

"Není to dobré, Máto. Cítím to."

Kvestor se pyšnil tím, že drží karavanu pevně v ruce. Dělal, co po něm církev žádala, a nestrkal nos do ostatních záležitostí katedrály. Jeho karavana se vždy dostavila na setkání na Nekonečné cestě přesně na čas a málokdy se vrátila bez pořádného úlovku poutníků, kočovných dělníků či artefaktů Různonožců. Staral se o pasažéry i klientelu, aniž by vyhledával jejich přátelství či požadoval vděčnost. Nepotřeboval jedno ani druhé. Měl zodpovědnou práci a měl Mátu, na ničem jiném mu nezáleželo.

Poslední dobou už to nešlo tak dobře, ale stejné to bylo u všech karavan.

A pokud minila katedrální kapitula někoho potrestat, jiní velitelé měli horší výsledky než kvestor Jones. Mimo to musela být nadmíru spokojená s jeho prací za uplynulé roky, protože jinak by nedovolila, aby se jeho karavana tak rozrostla a aby se vydala po nejdůležitějších obchodních cestách. Měl dobré vztahy s církevními úředníky, s nimiž přišel do styku, a přestože by to žádný obchodník nikdy nepřiznal, měl pověst, že je spravedlivý i vůči takovým jako Crozet. Takže co má tahle nečekaná inspekce znamenat?

Doufal, že nebude mít nic společného s krví. Všeobecně se vědělo, že čím blíž se člověk dostal ke katedrálám, tím větší hrozilo nebezpečí, že padne do spárů agentům Střediska pro výzkum krve, církevního útvaru, který uchovával a šířil Kveičiho krev. Středisko spadalo přímo pod Věž. Ale tak daleko od Cesty byla Kveičiho krev vzácná a slabá. Život na venkově, mimo ocelová útočiště katedrál, byl těžký. Lidé museli mít na paměti laviny a gejzíry. Potřebovali objektivitu a jasnou mysl, nikoli umělou zbožnost indoktrinačního viru. Ale co když se metody změnily a rozsah pravomocí Střediska rozšířil?

"To ten Crozet," řekl si kvestor, "vždycky nosí smůlu. Neměl jsem ho na posledním úseku do karavany vůbec brát. Měl jsem ho vyhodit jako prašivého psa. Je to líný budižkničemu."

Máta na něho pohlédl. Z malé tlamičky se ozvalo: "Kdo je bez viny, ať první hodí kamenem."

"Ovšem, děkuji ti, Máto." Otevřel zásuvku. "Teď si pěkně zalez dovnitř, než návštěva odejde. A buď hezky zticha."

Natáhl se pro zvířátko, chystal se je jemně sbalit, aby se vešlo do zásuvky.

Jenže dveře kanceláře se již otvíraly, návštěvníkův klíč si poradil i s kvestorovým zámekem. Vstoupila postava ve skafandru a zavřela za sebou. Opřela hůl o bok stolu, bílý kufřík postavila na podlahu. Pak sáhla na přílbu a otevřela uzávěr. Kolem průzoru byla přílba bohatě zdobená basreliéfem oblud. Návštěvník ji odložil na roh stolu.

Kvestora udivilo, že toho muže nezná. Očekával některého z církevních činovníků, s nimiž obvykle jednal, ale tuto tvář viděl poprvé.

"Můžeme si krapet popovídat, kvestore?" Muž ukázal na židli na své straně stolu.

"Jistě, jistě," pravil kvestor Jones spěšně. "Prosím, posaďte se. Jaký byl hmm...?"

"Let?" Muž zamrkal, jako by ho kvestorova otřepaná otázka bezmála uspala. "Nijak pozoruhodný." Pohlédl na tvorečka, kterého kvestor nestačil schovat. "To je vaše?"

"Můj Mát... můj Matlíček. Máta. Mazlíček. Můj."

"Genetická hračka, že? Nechejte mne hádat. Částečně hmyz, částečně chameleon a částečně nějaký savec?"

"Kočka," řekl kvestor, "určitě kočka. Vid', Máto?" Přistrčil k návštěvníkovi něco semínek. "Chtěl byste, hmm...?"

Kvestora překvapilo, když si neznámý vzal na dlaň špetku semínek - především naprosto netušil, proč ho k tomu vůbec vybídl - a velice vlídně je podstrčil Mátovi. Zvířátko se pustilo do semínek, mizela jedno po druhém.

"Roztomilé," pravil muž, aniž odtáhl ruku. "Sám bych si podobné pořídil, ale prý je krapet těžké o ně pečovat."

"Obtížně se udržují při zdraví," řekl kvestor.

"O tom nepochybuji. Takže k věci."

"K věci," přikývl kvestor.

Muž měl podlouhlý úzký obličej, rozplácly nos a výraznou bradu. Tuhé bílé vlasy mu trčely vzhůru jako štětka, nahoře přesně zarovnané, jako by mu je seřízli laserem, v osvětlení kanceláře vypadaly jako namodralá svatozář.

Na stojacím límečku košile měl odznak Věže: podivný skafandr podobný mumii, z něhož šlehal paprsky. Kvestor však pochyboval, že je to klerik. Nepůsobil jako člověk, který má v žilách Kveičiho krev. Takže spíš vysoce postavený oficiál.

"Nechcete znát mé jméno?" zeptal se muž.

"Pokud mi je nemíníte říct, tak ne."

"Nejste zvědavý?"

"Bylo mi oznámeno, že mám očekávat návštěvu. Víc nepotřebuji vědět."

Muž se usmál. "Chvályhodný přístup. Můžete mne oslovovat Greliere."

Kvestor přikývl. V počátcích osídlování, brzy po prvním zaznamenaném zmizení, se na Hele nějaký Grelir vyskytoval. Dalo se předpokládat, že jeho rodina si od té doby stále udržuje vysoké církevní postavení. "Jaká čest, že jste poctil návštěvou naši karavanu, pane Greliere."

"Nezdrím se dlouho. Jen si chci, jak jsem řekl, krapet popovídat." Přestal krmit Mátu, zbývající semínka odhodil na podlahu. Zvedl bílý kufřík a položil si ho na kolena. Máta si začal čistit tlamičku, vypadal, jako by se modlil. "Přistoupil do karavany v poslední době někdo, kvestore?"

"Pořád někdo přichází a odchází."

"Myslím nedávno, v posledních dnech."

"Nu, tak to vás nejspíš zajímá Crozet."

Grelir přikývl a otevřel kufřík. Kvestor zahlédl, že je plný injekčních stříkaček, naskládaných jedna vedle druhé jako vojáčky se špičatými čepicemi.

"Povězte mi něco o tom Crozetovi, kvestore."

"Obyčejný obchodník, přijíždí pravidelně. Vydělává si na živobytí ve Vígrínských pustinách, ale hledí si svého. Má ženu Linxe a syna Culvera."

"Všichni jsou nyní zde? Když jsem přilétal, viděl jsem na vašem jeřábu ledochod."

"Ten je Crozetův," potvrdil kvestor.

"Přijel s ním ještě někdo?"

"Pouze děvče."

Grelir zvedl obočí. Mělo barvu čerstvého sněhu ve svitu luny, stejně jako jeho vlasy. "Děvče? Neřikal jste, že má

syna?"

"To ano, ale ta dívka není příbuzná, jenom ji svezli. Jmenuje se..." Kvestor předstíral, že loví v paměti. "Rašmika. Rašmika Elsová. Šestnáct sedmnáct standardních let."

"Zaujala vás, vidíte?"

"Udělal na mě dojem. Zcela bezděčně přitahuje pozornost." Kvestor měl pocit, že se z jeho prstů stala dvě klubka hadů a mrštně klouzají jeden přes druhého. "Taková jistota a odhodlání se často nevidí u mládeže jejího věku. Chová se, jako by plnila nějaké důležité poslání."

Grelier sáhl do kufříku a vyndal čirou stříkačku. "Jaký má vztah s Crozetem. Všechno v pořádku?"

"Pokud vím, byla jenom pasažér."

"Neslyšel jste zprávy o pohřešované dívce? Utekla z domova ve Vigrídkých pustinách. Tamní četnictvo ji podezírá ze sabotáže."

"To má být ona? Obávám se, že jsem si nedal dvě a dvě dohromady."

"Pokud opravdu ne, je to jen dobře." Grelier zvedl stříkačku proti světlu, oko za sklem se zdeformovalo. "Jinak byste ji nespíš poslal zpátky domů."

"Neudělal bych správně?"

"Byli bychom raději, kdyby prozatím zůstala v karavaně. Zajímá nás. Dejte mi ruku."

Kvestor si vyhrnul rukáv a naklonil se nad stůl. Máta se přestal mýt a pozoroval ho. Kvestor nemohl odmítnout. Příkaz byl vydán tak pánovitě, že se mu nedalo nevyhovět. Stříkačka byla prázdná: nedostane krev, ale odevzdá ji.

Kvestor se násilím přinutil ke klidu. "Proč má zůstat v karavaně?"

"Aby se dostala tam, kam musí." Grelier zapíchl jehlu pod kůži. "Žádné stížnosti při obchodních schůzkách?"

"Stížnosti?"

"Na Crozeta. Že na tom harampádí Různonožců vydělal víc než jindy."

"Jen běžné reptání."

"Tentokrát na tom mohlo být něco pravdy. Sedávala na jednáních s Crozetem, že ano?"

Kvestor si uvědomil, že jeho vyšetřovatel zná odpověď na každou otázku, kterou položí. Díval se, jak se stříkačka plní jeho krví. "Byla jen zvědavá. Tvrdila, že se zajímá o artefakty. Považuje se za vědce. Neměl jsem námitky, protože jsem na tom neviděl nic závadného. Byl to ostatně Crozetův nápad, nikoli můj."

"O tom nepochybuji. Ta dívka má talent, kvestore. Dar od Boha. Rozpozná lež. Umí interpretovat nejjemnější změny výrazu obličeje, subliminální informace, kterých si vůbec nevšimneme, ale na ni doslova křičí jako ohromné světelné reklamy."

"Nechápu..."

Grelier vytrhl stříkačku. "Pozorovala vaše nákupčí. Jasně viděla, zda byli upřímní, když tvrdili, že vyslovili nejvyšší nabídku. Smluvili si s Crozetem tajné signály."

"Jak to víte?"

"Čekal jsem, že se objeví. Dával jsem pozor na znamení. Přivedla mne sem, do vaší karavany."

"Vždyť je to ještě děvče."

"Johanka z Arku byla také ještě děvče. A vzpomeňte si, jakou krvavou spoušť za sebou zanechala." Přilepil kvestorovi na paži náplast, pak zasunul stříkačku do otvoru v boku kufříku, stlačil píst a vyprázdnil ji do poslední kapky. Kufřík začal bzuchet a bublat.

"Chcete-li tu dívku vidět..." začal kvestor.

"Ne, nechci ji vidět. Zatím ne. Dohlédněte na ni, dokud se nedostane na Cestu. Nesmí odjet s Crozetem. Vaším úkolem je zajistit, aby zůstala v karavaně."

Kvestor si shrnul rukáv: "Udělám, co bude možné."

"Uděláte i nemožné." S kufříkem na klíně natáhl ruku, zvedl Mátu, který v rukavici skafandru okamžitě znehybněl.

Druhou rukou uchopil přední končetinu a utrl poslední článek. Tvoreček se začal zmítat a příšerně pištěl.

"Ach," řekl Grelier. "Jen se podívejte, co jsem provedl."

"Ne!" Kvestor ztuhl zděšením.

Grelier položil zraněné zvířátko na stůl, utrženou nožku hodil na podlahu. "Je to jenom končetina. Má jich ještě spoustu." Máta zmučeně švihal ocasem.

"Nyní probereme podrobnosti." Grelier sáhl do kapsy na skafandru a vytáhl kovovou tubu. Kvestor sebou trhl, jedním okem sledoval zmračeného mazlíčka. Grelier posunul tubu přes stůl. "Ta dívka je problém. Děkanovi může být užitečná, přestože on to dosud neví."

Kvestor se snažil, aby se mu netřásl hlas: "Vy se s děkanem stýkáte osobně?"

"Občas ano."

"Takže víte, zda žije?"

"Žije. Nevychází z Věže příliš často." Grelier se opět zahleděl na Mátu. "Na správce karavany máte zbytečně mnoho otázek, nemyslíte?"

"Promiňte."

"Otevřete tubu."

Kvestor poslechl. Vyndal dva srolované kusy papíru a opatrně je rozbalil. Jeden byl dopis. Druhý pokrývaly řady záhadných značek.

"Nechápu, co s tím mám dělat."

"Nevadí, já vám to povím. Dopis necháte zde. Druhý list včetně tuby předáte muži jménem Pietr."

"Neznám žádného Pietra."

"To byste měl. Pietr je poutník, cestuje s vaší karavanou. Řekl bych, že je krapet labilní."

"Labilní?"

Grelier otázku ignoroval. Poklepal na kufřík, který bzučel a bublal, když analyzoval kvestorovu krev. "Většina viróz, rozšířených mezi lidmi, není nebezpečná. Vyvolávají náboženské pocity či vidiny, ale nezasahují přímo do hostitelova vědomí. Pietr má však jiný druh. Nazýváme to DEUS-X. Je to vzácná mutace původního indoktrinačního viru, kterou jsme se snažili udržet pod pokličkou. Staví nositele přímo do centra jeho osobního univerza. Neuvědomuje si to vždy, ale virus přetváří jeho vnímání reality, takže se stává sám sobě bohem. Táhne ho to na Cestu, k některé ortodoxní církvi, ale vždy zůstane v rozporu s tradiční věroukou. Začne přebíhat od jedné sekty ke druhé, pořád bude mít pocit, že stojí na prahu osvětlení. Bude vyhledávat čím dál extrémnější a podivnější způsoby uctívání Haldory, jaké praktikují třeba Pozorovatelé."

Kvestor o mutaci DEUS-X nikdy neslyšel, ale dost dobře znal typ věřícího, jak ho Grelier popsal. Bývali to mladí lidé, většinou uzavření, bez smyslu pro humor. V mozku se jim dělo něco, čeho virus jen využil. "Co má Pietr společného s tím děvčetem?"

"Prozatím nic. Potřebuji, aby se mu dostala do rukou tuba s tímto listem. Však už bude vědět, co to znamená, třebaže zatím nespátíl tak přesný zápis. Bude to pro něho totéž, jako by našel iluminovaný kancionál, zatímco dosud znal pouze zlomky tesané do kamene."

Kvestor pozorně zkoumal list. Uvědomil si, že ty značky už viděl. "Vynechané zmizení?" zeptal se. "Myslel jsem, že jsou to jenom babské povídačky."

"Není důležité, zda to jsou povídačky či nikoli. Podstatné je, že s touto nepodloženou fámou již Pietr přišel do styku."

Pochopí, oč jde, a pobídne ho to k činu." Grelier si soustředěně prohlížel kvestora, jako by vážil jeho spolehlivost.

"Máme mezi Pozorovateli svého člověka. Zmíní se před Pietrem o dívce, která vytáhla do boje, jak bylo předpovězeno."

Dívka v ledu zrozená, jejímž osudem je změnit svět."

"Rašmika Elsová?"

Grelier namířil na kvestora prst jako pistoli a mlaskl jazykem, jako by vystřelil. "Vaším úkolem je svést ty dva dohromady. Umožňte jí, aby se dostala k Pozorovatelům, o zbytek se postará Pietr sám. Nedokáže odolát, aby jí nepředal tak důležitou informaci, kterou od vás získá."

"Proč musí to děvče tenhle papír vidět?" zamračil se kvestor.

"Aby měla důvod vyhledat děkana. Dopis, který jí předáte, se týká jejího bratra. Určitě pomůže našim záměrům, ale sám o sobě by nemusel stačit. Zajímá se o Různonožce, proto vynechané zmizení probudí její zvědavost. Podvolí se jí a začne pátrat, přestože ji budou instinkty důrazně varovat, aby se nepřibližovala ke katedrálám."

"Proč tubu nepředám rovnou jí? K čemu je nutná ta komedie s Pozorovatelem?"

Grelier znovu pohlédl na Mátu. "Vy jste opravdu nic nepochopil, že?"

"Promiňte, já jen..."

"S tou dívkou je nadmíru těžké manipulovat. Okamžitě odhalí lež, pokud není pronesena naprosto upřímně. Proto využijeme prostředníka, který slepě a zcela mylně věří sám sobě." Grelier se odmlčel. "Navíc potřebuji znát rozsah jejích schopností. Až se dostane k nám, budu s ní jednat otevřeně. Ale do té doby ji chci vést na dálku. Rovněž vy jste mým prostředníkem, takže současně prověříte její dovednost."

"A dopis?"

"Ten jí dejte osobně. Povězte jí, že vám ho doručil tajný kurýr, ale víc nevíte. Důkladně ji pozorujte, pak mi nahlásíte její reakci."

"A co když se bude vyptávat?"

Grelier se účastně pousmál. "Tak jí zkuste lhát."

Lékařský kufřík zacinkal, analýza skončila. Grelier kufřík otočil, aby kvestor viděl na výsledky. Na vnitřní straně víka se objevily histogramy a kruhové výseče.

"Vše v pořádku?" zeptal se kvestor.

"Nic, s čím byste si musel dělat starosti," odpověděl Grelier.

Kvestor sledoval na záběrech skrytých kamer, jak rubínová srdcovka stoupá nad karavanu. Člun se obrátil, hlavní trysky vrhly na krajinu divoké stíny.

"Je mi to líto, Máto."

Zvírátko se snažilo umýt si čumáček, pahýlem přední nožky si přejíždělo přes tlamičku jako zlomeným stěračem. Hledělo na kvestora ostružinovýmá očkama zdaleka ne tak nechápavě, jak by si přál.

"Jestli ho neposlechnu, vrátí se. Nevím, co s tím děvčetem provede, ale určitě nic dobrého. Cítím to. A co ty? Ten chlap se mi vůbec nelíbí. Věděl jsem už od chvíle, co přiletěl, že nás čekají potíže."

Kvestor rozložil dopis. Krátký text byl napsaný úhledným a nevyzrálým rukopisem. Rašmice psal Harbin.

Ararat, 2675

Let na Nostalgii nekonečně trval pouze deset minut, a to ještě většinu času zabrala přistávací fáze, protože se museli zařadit za čluny, které dorazily před nimi. Otevřená vrata zela v bocích citadely jako pravouhlé sluje. Nejvyšší se nacházela přes dva kilometry nad oceánem. Ve vesmíru by sloužila jako propustě pro malá servisní plavidla nebo přetlakové komory do rozsáhlých prostor světlohonce.

Štír neměl z letu na Nostalgii radost, nikdy a za žádných okolností. Upřímně řečeno, děsila ho. Byla to úchylka, zvráceně transformovaná loď. Přestože nebyl pověřivý, pokaždé měl pocit, že vstoupil do strašidelného a prokletého hradu. A co bylo horší, také to byla pravda. Ve světlohonci skutečně strašilo, protože každický centimetr trupu

prostupoval duch bývalého kapitána. V dobách, kdy už tavomor nebyl tím nejhorším strašidlem, byl kapitánův úděl otřesným mementem zvěřstev morové rány.

Člun je vysadil na nejvyšší přistávací palubě a okamžitě odletěl plnit další naléhavý úkol. Čekal na ně příslušník Ozbrojené stráže, aby je odvedl do zasedacího sálu. Jedním prstem si přidržel spojovací sluchátko, zamračeně naslouchal odměřenému hlasu, pak se obrátil na Štíra: "Sál je zabezpečený, pane."

"Nějaká zjevení?"

"Nad palubou čtyři sta nemáme žádné hlášení už celé týdny. Niž je docela rušno, ale horní část světlohonce bychom měli mít pro sebe." Příslušník se otočil k Vaskovi: "Pojď za mnou."

Vasko pohlédl na Štíra. "Vy nejdete, pane?"

"Přijdu za chvíli. Běž napřed a představ se. Pověz jenom, že jsi mne jako příslušník OS doprovázel, když jsem jel pro Clavaina. Pak už mlč a čekej, až dorazím."

"Ano, pane." Vasko zaváhal. "Můžu se na něco zeptat?"

"Co zase?"

"Co mají znamenat ta zjevení?"

"To nepotřebuješ vědět."

Štír čekal, až oba zmizí v bludišti chodeb a jejich kroky zcela utichnou, pak se ještě ujistil, že má hangár sám pro sebe. Potom se vrátil k vratům a zastavil se v nich, špičky bot měl nebezpečně blízko okraje. Vítr se mu opřel do obličeje, přestože dnes nebyl nijak silný. Vždycky se trochu bál, že ho strhne dolů, ale zkušenost ho naučila, že obvykle fouká do hangáru. Přesto byl pro všechny případy stále připraven zachytit se levou rukou vrat. Mrkal proti větru, oči mu slzely, sledoval, jak se drápotivé plavidlo naklonilo a odlétá. Pak pohlédl na kolonii, za kterou stále nesl odpovědnost, přestože se Clavain vrátil.

Za obloukem zálivu se mihotal První tábor. Ležel kilometry daleko, takže stěží co rozeznal, kromě nejvyšších staveb, jako byla Hlavní lastura.

A dokonce i nejvyšší budovy vypadaly z té výšky bezvýznamně malé. Bezstarostný shon ani bídu a bláto chudé čtvrti neviděl. Vše se zdálo úhledné a spořádané, jako nalinkované podle přesných společenských měřítek. V podstatě mohl hledět na libovolné město na jakékoli planetě, v kterékoli historické době. Nad střechy se zvedaly tenké stužky kouře z kuchyní a továren. A přesto se - kromě toho kouře - zdánlivě nic nehýbalo. Ale současně se celá osada podprahově chvěla frenetickou činností, jako by na ni hleděl skrze horký vzduch.

Štír byl dlouho přesvědčený, že se nikdy nepřizpůsobí životu kdekoli mimo Kalderu. Přímou si liboval v neustálém rachotu spletného města. Měl rád jeho nástrahy bezmála stejně jako jeho výzvy a možnosti. Nebylo dne, aby se ho nejmíň šest konkurenčních gangů nepokusilo šestkrát připravit o život. A přinejmenším dalších deset bylo natolik neschopných, že mu nestály za pozornost. Rovněž mohl sám kdykoli přikázat, aby někoho z jeho nepřátel uložili ke spánku. Štír to nebral jako práci, ale vždycky osobně.

Vyčerpávající boj o život v kriminálním prostředí Kaldery by leckoho mohl udolat. Také mnohé zlomil - buď se spálili a vrátili se k drobné kriminalitě, odkud vyšli, nebo udělali hrubou chybu, z níž se už nestihli poučit.

Ale Štíra neustálý zápas ani nenalomil a hrubé chyby se dopustil pouze jedinkrát - a tehdy to nebyla vlastně jeho vina. Byla ostatně válka. Zákony se měnily neuvěřitelně rychle, takže občas zjistil, že dokonce jedná legálně. Strašné pomyšlení.

Jenže ta jediná chyba byla také málem poslední. Chytili ho zombici a potom pavouci... A kvůli tomu se nakonec spolčil s Clavainem. Zbývala však stále otázka: Jestli byl s Kalderou natolik srostlý, co z něj zbude bez ní?

Chvilí mu trvalo, než to zjistil - vlastně našel odpověď teprve poté, co Clavain odešel na ostrov a řízení kolonie zůstalo na Štírovi.

Jednoho rána se prostě probudil a stesk po Kaldeře byl pryč. Jeho ambice už nesměřovaly k něčemu tak směšně egocentrickému, jako je osobní bohatství, moc nebo postavení. Kdysi uznával jen zbraně a násilí. Pořád musel držet svůj vztek na uzdě, ale dlouho by vzpomínal, kdy naposledy svíral v ruce střílnou zbraň nebo dýku. Místo šarvátek a bitek, podfuků a úderů pod pás se nyní zabýval přidělováním potravin, organizací zásobování a rozplétáním složitých přediv mezilidských vztahů. První tábor byl vlastně jen větší vesnice, ale řídit ho a celou kolonii bylo tak složité, že měl pořád plné ruce práce. Kdysi, v kalderském Mulči, by ničemu podobnému neuvěřil. Ale teď byl tady, stál tu jako král, který obhlíží svou říši. Ušel dlouhou cestu, plnou zvrátů a překážek, ale někde na té cestě - možná právě toho rána, kdy se probudil beze stopy stesku po starém životě - se stal uvědomělým vůdcem. Hypervepř, který začal jako otrok a neměl ani tolik důstojnosti, aby měl vlastní jméno, mohl jen stěží předvídat, že právě takhle dopadne.

Nyní měl obavy, že to všechno zanedlouho skončí. Od začátku věděl, že jsou na Araratu pouze dočasně, dokud za nimi nepřiletí Remontoire. Ale jak šel čas a přiblížilo se a minulo dvacáté výročí, aniž se cokoli výjimečného přihodilo, vytvořil si svůdnou představu, že by jejich pobyt přece jen mohl být trvalejší. Že Remontoire nepřiletěl nikoli kvůli tomu, že by se jen zdržel. Že třeba ten velký konflikt mezi lidstvem a Zmary tuto kolonii mine.

Jeho naděje byly plané a nyní za ně zaplatí. Remontoire je tady, a navíc s sebou přitáhl i válku. Pokud Kuriová zná situaci opravdu dobře, tak je boj skutečně nelítostný.

Vzdálená osada se třpytila. Vypadala zoufale pomíjivá jako vrstvička prachu na obraze. Štír měl náhle silný pocit, jako by se někdo drahý ocitl ve smrtelném nebezpečí.

Rychle se otočil a zamířil k zasedacímu sálu.

připomínalo výpravu krasovými jeskyněmi: zrádné bludiště studených chodeb, točitých tunelů, křižovatek a závrtně hlubokých šachet. Komory plné ozvěn a klaustrofobicky těsné průchody. Bizarní, šokující výrůstky. Porosty na stěnách připomínaly leprózní tkáň, jinde zas vypadaly jako bronchiální výstelka zkamenělých plic. Ze stropů věčně kapalo cosi mazlavého. Štír se snadno vyhýbal překážkám, jak ho to naučila zkušenost. Věděl, že lodní výrůstky nejsou nebezpečné - z chemického hlediska nebyly nijak zajímavé - ale budily v něm odpor přesto, že žil tak dlouho v Mulči. Kdyby světlohonec byl pouze stroj, dokázal by se s tím vyrovnat. Nemohl však zavírat oči před skutečností, že vše, nač se podívá, má původ v paměti kapitánova biologického těla. Zůstávalo otázkou, zda prochází lodí, která převzala jistě biologické vlastnosti, nebo zda prochází tělem, jež přijalo rozměry a tvar lodě.

Bylo mu jedno, která definice je přesnější, obě možnosti ho odpuzovaly stejně.

Štír vstoupil do zasedacího sálu. Po tmavých chodbách působil čistě a světlo bylo až oslepujivé. Původní kouli velitelského můstku vybavili druhou podlahou a přiměřeně velkým dřevěným stolem. Opravený projektor nad ním visel jako mohutný lustr, promítal schematické pohledy na planetu a vzdušný prostor.

Clavain už čekal, na sobě měl jakousi strohou černou uniformu, která by se nezdála nemoderní kdykoli během posledních osmi set let. Na tváři měl stále hluboké stíny a vrásky, ale když si dopřál pár hodin spánku a nechal se ještě trochu upravit, byl alespoň k poznání jako starý Clavain. Probíral se úhledně zastříženými vousy, jedním loktem se opíral o lesklou černou stolní desku, druhou rukou vytřukával do dřeva staccato.

"Něco tě zdrželo, Štíre?" zeptal se mírně.

"Potřeboval jsem chvilku přemýšlet."

Starý pán se na něho zahleděl a pak přikývl. "Chápu."

Štír se posadil. Vyhradili mu místo vedle Vaska, uprostřed skupiny představitelů kolonie. Clavain seděl v čele. Po levici měl Krváka, širokými rameny zabíral místo pro dva. Jako obvykle se mu dařilo působit jako bandita, který násilím pronikl na soukromou oslavu. V jedné ruce držel nůž a špičkou si čistil nehty na druhé ruce; co vyškrábl, odcvrkl na zem.

Naprostu opačně působila Antoinette Baxová, která seděla Clavainovi po pravici. Štír ji poznal těsně před tím, než odletěli z Kaldery. Tehdy byla mladá, měla nejvýš dvacet roků. Nyní už překročila čtyřicetku, ale stále byla půvabná, jen měla o něco plnější tvář a kolem očí se jí začínaly dělat vrásky. Co se však nezměnilo - a nejspíš to s ní půjde až do hrobu - byl pihovatý nos. Vypadal, jako by si ho zrovna pečlivě pomalovala puntíky. Vlasy měla dlouhé, po straně rozčesané na pěšinku. Byla ověšená celou kolekcí místní bižuterie. Baxová bývala skvělá pilotka, ale v posledních rocích měla málo příležitostí létat. Přestože na to nepřestala dobrosrdečně žehrat, pustila se s vervou do práce pro kolonii. Ukázalo se, že je vynikající rozhodce.

Antoinette Baxová byla vdaná. Její manžel Xavier Liu byl o něco starší, černé vlasy, nyní již prošedivělé, nosil stažené do ohonu. Měl malou upravenou bradku, na pravé ruce mu chyběly dva prsty, o které přišel před patnácti lety při pracovním úrazu. Liu byl přímo génius, pokud šlo o stroje, především o kybernetické systémy. Štír s ním vždycky výborně vycházel. Xavier patřil k těm několika málo lidem, kteří v něm skutečně neviděli vepře, ale jiného inteligentního tvora, s nímž si můžou popovídat. Měl na starost hlavní strojový park, kontroloval omezenou a stále menší zásobu fungujících servulů, vozidel, letounů, pump, zbraní a loděk. V zásadě to byla kancelářská práce, ale kdykoli za ním Štír zaskočil, Liu obvykle vězel až po lokty v nějakém stroji. Netrvalo dlouho a Štír zjistil, že v něm vězí taky.

Vedle Krváka seděla Pauline Sakhojová, bledá a jakoby duchem nepřítomná, vypadala, jako by ji bez ustání strašilo cosi, co nikdo jiný nevidí, nebo jako by hovořila s přízraky. Ruce i hlas se jí chvěly, všeobecně se vědělo o jejich záchvatech, které by se daly nazvat "přechodnou nepříčetností". Pod záštitou nejtajemnější osobnosti Kaldery před lety experimentovala s omezenými úpravami kvantového vakua. Došlo k nehodě a při průniku různých pravděpodobností, jenž provázel přechody kvantového vakua, zahlédla něco příšerného, co ji dovedlo až na samu hranici šílenství. Ještě ani teď o tom nedokázala mluvit. Nyní trávila čas tkaním koberců se zvláštními vzory. Pak tam byla Orca Cruzová, která patřila k dávným Štírovým přátelům z kalderského Mulče. Měla jen jedno oko, ale ostrá byla jako monofilová kosa. Tvrdšího člověka neznal, a to včetně Clavaina. Kdysi udělali dva starí Štírovi protivníci tu chybu, že Orcu Cruzovou podcenili, a Štír se o nich dozvěděl teprve tehdy, když se doslechl o jejich pohřbech. Cruzová chodila oblečená v černé kůži, před sebe na stůl položila svoji oblíbenou palnou zbraň a rudými nehty ťukala na japonské ornamenty na hlavni. Štírovi to připadalo poněkud neotesané, ale své přátele si nikdy nevybíral podle jejich smyslu pro etiku.

Dostavil se rovněž tucet dalších představitelů kolonie, z toho tři plavci z útvaru pro kontakt s Přetvářeči. Nezbytně to byli mladí původní lidé. Měli stíhlá, účelně stavěná těla jako vydry, světlezené skvrny na kůži byly příznakem počátku biologického splynutí. Všichni nosili trička bez rukávů, aby předvedli šířku ramen a působivě vyvinuté svaly paží. Mezi zelenými skvrnami měli tetování, označovalo záhadnou hierarchii hodností, které rozuměli výhradně plavci. Štír je neměl příliš v lásce. A to nejen z toho prostého důvodu, že měli přístup do úžasného světa, kam se jako hypervepř nikdy nedostane. Chovali se povýšeně a přezíravě nejen k němu, ale i k ostatním původním lidem. Jenže byli doopravdy natolik užiteční, že v jistém smyslu měli právo chovat se nadřazeně. Skutečně zažili věci, které nikdo jiný nepozná. Znamenali pro kolonii takový přínos, že je tolerovali a uznávali.

Dalších devět představených bylo o něco starších než plavci. Dosáhli dospělosti ještě před evakuací Obrody.

Podobně jako u plavců také jejich tváře se střídaly, když jim skončilo funkční období. Štír považoval za svou povinnost všechny znát, zajímal se o jejich soukromý život stejně důkladně jako u blízkých přátel a úhlavních nepřátel. Věděl, že znalost důvěrných informací mu poskytne výhodu, kterou vyrovná svůj nedostatek předvídatosti.

Proto ho zlobilo, že jednu osobu v sále skoro nezná. Přímě proti němu seděla Anna Kuriová v doprovodu doktora Valensina. Štír o ní věděl jen málo a nedokázal odhadnout její slabá místa. Takový nedostatek znalostí byl stejně nepřijemný jako bolavý zub.

Právě to převracel v hlavě, odhadoval, zda ostatní mají stejné pocity, když šum konverzace náhle utichl. Všichni, včetně Kuriové, se otočili ke Clavainovi, očekávali totiž, že jednání povede on.

Starý pán vstal. "Nemám v úmyslu dlouho mluvit. Podle všech důkazů, které jsem dosud viděl, odvedl Štír skvělou práci, když řídil kolonii během mé nepřítomnosti. Proto na vedení nehodlám nic měnit, ale ochotně mu nabízím veškerou pomoc během současně krize. Doufám, že jste si všichni přečetli zprávu, kterou jsme se Štírem sestavili na základě výpovědi Kuriové."

"Četli jsme ji," řekl korpulentní vousatý Hallatt, který patřil k vystěhovalcům z Obrody. "Ale jestli ji bereme vážně, to je jiná písnička."

"Ovšem, některá tvrzení jsou dost neobvyklá," řekl Clavain, "ale překvapovat by nás neměla, zvláště když uvážíme, co všechno jsme zažili po odletu ze Žlutozemě. Celá tato doba je neobvyklá. Překvapivé jsou pouze okolnosti přiletu Kuriové."

"Nejde jenom o to, co tvrdí," řekl Hallatt, "jde o Kuriovou samotnou. Byla zástupcem Ilji Voljovové. Osobně to nepovažuji za nejlepší doporučení."

Clavain zvedl ruku. "Voljovová možná zasáhla proti Obrodě, ale z mého pohledu to svým posledním skutkem zcela odčinila."

"Ona tomu možná věřila," přel se Hallatt, "ale odpustit může pouze ten, na kom se někdo provinil, nikoli provinilec. Z mého pohledu je pořád válečný zločinec a Anna Kuriová její přísluhovač."

"To je váš názor," prohlásil Clavain, "ale podle pravidel, na nichž jsme se během evakuace všichni dohodli, nemohou být Kuriová ani Voljovová volány k zodpovědnosti za jakékoli zločiny. Naši hlavní a jedinou starostí je nyní výpověď Kuriové a to, zda se podle ní zařídíme."

"Okamžik," ozvala se Kuriová, když se Clavain posadil, "možná jsem něco přehlédla, ale neměl by se zasedání zúčastnit ještě někdo?"

"Koho máš na mysli?" zeptal se Štír.

"Samozřejmě světlohonec. Právě ten, v němž sedíme."

Štír si poškrábal záhyb kůže mezi čelem a zvednutým nosem: "Nějak jsem to nepochopil."

"Všechny vás sem dopravil kapitán Brannigan, ne?" pokračovala Kuriová. "Copak mu to nedává dostatečné právo, aby zasedl u tohoto stolu?"

"Nejspíš jste si toho dosud nevšimla," řekla Pauline Sakhojová, "ale tohle už není mezihvězdná loď, nýbrž krajinný útvar."

"Dobře že se ptáte na kapitána." Hluboký hlas Antoinette Baxové okamžitě přitáhl pozornost všech. "Pokoušíme se s ním navázat kontakt bezmála od okamžiku, co si Nostalgie sedla do moře." Prsty plné prstenů měla před sebou na stole, nehty jí zářily ostrou zelení. "Marně. Nechce se s námi bavit."

"Znamená to, že je kapitán mrtev?" zeptala se Kuriová.

"Ne..." Baxová se nejistě rozhlédla. "Občas se ukáže."

Pauline Sakhojová oslovila Kuriovou: "Můžu se na něco zeptat? Ve vaší výpovědi stojí, že Remontoire a jeho spojenci - naši spojenci - dosáhli v mnoha směrech obrovitého pokroku. Pohon, který se nedá detekovat. Loď, které nelze vidět. Zbraně, které vyříznou časoprostor..."

To je úctyhodný seznam." Slabý, vystrašený hlas Sakhojové vždycky zněl, jako by měla každou chvíli vyprsknout smíchy: "O to úctyhodnější, vezmeme-li v úvahu krátkou dobu, kterou jste na všechny ty vynálezy měli."

"Nejsou to žádné vynálezy," řekla Kuriová. "Přečtěte si pozorně zprávu. Klíč, jak to všechno vyrobit, nám poskytla Aura, toť vše. Vůbec nic jsme nevynalezli."

"Když už ses zmínila o Auře," pravil Štír, "nechceš se raději vrátit až na začátek, k okamžiku, kdy jsme se rozdělili u Delt Pavonis? Víme, že Znamení zvěrokruhu bylo těžce poškozeno, ale samoopravovacím systémům neměly opravy trvat víc než dva tři roky, pokud dostaly suroviny. Jenže my jsme tu na vás čekali celých třiatdvacet let. Co vás tak zdrželo?"

"Opravy trvaly déle, než jsme předpokládali," odpověděla Kuriová. "Měli jsme problémy sehnat suroviny, protože Zmarové ovládli velkou část soustavy."

"Přesto to přece nemohlo trvat dvacet roků," řekl Štír.

"Jistěže ne, ale po několika letech se ukázalo, že nám od Zmarů nehrozí bezprostřední nebezpečí, pokud se budeme držet co nejbliž Hádu. Takže jsme měli víc času na průzkum přetvořené neutronové hvězdy. Zpočátku jsme měli velké obavy, ale Zmarové se k Hádu nepřibližovali, jako by se ho báli. Společně s Trnem jsme si to ověřili už dřív."

"Vyprávěj nám o Trnovi," pobídl ji Clavain vlídně.

Kuriové se zachvěl hlas, když řekla: "Trn byl na Obrodě vůdcem opozice, znepřijemňoval život vládě, než dorazili Zmarové."

"Ty a Voljovová jste s ním spolupracovaly, ne?" zeptal se Clavain.

"Chtěly jsme s jeho pomocí přimět obyvatele k evakuaci. Proto jsem byla s Trnem v úzkém kontaktu. Navzájem jsme se dobře poznali." Zaváhala a zmlkla.

"Jen pomalu." Clavain promluvil tak přívětivě, jak to u něj Štír už dlouho neslyšel.

"Kdysi jsme se s Trnem z hloupé zvědavosti dostali příliš blízko ke Zmarům. Obklopili nás, dokonce nám začali do hlav pronikat nějakými sondami, zkoumali naše vzpomínky. Ale potom cosi zasáhlo - jakási entita - a zachránilo nás. Podle všeho to přiletělo z Hádu. Možná to bylo jakési prodloužení samotného Hádu, jiný typ sondy."

Štír zaťukal na zprávu na stole. "Udáváš kontakt s lidskou myslí."

"Byl to Dan Sylveste, ten sobecký parchant, který to všechno zavinil. Kdysi dávno našel cestu do matice Hádů. Tutěž, kterou před Zmary unikli Amaranti."

"A ty se domníváš, že Dan Sylveste - nebo čím se vlastně v té době již stal - zasáhl a zachránil vás dva s Trnem?" zeptal se Clavain.

"Dobře jsem toho mizeru poznala. Když se jeho mysl dotkla mé, zaznamenala jsem lehký náznak... dejme tomu výčitek svědomí. Jako by mu teprve došlo, jak velký byl pitomec a jaké škody nadělal jenom z pouhé zvědavosti. Připadalo mi, že by to rád alespoň trochu odčinil."

Clavain se usmál. "Lépe pozdě než nikdy."

"Jenže zázraky dělat neuměl," řekla Kuriová. "Vyslanec Hádu, který nám pomohl u Rochu, nanejvýš tak stroje Zmarů zastrašil, ale aspoň je udržel na uzdě, dokud jsme se nevrátili na Nostalgii. Nicméně jsme pochopili, že pokud chceme něco proti Zmarům podniknout, musíme hledat pomoc v Hádu. Někdo se tam musel vypravit."

"Nepochybují, že jsi patřila k těm odvážným," poznamenal Clavain.

"Nepochybuj," řekla. "Zvolila jsem stejnou cestu jako poprvé, protože tehdy to vyšlo. Nevstoupila jsem hlavními dveřmi v objektu, který kolem Hádu obíhá, jako kdysi Sylveste. Prostě jsem se na neutronovou hvězdu zřítla. Jinými slovy, nechala jsem se roztrhat gravitačním polem a potom znovu vytvořit uvnitř Hádu. Nic si z toho nepamatuju. Jsem za to hluboce vděčná."

Štírovi bylo jasné, že Kuriová nemá valnou představu, co se s ní doopravdy stalo. Podle výpovědi věří tomu, že byla uvnitř hvězdy znovu fyzicky vytvořena a ochráněna bublinou plochého časoprostoru, takže ji příšerné gravitační pole Hádu nerozdrtilo. Možná to tak doopravdy bylo. Ale klidně to celé taky mohla být fikce, kterou pro ni vytvořili její hostitelé, kdysi rovněž lidé. Nakonec ale záleželo jedině na tom, že tímto způsobem lze navázat spojení s entitami, které v matici Hádu existují, a taky - což není o nic méně důležité - vrátit se do reálného vesmíru.

Štír o tom uvažoval, když mu tiše zabzučela vysílačka. Kuriová zmlkla, jakmile vstal od stolu. Nazlobilo ho, že ho někdo ruší, ale zvedl vysílačku před obličej a odmotal sluchátko: "Doufám, že je to hromsky důležité."

Slabý hlas jako by přicházel z obrovské dálky. Štír poznal příslušníka Ozbrojené stráže, který je přivítal v hangáru.

"Omlouvám se, pane, ale myslel jsem, že byste to měl vědět."

"Zkrat' to."

"Máme hlášeno zjevení třetí kategorie na palubě pět set osmdesát sedm. Je to hodně vysoko, pane, nejvýš za posledních šest měsíců."

Tohle nemusel Štírovi vysvětlovat. "Kdo to nahlásil?"

"Palfrey, opravář čerpadel."

Štír ztišil hlas a přitiskl si sluchátko pevněji k uchu. Uvědomoval si, že ho všichni napjatě pozorují. "Co Palfrey viděl?"

"Jako obvykle, pane. Nic moc, ale nejspíš ho už nepřesvědčíme, aby se tam zase vrátil."

"Vyslechněte ho, pořiďte zápis, a hlavně mu důrazně vysvětlíte, aby držel jazyk za zuby. Jasně?"

"Jasně, pane."

"Pak ho přeřaďte na jinou práci." Štír se odmlčel, zamračil se, když mu došlo, co to znamená. "Změna plánu. Chci s ním mluvit. Nedovol mu opustit světlohonec."

Nečekal na odpověď a ukončil spojení, navinul sluchátko na vysílačku a vrátil se ke stolu. Posadil se, gestem Kuriové naznačil, aby pokračovala.

"Co se děje?" zeptala se.

"S tím si nedělejte starosti."

"Ale dělám."

Ucítil píchnutí bolesti mezi očima. Poslední dobou ho často bolívala hlava a dny, jako byl tenhle, mu dvakrát nepřidávaly. "Opravář nahlásil zjevení. Tak se občas projevuje kapitán, jak se zmínila Antoinette. Nic to neznamená."

Kuriová zavrtěla hlavou: "Ne? Ukážu se tady já - vzápětí se ukáže on, a podle tebe to nic neznamená? Pokud to nedošlo tobě, tak mně ano. Kapitán pochopil, že se na nás valí pořádný průšvih."

Z píchnutí se stalo bodnutí šípu. Stiskl si kořen nosu. "Povídej o Sylvestovi," řekl s přehnanou trpělivostí.

Kuriová si povzddechla, ale pokračovala: "Uvnitř hvězdy na mě čekal jakýsi uvítací výbor, Sylveste a jeho žena, stejně jako poprvé. Dokonce i místnost vypadala stejně - vědecká pracovna plná přístrojů a kostí. Ale přesto jsem neměla pocit, že je stejná. Připadalo mi, jako bych vstoupila do hry, ale že jsem jediná, kdo nemá roli. Vlastně jsem ani nemluvila se Sylvestem, pokud jsem s ním vůbec kdy mluvila."

"Tak co to bylo - napodobenina?" zeptal se Clavain.

"Ne, to ne. Mluvila jsem s pravým Sylvestem... tím jsem si jistá..., ale zároveň to nebyl on. Jako by se ke mně snížil, nasadil si známou masku. Neukázal mi celou skutečnost. Pouze její upravenou verzi, ze které vynechal všechno, co by mě mohlo vyděsit. Jako by se domníval, že bych se nedokázala vyrovnat s tím, čím se za tu dobu doopravdy stal."

Usmála se. "Asi se bál, že by se mi z něj rozprskl mozek."

"Po šedesáti letech v matici Hádu by se ti možná i rozprskl," řekl Clavain.

"No právě," navázala Kuriová, "takže nešlo o nějaký klam, opravdu se mi jenom snažil uchovat zdravý rozum."

"Vyprávěj nám o svých návštěvách," požádal Clavain.

"Zpočátku jsem tam několikrát letěla sama. Pak už byl vždycky někdo se mnou - někdy Remontoire nebo Trn, jindy další dobrovolník."

"Ale ty jsi letěla pokaždé?" zeptal se Clavain.

"Matice mě přijala. Nikdo nechtěl riskovat cestu beze mě."

"Ani se jim nedivím." Starý pán zmlkl, všem přítomným však bylo zřejmé, že má ještě něco na srdci. "Trn zemřel, že?"

"Řítili jsme se k neutronové hvězdě jako už tolikrát," začala Kuriová, "když nás něco zasáhlo. Možná zbloudilý energetický impuls z nějaké zbraně, to už nikdy nezjistíme. Mohla kroužit kolem Hádu milion let nebo se Zmarové odvážili něco vypustit tak blízko k Hádu. Impuls nebyl dost silný, aby zničil modul, ale stačil zabít Trna."

Odmělčela se, v sále se rozhostilo stísněné ticho. Štír se rozhlédl, všiml si, že všichni mají oči sklopené, nikdo se neodvážil na Kuriovou pohlédnout, dokonce ani Hallatt. Kuriová znovu promluvila: "Hvězda mě uchvátila živou, ale Trn byl mrtev. Z jeho ostatků se nepodařilo zrekonstruovat živou bytost."
"To je mi líto," řekl Clavain hlasem stěží slyšitelným.
"Něco však zůstalo," zašeptala Kuriová stejně tiše.
"Pokračuj."
"Během dlouhého pádu do Hádu jsme se milovali, a když jsem vstoupila do hvězdy, nebyla jsem už sama. Byla jsem těhotná."
Clavain chvíli taktně počkal s otázkou, aby její slova mohla odeznít, poskytl jim důstojný prostor, jaký si zasloužila. "A Trnův potomek?"
"Je to Aura," řekla Kuriová. "Moje dcera, kterou mi ukradla Skade. Mé dítě, pro které jsem si přišla."

14

Ararat, 2675

Palfreymu přikázali čekat na Štíra v malé komoře vedle skladiště, které používali opraváři čerpadel. Patřili pod úsek planetární správy, který měl za úkol udržovat spodní paluby světlohonce pokud možno nezatopené. Oblé stěny komory pokrývala lesklá šedozelená vrstva tavomoru, ztuhla jako pramínky vosku. K hladkému železnému plátu podlahy byl velkými šrouby připevněn otlučený stůl, na něm stál popelník, poloprázdný hrnek s tekutinou tmavou jako tér a součástky několika rozebraných čerpadel. Vedle součástek ležela přilba ke skafandru, stříbrný nátěr se loupal ze staříčké kovové skořepiny. Palfrey seděl na židli a kouřil jednu cigaretu za druhou, oči měl zarudlé únavou, mezi rozčuchanými prořídilými černými vlasy mu prosvítala růžová opálená kůže. Měl na sobě khaki kombinézu s mnoha kapsami a na rozřepeném popruhu na krku dýchací masku.

Štír si přitáhl druhou židli, až nohy ostře zaskřípaly po kovovém plátu, a posadil se na ni naopak, s opěradlem mezi koleny: "Prý jste něco viděl."

"Všechno jsem řekl šéfovi. Můžu už jít domů?" odpověděl vydešeně Palfrey.

"Váš šéf mi nedal moc přesný popis. Rád bych se dozvěděl trochu víc." Štír se na Palfreyho usmál. "Potom půjdeme domů všichni."

Palfrey uhasil cigaretu. "Proč? Stejně mi nevěříte."

"Jak jste na to přišel?" Štírova bolest hlavy neustupovala.

"Všichni vědí, že nevěříte na zjevení. Myslíte si, že jenom hledáme výmluvy, jak se ulít z práce na spodních palubách."

"Pravda je, že váš šéf teď musí na práci v dolní části světlohonce přidělit někoho jiného, a rovněž je pravda, že nevěřím každému hlášení, které se mi dostane na stůl. Ale některá беру vážně. Obvykle si bývají zjevení dost podobná a vyskytují se ve vymezené sekci nebo o nějakou tu palubu výš či níž. Jako by si kapitán vybral určitou oblast a bude v ní strašit tak dlouho, dokud nepochopíme, o čem jde. Viděl jste ho už někdy dřív?"

"Dneska poprvé," odpověděl Palfrey, ruce se mu chvěly. Prsty měl kostnaté, naběhlé růžové klouby vypadaly jako puchýře těsně před tím, než prasknou.

"Tak mi povězte, co jste viděl."

"Byl jsem sám. Nejblíže parta něco spravovala o tři paluby dál. Šel jsem se dolů podívat na pumpu, která se přehřívala. Měl jsem s sebou jenom brašnu s nářadím. Neměl jsem v plánu strávit dole celou šichtu. Na spodních palubách nikdo rád nemaká, navíc sám."

"Neexistuje náhodou předpis, aby nikdo nechodil sám pod palubu šest set?"

"Taky že jo."

"Tak co jste tam dělal sám?"

"Když se budeme držet předpisů, do týdne máte celý světlohonec zaplavený."

"Aha." Štír se snažil, aby to znělo překvapeně, ale stejné zdůvodnění slyšel nejméně desetkrát za týden po celé kolonii. Každý si myslel, že jedině on pracuje ve skupině, která je přetížená. Jenže celá kolonie klopýtala od jedné svízelné situace ke druhé. Věděl to však jenom Štír a hrstka nejbližších spolupracovníků.

"Ani nefalšujeme pracovní výkazy," prohlásil Palfrey, jako by čekal, že mu to Štír vzápětí vytkne.

"Raději mi popište to zjevení. Šel jste dolů zkontrolovat pumpu. Co se stalo?"

"Koutkem oka jsem uviděl, jak se něco pohnulo. Napřed jsem nevěděl, co to je - je tam tma a naše svítelný nejsou zrovna nejsilnější. Tam dole vám fantazie pracuje na plné obrátky, takže hned nevyskočíte z kůže, když se vám zdá, že jste něco zahlédl. Tak jsem si na to posvítil a fakticky tam něco bylo."

"Popište to."

"Byly to kusy strojů. Starý šrot. Díly pump a rozbitých servulů. Dráty. Hadice. Ty krámy tam leží nejméně dvacet let."

"Viděl jste hromádku součástek a usoudil jste, že to je zjevení?"

"Vždyť to nebyla žádná hromádka," bránil se Palfrey. "Bylo to poskládané dohromady, smontované tak, aby to vypadalo jako člověk. Prostě to tam jenom tak stálo a zíralo to na mě."

"Slyšel jste, že by se to odněkud přesunulo?"

"Ne. Jak jsem říkal, bylo to ze starého šrotu. Mohlo to tam trčet celou věčnost a čekat, až si toho konečně všimnu."

"A co se stalo, když jste si toho konečně všiml?"

"Zíralo to na mě. Ta hlava - zfušovaná nejméně ze stovky kousků - kývla, jako by mě zdravila. A taky jsem viděl cosi na obličej, jako by se to na mě šklebilo. Nebyl to jenom šrot. Mělo to rozum. Vědělo to, co to dělá." Naprosto zbytečně dodal: "Fakticky mě to nenadchlo."

Štír zabubnoval špičkami prstů na opěradlo židle. "Jestli vám to pomůže, tak jste viděl zjevení třetí kategorie. Do první kategorie spadají změny ovzduší omezené na určitý prostor: nevysvětlitelné proudění vzduchu nebo pokles teploty. Tahle jsou nejčastější, dostávám o nich hlášení bezmála denně, ale jenom zlomek z nich má něco společného s kapitánem."

"To jsme zažili všichni," poznamenal Palfrey.

"Druhá kategorie je trochu vzácnější. Definujeme ji jako srozumitelnou hlásku, slovo, kousek věty, nebo dokonce celé sdělení. Ale ani v těchto případech není spojitost s kapitánem zaručená. Když jste vylekaný a zaskučí průvan, klidně si nějaké to slovo domyslíte."

"Tohle ale nebylo jedno ani druhé."

"Jistěže ne. Takže se dostáváme ke zjevení třetí kategorie: přechodná nebo trvalá fyzická přítomnost, která se místně projevuje změnami lodní struktury - na stěně se třeba objeví obličej - nebo využitím dostupného stroje nebo jeho dílů. A vy jste viděl to poslední."

"To mě fakt uklidnilo."

"Mělo by. Možná vás uklidní ještě víc, když vám prozradím, že na rozdíl od všech divokých povídaček žádné zjevení nikdy nikomu neublížilo a jen málo pracovníků se setkalo se zjevením třetí kategorie víckrát než jednou."

"Ale stejně mě tam už nedostanete."

"Ani vás o to nežádám. Budete přidělen na jinou práci, buď na horních palubách, nebo na ostrově."

"Čím dřív odtud vypadnu, tím líp."

Štír vstal, židle zaskřípala o podlahu: "Tak jo. Tím je to vyřešeno."

"To už můžu jít?" zeptal se Palfrey.

"Řekl jste mi všechno, co jsem chtěl vědět."

Palfrey se šťoural v popelníku nedopalkem poslední cigarety. "Uvidím přízrak a hned mě vyslýchá jeden z nejmočnějších chlapů kolonie?"

Štír pokrčil rameny. "Náhodou jsem tady byl, a tak mě napadlo, že třeba oceníte můj zájem."

Palfrey na něho hleděl s tak nedůvěřivým výrazem, jaký Štír u hypervepřů nikdy neviděl. "Něco se děje, že jo?"

"Nechápu, na co se ptáte?"

"Nevyslýchal byste jen tak opraváře čerpadel, kdyby se něco nedělo."

"Věřte mi, pořád se něco děje."

"Jenže tohle musí být něco většího." Palfrey se pousmál, jak to lidé dělají, když si myslí, že vědí něco, co nechcete, aby věděli, nebo když jsou přesvědčeni, že rozlouskli podfuk, který neměli odhalit. "Mám uši. Slyšel jsem toho o zjeveních hromady, a ne jenom od chlapů z mé party."

"A k jakému závěru jste dospěl?"

"Že jsou pořád častější. Ne v posledních dnech, ale v posledních týdnech a měsících. Bylo jen otázkou času, než něco uvidím sám."

"To je opravdu zajímavá analýza."

"Podle mého," prohlásil Palfrey, "je kapitán nějak nervózní. Jenže co já vím. Jsem jenom opravář čerpadel."

"To opravdu jste," souhlasil Štír.

"Něco se chystá, že jo? Jinak byste se tak strašně nezajímal o jediné zjevení. Vsadím se, že teď vyslýcháte každého."

Dělá vám starosti, že jo?"

"Kapitán je na naší straně."

"To doufáte." Palfrey si významně odfrkl.

"Doufat musíme my všichni. Bez kapitána se z téhle planety nedostaneme, pokud třeba právě vy nemáte lepší plán."

"Říkáte to, jako bychom najednou měli napilno odtud zmizet."

Štír by rád přikývl, jen aby Palfreymu trochu zamotal hlavu. Opravář mu nebyl sympatický. Jenže byl také žvanil, a to poslední, co teď Štír potřeboval, byla vlna paniky, kterou by musel zvládat současně s problémy kolem Kuriové. Takže si tohle drobné, ale lákové potěšení musí odepřít.

Když se naklonil nad stůl, narazil do Palfreyho zápachu jako do zdi. "Jediné slovo o tom, že jsme spolu mluvili," zavrčel Štír, "a ucpu s vámi čerpadlo tak, že ho už žádný opravář nespraví."

Štír odstrčil židli, chystal se zanechat Palfreyho samotného s jeho myšlenkami.

"Ještě jste se mě nezeptal na tohle," Palfrey ukázal na oloupanou přilbu.

Štír ji vzal a otáčel v rukou. Byla těžší, než čekal. "Copak není vaše?"

"To teda není. Našel jsem ji tam dole u toho šrotu, když to zjevení zmizelo. Předtím tam nebyla."

Štír si přilbu prohlížel pozorněji. Určitě byla velmi stará. Nad podlouhlým průzorem byly obdélníčky s barevnými symboly: zkřížené kladivo a srp, hvězdy a pruhy. Rád by věděl, co znamenají.

Hela, 2727

Když se nyní stala Rašmika paní svého času, pustila se do průzkumu vozidla. Přestože bylo rozděleno do mnoha oddílů, brzy zjistila, že jeden je v podstatě jako druhý. Všude narazila na stejné pachy, blouznivé poutníky a obchodníky. Rozdíly byly tak nepatrné a nepodstatné, že nestály za pozornost. Raději by se dostala ven, na střechní konvoje.

Haldu neviděla již mnoho měsíců, a když teď obří planeta stoupala nad obzor, jak karavana zkracovala vzdálenost ke katedrálám na Cestě, zatoužila jít ven, lehnout si na záda a jen tak se na planetu dívat. Našla dveře na střechní, ale nechtěly se otevřít. Zkoušela různé přístupy a různé denní doby, doufala, že objeví skulinu v zabezpečení vozidla, ale střechní byla dobře chráněná, nejspíš proto, že nahoře byly citlivé navigační přístroje.

Právě se vracela ze slepé chodby, když jí zastoupil cestu kvestor. Zelený mazlíček mu jako obvykle dřepěl na rameni.

Představovala si to jen, nebo měl něco s přední nožkou? Nevzpomínala si, že by končila pahýlem.

"Mohu vám nějak pomoci, slečno Elsová?"

"Jen si prohlížím karavanu," odpověděla. "To se snad smí, ne?"

"S jistými omezeními." Ukázal za její rameno k zavřeným dveřím. "Střecha přirozeně patří k nepřístupným místům."

"Nezajímá mě střecha."

"Ne? Tak to jste se musela ztratit. Tyhle dveře jinam nevedou. Nahoře stejně není nic, co by vás mohlo zajímat, věřte mi."

"Chtěla jsem vidět Haldoru."

"Musela jste ji vidět již mnohokrát, slečno Elsová."

"Ale ne v poslední době a tak vysoko nad obzorem nikdy. Ráda bych ji spatřila v nadhlavníku."

"No, na to si musíte počkat. Teď... Jestli dovolíte." Protlačil se kolem ní, nepříjemně se o ni v úzké chodbě otřel.

Zelené zvířátko ji pozorně sledovalo facetovými očkami. "Kdo je bez viny, ať první hodí kamenem," zašvitořilo.

"Kam jdete, kvestore? Vždyť nemáte skafandr."

"Běžte si po svých, slečno Elsová."

Očividně neměla vidět, jak sáhl do tmavé škvíry vedle dveří, které by si náhodný návštěvník nikdy nevšiml.

Snažil se to provést rychle a nenápadně. Uslyšela cvaknutí skrytého mechanismu.

Dveře se otevřely a kvestor jimi prošel. V červení osvětlené komoře zahlédla záchrannou výbavu a skafandry.

Vrátila se o několik hodin později, když se ujistila, že je kvestor zpátky ve vozidle. Nesla si svůj skafandr smotaný do rance, propašovala ho dunícími chodbami. Vyzkoušela dveře: byly stále zamčené. Ale když strčila ruku do šterbiny, kterou se kvestor snažil před ní utajit, našla knoflík. Jakmile ho stiskla, v zámku cvaklo. Muselo tam být další bezpečnostní zařízení, aby se vnitřní dveře neotevřely, kdyby nebyly zavřené venkovní dveře. Propustily ji však bez problémů, jako kvestora. Vstoupila do komory, zavřela za sebou a nasoukala se do skafandru. Ověřila si, zda má dostatek vzduchu, a na okamžik měla zase pocit dějá vu, neboť totéž prováděla, než opustila domov.

Připomněla si, že tlaková láhev nebyla plná, jako by někdo v nedávné době skafandr použil. Tehdy se nad tím nezamýšlela, ale nyní jí hlavou probleskla řada nepříjemných myšlenek. Našla přece ve sněhu kolem poklopu stopy, někdo tedy použil nejen její skafandr, ale i stejnou přechodovou komoru. Stopy byly natolik malé, že mohly patřit matce - nebo Rašnice.

Rovněž si připomněla, že četníci podezírají ze sabotáže právě ji. Příliš si nepomohla, když krátce nato utekla, ale nehledali by ji, kdyby proti ní neměli důkazy.

Co to znamená? Kdyby vyhodila skladiště trhavin, určitě by si to pamatovala. A proč by něco tak nesmyslného dělala? Kdepak, řekla si, já v tom prsty nemám. Je to jen nešťastná souhra okolností.

Ale nedokázala pochybnosti tak snadno pustit z hlavy.

O deset minut později stála - již ve skafandru - ve vzduchoprázdnu na zádi mohutného vozidla. Sabotáž jí stále vrtala hlavou, ale silou vůle soustředila myšlenky na bezprostřední události.

Zamyslela se nad tím, co se stalo v chodbě, když potkala kvestora. Náhoda? Ze všech dveří na střechu se setkali právě u těch, které zrovna zkoušela. Možná ji špehoval, sledoval její putování jeho malým královstvím. Když s ní mluvil, něco skrýval. Měl to přímo vepsáno do tváře, viděla to v krátkém pozdvižení obočí. Cítil se provinile, že ji špehuje?

Pochybovala, že by měl často příležitost špehovat dívky jejího věku, takže se pravděpodobně snažil její přítomnosti využít. Kvestor Jones a ten jeho děsný mazlíček!

Nelíbila se jí představa, že ji sleduje, ale nezůstane v karavaně dlouho. Teď chtěla prozkoumat střechu. Kdyby ji doopravdy špehoval, měl dost času zastavit ji, než si navlékla skafandr a vylezla po žebříku nahoru. Neobjevil se, takže má buď jiné starosti, nebo mu nestojí za námahu bránit jí, aby si šla kam chce.

Rychle na kvestora zapoměla samou radostí, že je zase venku.

Zmizení Haldory nikdy neviděla. Za jejího života nastalo dvakrát, jednou se dalo pozorovat dokonce z Pustin, jenže byla zrovna ve škole. Pochopitelně věděla, že naděje spatřit zmizení je hodně malá, i kdyby měla neuvěřitelné štěstí a byla zrovna venku. Trvalo pouze zlomek vteřiny. Než si člověk uvědomil, že k němu došlo, bylo po všem. Kromě lidí, kteří je zahlédli vysloveně náhodou - a pochopitelně kromě děkana Kveičiho, který s tím začal - je mohli spatřit pouze ti, kdo přijali pozorování Haldory za svou povinnost. Ale i oni se museli modlit, aby v kritickém okamžiku zrovna nemrkli nebo neuhnuli pohledem. Navíc je drogy a cílený neurologický zákrok připravily o spánek, takže byli stejně napůl blázni.

Nedokázala si představit tak hlubokou oddanost, jenže jak by také mohla, když necítila sebemenší nutkání vstoupit do nějaké církve. Chtěla pozorovat zmizení, protože byla přesvědčena, že je to přirozený jev, který lze racionálně vysvětlit, nikoli božský zásah v kosmickém měřítku. Podle Rašmčina názoru byla ostuda nevidět něco tak vzácného, tak podivuhodného. Už jako malá se snažila vyšetřit si den co den aspoň malou chvilku a sledovat Haldoru, pokud byla na obloze. Ve srovnání s nekonečnými hodinami, které jí věnovali církevní pozorovatelé, to nebylo nic. Statisticky ani neměla šanci zmizení zahlédnout, ale přesto to dělala, bezstarostně ignorovala logické úvahy a plísnila každého, kdo nesdílel její vědecký zápal.

Střecha vozidla byla jako krajina se zrádnými překážkami. Tísnily se tam generátory, mřížové chladiče a větrací komínky, mezi nimi se plazily trubky a elektrické vedení. Všechno vypadalo opotřebované, mnoho roků flikované. Zamířila dopředu po manipulační lávce, přidržovala se zábradlí. Když došla na konec a podívala se dolů, vyděsilo ji, jak je země daleko a jak pomalu ubíhá. Byla nahoře docela sama, přinejmenším na tomto voze.

Podívala se vzhůru, kam až jí dovolilo neohrabané spojení přílby se skafandrem. Nebe bylo plné světél, která se pohybovala proti sobě. Jako by tam byly dvě nebeské sféry, dvě křišťálové báně, jedna uvnitř druhé. Zatočila se jí

hlava, jako obvykle. Jindy to bylo jen trochu nepříjemné, ale kdyby spadla z takové výšky, mohla by se zabít. Rašmika se pevně chytla zábradlí a zadívala se na obzor. Vzhůru pohlédla, teprve když ji závrať přešla. Iluze, že stojí uvnitř dvou sfér, celkem odpovídala skutečnosti. Světélka na vnější klenbě byly nesmírně vzdálené hvězdy, kdežto svítící tečky na vnitřní sféře byly čluny obíhající Helu - od lesklých trupů se odrážely sluneční paprsky. Příležitostně zablyškly manévrovací trysky, ostře jako drahokam, když Ultrové upravovali oběžnou dráhu nebo se připravovali k odletu.

Rašmika slyšela, že na orbitě Hely je stále třicet až padesát plavidel, bez ustání přilétají a odlétají. Většinou to nebyly velké lodě, neboť Ultronauti Haldore nedůvěřovali a raději svůj nejcennější majetek drželi dál. Hleděla na čluny pro lety uvnitř planetární soustavy, dost velké, aby uvezly zmrazené poutníky a několik Ultrů z posádky světlohonce. Čluny létající mezi Helou a orbitou byly obvykle ještě menší, neboť církve nestrpěly, aby na měsíci přistálo větší plavidlo. Opravdu veliké mezihvězdné lodě přilétaly na orbitu Hely zřídka. Pokud k tomu došlo, visely na obloze jako brož, která pluje po neviditelné dráze od obzoru k obzoru. Světlohonce viděla Rašmika za život jen pár, vždy ji okouzlovaly i děsily současně. Její malý svět sestával z kamenného jádra a ledové slupky. Kdyby takové mohutné plavidlo zažehlo hlavní motory, mělo by to stejný účinek, jako namířit plamen svářečského agregátu na sněhovou kouli.

Závrať se vrátila. Rašmika sklopila oči zpět na obzor, uvolnila napjatý krk. Starý skafandr byl spolehlivý, ale nepříliš vhodný k pozorování oblohy.

A před ní byla Haldora. Vyšla už ze dvou třetin nad obzor. Protože na Hele nebyl vzduch, obzor nebyl zamlžený, ale nedostatek zachytných bodů neumožňoval spolehlivě rozlišit, zda je objekt vzdálený jen pár tisíc metrů, nebo zda se nachází o milion kilometrů dál. Zdálo se, že obří planeta se vysouvá přímo z měsíce. Blízko horizontu vypadala větší než v zenitu, ale Rašmika věděla, že je to optický klam vyvolaný tím, jak funguje její mozek. Na obloze Hely se Haldora jevila asi čtyřikrát větší než Měsíc na pozemském nebi. Rašmiku to odjakživa udivovalo, neboť z toho vyplývalo, že Měsíc nebyl ve srovnání s Haldorou nikterak působivý, a přesto hrál tak významnou roli v literatuře a mytologii pozemšťanů. Nyní vypadala Haldora jako tlustý srpek. Přestože si Rašmika nespustila přes průzor přílby kontrastní filtry, rozeznala pásy rovnoběžné s rovníkem, zabarvené okrově, oranžově, tmavohnědě, žlutě a rumělkově. Viděla cyklony a víry, kde se barevné pruhy mísily nebo pronikaly. Zuřivé šarlatové oko atmosférické poruchy připomínalo suk ve dřevě. Spatřila dokonce malé stíny mnoha menších měsíců, které kroužily kolem Haldory, a světlý oblouk jediného planetárního prstence.

Dřepla si na paty. Bylo to stejně nepohodlné, jako když se dívala vzhůru, ale zůstala tak, jak nejdéle vydržela. Hleděla na Haldoru a přála si, doufala, že zmizí, že na střechu neproklouzla zbytečně. Ale planeta tam stále visela, zdánlivě zapuštěná do země, tak blízko, že by se jí mohla dotknout, tak skutečná.

A přesto, pomyslela si, přesto mizí. O tom nikdo nepochyboval, přinejmenším nikdo, kdo na Hele strávil nějaký čas. Pomyslela si, že kdyby se na Haldoru dívala dostatečně dlouho a pokud by neměla mimořádnou smůlu, uviděla by to. Jenže ne dnes.

Rašmika vstala a vracela se na zád'. Dívala se dozadu na celý konvoj, jak se vozy na nerovné cestě zvedají a klesají jako vlny. Karavana byla delší, než když se k ní připojila, mezitím se bez fanfár přidala dozadu desítka dalších strojů. Konvoj stále poroste, dokud nedorazí k Nekonečné cestě, kde se zase rozdělí a jednotlivé části se vydají ke svým katedrálám. Došla na konec lávky. Mezi vozidly zela hotová propast, překlenutá pouze rozviklaným můstkem z železných plátů. Zdola to nebylo vidět, ale nyní zjistila, že vzdálenost - vertikální i horizontální - se pořád mění, můstek se neustále kroutil, jako by trpěl bolestmi. Místo pevného zábradlí tam byla pouze ocelová lana. V polovině vzdálenosti k zemi byl natažený tlakový rukáv nafouklý jako měch. Vypadal mnohem bezpečněji.

Rašmika zvažovala, že se vrátí do vozu a projde rukávem. Nebo se pro dnešek může spokojit s tím, co už viděla. Rozhodně by nebylo dobré nadělat si nepřátele hned na počátku výpravy. Později na to bude mít ještě dost času, o tom nepochybovala.

Váhala, ale jen chvíli. Pak přistoupila k můstku a rozpažila, aby mohla každou rukou sevřít jedno ocelové lano. Můstek se kroutil, železné pláty se rozevíraly, odkrývaly strašnou hloubku. Udělala krok a postavila se jednou nohou na první plát.

Nepřipadlo jí to bezpečné. Plát pod její vahou klesl, neposkytoval žádnou oporu.

"Jen dál," dodávala si odvahy.

Udělala druhý krok, už byla oběma nohama na můstku. Ohlédla se. Velitelské vozidlo se kymácelo a houvalo. Můstek se prohýbal, házel s ní ze strany na stranu. Pevněji sevřela lana. Zoufale se chtěla otočit zpátky, ale tichý hlásek jí přikázal, že nesmí. Pokud nemá dost kuráže provést něco tak jednoduchého, tak jí nemá dost ani na to, aby našla bratra. Rašmika udělala další krok. Vydala se přes propast. Musela to dokázat.

15

Ararat, 2675

Krvák vpadl do zasedacího sálu s kupou stočených map v podpaží. Hodil je na stůl a jednu rozmotal, mapa se poslušně vyrovnala. Vypadala jako silný arch krémového papíru, široký jako stůl a mírně skvrnitý jako kůže.

Na Krvákův příkaz se topografická mapa prostorově vytvarovala ve zvětšených proporcích a zastínila se podle toho, zda na příslušné části Araratu panovala noc či den. Tenké červené čáry zeměpisných souřadnic byly opatřeny drobnými čísly.

Kuriová se předklonila a chvíli mapu studovala. Trochu ji pootočila, potom ukázala na malý řetěz ostrovů. "Někde tady, asi třicet kilometrů na západ a osm set kilometrů severně od tohoto průlivu."

"Mapa je aktualizovaná?" zeptal se Clavain.

"Úpravy obvykle nejsou starší než dva dny," řekl Štír, "ale může to být i trochu déle. Záleží na poloze a rozměrech

satelitů, výšce balonů a oblačné pokrývky. Proč?"

"Protože to vypadá, že skutečně něco je víceméně na tom místě, kde Anna tvrdila, že to bude."

"Jistě," řekla Kuriová. "Určitě je to Skadein člun."

Štír se naklonil a zkoumal bílou tečku. "Kdepak člun, ledová kra. Spíš malý ledovec."

"Můžeme se o tom ujistit?" zeptal se Clavain.

Krvák zapíchl prst do místa, které Kuriová označila. "Zkusíme to." A poručil si desetinásobné zvětšení. Zvlněný reliéf se roztáhl k okrajům zobrazení. Bílá tečka bobtnala, až byla velká jako nehet. Krvák poručil mapě, aby zapojila zesilovací filtr, ale žádné další detaily nevystoupily, bylo však znát, že se kra rozpouští a na všechny strany natahuje do oceánu tenká bílá chapadla.

"Kde vidíš nějaký člun," prohlásil Štír.

Clavain však promluvil méně jistě: "Anno, ve zprávě uvádíš, že Skade přistála v těžké korvetě, správně?"

"Nevyznám se ve člunech Spojených, ale tak mi to řekli experti."

"Patnáct metrů délky by odpovídalo korvetě typu Muréna. Zajímavé je, že kra má zhruba stejnou velikost. Proporce se shodují - kra je možná o trochu větší, ale ne o mnoho."

"Náhoda," řekl Krvák. "Víš přece, že v téhle zeměpisné šířce vždycky najdeš nějakou ledovcovou kru. Někdy se dostanou i takhle daleko na jih."

"Jenže v okolí žádné jiné nejsou," namítl Clavain.

"No a co?" ozval se Štír. "Stejně tam člun není. Jak by mohl být pod ledem? Pokud vůbec, tak by přiletěl horký, ne studený. Tak proč ten led ještě neroztál?"

"To zjistíme, až se tam dostaneme," řekl Clavain rozvážně. "Nejprve vyřešíme praktické záležitosti. Nechceme Skade vylekat, aby neudělala něco unáhleného, takže se k ní přiblížíme pomalu a nápadně." Ukázal na jih od kry. "Navrhují doletět asi sem. Dopraví nás tam Antoinette. Vyložíme dvě tři lodky a zbytek vzdálenosti urazíme po moři. Vezmeme si lékařské vybavení a zbraně pro boj zblízka, ale nic nepřiměřeného. Kdybychom korvetu potřebovali zničit, vždycky můžeme provést vzdušný útok z Hlavního ostrova." Vzhledl, prst stále přitisknutý k mapě. "Jestliže vyrazíme odpoledne, dostaneme se ke kře za svítání, takže budeme mít na vyjednávání se Skade celý den."

"Počkej chvíli." Doktor Valensin se mírně usmál. "Než se necháš příliš unést - chceš snad naznačit, že to skutečně bereš vážně?"

"Ty snad ne?" zeptal se Clavain.

"Je to má pacientka." Valensin soucitně pohlédl na Kuriovou. "Zaručuji se, že zřejmě duševně chorá není. Pokud má její dítě tytéž implantáty Spojených jako ona, mohla s ním komunikovat, když je měla v děloze. Není to obvyklé, ale Remontoire mohl využít mikrochirurgie, aby implantáty vložil do nenarozeného děčka. Vzhledem k úrovni medicíny Spojených si lze představit, že Skade dítě Kuriové sebrala, aniž zanechala po takovém zásahu stopy. Ale co ten zbytek? Co kosmická válka, která se má odehrávat rovnou nad našimi hlavami? Nezdá se ti to trochu neuvěřitelné?"

"Nezdá, ani trochu," odpověděl Clavain.

"Tak nám laskavě vysvětlí proč." Valensin se podíval na ostatní, jako by hledal podporu.

Starý pán si potřásl na spánek. "Nezapomeň, že jsem taky Spojený. Když jsem si naposledy nechal dělat kontrolu, všechny stroje v mé hlavě pořád řádně pracovaly."

"To jsem ti mohl říct i já," zabručel Valensin.

"Jenže jsi zapomněl, jak jsou citlivé. Mají zachytit a zesílit okolní pole, signály vysílané přístroji nebo jinými Spojenými. Dva Spojení si mohou na volném prostranství předávat myšlenky na deset metrů, i když v jejich okolí nejsou zesilovače. Hardware převede pole do vzorů, které organická část mozku dokáže interpretovat při nasazení hloubkových vizualizačních struktur percepčního centra."

"Ani to pro mě není nic nového," řekl Valensin.

"Tak se zamysli, co z toho vyplývá. Co když v kosmu opravdu zuří válka - velká cirkumstelární bitva - za použití všech druhů zbraní a obrany, přičemž vzniká obrovské množství rozptýleného elektromagnetického šumu, mnohem silnějšího než běžné signály Spojených. Moje implantáty ho nedokáží řádně interpretovat a dodávají mi jen zcela srozumitelné vzory. A protože se mozek snaží s tím znatkem vyrovnat, dopadne to tak, že mi na oblohu promítá různé tvary."

"Clavain se mi zmínil, že cosi viděl," potvrdil Štír.

"Postavy, symboly a varovná znamení," řekl Clavain. "Začalo to zhruba před třemi měsíci. Podle Kuriové přiletěla flotila před devíti týdny. To by byla moc velká náhoda. Už jsem si myslel, že začínám bláznit, ale vlastně jsem jenom chytl válečné zprávy."

"Jako správný starý voják, kterým odjakživa jsi," doplnil Štír.

"Proto беру Kuriovou vážně," řekl Clavain, "třebaže je její příběh tak podivný."

"Věříš i té historce o Skade?" zeptal se Valensin.

Clavain se poškrábal ve vousích. Přivřená víčka měl jako šterbinky, jako by obhlížel nekonečnou bláznivou krajinu pravděpodobností. "Především té historce o Skade," odpověděl.

Hela, 2727

Rašmika hleděla přímo před sebe. Došla již téměř k druhému vozidlu. V dálce se na lávkách hemžily postavičky ve skafandrech. Ramena jeřábů se otáčela, obtížena paletami s nákladem. Servulové se pohybovali hladce a jakoby bez námahy, pracovali přesně a spolehlivě jako hodinové stroje. Tak obrovité soukolí karavany, složené z mnoha částí, vyžadovalo neustálý dohled. Rašmiku napadlo, že je to trochu jako katedrála v malém.

Konečně stála na relativně nehybné střeše dalšího vozu. Neměl kola, ale pohyboval se po mechanických stoupkách,

místo ustavičného kodrcání se jí plech pod nohama pravidelně otřásal v pomalém taktu, kdykoli dopadla na led noha poháněná píсты. Propast, kterou Rašmika překonala, teď vypadala bezvýznamná, pouhých pár metrů, ale nepochybovala, že zpátky to bude stejně nepříjemné.

Rozhlédla se. Tato střecha vypadala jinak, vládl tu pořádek, žádné chaotické nakupení přístrojových skříní. Několik aparatur bylo seřazeno kolem okraje, trubky a elektrické dráty pěkně rovně natažené.

Střed zabírala plošina našikmená soustavou hydraulických zvedáků. Stejně plošiny zahlédla z Crozetova ledochodu, když karavanu dohnali. Podobnou měli i doma v její vesnici jako záložní zdroj elektřiny, kdyby selhaly generátory; nesla solární panely sestavené z mozaiky plochých fotoelektrických článků, které se ve slunečním světle smaragdově a modře třpytily. Jenže tady byly místo fotočlánků jakési tmavé kříže, zhruba velké jako člověk, šest na šířku a šest na délku, celkem šestatřicet.

Nejistě přistoupila blíž. Na plošině opravdu leželi lidé, připoutaní v pase, paty podepřené stupínky. Byla tak blízko, že rozeznávala jejich oblečení. Všichni měli přes skafandry tmavohnědé kutny s kápěmi, přepásané bílými šňůrami. V kápích se blyštěly vypouklé zrcadlové průzory přileb. Neviděla obličej, jen pokřivený odraz ubíhající krajiny a sebe jako bezvýznamnou součást vozu.

Ti lidé hleděli na Haldoru. Plošina byla nakloněná tak, aby mohli vycházející planetu pozorovat. Jak se bude karavana blížit k Nekonečné cestě a katedrálám, plošina se bude sklápět do vodorovné polohy, až bude všech třicet šest dobrovolníků ležet na zádech a zírat na planetu v zenitu.

Uvědomila si, že to jsou poutníci. Přidali se ke karavaně, když objížděla osady vzdálené od rovníku. Mělo ji napadnout, že je tady najde. Bylo velmi pravděpodobné, že někteří pocházejí z Vígridských pustin, možná dokonce i z její vesnice. Dívala se na ně a uvažovala, zda si uvědomují její přítomnost. Doufala, že se soustředí výhradně na Haldoru a jí si nevšimnou. Proto přece tady na střeše jsou: zpola ukřižovaní, připoutaní k železné plošině, nucení zírat na obří planetu, kterou považují za zázračnou.

Udivilo ji však, jak rychle je jejich víra dovedla až k takové krajnosti. Vždyť opustili své domovy teprve před několika týdny. Předtím neměli na vybranou, museli se chovat jako běžní obyvatelé necírkevní komunity. Víru jim nikdo nebral, ale náklad každodenních povinností jim znemožňoval věnovat se zbožnému pozorování stejně oddaně jako nyní.

Museli zapadnout do rodin a pracovních čt, smát se žertům svých kolegů. Teď se od toho konečně osvobodili.

Nejspíš už mají v žilách kveičiánskou krev.

Rašmika se zahleděla dozadu na rozvlněnou karavanu. Také na dalších střechách se zvedaly nakloněné plošiny. Pokud se počet poutníků neliší, mohlo jich klidně být přes dvě stě. A tohle nebyla jediná karavana na Hele. V tuto chvíli jsou k úžasné Nekonečné cestě dopravovány tisíce poutníků; a tisíce dalších se vydaly na trýznivou pouť pěšky, krok za krokem.

Taková zbytečnost, tak strašné mrhání krátkým lidským životem ji rozhořčilo a naplnilo spravedlivým hněvem. Nejraději by vylezla na plošinu a vytrhla poutníky z pozorování, zabránila jim ve výhledu, který je spoutával. Strhla by jim kápi z přilby, přitiskla obličej k neprůhlednému zrcadlu a pokusila se o kontakt s prchajícím zbytkem lidství, než bude příliš pozdě. Chtělo se jí udeřit kamenem do průzoru, roztržít víru v závanu vražedné dekomprese.

A současně věděla, že by svůj vztek zaměřila na špatný cíl. Věděla, že poutníky nenávidí a pohrdá jimi jen proto, že se bojí, co se stalo s Harbinem. Nemohla zničit církve, a tak toužila zničit bezbranné nevinné ubožáky, protože k nim byli přitahováni. Jakmile si to uvědomila, pocítila nával znechucení. Nemohla si vzpomenout, že by kdy cítila tak silnou nenávisť. Připadala jí jako střelka kompasu, která se točí v jejím nitru a hledá správný směr. Užasla a současně se vylekala, že dokáže tak silně nevrážit.

Přinutila se ke klidu. Zatímco poutníky pozorovala, ani se nepohnuli. Tmavohnědé hábity na nich spočívaly tak ztuhle, jako by záhyby látky vytesal zručný kameník z nejtvrďší žuly. Průzory odrážely povlovný pohyb krajiny. Možná by měla být ráda, že nevidí obličej za zrcadly.

Rašmika se odvrátila a vykročila zpět k můstku.

16

Ararat, 2675

Člun zastavil, vznášel se několik metrů nad hladinou. Záchránná skupina čekala v zadním nákladovém prostoru, až první loďka - zavěšená zvenčí pod trupem - dosedne na vodu. Kolem se prostíralo nekonečné temné moře, kromě ploch bezprostředně pod žhavými termočlánky na křídlech člunu však bylo klidné. Nefoukal vítr, ani neviděli známky nezvyklé aktivity Přetvářečů, a mořské proudy byly v této oblasti a roční době minimální. Ledovcová kra se od minulé aktualizace kartografickou sítí ani nepohnula.

Sotvaže se loďka přestala houpat, sjeli do ní po laně tři záchranáři. První šel Štír, za ním člen Ozbrojené stráže Jaccottet a jako poslední Kuriová. Přiděly, zbraně a vybavení jim spustili v odřených kovových kontejnerech, které hned uložili pod vodotěsné poklopy podél boků loďky. Nakonec spustili přenosný inkubátor, průhlednou krabici s držadly.

Inkubátor zajistili mimořádně důkladně, jako by v něm už leželo dítě.

Štír uvolnil háky a odplul kousek dál. Kvílení elektromotoru přehlušilo šumění člunu, který nehybně visel ve vzduchu.

Jakmile na hladinu dosedla druhá loďka, sjela dolů Urtonová z Ozbrojené stráže, následovaná Clavainem. Starý pán zavrával, ale rychle našel námořnický postoj. Potom přišla řada na Vaska, kterého jistil Krvák.

Vasko původně předpokládal, že Krvák půjde do akce s nimi, jenomže na Štírovův příkaz se musel vrátit do Prvního tábora a dohlížet na každodenní záležitosti. Štír udělal jediný ústupek, když Krvákoví dovolil, aby s nimi letěl až sem a pomáhal při vyloďování.

Když do druhé loďky umístili kontejnery, ponořila se nebezpečně hluboko. Odpoutali se a Urtonová vyplula za Štírem. Trupy se o sebe otěly, jen to zaskřípalo. Zabralo jim několik minut, než přeložili část nákladu z druhé loďky do první, aby byly zatíženy rovnoměrně.

"Jsi na takovou akci připravený?" zeptala se Urtonová Vaska. "Ještě není pozdě, můžeš se vrátit zpátky." Byla proti němu od chvíle, kdy se setkali na Nostalgii nekonečna při plánování výpravy. Předtím se jejich cesty málokdy zkřížily, Urtonová a Jaccottet byli pro Vaska jen další, hodnostně vyšší příslušníci Ozbrojené stráže.

"Ty máš asi dost velký problém s tím, že mě přidělili na tuhle výpravu," odpověděl tak klidně, jak dokázal. "Mám to snad brát osobně?"

"Někteří z nás si museli právo na účast zasloužit," odsekla. "To je všechno."

"A já snad ne?"

"Tys jen udělal službičku pro jistého hypervepře," zašeptala, "a zapletl ses do něčeho většího, na co nemáš. To je dost málo, aby sis tím automaticky vysloužil můj nehynoucí obdiv."

"Svůj obdiv si klidně strč za klobouk," odsekl Vasko. "Mě zajímá pouze jediné - profesionální spolupráce."

"S tím si ty hlavu lámat nemusíš."

Chtěl odpovědět, ale už se otočila a zasazovala těžký Breitenbachův kulomet do podstavce na pažení loďky.

Vasko nechápal, čím v ní vyvolal takové nepřátelství. Jde jenom o to, že je mladší a míň zkušený? Povzdechl si a začal ukládat vybavení. Nebyla to příjemná činnost: všechna choulostivá výstroj - zbraně, navigační a komunikační přístroje - byla natřena vrstvičkou nechutně šedé protikorozi vazelíny. Ušpinil si ruce, snažil se z nich oloupat lepkavé žmolky. V duchu zaklel, otřel si vazelínu do kalhot, ani si nevšiml, že člun už odletěl a nechal je na moři samotné.

Celé kilometry klouzali po hladině hladké jako zrcadlo. Mraky se protrhaly, otevřely se v nich střípaté průhledy do temné oblohy poseté hvězdami. Tato noc však patřila k těm vzácným výjimkám, kdy nevyšel žádný araratský měsíc. Jediné světlo vydávaly svítilny. Loďky se držely několik metrů od sebe, uháněly bok po boku, kvílení elektromotorů nebylo tak silné, aby bránilo konverzaci. Vasko se hned na začátku výpravy rozhodl, že nejlíp udělá, když tentokrát bude držet jazyk za zuby, což zejména Clavain přijal s povděkem. Krom toho měl o čem přemýšlet. Dřepěl na zádi druhé loďky, nabíjel a zase vybíjel zbraň, jako by si chtěl tupým opakováním zapsat celý postup do motorické paměti, aby to dokázal provést bez přemýšlení, kdyby potřeboval. Asi po sté od chvíle, co vypluli, ho napadlo, zda skutečně dojde ke střelbě. Třeba se nakonec ukáže, že je to celé jen obrovské nedorozumění. Ale nezdálo se mu to dvakrát pravděpodobné.

Všichni četli výpověď Kuriové a seděli na zasedám, kde vysvětlovala podrobnosti. Vasko tomu zpočátku příliš nerozuměl, ale jak debata pokračovala, začal se mu v hlavě skládat celý obraz.

Trn byl sice mrtvý, ale Anna Kuriová se vrátila z počítačové matice Hádu těhotná. Již tenkrát věděla, jak je Aura důležitá, že její dosud nenarozená dcera je zástupce pradávných myslí lidí i vesmíranů, zachycených v Hádu. Aura byla dar lidstvu, mozek plný informací, které mohly změnit průběh války se Zmary. Sylveste - kromě zásoby vědomostí zřejmě získala také jeho vzpomínky - se jejím prostřednictvím pokusil odčinit své skutky.

Kuriová rovněž věděla, že k Auřiným informacím se musí dostat co nejrychleji, mají-li přinést užitek. Nemohli čekat, až se narodí a vyroste natolik, že začne mluvit.

Proto jim se svolením Kuriové vyslal Remontoire do hlav hejna dálkově řízených medistrojů, které vytvořily implantáty Spojených jak v nenarozené Auře, tak v Kuriové a umožnily jim sdílet myšlenky a předávat si zkušenosti. Kuriová se stala Auřinými ústy a očima: zdály se jí Auřiny sny, nechtěla nebo nedokázala přesně definovat, kde končí dítě a začíná matka, myšlenky její dcery prosakovaly do jejích a natolik se prolínaly, že se nedaly odlišit.

A nedaly se ani snadno interpretovat. Dcera Anny Kuriové byla stále ještě nenarozené dítě, struktury jejího mozku byly nevyvinuté a neucelené, mentální model vnějšího světa nedokonalý. Kuriová se snažila o výklad získaných sdělení, ale navzdory jejímu úsilí byl srozumitelný pouze zlomek všeho, co zachytila. Jenže i ten zlomek se ukázal nesmírně důležitý. Remontoire podle Auřiných návodů - nuggetů vyrýžovaných z písku nejasných pokynů - zásadně zdokonalil bojový a technický arzenál. Potenciální význam Aury začal být zcela zřejmý.

A právě tehdy se do běhu událostí vložila Skade.

Přiletěla do soustavy Delt Pavonis dávno po tom, co Zmarové spálili Obrodu a ostatní planety. Rychle zahájila vyjednávání s posádkou Znamení zvěrokruhu. Skadeiným hlavním cílem zůstalo ukořistění co největšího počtu zbraňových kompletů, jenže dvě loďky její flotily byly poškozené po střetu s Nostalgii nekonečna a Zmarové se shromažďovali ve velkém počtu, takže nebyla v postavení, aby dosáhla svého hrubou silou.

V té době již Znamení zvěrokruhu dokončilo opravy a průzkum Hádu přinesl první ovoce. Remontoire a jeho druhové ze soustavy odletěli, nicméně Skade se na ně přilepila jako stín. Váhavě začali komunikovat. Použila všechny své prostředky na ochranu uprchlíků před pronásledováním stroji Zmarů. Bylo to riskantní, ale vypočítavé gesto, protože jinak by Remontoire nepřesvědčila, aby ji začal věřit. A Skade strašně potřebovala, aby ji důvěřoval. Viděla důkazy, že Remontoire má novou techniku, a uvědomila si, že ona je nyní v taktické nevýhodě.

Původně přiletěla pro staré komplety, ale klidně by se spokojila i s novými zbraněmi.

Co ji však doopravdy zajímalo, byla Aura.

V průběhu měsíců palubního času, zatímco Znamení zvěrokruhu a dva světlohonce Spojených uháněly k Araratu, rozehrála Skade ošemetnou hru. Získala Remontoireovu důvěru, když podstupovala velkorysé oběti, poskytovala mu informace i hmotné prostředky. Využila jeho dávné loajality k Hlavnímu hnízdu a přesvědčila ho, že je v jejich zájmu spolupracovat. Nakonec Remontoire umožnil skupince Skadeiných Spojených, aby se nalodila na jeho světlohonce, jako přátelský krok ke zmírnění napětí.

Ukázalo se však, že delegace Spojených jsou únosci. Než našli Annu Kuriovou, zabili desítky lidí, Kuriovou omámili drogami a odvěklí na Skadeinu loď, kde z ní operativně vyňali Auru. Plod měl teprve šest měsíců, proto byl umístěn do jiného lůna. Tuto biokybernetickou podporu života, vytvořenou z živé tkáně, si nechala Skade vložit do svého nového těla, vyklonovaného ještě nebožtíkem doktorem Delmarem místo původního, těžce zraněného těla, které zůstalo v Hlavním hnízdě. Auřiny implantáty měly být ve styku pouze se svými protějšky v hlavě Kuriové, jenomže Skadeiny

infiltrační programy rychle překonaly Remontoireovy bariéry. A jak Aura rostla, Skade se napojila na stejný tok informací, odkud Remontoire získal nové zbraně.

Přestože se Skade zmocnila vzácné kořisti, intrikovala dál. Možná byla až příliš vychytralá. Měla tenkrát Kuriovou raději na místě zabít, ale viděla v ní další páku na Remontoirea. Dítě jí vzala, stále však mohla být užitečná jako rukojmí. Následovalo složité vyjednávání, než vyměnila Kuriovou za další novou techniku. Dříve či později by ji od Aury dostala, ale nechtělo se jí čekat.

Zatím je Zmarové málem dostihli.

Když tři světlohonce konečně přiletěly k Araratu, vstoupila válka do další, tiché fáze. Lidé vystupňovali konflikt použitím nových zbraní, kterým stěží rozuměli, a Zmarové jim opláceli ničivou strategií, jaká jim byla vlastní. Boj probíhal maximálně diskrétně. Lidé přesměrovali veškeré záření do nedetekovatelných vlnových pásem. Mátlí a zastrašovali promítáním fantomových obrazů. Bezohledně kolem sebe metali hmotou a energií. Lidské frakce den za dnem, střet za střetem, dokonce i hodinu za hodinou, uzavíraly a zase rušily spojení podle okamžitého stavu boje. Skade byla ochotna pomoci Remontoireovi pouze v případě, že druhou možností bylo její naprosté zničení.

Remontoireův postoj se příliš nelišil.

Avšak před týdnem změnila Skade taktiku. Z jednoho jejího světlohonce odstartovala rychlá korveta. Znamení zvěrokruhu ji monitorovalo, jak proklouzla bitevním polem až k Araratu. Analýza maximální akcelerace nasvědčovala přítomnosti nejméně jednoho člověka na palubě. Vtom se z armády Zmarů vyčlenila jednotka strojů a začala korvetu stíhat, dokonce se přiblížila k planetě mnohem blíže než obvykle. Jako by Zmarové pochopili, že v sázce je něco důležitého, a proto musí korvetu za každou cenu zastavit.

Nepovedlo se, stroje člun Spojených jenom poškodily. Korvetě začalo selhávat maskovací stínění, a tak ji mohli Remontoireovi druhové sledovat při průletu araratskou atmosférou, dokud s obtížemi nepřistála na moři. Nezdálo se, že by si toho na Araratu někdo všiml.

O pár dní později odletěla za korvetou Kuriová. Remontoire odmítl vyslat na planetu větší ozbrojený sbor, když byla tak mizivá naděje, že proklouzne Zmarům. Malý modul však určitou šanci měl. Navíc nutně potřebovali uvědomit kolonisty o tom, co se děje, a vysláním Kuriové zabili dvě mouchy jednou ranou.

Kuriová prokázala neuvěřitelnou odvahu a rozhodnost, uvažoval Vasko, když se vydala na Ararat sama, bez záruky, že ji někdo zachrání, natož že dokáže zachránit svou dceru. Rád by věděl, který cit byl silnější: zda láska k dceři, nebo nenávist ke Skade.

Čím víc o tom přemýšlel, tím jasněji chápal, že tato situace není výsledkem pouhého nedorozumění. Už ani nevěřil, že ji vyřeší vyjednáváním. Skade sice Auru Kuriové uloupila, ale využila jen momentu překvapení a nic by neztratila, kdyby ten pokus skončil smrtí matky či dítěte. Jenomže oni takovou výhodu nemají. Skade - pokud je dosud naživu a rovněž dítě v ní - je očekává.

Jak ji přimějí, aby jim Auru vydala?

Vasko ve světle lampy zahlédl, jak Clavainovi něco zablýsklo v ruce, pak poznal, že si starý pán prohlíží nůž, který si odvezl ze svého ostrova.

Hela, 2727

Rašmika se rozhodla, že si promluví s kvestorem Jonesem. Právě skončila obchodní schůzka, proto ho našla ve stejné místnosti bez oken, kam doprovázela Crozeta. Kvestor seděl za stolem s rukama složenýma na velkém břiše, tvářil se nedůvěřivě a trochu zvědavě a čekal, co dívka řekne. Tu a tam vložil semínko do tlamičky svého mazlíčka, který dřepěl na stolní desce jako nepovedená figurka z jasně zeleného plastu.

Rašmika však mlčela, dumala, zda kvestor dokáže rozpoznat pravdu od lži. U některých lidí se to nedalo odhadnout.

"Je to ale umíněná slečinka, Máto," řekl nakonec kvestor. "Zakázal jsem jí chodit na střechnu, a ani ne za dvě hodiny už tam byla. Co myslíš, že s ní máme udělat?"

"Jestli nechcete, aby vám lidi chodili na střechnu, neměl byste jim ukazovat, jak se tam dostanou," řekla Rašmika. "A zrovna moc se mi nelíbí, když mě někdo špehuje."

"Mám přímo povinnost chránit cestující," prohlásil kvestor. "Jestli se vám u nás nelíbí, můžete kdykoli odejít, třeba s panem Crozetem, až se bude vracet do Pustin."

"Chci zůstat tady," přiznala Rašmika.

"Toužíte vykonat pouť k Nekonečné cestě?"

"Ne." Skryla znechucení, když si připomněla poutníky na plošině. Dozvěděla se, že se jim říká Pozorovatelé. "To ne. Chci se dostat na Cestu a najít si tam práci. S poutí to nemá nic společného."

"Hm. Vaše dovednosti, slečno Elsová, jsme již probrali."

Nepotěšilo ji, že si pamatuje její jméno. "Nic jsme neprohráli, kvestore. Přece nemůžete poctivě posoudit mé dovednosti na základě krátkého rozhovoru."

"Vyrozuměl jsem z něj, že jste badatelka."

"To jste pochopil správně."

"Tak se vraťte do Pustin a bádejte." Snažil se tvářit i hovořit nezaujatě. "Jaké lepší místo ke studiu Různonožců si lze přát než právě vykopávky?"

"Jenže tam se studovat nedá," odbyla ho. "Artefakty nikoho nezajímají, pouze cena, jakou za ně dostanou. Nikdo se nezabývá širšími souvislostmi."

"Mám to chápat tak, že vy ano?"

"Mám vlastní hypotézu. Plně si uvědomovala, jak přemoudře působí. "Abych ji mohla rozvíjet, potřebuji získat

přístup k údajům, které jsou dostupné v církevních archeologických komisích."

"O komisích jsme zřejmě slyšeli všichni. Nemají snad právě ony vytvářet teorie? Prosím za prominutí, slečno Elsová, ale proč se domníváte, že právě vy - sedmnáctiletá dívka - vnesete do tohoto oboru nový pohled?"

"Protože nejsem nucena držet se kveičiánské doktríny," odsekla Rašmika.

"A co vám na ní tak vadí?"

"Že podle ní jsou Různonožci jenom podružný detail, který nemá žádnou spojitost s veledůležitým jevem mizení Haldory. V lepším případě slouží jako varování, jak dopadneme i my, nebudeme-li následovat kveičiánskou cestu ke spáse."

"Není pochyb, že Různonožcům bylo spasení odepřeno," řekl kvestor, "jenže to i osmi či devíti dalším vesmírným civilizacím - zapomněl jsem, kolik jich podle nejnovějších údajů známe. Na tom není nic tajemného. Podrobnosti o tomto vymizelém druhu, jejich historii, společnosti a podobně je zapotřebí nadále zkoumat, ale o tom, co se s nimi stalo, nelze pochybovat. Všichni jsme slyšeli vyprávění poutníků z evakuovaných soustav, slečno Elsová, historky o strojích, které se vynořily ze tmy mezi hvězdami. Jak se zdá, nyní je řada na nás."

"Předpokládáte tedy, že Různonožce smetli Zmarové?" zeptala se.

Vložil sousto Mátovi do tlamičky. "Závěr si udělejte sama."

"To jsem dělala vždycky. Podle mého závěru se jim stalo něco jiného."

"Byli vyhlazeni," řekl kvestor. "To vám nestačí?"

"Nejsem si jistá, zda je zahubilo totéž co Amaranty nebo jiné civilizace. Kdyby se zde angažovali Zmarové, myslíte, že by tady ještě nějaká Hela zůstala? Možná by se zdráhali zničit planetu s biosférou, ale měsíc bez atmosféry? Zbyl by z něho nanejvýš druhý prstenec kolem Haldory nebo radioaktivní oblak. Jenže ten, kdo zničil Různonožce, nebyl ani zdaleka tak důkladný." Odměkla se, lekla se, že prozradila zbytečně mnoho ze své oblíbené hypotézy. "Udělal to hodně narychlo. Příliš mnoho tady zbylo. Spíš mi to připadá, že chtěli zanechat zprávu. Možná varování."

"Uvažujete o zcela novém činiteli na poli vesmírného vyhlazování?"

Rašmika pokrčila rameny. "Pokud to fakta vyžadují, tak ano."

"Vy nemáte ve zvyku o sobě pochybovat, vidíte, slečno Elsová?"

"Vím jenom, že mezi Různonožci a mizením Haldory existuje souvislost. Nejsem sama, kdo si to myslí, jenomže ostatní jsou tak zastrašení, že to nepřiznají."

"Což vás jistě neplatí."

"Jsem na Hele z určitého důvodu." Ta slova jí vylétla z úst, jako by je řekl někdo jiný.

Kvestor na ni dlouho hleděl, ticho se nepříjemně protahovalo. "A toto vaše tažení," řekl konečně, "toto pátrání, které má odhalit pravdu bez ohledu na to, kolik nepřátel si naděláte, je důvodem, proč se chcete dostat na Nekonečnou cestu?"

"Mám jiný důvod," řekla tiše.

Zdálo se, že ji kvestor neslyšel. "Projevujete mimořádný zájem o První adventistickou církev, že ano? Povšiml jsem si toho, když jsem se zmínil, že jsem vyslanec."

"Je ze všech církví nejstarší. A určité také jedna z největších."

"Je největší. První adventistická řídí tři katedrály, včetně té nejvyšší a nejtěžší na Cestě."

"A má archeologickou komisi," poznamenala. "Psala jsem jim. Určitě by mi dali nějakou práci."

"Abyste mohla rozvíjet svou teorii a všechno obrátit vzhůru nohama?"

Zavrtěla hlavou. "Pracovala bych na ní soukromě. Měla bych přístup k výsledkům výzkumů. Prostě potřebuji takovou práci, abych mohla domů posílat peníze a současně trochu bádát."

Povzdechl si, jako by problémy celého světa ležely na jeho bedrech. "Co vlastně víte o katedrálách, slečno Elsová? Myslím, co o nich víte jako o stavbách?"

Vycítila, že se tentokrát zeptal upřímně. "Katedrály jsou mobilní budovy," odpověděla, "mnohem větší než vozy karavany a mnohem pomalejší... přesto jsou to stroje. Objíždějí Helu po rovníkové dráze, které říkáme Nekonečná cesta, jeden okruh dokončí za tři sta dvacet standardních dní."

"A proč jezdí pořád dokola?"

"Aby měly Haldoru stále nad sebou, vždy v zenitu. Náš svět se otáčí, ale katedrály ten pohyb vyrovnávají."

Kvestorovi přelétl přes rty lehký úsměv. "A co víte o rychlosti katedrál?"

"Jsou pomalé. Aby objely Helu kolem dokola za tři sta dvacet dní, stačí jim překonat třetinu metru za vteřinu. Jako by šel člověk na procházku."

"To se nezdá moc rychle, že ne?"

"Ne, opravdu nezdá."

"Ujišťuji vás však, že je to hodně rychle, když se stametrový kovový obr blíží a vy musíte dodělat práci, ale před blížícíma se nohama nebo housenkovými pásy smíte uhnout až v posledním okamžiku." Kvestor Jones se předklonil, velké břicho přitlačil na stůl a propletl si prsty. "Nekonečná cesta má vozovku z upěchovaného ledu. Obtáčí planetu jako obruč, když nepočítám dva obtížnější úseky. Nikde není širší než dvě stě metrů, často je o hodně užší. Jenže i malé katedrály mají asi padesát metrů na šíř. Největší, kupříkladu Paní Morwenna, jsou dvakrát širší. A protože se všechny katedrály na Cestě snaží dostat přesně pod Haldoru v zenitu, dochází k jistému..." Jeho hlas zněl trochu výsměšně, když pokračoval: "K jistému soupeření o vymezený prostor. Mezi konkurenčními církvemi, dokonce i mezi těmi, které se považují za ekumenické, může být až překvapivě dravé. Už jsme slyšeli o sabotážích a zákeřných útocích. Dokonce i katedrály jedné církve spolu přátelsky závodí."

"Nejsem si tak docela jistá, kam tím vším míříte, kvestore."

"Vysvětluji vám, že poškození Cesty - záměrný vandalismus - není nic neobvyklého. Katedrály za sebou mohou

zanechat překážku nebo narušit vozovku. Také Hela sama občas napáchá škody. Skalní závaly, ledové sesuvy, erupce vulkánů... Leccos může způsobit, že je Nekonečná cesta neprůjezdná. Proto mají katedrály pracovní čety." Pronikavě se na Rašmiku zahleděl. "Cestáři pracují před katedrálami, ne moc daleko, aby jejich poctivé úsilí nezmařila konkurence, ale dost daleko, aby skočili, než jejich katedrála přijede. Je to vsutku těžká a nebezpečná práce a vyžaduje dovednosti, o nichž jste se zmínila." Zatřásl zavalitými prsty do stolu. "Práce ve vzduchoprázdnu a na ledě. Používání řezacích nástrojů a trhavin. Programování servulů pro nejnebezpečnější úkoly."

"Jenže to není zaměstnání, jaké jsem si představovala," řekla Rašmika.

"Ne?"

"Jak jsem se již zmínila mé dovednosti by nejlépe vynikly v kanceláři, třeba ve skupině archeologů."

"To je sice možné, ale v kancelářích se uvolní místo jen velice vzácně. Na druhé straně již sama povaha práce cestářů zaručuje, že vás vezmou vždycky."

"Protože tam lidé umírají?"

"Je to těžká práce. Ale je to práce. Údržba vozovky je do jisté míry riskantní, nemělo by však být složité najít vám něco méně nebezpečného, než je rozmísťování trhavin, kde byste třeba ani nemusela celý den nosit skafandr. A budete mít práci, než se uprázdní židle v nějaké komisi."

Rašmika zkoumala kvestorův obličej. Doposud jí nelhal. "Není to sice to, co jsem chtěla, ale jestli se nic jiného nenabízí, tak to budu muset vzít. Kdybych souhlasila, našel byste mi zaměstnání?"

"Možná mě budou trápit zlé sny..., ale ano, snad bych mohl."

"Nepochybuji, že v noci spíte klidně, kvestore."

"Jste skutečně přesvědčená, že to tak chcete?"

Přikývla dřív, než si mohla připustit pochybnosti. "Kdybyste to mohl zařídit, byla bych vám vděčná."

"Vždy se najde někdo, kdo je mi natolik zavázán, že mi rád vyjde vstříc," řekl kvestor. "Musím se však zmínit ještě o jedné věci. Hledá vás vígridské četnictvo. Tady na vás nemohou, ale nejspíš už vědí, kam jste zmizela."

"To mě nepřekvapuje."

"Vyskytly se jisté spekulace, jaký je důvod vaší výpravy. Prý má něco společného s vaším bratrem." Zelený tvoreček vzhledl, jako by ho rozhovor zaujal. Rašmika si všimla, že mu opravdu chybí kousek přední nožky.

"Harbin Els," pokračoval kvestor. "Jmenuje se tak, že?"

Očividně nemělo smysl zapírat. "Můj bratr hledal práci na Cestě. Lhali mu, tvrdili, že nedostane děkanovu krev. Už jsme ho nikdy neviděli."

"A vy nyní cítíte potřebu zjistit, co se s ním stalo?"

"Je to můj bratr," řekla Rašmika.

"Tak to by vás mohlo zajímat tohle." Kvestor sáhl do zásuvky, vytáhl složený papír a posunul ho po stole k ní. Zelené zvířátko list zaujatě sledovalo.

Rašmika papír zvedla a přejela palcem po rudém vosku pečeti. Reliéf znázorňoval skafandr, šípy paprsků, které z něho šlehaly, připomínaly kříž. Pečeť byla odloupená, držela jenom na jednom okraji papíru.

"Co je to?" zeptala se a soustředěně hleděla kvestorovi do tváře.

"Dopis. Přišel oficiální cestou z Paní Morwenny. Nese úřední pečeť Věže."

Tak tohle je pravda, pomyslela si, nebo přinejmenším kvestor věří, že to pravda je. "Kdy?"

"Dnes."

Lež.

"Je pro mě?"

"Ano, bylo mi řečeno, abych ho předal vám." Hleděl na stůl, nechtěl se setkat s jejím pohledem. Proto se jí hůř četlo v jeho tváři.

"Kdo vám to řekl?"

"Nikdo, koho..."

Znovu lež.

"Otevřel jsem ho. Nemějte mi to za zlé, kontroluji veškerou korespondenci, která prochází karavanou. Je to nezbytné pro zajištění bezpečnosti."

"Takže víte, co je uvnitř?"

"Raději si to přečtete sama," řekl kvestor.

17

Hela, 2727

Ťukání hole oznamovalo, kudy šleflékař prochází obrovskou železnou katedrálou. Dokonce i v prostorách, kde hučely motory a převody, uslyšeli Greliera dřív, než se objevil. Jeho odměřený krok byl pravidelný jako metronom, ťukání hole o kov zdůrazňovalo rytmus. Chodil záměrně pomalu, dával zevlounům a lenochům čas, aby stačili zmizet. Občas vycítil zvědavce ukryté za sloupy nebo mřížemi, mysleli si, že o nich neví. Většinou však krácel za svými povinnostmi nikým nepozorován. Za dlouhá léta ve službách Kveičiho už všichni zaměstnanci katedrály pochopili, že není radno strkat nos do jeho záležitostí.

Někdy však před ním lidé utíkali z jiného důvodu než kvůli tomuto nepsanému zákazu.

Došel k točitému schodišti do hlučných hlubin pohonné sekce. Chvělo se jako ladička. Buď je rozkmitaly vibrace strojů, nebo po něm někdo prchal.

Naklonil se přes zábradlí, pohlédl dolů středem schodiště. O dvě zátáčky níž klouzaly po zábradlí buclaté prsty. Je to jeho člověk? Kdo jiný.

Grelíer si začal pobrukovat. Otevřel bezpečnostní branku a zabouchl ji za sebou špičatým koncem hole. Sestupoval po schodech, pomaličku, vždycky vyčkal, až dozní ozvěna jednoho kroku, než udělal další. Hůl tuk, tuk, tuk ťukala o sloupky zábradlí, upozorňovala uprchlíka, že se blíží, že neunikne. Grelíer znal pohonnou sekci stejně dobře jako ostatní části katedrály. Veškeré průchody zamkl klíčem Věže. Točité schodiště byla jediná cesta nahoru či dolů, a jakmile se dostane na konec, nezapomene je zavřít na zámek. Bílý kufřík ho ztěžka bouchal do kolena, v dokonalé shodě s ťukáním hole.

Jak se blížil k dolní plošině, stroje hučely čím dál hlasitěji. Staré mechanismy bylo slyšet v celé katedrále, pokud je zrovna nepřehlušilo něco jiného. Nahore musely motory a převody soupeřit s burácením varhan a sborovým zpěvem. Mozek nepřetržitý hluk pozadí zanedlouho vytěšnil.

Ale tady kvílely turbíny tak pronikavě, až brněly zuby, řinčely a duněly velké těžké klikové hřídele a excentrické ojnice, bušily písty a syčely otevírané a zavírané ventily. Slyšel rovněž slabé cvakání reléových kontaktů a tlumené hlasy technického personálu.

Sestupoval dál, ťukal holí, bílý kufřík připravený.

Dospěl na nejnižší závit schodiště. Otevřená branka ještě skřípala v závěsech. Někdo měl krapet nespěch. Grelíer prošel brankou, postavil si kufřík mezi boty, vytáhl z náprsní kapsy klíč a branku zamkl. Z tohoto patra nyní nikdo neodejde.

Pak zvedl kufřík a zvolna šel dál.

Rozhlédl se. Po uprchlíkovi ani stopy, ale mohl se ukrýt na mnoha místech. Grelíera to netrápilo. Dřív či později uprchlíka s tlustými prsty najde. Mohl si dopřát krátkou přestávku v obvyklé rutině, aby se zde porozhlédl. Nechodil sem často a vždy to na něj udělalo dojem.

Pohonná sekce na nejnižší úrovni katedrály zabírala jednu z největších hal se vzduchem, celých dvě stě metrů délky a sto metrů šířky mobilní budovy. Od podlahy ke klenutému stropu měřila padesát metrů. Stroje zaplnily celé patro, volné místo bylo jenom kolem stěn a zhruba deset metrů pod stropem. Mohutné stroje postrádaly odlidštěné, abstraktní rozměry motorů mezihvězdných lodí, ale protože nepůsobily tak hrozivě, představovaly pro lidi také mnohem větší riziko. Obrovské a výkonné motory světlohonců člověka ani nezaznamenaly, když se k nim nachomýtl ze špatné strany, jednoduše přestal existovat, v kratičkém okamžiku se bezbolestně vypařil. Přestože stroje v pohonné sekci byly hodně velké, pořád byly dost malé na to, aby je člověk poškodil, kdyby se jim připlétl do cesty, a pouze by ho rozdrtily nebo zmrzačily.

Vůbec by to nebylo bezbolestné a rozhodně ne okamžité.

Grelíer táhl špičku hůlky po světlezeleném krytu turbíny. Skrze hůl cítil mocné tepání spoutané energie. Představil si, jak lopatky na rotující hřídeli roztáčí přehřálá pára přiváděná z jaderného reaktoru. Stačila by závada jediné lopatky, aby se turbína rázem rozletěla, svištěcí zubaté úlomky by přinesly smrt každému v okruhu padesáti metrů. Občas se to stávalo, obvykle sem přicházel dohlédnout na odklizení nepořádku. Skutečně, bylo to tady poměrně vzrušující.

Reaktor jaderné elektrárny byl největší zařízení v hale, skrytý pod zelenou kupolí až vzadu. Dalo se o něm říct jen to nejlepší: fungoval a jeho provoz byl levný. Na Hele sice nebyly štipitelné materiály, které by se daly těžit, ale Ultrové katedrály pohotově zásobovali. Provoz byl možná škodlivý a rizikový, ale ekonomičtější než antihmota a jednodušší než fúzní elektrárna. Provedli si propočty: Aby mohli dodávat do fúzního reaktoru deuterium, potřebovali by zařízení na zpracování ledu, které by bylo stejně velké jako celá pohonná sekce. Katedrála se však již rozrostla do největší možné velikosti, kvůli rozměrům Cesty a Dávlova schodiště se už ani nesměla zvětšit. Jaderná elektrárna ostatně stačila pokrýt veškerou spotřebu energie a obsluha reaktoru nechuravěla zase tak často.

Z vrchlíku reaktoru vedlo vysokotlaké potrubí, jako stříbrná střeza se táhlo přes celou halu a nesčetněkrát v pravých úhlech zatáčelo. Potrubí zásobovalo párou dvaatřicet turbín naskládaných po dvou nad sebou ve dvou řadách po osmi. Hučící stroje obklopovaly manipulační lávky, montážní plošiny, kontrolní průchody, žebříky a zdvihačí zařízení. Turbíny byly vlastně turbogenerátory, rovnou měnily páru na elektřinu a napájely čtyřiašest hlavních elektromotorů usazených nad turbogenerátory ve dvou řadách po dvanácti. V elektromotorech se měnila elektřina na mechanickou energii, poháněla velké zalomené hřídele a ojnice, které ve výsledku pohybovaly katedrálou po Cestě. Z dvanácti motorů pracovalo vždy jenom deset; kdyby museli některý motor kvůli opravě odpojit, byl připraven rezervní pár. Mechanismy vedly nad hlavami na obě strany, procházely stěnami skrze vzduchotěsné manžety. S těsněním byly problémy, musela se často vyměňovat, protože je kyvná táhla rychle opotřebovávala. Jenže mechanický pohyb, vytvořený v pohonné sekci, potřebovali nějak vyvést ven, do vzduchoprázdna.

Nad Grelíerem se zpomaleně, jako ve snu, pohybovaly sem a tam a nahoru a dolů spřažené ojnice, dokonale synchronizovaná vlna začínala vpředu v hale a pokračovala dozadu, časový soulad zajišťovala soustava menších klik a výstředně připojených ojnic. Po visutých lávkách mezi železnými táhly chodili strojníci, promazávali ložiska a kontrolovali zatížená místa, kde mohlo dojít ke snížení pevnosti kovových materiálů. Byla to nebezpečná práce, stačila chvilka nepozornosti, a hned by měli hromádku maziva nesprávného složení a konzistence.

V pohonné sekci toho bylo pochopitelně víc, mnohem víc. Kdesi byla dokonce malá slévárna, ve dne v noci odlévala náhradní součástky. Větší díly se musely vyrobit v továrnách kolem Nekonečné cesty, jenže obstarat a dovézt takové součásti trvalo dost dlouho. V pohonné sekci měli náramně vynalézavé strojní zámečníky, kteří uměli ledacos rychle opravit, nahradili třeba jednu součástku úplně jinou, a byli za to na sebe patřičně hrdí. Dobře věděli, že nejdůležitější je, aby katedrála šlapala, děj se co děj. Nikdo po nich nežádal nemožné - stačilo, aby udržovala rychlost pouhou třetinu metru za sekundu. Člověk by se dokázal rychleji plazit. Nešlo však o rychlost, ale o to, že se katedrála nesmí ani na okamžik zastavit.

"Můžu nějak pomoci, pane šéflékaři?"

Grelíer se otočil za hlasem. Na lávce nad ním stál muž v šedé strojnické kombinéze, rukama v pracovních rukavicích svíral zábradlí. Na kulaté hlavě měl modré strniště, kolem krku uvázaný umaštěný šátek. Grelíer ho znal, byl to strojník

Glaur.

"Možná byste mohl na okamžik sejít sem dolů," řekl Grelier.

Glaur poslechl, přeběhl lávku a zmizel vzadu za motory. Grelier pomalu ťukal holí do sváru železné podlahy a čekal na strojnístra.

"Něco se stalo, pane šéflékaři?" zeptal se Glaur, když se zase objevil.

"Někoho hledám." Glaur nepotřeboval vědět podrobnosti. "Dotyčný tady nemá co pohledávat. Nikoho jste neviděl?"

"Kdo by to měl být?"

"Regenschori Vaustad. Možná ho znáte. Má takové buclaté ruce."

Glaur se podíval nahoru na pomalu bušící ojnice. Pohybovaly se jako vesla v rukou galejníků na středověké galěře.

Grelierovi bylo jasné, že strojnístr by byl mnohem raději tam nahore a vystavoval se známému nebezpečí mezi bušícím železem, než se tady dole zaplétal do neprůhledných kapitulních intrik.

"Kdosi tady byl," prohlásil Glaur, "před pár minutami prošel kolem nějaký chlap."

"Neměl krapet naspěch?"

"Myslel jsem, že ho poslala Věž."

"Neposlala. Netušíte, kde ho mohu najít?"

Glaur se rozhlédl: "Mohl jít po schodišti do horních pater."

"To nemohl. Musí být pořád tady dole. Kterým směrem šel?"

Grelier si všiml, že strojnístr zaváhal. "K reaktoru."

"Děkuji," Grelier energicky zaťukal holí a nechal strojnístra stát na místě, protože ho už nepotřeboval.

Vydal se za svou kořistí k jadernému reaktoru. Odolal pokušení zrychlit krok, šel pomalu, ťukal holí do podlahy a vhodných rezonančních objektů, které míjel. Zastavil se u každého zamřížovaného okna v podlaze a vyhlédl na chabě osvětlenou zem, která se sunula dvacet metrů pod ním. Pohyb katedrály byl rovnoměrný, trhaný chod dvaceti kráčivých opěrných pilířů vyrovnávali Glaurovi obratní strojníci.

Zelená kupole velkého reaktoru byla až po vrchol ověncena prstencovými lávkami. Kontrolní okénka s tlustým černým sklem držely velké nýty.

Za ohybem druhé spodní lávky zahlédl mizet rukáv.

"Hej!" zavolal Grelier. "Jste to vy, Vaustade? Rád bych si s vámi krapet pohovořil."

Žádná odpověď. Grelier obešel reaktor, dával si na čas. Shora se ozývalo dupání, ale jeho původce zůstával mimo dohled. Grelier se usmál, pobaven Vaustadovou hloupostí. V pohonné sekci se mohl schovat na stovce míst, avšak primitivní instinkt poháněl ředitele kůru stále výš, dokonce i když to znamenalo, že uvízne v pasti.

Grelier došel k brance u žebříku. Prošel a branku za sebou zamkl. Nemohl lézt vzhůru s holí i kufíkem, proto postavil kufík na podlahu. Zastrčil si hůl do podpaží a vydal se nahoru, jednu přičel po druhé, až vylezl na první lávku.

Obešel reaktor jednou dokola, jen aby Vaustada ještě víc vynervoval. Tiše si pobrukoval, nakláněl se přes zábradlí a rozhlížel se po hale. Občas ťukl holí do stěny reaktoru nebo do kontrolního okénka. Černé sklo mu připomnělo temné okno v přední stěně katedrály a napadlo ho, zda není z téhož materiálu.

Nu, tak s tím skončujeme.

Po dalším žebříku vyšplhal na druhou lávku. Stále slyšel legrační pobíhání, jako by nad ním cupala laboratorní krysa.

"Vaustade! Nežlobte a pojdte sem, ano? Za chvíli bude po všem."

Pobíhání ale pokračovalo. Otřesy Vaustadových kroků se přenášely železnou konstrukcí kolem reaktoru.

"Takže si pro vás musím dojít sám, ano?"

Obcházel reaktor. Ve stejné úrovni se pohybovaly ojnice. Žádná sice nebyla blízko, ale z tohoto pohledu mu připadala kmitající ocelová táhla jako cvakající nůžky. Mezi rozkývanými mechanismy zahlédl strojníky, mazali třecí plochy a kontrolovali namáhané čepy. Zdálo se, že tam uvízli jen zázkalem nezranění.

Za oblinou reaktoru se mihla manžeta nohavice. Cupotání se zrychlilo. Grelier se usmál, zastavil se a opřel o zábradlí. Už to nepotrvá dlouho. Otočil knoflíkem hole o čtvrt otáčky.

"Nahoru nebo dolů?" šeptal si. "Nahoru nebo dolů?"

Vaustad se vydal vzhůru, klapání podrážek se vzdalovalo k další lávce. Grelier nevěděl, zda má být rád nebo ne. Kdyby se Vaustad vydal dolů, hon by skončil. Branka je zamčená, snadno by ředitele kůru zpacifikoval holí. Jakmile by se přestal bránit, v mžiku by mu vstříkl poslední dávku. Vyřízeno, ale bylo by také po zábavě.

Ted' ho musí dohonit. Výsledek bude stejný, Vaustad se ocitne v pasti bez možnosti úniku. Ťukne ho hůlkou, a bude tvárný jako vosk. Nastane sice problém, jak ho dostat dolů po žebříku, ale Glaurovi chlapi mu pomůžou.

Grelier vyšplhal do dalšího patra. Kruhová lávka kolem vrchlíku reaktoru měla menší průměr, zbývala poslední na samém vrcholu, kam byl přístup po šikmé rampě. Právě na ní Grelier zahlédl Vaustada.

"Nikam dál se nedostanete," řekl šéflékař. "Jestliže se ihned vrátíte, zapomeneme na to."

Nepřicházelo v úvahu, že by zapomněl. Avšak Vaustad stejně neuvažoval rozumně, už vyběhl do posledního patra a shlížel na svého pronásledovatele. Buclaté ruce, tupý výraz v obličeji. Grelier už ho měl, od začátku nepochyboval, že ho dostane.

"Nechte mě být!" vykřikl Vaustad. "Nechte mě být, vy jeden upíre!"

"Třesky plesky," řekl Grelier s trpělivým úsměvem. Pustil se na rampu a ťukal holí do zábradlí.

"Nedostanete mě," řekl Vaustad. "Už nemůžu dál. Mám přišerné sny."

"Ale no tak, pojdte sem. Trochu to píchne a bude po všem."

Vaustad se chytil žebrované parní trubky, jedné z mnoha stříbrných rour, které vycházely z vrchlíku reaktoru, a přimkl se k ní. Začal se škrábat vzhůru, přidržoval se žebrovaní. Nebylo to ladné ani rychlé, ale vytrvale lezl dál. Měl to v plánu? napadlo Greliera. Udělal chybu, když zapomněl na parní potrubí.

Jenže kam se vrátne potom? Potrubí ho zavede přes halu k turbínám a motorům. Může honičku ještě prodloužit, ale nakonec to stejně bude marné! Grelie došel na poslední lávku. Vaustad už byl víc jak metr nad jeho hlavou. Šéflékař zvedl hůl a snažil se dosáhnout na kotníky ředitele kůru. Nepovedlo se, byl příliš vysoko. Grelie otočil knoflíkem hole o čtvrt otáčky, aby zvýšil výkon paralyzátoru, a ťukl do trubky. Vaustad vyjel, ale lezl dál. Další čtvrtina otáčky - maximální výboj, při přímém doteku smrtelný. Přitiskl konec hole k rouře a díval se, jak se Vaustad křečovitě drží, sténá a zatíná zuby; přesto se udržel.

Grelie odložil hůl, napájecí článek už byl vybitý. Náhle se vše vyvíjelo zcela jinak, než předpokládal.

"Kampak máte namířeno, Vaustade?" zeptal se laškovně. "Slezte dolů, než si ublížíte."

Regenschori neodpověděl, škrábal se dál.

"Zraníte se!" zvolal Grelie.

Vaustad se dostal k ohybu, roura pokračovala vodorovně až k turbínám. Grelie čekal, že Vaustada pravouhlé koleno zastaví, ale přelezl po ohbí roury, shora si na ni lehl a objal ji rukama i nohama. Potrubí vedlo aspoň třicet metrů nad podlahou, odkud výkon ředitele kůru sledovalo deset Glaurových chlapů. Strojníci na lávkách mezi ojnicemi přestali mazat ložiska a pozorovali, co se děje.

"Záležitost Věže," varoval je Grelie. "Pokračujte v práci!"

Strojníci se začali rozcházet, ale stejně po očku pořád dávali pozor, jak to dopadne. Dospěla situace tak daleko, že by měl požádat o pomoc Středisko pro výzkum krve?

Doufal, že nikoli, neboť pro něj bylo záležitostí osobní cti, že interní problémy zvládne sám. Jenže nepříjemnost s Vaustadem už začínala být pořádně zapeklitá.

Regenschori popolezl asi deset metrů vodorovně, ocitl se mimo reaktor nad prázdným prostorem. Ani v nízké gravitaci Hely by pád ze třiceti metrů na železnou podlahu nejspíš nepřežil.

Grelie sjel pohledem po rouře kus před Vaustada. Visela na tenkých kovových lanech, spuštěných ze stropu v pravidelných rozestupech a upevněných k rozšířeným žebřům. První lano bylo asi pět metrů před Vaustadem. Přes ně se už prostě nemohl dostat.

"Tak dobrá," řekl Grelie, zvedl hlas nad lomoz strojů. "Dosáhl jste svého. Krapet jsme se pobavili. Teď se vraťte a rozumně si promluvíme!"

Jenže Vaustadovi už žádný rozum nezbyl. Přitáhl se k nosnému žebříku, vyklonil se na jednu stranu roury a zkoušel závěs přelézt. Greliovi bylo zcela jasné, že to ředitel kůru nezvládne. Byl by to obtížný výkon i pro hbitého mladíka, ale Vaustad nebyl jedno ani druhé. Natáhl se přes překážku, jedna noha mu visela dolů, druhou se pokoušel vratkou polohou vyvažovat, jednou rukou se držel lana a druhou šmátral po žebříku na protější straně. Z roury mu sklouzla i druhá noha. Visel za jednu ruku, druhou zoufale mával ve vzduchu.

"Nehýbejte se!" vykřikl Grelie. "Nehýbejte se a všechno dobře dopadne. Udržíte se, než přivedu pomoc, ale nesmíte se hýbat!"

Rovněž tentokrát by se mladý muž v kondici udržel, i kdyby visel jen za jednu ruku, jenže Vaustad byl tlustý, svaly měl jako tvaroh, neboť je nikdy zbytečně nezatěžoval.

Grelie se díval, jak Vaustadovi sklouzla ruka z lana. Díval se, jak letí vzduchem a dopadá na podlahu. Náraz těla zanikl v ustavičném dunění a bušení. Neozval se výkřik, ani zděšené vyjeknutí. Vaustad měl oči zavřené, z výrazu jeho tváře bylo patrné, že zemřel okamžitě.

Šéflékař si zastrčil hůl do podpaží a vydal se po rampě k žebříku. U paty reaktoru zvedl kufík a odemkl branku. Kolem mrtvol se mezitím shromáždilo pět strojníků. Zvažoval, zda je nemá poslat pryč, ale rozhodl se, že to neudělá. Ať se dívají. Ať vidí, čím se zabývá Středisko pro výzkum krve.

Poklekl vedle Vaustada a otevřel kufík. Zavanul z něj chlad. Kufík byl rozdělený na dvě části. V horní přihrádce byly naplněné stříkačky, čerstvé dávky ze Střediska. Nálepky označovaly krevní skupinu a kmen viru. Stříkačka určená pro ředitele kůru si nyní musí počkat na nový cíl.

Grelie vyhrnul Vaustadovi rukáv. Nemá ještě slabý pulz? To by mu ulehčilo práci. Vypumpovat krev z mrtvol, byť bezprostředně po smrti, není jednoduché. Sálh do druhé přihrádky, kde měl prázdné stříkačky. Jednu vzal a symbolicky zvedl ke světlu.

"Pán dává," řekl Grelie, zabodl jehlu Vaustadovi do žíly a začal natahovat krev, "a někdy bohužel také bere."

Než skončil, naplnil tři stříkačky.

Grelie za sebou zavřel branku na vrcholu točitého schodiště. Docela rád opustil nehostinné prostředí pohonné sekce. Připadalo mu, že je to samostatná katedrála uvnitř katedrály, s vlastními nepsanými zákony. Uměl uplatnit svou moc nad lidmi, ale tam dole - mezi stroji - jeho vliv slábl. Snažil se záležitost s Vaustadem vyřešit v rámci možností co nejlíp, ale všichni věděli, že tam nepřišel proto, aby mu krev odebral, ale aby mu ji dal.

Než z haly odešel, zastavil se u komunikátoru a povolal dolů pracovní skupinu Střediska pro výzkum krve, aby se postarala o mrtvolu. Později sice bude muset zodpovědět pár otázek, ale kvůli tomu mu vrásky nepřibudou.

Cestou do Věže procházel hlavní chrámovou lodí. Vzál to velikou oklikou, po debaklu s Vaustadem nijak za Kveičím nespěchal. Krom toho měl ve zvyku alespoň jednou celý chrám obejít, kdykoli šel nahoru nebo dolů. Byla to největší prostora katedrály a jediné místo - s výjimkou pohonné sekce - kde se alespoň na chvíli zbavil klaustrofobie, která ho v mobilní budově sužovala.

Chrámová loď byla mnohokrát přestavována a rozšiřována, jak katedrála postupně narůstala do současných rozměrů. Náhodný pozorovatel by nyní vytušil jen málo z její historie, ale Grelie většinu změn zažil, takže viděl, co jiným unikalo. Viděl nezřetelné jizvy, kde byly vnitřní stěny vybourány a přemístěny. Viděl čáru, kde býval původní strop. Minulo třicet čtyřicet let, co ho zvedli mnohem výš - na měsíci bez atmosféry to byl přímo mamutí úkol, o to složitější, že uvnitř

nadále přebývali lidé a katedrála se pochopitelně nesměla ani na chvíli zastavit. Přesto během celé přestavby chrámový sbor nevynechal ani notu a ztráty na životech zůstaly v přijatelných mezích.

Grelier se na chvíli zastavil pod vitráží napravo. Barevné okno, členěné kamennými oblouky, se zvedalo desítky metrů vysoko, úplně nahoře byla umístěna rozeta. Konstrukce katedrály, stroje a vnější plášť byly nezbytně kovové, většinu vnitřních prostor však pokrývaly ozdobné obklady. Mnohé pocházely z lomů na Hele, ale kamenné desky tenké jako sušenka a sladce, růžovobíle mramorované dodali Ultrové. Některé kameny byly údajně až z pozemských kostelů.

Grelier to bral s velkou rezervou, mnohem pravděpodobnější mu připadalo, že je dovezl z příhodného asteroidu. Totéž platilo o reliévech uschovaných v přítmi výklenků, které během obchůzky míjel. Mohl jenom hádat, jak jsou opravdu staré, zda je to ruční práce středověkého řemeslníka či padělek zhotovený nanotechnikou.

Ať už byl původ kamenných oblouků jakýkoli, vsazená vitráž byla skvostná. Při správném světle nejenže sama nádherně zářila, ale propůjčovala tuto nádheru všemu uvnitř chrámové lodě. Na detailech vzduchotěsného okna vlastně ani nezáleželo, bylo by stejně krásné, i kdyby barevné plošky byly sestaveny náhodně jako v kaleidoskopu, ale Grelier vždycky pečlivě zkoumal, co znázorňuje. Obraz se čas od času měnil podle příkazů samotného děkana. Kdykoli měl Grelier potíže vyznat se v Kveičim přímo (a stávalo se to čím dál častěji), okno nabízelo možnost nahlédnout do jeho mysli.

Stejně jako nyní.

Když okno viděl naposledy, znázorňovalo stylizovanou Haldoru s okrovými a hnědými víry. Modré pozadí za obří planetou bylo postříkané žlutými hvězdami. Kamenitá krajina v popředí byla vyhotovená v kontrastní černé a bílé, mezi balvany ležel Kveičiho zlatavý člun. Kveiči sám byl znázorněn vedle havarované Mrchožroutky, měl dlouhou kutnu a dlouhé vousy, klečel na zemi a prosebně zvedal ruce k nebesům. Grelier si vzpomněl, že předtím byla na okně Paní Morwenna, jak sestupuje po klikatém Ďáblově schodišti - vypadala jako drobounká loďka vyhozená bouří na břeh, všechny ostatní katedrály táhly za ní a na obloze bylo o něco menší provedení Haldory.

Co tam bylo ještě dřív, už nevěděl určitě, ale nejspíš poněkud méně okázalá variace na téma havarovaného člunu.

Současný obraz na okně nebyl nijak složitý, o to hůř se dalo odhadnout, jaký význam má pro Kveičiho. Nahoře v rozetě se skvěla známá pruhovaná Haldora. Pod ní bylo několik metrů hvězdné oblohy, tmavomodrá přecházela až do zlatavé nějakou šikovnou technikou tónování skla. Většinu okna zabírala vysokánská impozantní katedrála, hotová změt' zdobených věžiček a opěrných pilířů, sbíhavá perspektiva jasně naznačovala, že se nachází přímo pod Haldorou. To bylo v pořádku, o to přece šlo, aby vždy stála přesně pod obří planetou. Jenže katedrála na okně byla zjevně větší, než jaká se kdy mohla vyskytovat na Nekonečné cestě, byla to vlastně hotová pevnost, a pokud se Grelier nemýlil, vyrůstala přímo ze skály, jako by stála na základech, nikoli na kráčivém mechanismu. A taky tam neviděl ani stopy po Nekonečné cestě.

Vitráž ho znátla. Výplň volil Kveiči, obvykle myslel obsah doslovně. Scény bývaly nadsazené a často nereálné (například Kveiči vedle člunu bez skafandru), ale vždy se nějak vztahovaly ke skutečným událostem. Jenže tentokrát mu význam připadal nezvykle symbolický. To by tak ještě Grelierovi scházelo, aby se Kveiči začal vyjadřovat v metaforách. Jenže jak jinak si má vyložit ohromnou katedrálu ukotvenou k zemi? Možná symbolizuje pevnou, neměnnou podstatu Kveičiho víry. Výborně, řekl si Grelier, teď sis oddechl, žes ho pochopil, ale co když příště budou jeho poselství ještě mlhavější?

Zavrtěl hlavou a pokračoval v obchůzce. Přešel k levé stěně, na dalších oknech už žádné podivnosti nepozoroval.

Ulevilo se mu. Možná je ten nový výjev jen ojedinělé vybočení a život bude pokračovat normálně dál.

Obešel chrámovou loď k přední stěně katedrály, do stínu černého okna. Jednotlivá skříčka se nedala rozpoznat, viděl pouze slabý odraz okolních oblouků klenby a opěrných pilířů. Tohle okno se od chvíle, co před ním stál naposledy, nepochybně změnilo. Vydal se zpátky podél pravé stěny až do poloviny, kde se zastavil u paty Věže. "Dál to již odkládat nemůžu," řekl si Grelier pro sebe.

Jakmile se Rašmika vrátila do svého kupé, hned otevřela dopis. List se rozložil. Tuhý krémový papír byl lepší kvality, než jaký kdy držela v ruce v Pustinách. Krátký text byl napsaný úhledným, poněkud nevyzrálým a nevyhraněným rukopisem.

Ten rukopis poznala.

Milá Rašmiko,

moc se omlouvám, že jsem se tak dlouho nezval. Mluvili o tobě ve zprávách z Vígridských pustin, říkali, žes utekla z domova. Napadlo mě, že ses asi vypravila za mnou, abys zjistila, co se mnou je od mého posledního dopisu. Když jsem zjistil, že k Cestě míří karavana, do které bys s jistotou pomoci mohla nastoupit, došlo mi, že přesně to uděláš. Trochu jsem pátral a našel tvoje jméno mezi cestujícími, proto ti hned píšu.

Vím, že je ti divné, proč jsem tak dlouho nepsal domů, ale všechno je teď jiné, a nebylo by to správné. Mělas ve všem pravdu. Na začátku mi lhali a dali mi děkanovu krev, sotva jsem dorazil na Cestu. Určitě jsi to poznala z dopisů, které jsem zprvu posílal. Napřed jsem se zlobil, ale teď už vím, že to bylo jen k dobrému. Co se stalo, stalo se, a kdyby ke mně byli upřímní, dopadlo by to jinak. Museli však lhát pro větší dobro. Teď jsem šťastný, šťastnější, než jsem kdy byl. Nalezl jsem smysl svého života, službu něčemu většímu, než jsem sám. Cítím děkanovu lásku a lásku Stvořitele nad děkanem. Nečekám, že to pochopíš nebo že se ti to bude líbit. Proto jsem vám přestal psát. Nechtěl jsem lhát a také jsem vás nechtěl zklamat. Bylo lepší mlčet.

Jsi moc hodná a odvážná, že ses za mnou vydala. Znamená to pro mě víc, než si dovedeš představit. Ale musíš se hned vrátit domů, než se kvůli mně dostaneš do ještě větších potíží. Udělej to pro mě, vrať se zpátky do Pustin a všem vyříd', že jsem šťastný a že je mám rád. Hrozně se mi po vás stýská, ale ničeho nelituji. Prosím, vyhov mi, ano? A všechny ode mne pozdravuj. Chci, aby sis mne pamatovala takového, jaký jsem býval, a nepátrala po tom, čím jsem se stal. Bude to

tak nejlepší.

S láskou,

tvůj bratr Harbin Els

Rašmika si dopis přečetla ještě jednou, hledala nějaký skrytý význam, pak list složila, ale pečeť už nedržela okraje u sebe.

Grelier měl rád ten výhled, když už nic jiného. Kveičiho podkrovní pokoj, prosklená mansarda na samém vršku Věže, byl dvě stě metrů nad povrchem Hely. Z tohoto orlího hnízda viděl bezmála dvacet kilometrů. Cesty na obě strany, řadu katedrál rozmístěnou jako záměrně uspořádané dekorace. Před nimi jich bylo jen několik, ale vzadu se táhly daleko, až za obzor. Vzdálené věže se blyšlely nepřírozně jasně, jak je to ve vzduchoprázdnu obvyklé, a šálily zrak, takže vypadaly mnohem blíže, než ve skutečnosti byly. Grelier si připomněl, že některé jsou čtyřicet kilometrů za nimi. Na místo, kde se nyní nacházela Paní Morwenna, se nedostanou dřív než za třicet hodin, což na Hele znamenalo den a půl noci. Některé katedrály se natolik opozdily, že dokonce neviděl ani jejich věže.

Šestiúhelníková mansarda měla ve všech stěnách vysoká okna s pancéřovými skly. Kovové žaluzie se podle Kveičiho pokynů nakláněly a tlumily světlo z libovolné strany. Teď byla místnost plně osvětlená, přes osoby i předměty se táhly pruhy světla a stínu. Kolem děkana stály zástupy zrcadel na podstavcích, záměrné přímky a úhly odrazu přesně nastavené. Když Grelier vešel, uviděl svůj odraz alespoň z tisíce směrů.

Odložil hůl do dřevěného stojanu vedle dveří.

Kveiči ležel jako vždy na velkoryse rozměrném loži vybaveném aparáty pro udržení vitálních funkcí a rozmlouval s návštěvníkem. Děkan byl svrštělý, vypadal jako přízrak, zdánlivě méně hmotný v záři denního světla než v přítmí za přivřenými žaluziemi, které v mansardě obvykle převládalo. Oči mu kryly velké černé sluneční brýle, které jen zvýrazňovaly mrtvolnou sinalost jeho vyhublého obličej. Lože si samo pro sebe rozvážně bzučelo, cvakalo a bublalo, občas podalo svému uživateli dávku léků. Většina nepřijemných léčebných procesů se odehrávala pod šarlatovou příkryvkou, která zakrývala tělo od prsou po paty, ale sem tam protékla některou z hadiček, které mu končily v předloktí či spodině lebeční, brčálově zelená nebo ostře modrá tekutina, jakou si nikdo nemohl splést s krví. Kveiči se nezdál zrovna zdravý. V jeho případě zdání neklamalo.

Grelier si však připomněl, že tak vypadá již desítky let. Byl velice starý, vyzkoušel všemožné dostupné gerontoterapie a prozkoumal je až po krajní meze. Ale ty meze jako by se neustále posouvaly. Jako by už neměl dost síly překročit práh smrti.

Když sloužili na Jasmínině Nanebevstoupení poznáním, byli oba víceméně stejného biologického věku. Nyní však byl Kveiči tělesně mnohem starší, neboť skutečně prožil všech sto dvanáct let planetárního času. Grelier však prožil pouze třicet roků. Jejich v zásadě prostá dohoda poskytovala Grelierovi velkorysé výhody.

"Já vás opravdu nemám rád, Greliere," prohlásil Kveiči ještě na palubě Nanebevstoupení poznáním, "pokud vám to dosud nedošlo."

"Kdepak, pochopil jsem to docela přesně," řekl Grelier.

"Jenže vás potřebuju. Hodíte se mi do krámu. Nechci tady umřít. Aspoň ne teď."

"A co Jasmína?"

"Nepochybně něco vymyslíte. Je přece závislá na vašich klonech."

Tato rozmluva se odehrála krátce po tom, co byl Kveiči zachráněn po sestřelení na Hele. Jakmile Jasmína dostala údaje o mostu, otočila Nanebevstoupení poznáním, přiletěla do soustavy 107 Piscium a zaparkovala na výstředné dráze kolem slunce. Dodatečný průzkum odhalil, že další nástrahy na měsíci nejsou. Kveiči při svém přiletu spustil tři hlídače, které tam nejméně před stoletím rozmístil a zapomněl dřívější neznámý objevitel mostu.

Jenže to nebyla tak docela pravda. Na satelitu byl ještě jeden hlídač, ale věděl o něm pouze Kveiči.

Avšak Kveičiho již zcela pohltilo to, co zažil, oslnil ho zázrak, který vedl k jeho záchraně, neoddělitelně spjatý se ztrátou Morwenny, jejíž hrůzná smrt mu působila nelidská muka. Kveiči zešílel. Tak to alespoň viděl Grelier a za uplynulých sto dvanáct let ho nic nepřímělo změnit názor. Vzhledem k tomu, co se stalo, a vzhledem k tomu, že měl v krvi virus, který měnil smyslové vnímání, vyšel z toho Kveiči podle Grelierova mínění ještě dobře jen s mírným šilenstvím. Zůstalo mu jakési chápání skutečnosti, pořád si uvědomoval, co se kolem děje, a dokázal to skvěle uzpůsobit a zasadit do své představy reality. Jako by viděl svět přes závoj zbožnosti. Sám si udělil vysvěcení.

Kveiči stále věděl, že jeho víra má co dělat s virem v jeho krvi. Ale na druhé straně nebylo pochyb, že byl zachráněn díky opravdovému zázraku. Záznamy Dominy hovořily zcela jasně. Jeho nouzový signál zachytila pouze proto, že Haldora přestala na zlomek vteřiny existovat. Domina na tíšňové volám okamžitě zareagovala, vyřítla se k Hele, snažila se ho zachránit dřív, než mu dojde vzduch.

Člun pouze plnil svou povinnost, když letěl na plný tah motorů. Aby se dostal na měsíc co nejrychleji, ignoroval hranici zrychlení, kterou by dodržel, kdyby byl Kveiči na palubě. Nevelká inteligence člunu opomněla vzít do úvahy také Morwennu.

Když servulus odtáhl Kveičiho na palubu Dominy, železná panna mlčela. Propadl zoufalství, a protože už tušil, že je Morwenna mrtvá, prořezal tlustý kov skafandru, sáhl dovnitř a laskal tu příšernou rudou kaši, kterou tam našel, plakal, když mu protékala mezi prsty. Dokonce i kovové části Morwennina těla byly rozdrcené.

Kveiči tedy přežil, ale za děsivou cenu. V té chvíli měl pouze dvě možnosti. Mohl se zbavit náboženského poblouznění, zvolit léčbu, která by mu indoktrinační virus vyplavila z krve. Potom by však musel hledat rozumné, vědecké vysvětlení toho, co se stalo. Musel by se smířit s faktem, že ho zachránil jev, který neměl se zázrakem nic společného. A že jediná žena, kterou hluboce miloval, je navždy pryč, zemřela jen proto, aby mohl žít.

Druhá možnost, kterou nakonec zvolil, byla přijatelnější. Poddá se víře, uzná, že se skutečně stal zázrak. V tomto

případě byl virus v krvi pouze katalyzátorem. Přivedl ho k víře, umožnil mu pocítit přítomnost něčeho svatého. Jenže když mu na Hele dobíhal čas, zmítaly jím emoce hlubší a silnější, než jaké mohl vyvolat pouhý virus. Nebyl třeba díky viru pouze vnímavější k tomu, co opravdu existovalo? Mohl mu virus, ač umělý, pomoci navázat skutečné, třebaže slabé spojení?

Pokud ano, tak všechno mělo smysl. I most měl smysl. Stal se zázrak. Kveiči prosil o záchranu, a stalo se. Morwennina smrt měla zatím záhadný, ale rozhodně kladný význam ve větším plánu, jehož byl Kveiči sám pouze maličkou, stěží vědomou součástí.

"Musím tady zůstat," řekl Grelierovi, "musím zůstat na Hele, dokud nedostanu odpověď. Dokud mi nebude vyjevěna." Přesně tak to řekl: vyjevěna.

Grelier se usmál. "Nemůžete tady zůstat."

"Však už to nějak zařídím," odporoval mu Kveiči.

"Jasmína to nedovolí."

A tehdy Kveiči udělal Grelierovi nabídku, kterou nedokázal odmítnout. Jasmína byla nepředvídatelná. Grelier se v ní nevyznal ani po všech těch letech služby. Jeho vztah ke královně se dal charakterizovat silným strachem a nelibostí. "Dříve či později se vás zbaví," řekl Kveiči. "Je Ultranautka. Nedokážete ji porozumět, nedokážete ji ani odhadnout. Pro ni jste jen součást inventáře. Sloužíte jejím potřebám, jste však snadno nahraditelný. Ale pohleďte na mne. Já jsem původní člověk jako vy, vyloučený z hlavního proudu společnosti. Sama o nás dvou řekla, že máme mnoho společného."

"Méně než si myslíte."

"Nemusíme se mít navzájem nijak zvlášť v lásce," řekl Kveiči, "postačí, budeme-li spolupracovat."

"Jaký z toho budu mít prospěch?" zeptal se Grelier.

"Jednak neprozradím vaše malé tajemství. Jistě, znám je. Morwenna to zjistila, než ji Jasmína zavřela do panny."

Grelier se na něho pozorně zahleděl. "Nevím, o čem mluvíte."

"O výrobě těl," řekl Kveiči, "o vašem malém problému s dodávkami. Nejde jen o splnění neukojitelného Jasmínina hladu po nových tělech, že? Máte pro ně také své vedlejší použití. Líbí se vám hodně mladá, ještě ne zcela vyvinutá. Vytáhnete je z nádrže, než dospějí - někdy jsou to dokonce ještě děti - a děláte s nimi různé věci. Ošklivé, moc ošklivé věci. Pak je strčíte zpátky do roztoku a prohlásíte, že nebyla životaschopná."

"Nemají mozky," řekl Grelier, jako by ho to omlouvalo. "V každém případě, o co se teď vlastně snažíte? O vydírání?"

"Ne. Jen jsem vás chtěl přesvědčit. Pomozte mi zbavit se Jasmíny, pomozte mi i s dalšími záležitostmi a nikdo se o vaší výrobě nic nedozví."

Grelier se tiše zeptal: "A co bude s mými potřebami?"

"Něco už vymyslím, pokud vás to přiměje, abyste pro mne pracoval."

"Proč bych měl měnit zaměstnavatele? Jste stejný blázen jako ona."

"To je sice možné," řekl Kveiči, "ale důležitý rozdíl tu je. Já nemám vražedné choutky. Zamyslete se nad tím."

Grelier se zamyslel a zanedlouho usoudil, že jeho bezprostřední zájmy leží mimo palubu Nanebevstoupení poznáním. Prozatím bude spolupracovat s Kveičem, a jakmile se naskytne vhodná příležitost, najde si něco lepšího, nějaké míň podřízené postavení.

A přesto tady byl, ještě i po celém století. Grelier silně podcenil svou slabost. Neboť v lodích Ultrů, nacpaných starobylými, nespolehlivými spacími mrazáky, našel Kveiči vždy dostatek ideálních prostředků, jak udržet Greliera ve svých službách.

Během prvních dnů jejich spolupráce však Grelier tuto budoucnost neznal.

Prvním krokem bylo zničit Jasmínu. Jejich plán sestával ze tří stupňů, každý museli vykonat nadmíru opatrně. Kdyby je odhalila, zaplatili by vysokou cenu. Grelier však spoléhal na to, že ji ani ve snu nenapadne, že se proti ní spojili dva rivalové.

Což neznamenalo, že se události vyvíjely přesně podle plánu.

Nejprve zřídili na Hele základnu. Dopravili na povrch obytné jednotky, detektory a terénní vozidla. Přiletěla rovněž skupinka Ultrů, ale jejich instinktivní nechuť k planetám byla tak silná, že se nemohli dočkat, až se vrátí na světlohonec. Grelier a Kveiči naopak našli na měsíci dokonalé prostředí, což ještě utužilo nejisté spojení. A dokonce učinili pozoruhodný objev, který posílil jejich rozhodnutí. Během jednoho průzkumného výjezdu ze základny, dosud pod dohledem Jasmíny, objevili první pozůstatky Různonožců. Získali tak aspoň jakousi představu, kdo most postavil. Druhou fází plánu bylo oslabení Jasmíny. Pro Greliera to bylo celkem jednoduché, protože zcela ovládal výrobu těl. Upravoval klony, zpomaloval vývoj, spouštěl víc abnormalit a defektů. Když Jasmína nebyla schopna zakotvit se v realitě pravidelnou dávkou bolesti, stále víc se stahovala do izolace. Její úsudek byl narušený, chápání skutečnosti mlhavé.

A tehdy přistoupili k třetí fázi - ke vzpouře. Chtěli ovládnout Nanebevstoupení poznáním. Někteří Ultrové - dřívější Morwennini přátelé - projevovali Kveičimu jisté sympatie. Během průzkumů Hely našli Kveiči a Grelier čtvrtý, dosud fungující hlídač stejného typu, jako byly ty, které sestřelily Mrchožroutku. Měli v úmyslu využít Jasmínina narušeného úsudku a přesvědčit ji, aby se přiblížila s Nanebevstoupením poznáním na dostřel. Normálně by s lodí nepřiletěla blíž než na světelnou hodinu od tak podezřelého objektu, jakým byla Hela, ale pozoruhodný most a zkameněliny Různonožců převážily nad opatrností.

Očekávali, že hlídač poškodí světlohonec - jen zvějšku, nicméně dostatečně, aby v posádce zavládl zmatek a panika - a v tom okamžiku bude zralý k zabránění.

Jenže to nevyšlo. Hlídač zaútočil mnohem větší silou, než Kveiči předpokládal, zasadil Nanebevstoupení poznáním zákazonosný úder. Kveiči chtěl světlohonec použít pro své záměry, jenže loď vybuchla, exploze přeskakovaly od místa

zásahu na další paluby, až se čelo ničivé vlny dostalo k motorům Spojených. Na obloze Hely vzplála dvě nová, jasná slunce. Když záře pohasla, z Jasmíny ani z velikého světlohonce, který sem Kveičiho a Greliera dopravil, nezbylo zholá nic.

Z Kveičiho a Greliera se stali trosečníci.

Nebyli však odsouzeni k zahubě. Měli vše, co k přežití na Hele potřebovali na celé roky, našli útočiště v základně, která už byla hotová. Pokračovali v průzkumu terénními vozy. Začali shromažďovat tělesné části Různonožců, snažili se poskládat fosilie vesmířanů do nějakého logického celku, jenže se jim to nedařilo.

Pro Kveičiho se to stalo posedlostí. Nahoře měl záhadnou Haldoru a dole taxonomickou hádanku Různonožců. Obě ho pořádně štvály. Ponořil se do jejich studia, věděl, že spolu nějak souvisejí, a najde-li odpověď, pochopí, proč byl zachráněn a Morwenna obětována. Věřil, že tyto záhady jsou Boží zkouškou. A rovněž věřil, že pouze on je schopen je rozluštit.

Minul rok, potom druhý. Objížděli Helu kolem dokola, až v ledu nahrubo vyjeli cestu. S každým okruhem byla čím dál sjízdnější. Odbočovali od rovníku na sever i na jih, hledali naleziště s větší koncentrací pozůstatků Různonožců. Kopali jámy a tunely, sbírali další kousky skládanky. Ale vždy se vraceli na rovník, na základnu, kde zkoumali nové nálezy.

A jednoho dne třetího roku si Kveiči uvědomil něco důležitého: musí sám spatřit zmizení.

"Jestliže k němu znovu dojde, musím je vidět," řekl Grelierovi.

"Jenže pokud se z nějakého nepochopitelného důvodu bude opakovat, dostaneš důkaz, že to nebyl zázrak."

"Ne," oponoval Kveiči důrazně. "Jestli se to stane podruhé, budu vědět, že mi to Bůh chtěl ukázat, abych neměl nejmenší pochybnosti, že se ten zázrak skutečně stal."

Grelier se rozhodl na jeho hru přistoupit. "Máš přece záznamy z Dominy. Potvrzují, že Haldora zmizela. To ti nestačí?"

Kveiči odbyl jeho argument mávnutím ruky. "Jsou to jenom čísla v elektronické paměti. Neviděl jsem zmizení na vlastní oči. To je pro mě důležité."

"Potom budeš muset Haldoru pozorovat navěky." Grelier se rychle opravil: "Tedy než znovu zmizí. Na jak dlouho se ztratila minule? Na necelou vteřinu? Na pouhé mžiknutí oka? Co když to přehlédneš?"

"Nesmím to přehlédnout."

"Vždyť půlku roku Haldoru vůbec nevidíš." Grelier ukázal na oblohu. "Vychází a zapadá."

"Jenom když stojíš na místě. Poprvé jsme objeli Helu asi za tři měsíce, podruhé za dva. Ale můžeme jet pomalu, držet s Haldorou krok. Stačí třetina metru za vteřinu. Budeme-li udržovat tuto rychlost a zůstaneme-li na rovníku, budeme mít Haldoru neustále nad hlavou. Pohybovat se bude krajina kolem nás."

Grelier udiveně potřásl hlavou: "Už sis to všechno promyslel."

"Nebylo to nijak těžké. Spojíme dohromady vozidla a vytvoříme pohyblivou pozorovací plošinu."

"A co spánek? A mrkání?"

"Ty jsi lékař," řekl Kveiči. "Něco už vymyslíš."

A tak něco vymyslel. Spánek se dal zahnat medikamenty, neurochirurgickými zákroky a dialýzou, aby se z těla odstranily toxické metabolity vyprodukované únavou. Postaral se rovněž o mrkání.

"Není to krapet ironie?" dumal Grelier. "Když ti Jasmína hrozila, že tě strčí do železné panny, slibovala ti totéž - žádný spánek a neměnný výhled před očima. A teď o to sám žádáš."

"Všechno se mění," řekl Kveiči.

Jak teď stál Grelier v mansardě, roky přeletěly kolem něj. Pro něho minuly pouze v řadě krátkých záblesků, neboť ho ze spánku v mrazáku burcovali pouze tehdy, když ho Kveiči nutně potřeboval. Pamatoval si první pomalou cestu kolem světa, jak udržovali tempo s Haldorou, vozy spojené dohromady jako vory. Za rok dva přiletěl jiný světlohonce, Ultry přitáhl záblesk záření z výbuchu Nanebevstoupení poznáním. Byli zvědaví a pochopitelně opatrní. Zanechali světlohonce v bezpečné vzdálenosti a vyslali zástupce v plavidlech, která mohli postrádat. Kveiči potřeboval opravit vozy a různá zařízení, nabídl za to Ultrům pozůstatky Různonožců.

Asi za deset let přiletěl další světlohonce, povzbuzen obchodním úspěchem předchozího. Ultrové byli stále ostražití, ale nadmíru ochotní obchodovat. Pozůstatky Různonožců byly přesně to, co trh žádal. A tentokrát navíc přivezli spáče, nespokojené emigranty z daleké kolonie, o které Kveiči ani Grelier nikdy neslyšeli. Záhada Hely a zázaky o zázraku je sem přitáhly přes celé světelné roky.

Kveiči měl první učedníky.

Dorazily tisíce dalších. Desetitisíce, pak statisíce. Pro Ultry se Hela stala lukrativní zastávkou v proděravělé, narušené síti mezihvězdného obchodu. Hlavním planetám, starým obchodním centrům, se nyní zdaleka vyhýbali, protože byly napadeny tavomorem a válkami. A později možná i něčím horším. Nikdo vlastně nevěděl čím, protože se z takových oblastí dostalo k Hele jen málo lodí. Pokud přiletěly, šířily zmatené fámy o tom, jak se z mezihvězdného prostoru vynořily stroje, staré a nemilosrdné, jak rvou planety a požírají vše živé, ale samy v sobě nemají víc života než hodiny či mechanický planetostroj. Poutníci, kteří teď přilétali na Helu, se nechťeli pouze stát svědky zázračného zmizení, ale věřili, že nastává konec světa a že Hela je místem vyvrcholení, cílem poslední pouti.

Ultrové je přiváželi jako náklad za přepravné a předstírali, že je na domácích poměrech zajímají pouze aktuální ceny. Někdy to mohlo odpovídat pravdě, ale Grelier znal Ultry natolik dobře, aby v jejich očích postřehl strach, který měl málo společného se ziskem a mnoho s jejich vlastním přežitím. Předpokládal, že rovněž něco viděli. Možná jen zahlédli příznaky plížící se na okraji lidského vesmíru. Po celé roky ty zvěsti nejspíš považovali za pouhé báchorky cestovatelů, ale když přestaly přicházet zprávy z hlavních osídlených planet, začínali jim věřit.

I nyní byli na Hele Ultrové. Podle obchodních podmínek se světlohonce nesměly přiblížit k Haldore ani k jejímu obydlímu měsíci. Parkovaly v houfu na okraji, na Helu přilétaly malé čluny. Církevní pověřenci kontrolovali, zda nenesou záznamové či skenovací zařízení namířené na Haldoru. Byla to spíš pouhá formalita, protože zákaz se dal

snadno obejít, ale Ultrové byli až překvapivě poslušní. Chtěli vyhovět, neboť tento obchod potřebovali. Kveiči právě končil jednání s Ultranaute, když Grelier vstoupil do mansardy. "Děkuji za váš čas, kapitáne." Kveičiho hlas se vinul jako kouř v šedých spirálách z lože s podporou života.

"Je mi líto, že jsme se nedohodli," odpověděl Ultra, "ale bezpečí světlohonce je mou nejvyšší prioritou. Všichni víme, co se stalo Nanebevstoupení poznáním."

Kveiči souhlasně zvedl kostnaté prsty. "Hrozná tragédie. Měl jsem štěstí, že jsem přežil."

"Jsme téhož názoru."

Postel se naklonila směrem ke Grelierovi. "Šéflékaři Greliere... Dovolte, abych vám představil kapitána Basquiata ze světlohonce Nevěsta větru."

Grelier návštěvníkovi zdvořile pokývl hlavou. Kapitán nebyl tak výstřední jako mnozí Ultrové, s nimiž se setkal, ale podle standardu původního lidstva byl pořád hodně zvláštní. Byl velice štíhlý a bezkrevný jako sluncem vybělený hmyz, obaloval ho krvavě rudý podpurný exoskelet, zdobený stříbrnými liliemi. Kapitána doprovázela velká mūra, poletovala mu kolem obličeje a ovívala ho.

"Potěšení je na mé straně." Grelier odložil bílý kufík s nákladem injekčních stříkaček. "Doufám, že se vám na Hele líbí."

"Naše návštěva byla velmi plodná, šéflékaři. Nemohu vyhovět poslední žádosti děkana Kveičiho, ale jinak doufám, že jsou obě strany spokojené."

"A co ta drobná záležitost, o níž jsme diskutovali?" zeptal se Kveiči.

"Poruchy mrazáků? Ano, máme asi pětadvacet případů mozkové smrti. V lepších časech bychom dokázali restaurovat mozkové struktury pomocí příslušných medistrojů. V současné době to však není v žádném případě možné."

"Rádi je převezmeme z vašich rukou," řekl Grelier. "Uvolníme vám spací pouzdra pro živé."

Ultra si odehnal mūra od úst. "Máte pro ty prázdné makovice zvláštní využití?"

"Šéflékař se o takové případy zajímá," prohlásil Kveiči dřív, než Grelier stačil odpovědět. "Experimentuje s metodami neuronálního přepisu, vidíte, Greliere?" Rychle pohlédl stranou, nečekal na odpověď. "A nyní, kapitáne - potřebujete doprovod při návratu na vaše plavidlo?"

"Není k tomu důvod, děkuji."

Grelier vyhlédl východním oknem mansardy. Na přistávací plošině na hřebenu střechy chrámové lodě parkoval malý člun. Zářil žlutými a zelenými barvami jako pakobykla.

"Bůh vás provázeej do parkovacího hejna, kapitáne. Budeme očekávat překládku těch nešťastných obětí mrazáků. A těším se, že se naskytne další příležitost uzavřít s vámi obchod."

Kapitán se otočil k odchodu, ale zarazil se. Greliera napadlo, že si teprve teď všiml železné panny. Stála v rohu místnosti jako mlčenlivý host. Kapitán na ni chvíli zíral, mūra mu rozčileně kroužila kolem hlavy, pak odešel. Nemohl tušit, jaký strašlivý význam má pro Kveičiho železná panna: místo Morwennina posledního odpočinku, neustálá připomínka ceny, jakou zaplatil za první zmizení.

Grelier počkal, až bylo jisté, že se Ultranaute nevrátí. "Oč šlo? V čem ti nemůže vyhovět?" zeptal se.

"Jen obvyklé smlouvání," odpověděl Kveiči, jako by ho to už nezajímalo, "bud' rád, že dostaneš své živé mrtvolky. A teď, co výzkum krve? Jak to šlo?"

"Výdrž chvíli," Grelier přistoupil k jedné stěně a přivřel žaluzie, nechal pouze úzké proužky světla. Pak se sklonil ke Kveičimu a sundal mu sluneční brýle, které při jednáních nosil částečně proto, aby si chránil oči před světlem, ale hlavně proto, že na něj nebyl zrovna hezký pohled. Z téhož důvodu si je také někdy sundal.

Pod černými brýlemi se mu jako druhé brýle tiskly ke kůži prázdné obroučky s radiálně uspořádanými háčky, které držely víčka otevřená. Na rámečích byly připevněny malé rozprašovače, každých pár minut zvlhčovaly bulvy vodou. Grelier tvrdil, že by bylo jednodušší víčka zcela odstranit, ale Kveiči toužil po pokání dlouhém jako Cesta, a tak mu vyhovovala mírná bolest, kterou mu obroučky působily. Byla to trvalá připomínka, že musí zůstat bdělý, aby nepromeškal zmizení.

Grelier vytáhl z lékařské skřínky v rohu mansardy tampon a očistil Kveičimu výměšky kolem očí.

"Výzkum krve, Greliere?"

"K tomu se dostanu. Jen co mi povíš, oč šlo s tím Ultranaute. Proč jsi po něm chtěl, aby přiletěl se světlohoncem blíž k Hele?"

Kveičiho zorničky se viditelně rozšířily. "Proč si myslíš, že jsem chtěl zrovna tohle?"

"A ne snad? Co jiného by v něm vzbudilo takový strach, že ohrozí svou loď?"

"Zbytečně mnoho si domýšlíš, Greliere."

Šéflékař dokončil očistu a opět mu nasadil sluneční brýle. "Proč najednou potřebuješ Ultry blíž? Celé roky se usilovně snažíš udržet ty potížisty co nejdál. A teď bys chtěl mít světlohonec hned za dveřmi?"

Kveiči si povzděchl. V šeru vypadal mnohem hmotněji. Grelier znovu otočil žaluzie, zjistil, že žlutozelený člun už z přistávací plošiny odletěl.

"Byl to jen takový nápad," řekl Kveiči.

"Jaký nápad?"

"Všiml sis, jak jsou v poslední době Ultrové nervózní? Věřím jim čím dál méně. Basquiat mi připadal jako člověk, s nímž bych mohl uzavřít obchod. Doufal jsem, že se dohodneme."

"Na čem se dohodnete?" Grelier vrátil nepoužité tampony do lékárničky.

"Na ochraně," odpověděl Kveiči. "Rád bych dostal jednu skupinu Ultrů blíž, aby ty ostatní držela od Hely co nejdál."

"Bláznovství," řekl Grelier.

"Jistota," opravil ho děkan. "A stejně, co na tom záleží. Neměl zájem. Moc se bojí přiletět s lodí až k Hele. Děsí je stejně jako vábí, Greliere."

"Přiletí zase další."

"Možná..." Kveiči to řekl znuděně, jako by to byl jen dopolední rozmar, kterého již litoval.

"Ptal ses na výzkum krve." Grelier poklekl a vzal kufřík. "Neobešlo se to bez potíží, ale mám dávku od Vaustada."

"Od regenschorihó? Neměl spíš dávku dostat?"

"Krapet jsem změnil plán."

Středisko pro výzkum krve byl orgán Věže určený k uchovávání, obohacování a šíření nespočetných virových kmenů, které se oddělily od původní Kveičiho nákazy. Bezmála každý člověk, který pracoval v katedrále, měl v krvi něco z Kveičiho infekce. Přenášela se z generace na generaci, mutovala a mísila se s jinými typy virů zavlečenými na Helu. Výsledkem byla chaotická záplava potenciálních účinků. Variety původního viru byly příčinou odchylek v dogmatu, na jejichž základě vzniklo mnoho dalších církví. Středisko pro výzkum krve pracovalo na tom, aby tento chaos zvládlo, aby izolovalo účinné, dogmaticky čisté kmeny a potlačilo ostatní. Jedinci jako Vaustad byli často užíváni k testování nově izolovaných virů. Pokud se u nich projevila psychóza nebo jiné nežádoucí vedlejší účinky, kmen byl vyřazen. Vaustad si vysloužil roli pokusného králíka po řadě politováníhodných nerozvážeností, jenže se čím dál víc bál následků každé nové injekce.

"Doufám, že víš, co děláš," řekl Kveiči. "Potřebuju Středisko pro výzkum krve víc než dřív. Ztrácím víru."

Kveiči občas silně kolísal ve víře. Vyvinula se u něj imunita na virový kmen, kterým se nakazil, než se naložil na Nanebevstoupení poznáním. Jedním z hlavních úkolů Střediska pro výzkum krve bylo získat nově zmutované kmeny, které by ještě mohly na Kveičiho účinkovat. Grelier se o tom sice nešířil, ale bylo stále těžší takový kmen najít.

Nyní měl Kveiči období útlumu, jinak by nikdy nehovořil o ztrátě víry. Vlastně ji doopravdy ztratit nemohl. Během útlumu však byl ochoten připustit, že jeho víra je vyvolaná chemicky. Tyto krátké intervaly dělaly Grelierovi starosti. Ve chvílích vnitřního konfliktu byl totiž Kveiči nepředvídatelný. Grelier si připomněl záhadnou vitráž v chrámové lodi a napadlo ho, zda to náhodou spolu nesouvisí.

"Brzo budeš zase v pořádku," řekl.

"Výborně. Opravdu to potřebuju. Čekají nás potíže, Greliere. Od Gullveigina hřebene hlásili velké laviny, které zablokovaly Cestu. Zase bude na nás, abychom ji vyčistili, jako vždycky. Můžeme sice použít Boží oheň, ale dělá mi starosti, abychom se neopozdili za Haldorou."

"Stihneme to. Vždycky to stihneme."

"Kdybychom nabrali nepřijatelně velké zpoždění, museli bychom přistoupit k drastickému řešení. Chci, aby pohonná sekce byla připravena splnit cokoli, oč požádám - dokonce i to nepředstavitelné." Lože se naklonilo, jeho odraz se rozpadl a zase složil, jak se zrcadla zvolna natáčela. Zrcadla se nastavovala do takové polohy, aby odrazela Haldoru do Kveičiho zorného pole - kdekoli ležel či seděl, vždy viděl planetu na vlastní oči.

"I to nepředstavitelné, Greliere," opakoval. "Víš, co tím myslím, že ano?"

"Domnívám se, že ano," odpověděl Grelier. A pak se zahloubal nad krví a také nad mosty. Rovněž uvažoval o té dívce, kterou se chystá přivést do katedrály, a napadlo ho, jestli náhodou - jenom náhodou - neuvedl do chodu něco, co nebude schopn zastavit.

Ale on to neudělá, pomyslel si. Je šílený, o tom není pochyb, ale není zase tak šílený. Není tak šílený, aby chtěl s Paní Morwennou přebročit most přes Údolí vykoupení.

18

Ararat, 2675

Krvák rozmotal dlouhý pruh zažloutlého papíru s interním plánem Nostalgie nekonečna, jeden konec připíchl dýkou, druhý zatížil stříbřitou přilbou, kterou Palfrey našel mezi starým šrotem. Pruh pokrývala hustá kresba tuhou a inkoustem. Na několika místech byla tolikrát gumovaná a přepisovaná, až byl papír tenký a průsvitný jako ovčí blána.

"Nic lepšího nemáme?" zabručel Krvák.

"Co bys chtěl lepšího," durčila se Antoinette. "V tak mizerných podmínkách je to hotové veledílo."

"Dobrá, dobrá." Krvák něco podobného slyšel za poslední týden už aspoň stokrát. "Tak se pochlub, cos z toho vyčetla."

"Vyčetla jsem, že máme problém. Mluvil jsi s Palfreyem?"

"Ne, o toho se postaral Štír."

Antoinette si pohrávala s velkými náušnicemi. "To zas já jsem si s ním poklábosila. Chtěla jsem zjistit, co se tam dole opravdu děje. A jak jsem se dozvěděla, bezmála celá opravářská četa je přesvědčená, že kapitán mění způsob strašení." "A dál?"

"Zhruba po posledních deseti zjeveních začínám mít stejný dojem."

Hypervepř civěl na plán, nedokázal dobře rozlišit popelavě šedé čáry, zvláště ve špatném osvětlení. Na plány a mapy nikdy nebyl odborník, ani tenkrát v Kaldeře ve Štírově gangu. Tehdy na tom stejně nezáleželo. Krvák s oblibou prohlášoval, že jestli se někdo nevyzná ve svém okolí bez mapy, tak už ji vlastně ani nebude potřebovat.

Jenže tenhle plán byl důležitý, protože zachycoval řez mořskou citadelou, v níž právě seděli. Loď se kónicky zužovala do špičky, vnitřní uspořádání bylo znázorněno složitou sítí podélných a příčných čar, takže náčrt vypadal jako obrázek obelisku posetého složitými hieroglyfy. Čáry označovaly paluby, spojovací šachty a hlavní přepážky, prázdná místa mezi nimi byly obrovské nákladové haly.

Světlohonec byl vysoký čtyři kilometry, proto na plánu nebylo dost místa pro detaily. Jednotlivé kajuty nebyly vůbec vyznačeny, pokud neměly strategický význam. Většinou by zakreslování detailů stejně byla zbytečná práce. Interiér světlohonce se neustále pozvolna přetvářel - zcela nezávisle na vůli lidí - takže co platilo dnes, bude už za pár let úplně jinak.

Transformace přinášely nečekané komplikace. Zakreslení horních palub zůstalo beze změny, neustále se tam pohybovala posádka a trvalá přítomnost lidí jako by světlohonec odradila, aby se měnil. Ale spodní paluby, především ty pod hladinou moře, nebyly zdaleka tak často navštěvované. Opraváři tam chodili, jen pokud museli, a obvykle přitom zjistili, že prostory jsou zcela jiné, než čekali. Transformované části světlohonec - dalo se rozpoznat úsilí využít biologických pravzorů, jenže se pořádně zvrhlo - se již samou podstatou vymykaly přesnému zakreslení. Krvák se byl podívat na nejhůř deformované stěny spodních palub. Připadal si jako při průzkumu hrůzostrašných jeskyní. Proměnlivý nebyl pouze vnitřek lodě. Když se ještě před přiletem na orbitu Araratu připravovala na přistání, zploštila záď, ale zevnitř se nedalo přetvarování pozorovat. A protože spodní kilometr světlohonec, včetně dvou nosníků s motory Spojených, byl nyní trvale ponořený, neměli možnost zjistit, v jakém je stavu. Potápěči prozkoumali pouhé stovky metrů pod hladinou, našli však jen málo nového. Mlhavé obrysy, které odhalil hloubkový průzkum detektory, prokázaly pouze to, že základní tvar světlohonec zůstal víceméně neporušený. Zásadní otázka, zda motory budou ještě někdy fungovat, se nedala zodpovědět. Kapitán měl svůj nervový systém datových spojů a pravděpodobně věděl, zda může odletět do vesmíru. Jenže kapitán mlčel.

Ale možná se chystal promluvit.

Antoinette označila červenými hvězdičkami všechna nedávná, spolehlivě ověřená zjevení kapitána Johna Armstronga Brannigana. Krvák hleděl na rukou psané poznámky, které upřesňovaly čas, kategorii zjevení a svědky. Poťukal na plán nožem, zlehka přejížděl špičkou po čarách nakreslených tužkou.

"Přesouvá se nahoru," poznamenal.

Antoinette přikývla. Uvolněný pramen vlasů jí sklouzl do tváře. "Taky si to myslím. Palfrey a jeho kolegové odhadli situaci správně."

"A co časové údaje? Dá se z nich něco poznat?"

"Jen to, že ještě před měsícem byl celkem klid."

"A teď?"

"Závěry si udělej sám," řekla Antoinette. "Podle mě značky na plánu mluví samy za sebe. Strašení se změnilo. Kapitán najednou zneklidněl. Rozšířil si revír a projevuje se nápadněji, ukazuje se na palubách, kde jsme ho dřív nevidali. Kdybych vzala v úvahu i hlášení, která nejsou dvakrát důvěryhodná, musela bych udělat červené značky až nahoru po řídicí úroveň."

"Ale ty přece nedůvěryhodným hlášením nevěříš, ne?"

Antoinette si zastrčila uvolněný pramen za ucho. "No, ještě ne. Jenže před týdnem bych nevěřila ani polovině ostatních. Teď by mi stačilo jedno potvrzené svědectví nad palubou šest set."

"A kdybys ho dostala, tak co?"

"Konec sázek. Museli bychom se smířit s tím, že se kapitán probudil."

Podle Krvákova názoru to bylo jasné už teď. "Nemůže to být kvůli Kuriové, že ne? Kdyby se kapitán začal chovat divně ode dneška, tak bych tomu věřil. Ale jestli to začalo už před pár týdny, tak tady ještě nebyla."

"Jenže už byla v soustavě," namítla Antoinette, "a bojovalo se tam. Musíme vzít v úvahu, že kapitán o bitvách věděl. Vždyť je krucinál světlohonec. Svými detektory obsáhne celé světelné hodiny. Fakt, že dřepí na planetě, na věci nic nemění."

"Ale kdo ví, jestli Kuriová mluvila pravdu," zabručel Krvák.

"My to víme." Antoinette přidala červeným fixem další hvězdičku, která odpovídala Palfreyho hlášení.

"Dobrá, dobrá. Začnu z jiného konce. Jestli se kapitán probudil..."

Zahleděla se na něho, čekala, až větu dokončí. "Tak co?"

"Co asi chce?" odtušil Krvák.

Antoinette zvedla přílbu, plán se okamžitě sroloval, až to plesklo. "Nejspíš se ho bude muset někdo zeptat."

Dvě hodiny před svítáním se na obzoru něco zatřpytilo.

"Už vidím ledovcovou kru, pane," řekl Vasko, "přesně jako na mapě."

Urtonová nejmíň půl minuty zírala do dálky. "Já nic nevidím."

"Já ano!" ozval se Jaccottet z druhé loďky. "Malinin má pravdu, něco tam je." Vytáhl dalekohled a přidržel si ho před očima. Loďka se houpala, ale tlustý objektiv nehybně mířil na cíl.

"Tak co tam je?" zeptal se Clavain.

"Hromada ledu. Z téhle vzdálenosti podrobnosti nerozeznám. Ale po člunu pořád ani stopa."

"Dobrý zrak," pochválil Clavain Vaska. "Budeme ti říkat Sokolí oko, chceš?"

Na Štírův příkaz ubrali rychlost na polovinu a pozvolna zatáčeli doleva. Pluli velkým obloukem kolem kry, pozorovali ji ze všech stran, zatímco pomalu svítalo. Asi hodinu se po spirále přibližovali, kra už připomínala spíš nesouměrný kopec. Vaskovi připadala hodně podivná. Plula sice v moři, ale přesto jako by z něho vyrůstala, rozštěpený ledový příkrov kolem byl možná dvakrát širší než samotná kra. Skoro jako vulkanický ostrov s jednou horou, která se pozvolna svažuje do moře. Do zeměpisné šířky Prvního tábora už připlulo několik ledovcových ker, ale téhle se vůbec nepodobaly.

Loďky kroužily kolem. Vasko slyšel, jak Štír občas mluví s Krvákem pomocí náramku. Západní obloha byla fialová jako modřina, zářilo na ní už jen několik jasných hvězd. Nebe na východě zrudovělo. Podle toho, jak se měnilo pozadí, proměňovalo se i zabarvení ledové masy.

"Už jsme ji obepluli dvakrát," hlásila Urtonová.

"Změna kurzu," rozkázal Clavain. "Zmenšíme vzdálenost o polovinu a rovněž rychlost snížíme na polovinu. Třeba není vzhůru, nerad bych ji vyděsil."

"S tou krou něco není v pořádku," řekl Vasko.

"Však uvidíme." Clavain se otočil ke Kuriové. "Cítíš ji?"

"Skade?"

"Myslel jsem tvou dceru. Napadlo mě, že by mezi vašimi implantáty mohl probíhat slabý signál."

"Ještě jsme moc daleko."

"Souhlasím, ale dej mi hned vědět, kdybys něco zachytila. Moje implantáty nemusí Auřino vysílání vůbec zaznamenat, nebo jenom hodně zblízka. Ty jsi její matka, nepochybně ji rozpoznáš první, i kdyby komunikační protokoly byly zcela obvyklé."

"Nemusíš mi připomínat, že jsem její matka," zavrčela Kuriová.

"Jistěže ne, jen jsem chtěl..."

"Dávám pozor, Clavaine. Dávám pozor už od okamžiku, co jste mě vytáhli z modulu. Až něco zachytím, budeš první, kdo se to dozví."

Za půl hodiny se dostali dost blízko, aby rozeznali víc podrobností. Všem už bylo zcela jasné, že to není obyčejná kra, i kdyby nepřihlédli k tomu, jak proniká do okolní vody. Bylo stále zjevnější, že ten objekt nemá s ledovcovou krou nic společného.

Přesto byl z ledu.

Okraje prapodivně vykrytalizovaly. Namísto pravidelných rovných ploch se tam proplétala zmrzlá rampouchů, hustá jako trnité hloží. Ledové dýky trčely jako stalagmity, šikmé bodliny jako rapíry. Vyrůstaly ze záplavy střežylků naježených všemi směry, bodce všemožné velikosti se navzájem křížily a pronikaly. Hlavní sloupy byly tlusté jako Vaskova loďka, jiné rampouchy naopak tenoučké, vytvářely jen duhovou mlhu, až se zdálo, že ji pouhý závan větru rozfouká na milion třípytívků. Z dálky vypadala kra jako pevný, jednotlivý celek. Zblízka připomínala obrovskou hromadu halabala naházených skleněných jehel. Nepředstavitelné množství jehel. V lesklém houští bylo zhruba stejně tolik dutin jako ledu.

Vasko v životě nic podivnějšího neviděl.

Pluli blíž.

Jediný Clavain se z celé skupiny nezdál překvapený. "Rozměry na integrované mapě byly přesné. Je to tak velké, že se uvnitř klidně schová korveta typu Muréna."

Vasko řekl hlasitě: "Vy si pořád myslíte, pane, že tam je člun?"

"Zkus si alespoň jednu otázku zodpovědět sám, synku. Vážně se domníváš, že tohle vytvořila matka příroda?"

"Ale proč by Skade skrývala člun pod takovým divným ledovým příkrovem?" zeptal se Vasko. "Podle mě ho přece nemůže použít jako obranný krunýř, navíc je na mapách víc vidět."

"A co tě přimělo k domněnce, že to tak chtěla, synku?"

"Nerozumím, pane."

"Snaží se ti vysvětlit, že Skadein člun je poškozený," ozval se Štír.

"Ano, to je moje pracovní hypotéza," potvrdil starý pán.

"Ale co..." Vasko raději otázku nedokončil, aby zase nešlápl vedle.

"Musíme se dostat dovnitř," řekl Clavain. "Nemůžeme led prorazit ani odstřelit, protože na to s sebou nic nemáme. Ale při troše šikovnosti ani nic nepotřebujeme. Stačí najít cestu do středu."

"Co když nás Skade zpozoruje, pane?" zeptal se Vasko.

"V to pevně doufám. Hrozně nerad bych jí musel klepat na dveře. Ted' zajed'te blíž. Hezky klidně a pomalu."

Výcházelo Jasně slunce. Během prvních minut svítání získal ledovec zcela jiný vzhled. Na pozadí nafialovělé oblohy vypadal kouzelně, křehce jako křišťálová skulptura. Bodce a trny se zbarvily zlatě a azurově, odrážely paprsky a třípytily se jako broušený diamant. Kolem objektu zářila duhová aureola, záblesky sytých, čistých barev. Vasko jen užasle zíral. Stíny v dutinách nahradily tyrkysové a opálové barvy, prosvítaly na povrch klikatými tunely a štěrbinami. Přesto v zářícím ledu zůstávalo temné jádro, náznak, že se tam něco skrývá.

Loďky již připluly na padesát metrů k okraji ledovce. Moře bylo celou cestu klidné, v bezprostředním okolí kry se vlnilo malátně jako obrovské zvíře pod sedativy, jako by každá vlnka stála oceán veliké úsilí. Hladina kolem už začínala zamrzat. Led byl hladký, modrošedý, vypadal jako vyčíněná kůže. Vasko zkusil strčit ruku do vody, ale rychle ji vytáhl. Dokonce i tak daleko od ledovce byla voda chladnější, než když se vylodili z člunu.

"Podívejte se na tohle." Štír měl na kolenou rozvinutou integrovanou mapu. Kuriová si ji rovněž prohlížela, přikyvovala, když jí Štír něco ukazoval neforemnou rukou.

Clavain rozložil svoji mapu. "Cos objevil, Štíre?"

"Právě přišla aktualizace od Krváka. Dobře se na kru podívej. Roste."

Clavain přikázal mapě, aby mu tutéž oblast zvětšila. Objevil se ledovec. Vasko hleděl starému pánovi přes rameno a hledal loďky. Nebyly tam. Usoudil, že aktualizace byla provedena včera před západem slunce.

"Skutečně," řekl Clavain. "O kolik je podle tvého odhadu větší? O třicet... čtyřicet procent?"

"Nejmíň," odpověděl Štír. "A to není současný stav. Jestli ta kra tak rychle roste, mohla se mezitím zvětšit o dalších dvacet procent."

Clavain složil mapu. Co viděl, mu stačilo. "Takže mrazí okolní vodu. Zanedlouho zamrzne hladina i tady, kde jsme teď. Dobře, že jsme se rozhodli vyrazit tak brzy. Kdybychom to o nějaký den odložili, už bychom nemuseli mít vůbec šanci se sem dostat. Byla by tu hotová ledová hora."

"Pane," ozval se Vasko, "nechápu, jak se může kra zvětšovat? Měla by spíš tát. V téhle zeměpisné šířce nevydrží ledovcové kry dlouho."

"Pokud vím, tvrdil jsi, že o ledovcích moc nevíš," poznamenal Clavain.

"Jen jsem řekl, že je v našem zálivu často nevidáme, pane."

Clavain se na něho pronikavě zahleděl. "Tohle taky není ledovcová kra. Je to ledová skořepina kolem Skadeina člunu. Roste, protože člun ochlazuje moře. Nevzpomínáš si, co říkala Kuriová? O přístrojích, které chladí trup na úroveň okolního kosmického záření?"

"Ale říkal jste, že Skade tohle nedělá záměrně."

"Jistěže nedělá."

"Pane..."

Clavain ho přerušil. "Soudím, že selhaly kryoaritmetické stroje. Víc nevím. Snad nám to objasní Skade, až ji najdeme." Do včerejška Vasko o nějakých kryoaritmetických strojích neslyšel. Tento termín se však objevil ve zprávě Kuriové - byla to jedna z technik, které Aura pomohla Remontoireovi a jeho spojencům zdokonalit, když přechali ze zničené soustavy Dely Pavonis.

Vasko se snažil získat co nejvíc informací, aby si zaplnil mezery ve znalostech. Pokaždé však nedostal vyčerpávající odpověď na své všetečné otázky, dokonce ani od Kuriové. Clavain mu vysvětlil, že kryoaritmetické stroje nejsou nic nového, základní techniku vyvinuli Spojení koncem války proti demarchátu. Tehdy byly kryoaritmetické stroje velké jako dům, příliš rozměrné, aby se daly využít jinde než na světlohoncích. Všechny pokusy zkonstruovat zmenšenou verzi skonaly katastrofou. Aura však Remontoireovi poskytla návod, jak je vyrobit malé jako jablko.

Jenže pořád byly nebezpečné.

Princip kryoaritmetických strojů byl založený na řízeném porušení termodynamického zákona. Šlo o metodu kvantových výpočetních operací, která využívala skupinu algoritmů objevených Qafzehem, teoretikem Spojených, během prvních let válčení s Demarchy. Pokud byly Qafzehovy algoritmy správně realizovány na speciálním kvantovém počítači, vedly v ohraničeném prostoru k tepelné ztrátě. Kryoaritmetické stroje byly v zásadě cyklicky pracující počítače, ale na rozdíl od normálních počítačů byly tím chladnější, čím rychleji počítaly. Celý trik - a byl to opravdu obtížný kousek - spočíval v tom, jak kryoaritmetickému stroji zabránit, aby běžel rychleji, než měl chladit, aby neroztočil nekontrolovatelný růst procesu. Čím menší stroj, tím byl náchylnější k nestabilitě.

Něco podobného se mohlo stát Skadeině korvetě. Ve vesmíru vysávaly kryoaritmetické stroje teplo z trupu, takže člun zmizel proti prakticky nulovému pozadí kosmického záření. Korveta však byla poškozena, citlivá regulační síť kryoaritmetických systémů se mohla zpřetrhat. Než člun dopadl do araratského oceánu, stal se pažravým požiračem tepla. Voda začala zamrzat, zvláštní struktury prozrazovaly závažné porušení fyzikálních zákonů. Mohl uvnitř zůstat někdo naživu?

Právě tehdy Vasko cosi zaslechl, pravděpodobně jako první. Byl to vysoký zvuk na hranici slyšitelnosti, natolik blízko ultrazvuku, že netušil, co slyší, spíš jako by procházela data nějakým smyslovým kanálem, o němž nevěděl, že ho má. Připomínalo to pískání. Jako by miliony prstů kroužily po vlhkých okrajích milionů vinných sklenic. Přestože ho stěží vnímal, měl pocit, že se mu každou chvíli rozskočí lebka.

"Pane," řekl Vasko, "cosi slyším. Vychází to z té kry nebo co to vlastně je - vydává zvuk."

"To dělá slunce," vysvětlil mu Clavain po chvíli. "Ohřívá led, vyvolává v něm napětí, takže puká a rozechvívá se."

"Vy to slyšíte taky, pane?"

Clavain se na něho zahleděl s podivným výrazem. "Ne, synku, neslyším. V mém věku toho už moc neslyším. Ale věřím ti."

"Jedeme blíž," řekl Štír.

Antoinette Baxová kráčela tmavými a vlhkými chodbami obrovského světlohonce, postupovala sama palubami pod úrovní hladiny moře. V jedné ruce držela baterku, ve druhé za krční prstenec stříbrnou přilbu. Zlatý kruh světla před ní poskakoval jako nedočkavý lovecký pes, vykusoval ze tmy nehezké tvary na stěnách: tady ten průchod vypadal jako z pátečních obratlů, tamhleten chuchvalec připomínal zauzlená střeva. Jak stíny prchaly před světlem, zdálo se, že se potrubí svíjí a kroutí jako klubko hadů.

Ze spodních palub protahoval vlhký průvan a odněkud zaznívalo řinčení, jak některá pumpa z posledních sil zápasila s kalem; nebo se přetvarovával světlohonec. Hluk se šířil lodí zcela nepředvídatelně, klidně mohl přicházet z vedlejší komory nebo z chodby kilometr vzdálené.

Antoinette si vyhnula límec. Ráda by měla společnost - jakoukoli společnost - ale jinak to nešlo. V minulosti, během těch několika málo příležitostí, kdy vyvolala kapitánovu reakci, která by se dala považovat za smysluplnou odpověď, byla vždycky sama. Považovala to za důkaz, že kapitán je ochoten se jí zjevit a že jí důvěřuje, i kdyby jen trochu. Ať to byla pravda nebo ne, Antoinette byla přesvědčená, že má větší naději navázat s ním kontakt než její kolegové. Měla už jisté zkušenosti. Kdysi sama vlastnila člun, a přestože byl mnohem menší než Nostalgie nekonečna, dalo se říct, že v něm v jistém smyslu taky strašilo.

"Mluvte se mnou, Johně," říkala při předchozích pokusech. "Mluvte se mnou, mně můžete věřit, dokážu totiž pochopit, jak vám je."

Nikdy nedostala jednoznačnou odpověď, ale když uvážila všechny případy, kdy se kapitán alespoň nějak projevil, došla k závěru, že vlastně pokaždé na její přítomnost zareagoval. Dosud z něj sice nevytáhla souvislé sdělení, ale co když ten nedávný příval zjevení naznačoval, že se vynořil z dřimoty?

"Kapitáne," řekla nyní a zvedla přilbu. "Poslal jste mi pozvánku, že ano? Přišla jsem. Ted' byste mě měl přivítat."

Žádná odpověď.

"Budu k vám upřímná. Tady dole se mi moc nelíbí. Vlastně mě to tady k smrti děsí. Mám ráda malé čluny, hezké a útulné, zařízené podle mého vkusu." Přejela světlem baterky kolem a zastavila je na oblém útvaru, visel ze stropu přes

půl chodby. Sklonila se, aby se vyhnula černým puchýřům, které jako by naskákaly při hlubokém podchlazení, přejela po nich prsty a překvapeně zjistila, že jsou teplé a měkké. "Ne, tohle vůbec není můj styl. Jenže tady jste pánem vy, ne já. Jenom bych ráda, abyste si uvědomil, co mě to stojí, že tady vůbec jsem. Tak taky doufám, že to oceníte."

Nic se nestalo. Antoinette stejně nečekala, že se kapitán zasekne hned při prvním nahození udičky.

"Johne," odvážíla se oslovit kapitána důvěrněji, "doneslo se nám, že se něco děje v soustavě. Nejspíš o tom leccos víte. Povím vám, co si o tom myslíme my, a vy se pak rozhodněte, co dál."

Průvan se změnil. Byl teplejší a vál nepravidelně, jako by to byl přerývaný dech. Antoinette řekla: "Kuriová se vrátila.

Před několika dny spadla rovnou z nebe. Vzpomínáte si na Annu Kuriovou, že jo? Strávila na Nostalгии tolik času, že bych se divila, kdybyste na ni zapomněl. No, tak Kuriová tvrdí, že se kolem Araratu bojuje a že proti tomu vypadá válka Demarchů se Spojenými jako koulovaná. Jestli si nevymýšlí, tak jsou tam nahoře dvě party rozhádaných lidí a k tomu zatraceně velké hejno strojů Zmarů. Pamatujete se na Zmary, že jo, kapitáne? Dal jste Ilje zbraňové komplety, aby je proti nim použila, a pak jste taky viděl, k čemu to bylo dobré."

A bylo to tu zase. Průvan se změnil, jako by nastalo mírné odsávání.

Antoinette usoudila, že vyvolala zjevení první kategorie. "Jste tu se mnou, že jo?"

Průvan se znovu změnil. Zesílil, ozvalo se zaskučení. Vletěl jí do vlasů, až ji švihly do očí.

V tom větru uslyšela zašeptat jediné slovo: Ilja.

"No jo, kapitáne, Ilja. Tu si pamatujete dobře, vidíte? Pamatujete si triumvira. Já taky. Neznala jsem Voljovovou dlouho, ale sotva jsem ji uviděla, hned mi bylo jasné, že na tuhle ženskou jen tak nezapomenu."

Vítr ustal. Zbylo jen strašidelné odsávání. Tichý hlásek zdravého rozumu ji varoval, aby hned přestala. Dosáhla jednoznačného výsledku, podle všech definic to bylo zjevení první kategorie, možná dokonce druhé kategorie, pokud si ten hlas jen nepředstavovala. To bylo na jeden den víc než dost, ne? Kapitán býval velmi náladový. Podle záznamů Ilji Voljovové ho mnohokrát přivedla do katatonického stavu jenom tím, že se z něho snažila vymámit jednu odpověď navíc. Často trvalo celé týdny, než se kapitán zase vynořil ze strnulosti.

Jenže triumvir mohla budovat vztah s kapitánem měsíce a roky. Antoinette tolik času neměla.

"Kapitáne," začala, "vyložím karty hezky na stůl. Představení kolonie mají starosti. Štír je tak hrozně ustaraný, že dokonce přitáhl Clavaina z jeho ostrova. Berou Kuriovou smrtelně vážně. Už odpluli, aby se pokusili získat její děcko. Jestli má Anna pravdu, tak v našem oceánu plave člun Spojených, který poškodili Zmarové. Jsou tady, kapitáne. Je nejvyšší čas. Buď tady budeme jenom tak sedět a necháme se událostmi převálcovat, nebo vymyslíme, co uděláme. Určitě víte, co tím myslím."

Náhle odsávání ustalo, jako by se někde zabouchly dveře. Žádný závan, žádný zvuk. Antoinette stála naprosto sama v chodbě, v ruce nazdařbůh namířenou baterku. "Krucipísek," řekla Antoinette.

A pak se před ní objevila světla. Chodbou se rozlehlo skřípání kovu, část stěny se odsunula. Do tváře ji udeřil jiný průvan, nová směsice organických a strojových pachů. Štěrbínou zahlédla další chodbu, prudce zatáčela dolů, ke spodním palubám. Z hlubin vycházel zlatozelený svit, bledý jako světlušky.

"Takže jsem s tou pozvánkou měla pravdu," hlesla Antoinette.

19

Ararat, 2675

Loďky si klestily cestu zamrzající vodou na hranici roztřepeného ledového škraloupu, potom pronikly do zámru samotného. Od přídi stříkala ledová tříšť. Ztěžka prorazily ještě deset dvanáct metrů, pak začaly drhnout o led a s křupáním zastavily, elektromotory kvílely. Obdélné trupy prolámaly do příkrovu rovné kanály, jenže zelená voda, hustá jako olej, brzy přestala šplouchat a vypadala podezřele klidně a perleťově. Byla vazká a houstla, Štírovi připomínala srážející se krev. Odhadoval, že za pár minut kanály zase zamrznou.

Oba příslušníci Ozbrojené stráže vyskočili na led jako první, aby zjistili, zda je dostatečně pevný a unese i ostatní, kteří je postupně následovali. Vzali si tolik zbraní, kolik dokázali pobrat, zbytek nechali v loďkách, včetně inkubátoru. Pás pevného ledu, pět šest metrů široký, obtáčel ledovou hradbu, velká krystalická struktura se příkře zvedala vzhůru.

Štíra brzy bolelo za krkem, nedokázal na vrchol hledět déle než pár okamžiků.

Pomohl Clavainovi vystoupit. Chvěli se, podupávali nohama. Led vypadal jako rohož spletená z tlustých provazců.

Povrch byl kluzký a nerovný, museli dávat pozor při každém kroku.

"Čekal jsem, že nás někdo přivítá," řekl Štír. "Dělá mi trochu starosti, že se nic neděje."

"Mně taky," Clavain promluvil velice tiše. "Ještě jsme o té možnosti nehovořili, ale Skade může být docela dobře mrtvá. Myslím si..." Odmlčel se, ohlédl se na Kuriovou. Seděla na bobku, sestavovala Breitenbachův kulomet. "Myslím si, že ona není připravena se s něčím takovým vyrovnat."

"Věříš každému jejímu slovu, že?"

"Nepochybuju o tom, že uvnitř najdeme člun. Nesdílím však její jistotu, že Skade havárii přežila."

"Skade je ten typ, co přežije vždycky," řekl Štír.

"To tedy je, a nikdy by mě nenapadlo, že si budu někdy přát, aby se na tom nic nezměnilo."

"Pane?" Otočili se za hlasem. Vasko mezitím ušel kus cesty kolem ledové hradby, byl skoro za zatáčkou. "Pane," opakoval váhavě a hleděl ze Štíra na Clavaina a zase zpátky. "Je tady díra. Zahlédl jsem ji z moře. Tahle mi připadala největší."

"Jak hluboko vede?" zeptal se Štír.

"Nevím, vidím jen na pár metrů. Snadno se protáhnou dovnitř."

"Počkat!" zarazil ho Štír. "Budeme postupovat společně, jasné?"

Šli za Vaskem k otvoru v ledu. Když se blížili k mrazivé hradbě, museli se vyhýbat ostrým vodorovným rampouchům,

pažemi si chránili oči. Nějaký instinkt Štírovi bránil, aby krystaly ničil, jenže jak se opatrně protahoval kolem jednoho rampouchu a snažil se přitom vyhnout ostrému bodci jiného, polámal pět menších. Zvonivě se rozpadly na kusy a spustily kaskádu dalšího tříštění na metry daleko.

"Led pořád píská?" zeptal se Clavain Vaska.

"Ne pane, už ne. Asi hvízdal jen při východu slunce."

"Takže teď neslyšíš nic?"

"Ale ano, pane, jenže je to hlubší, mnohem hlubší zvuk. Sílí a zase slabne. Třeba se mi to jenom zdá."

Štír neslyšel nic. Jenže neslyšel ani pískat kru. Stejně jako Clavain. Clavain byl starý, smyslové vnímání se mu horšilo. Štír byl hypervepř, jeho smysly nebyly nijak zvlášť dobré odjakživa.

"Protáhnu se dovnitř, pane."

Vasko našel trochu větší trhlinu v rozeklané zmeti ledového houští plného bodlin ostrých jako jehla. Přibližně elipsovitá díra začínala ve výši prsou a rozšiřovala se do dutiny. Nedalo se odhadnout, jak daleko vede.

"Pusťte mě, podívám se sama," řekla Kuriová. Kulomet měla na popruhu přes rameno posunutý na záda a opřený o bok.

"Je tady několik průchodů," řekl Vasko, "ale tenhle mi připadá nejširší."

"Tak ho použijeme," rozhodla Kuriová. "Ustupte. Jdu první."

Clavain ji zadržel. "Počkej, Anno."

Usmála se. "Mám tam dceru. Raději někoho posli pro inkubátor."

"Vím, jak se cítíš," řekl starý pán.

"Opravdu?"

"Ano, vím." Jeho hlas zůstal obdivuhodně klidný. "Skade držela v zajetí Felku. Šel jsem si pro ni, stejně jako ty. Domníval jsem se, že jsem zvolil správný postup. Dnes vím, že jsem jednal pošetile, a málem jsem ji ztratil. Proto nemůžeš jít první, pokud chceš Auru ještě někdy vidět."

"Dej na něj," řekl Štír. "Nevíme, na co tam narazíme, ani jak Skade zareaguje, až zjistí, že jsme tady. Můžou být oběti. Nemůžeme si dovolit přijít právě o tebe."

"Ale inkubátor nechej donést."

"Ne," odmítl Štír. "Inkubátor zůstane v loďce, kde se mu nic nestane. Nerad bych, aby se při přestřelce rozbil. Pokud se ukáže, že tuhle situaci zvládneme vyjednáváním, vždycky bude dost času dopravit ho na místo."

Zdálo se, že Kuriové připadají jeho argumenty rozumné, přestože se jí to příliš nezamlouvalo. Ustoupila od otvoru.

"Tak půjdu jako druhá."

"Já vedu." Štír se otočil k příslušníkům Ozbrojené stráže: "Jaccottet jde hned za Kuriovou. Urtonová zůstane s Vaskem tady. Nespusťte loďky z očí a dávejte pozor, jestli něco nevyleze z jiné části kry. Dáte nám vědět, jakmile zpozorujete cokoli podezřelého..." Zmlkl, protože si všiml, že se oba pátravě rozhlíží. "Něco fakticky podezřelého!"

Clavaina nechal, ať se rozhodne sám, co udělá, a vlezl do díry v houští ostrých špic.

Dýky a píky se lámaly při každém pohybu a tříštily s každým výdechem. Vzduch naplnila třpytivá mlha krystalků. Štír se obtížně protahoval otvorem, byl malý, rozložitý a měl krátké končetiny, a tak to pro něho bylo mnohem složitější než pro ostatní. Špička rampouchu mu přejela po kůži, neprobodla ji, ale zanechala po sobě bolestivý škrábanec. Další hrot cítil na stehně.

Pak už byl v dutině, dopadl na nohy. Oklepal si z oděvu úlomky a rozhlédl se. Led zářil ostře modře jako neony. Nebyly tam téměř žádné stíny, jen různé odstíny stejné barvy. Rovněž zde se ježila spousta bodců, pod nohama měl podobnou ledovou rohož jako venku. Provazce byly tlusté jako roury. Připomněl si, že tady nic není stálé, ledovec roste a tato prostora může existovat jenom pár hodin.

Vzduch řezal jako čepel. Za ním seskočila Kuriová, rozmetala při tom hlavní Breitenbachova kulometu celý shluk malých střechlů. Na opasku jí jako lovecké trofeje viselo tolik zbraní, že se snad ani nedaly spočítat.

"Jak Vasko mluvil o tom hlubokém zvuku..." začala, "slyším ho taky. Jakési dunění."

"Já sice neslyším nic, ale to neznamená, že to není pravda," poznamenal Štír.

"Skade je tady," řekla Kuriová. "Myslíš si, že je mrtvá. Ale není. Je naživu a už o nás ví."

"Co Aura?"

"Ještě ji nevnímám."

Clavain se protáhl otvorem, pohyboval se přesně a pomalu jako tarantule. Dlouhé štíhlé končetiny vypadaly jako stavěné pro tento účel. Štír si všiml, že se dostal dovnitř, aniž by zničil jediný krystal. Také si všiml, že má jen jedinou zbraň, nůž s krátkou čepelí, který si odvezl z ostrova. Držel ho v jedné ruce, čepel zmizela, když ji natočil ostřím k němu. Za Clavainem přichvátal mnohem méně opatrně Jaccottet. Sotva se narovnal, začal si oklepávat ledový poprašek z uniformy.

Štír si povytáhl rukáv, pod kterým měl komunikační náramek. "Krváku, našli jsme průchod do kry. Postupujeme dovnitř. Nevím, jak to dopadne se spojením, ale buď na příjmu. Malinin s Urtonovou zůstali venku. Kdybychom se nedomluvili přímo, pošlu ti zprávu přes ně. Odhaduju, že v tomhle ledovci strávíme pár hodin, možná i víc."

"Buď opatrný," řekl Krvák.

Co to? napadlo Štíra, Krvák si dělá starosti? Znamenalo to, že všechno je mnohem horší, než se obával. "Budu," řekl.

"Ještě něco bych měl vědět?"

"Nic, co by se bezprostředně týkalo vaší výpravy. Máme hlášení o zvýšené aktivitě Přetvářečů z většiny kontrolních stanic, ale to může být náhoda."

"Právě teď mi nepřipadá, že by cokoli mohla být pouhá náhoda."

"A - ehm - jen abych ti zvedl náladu, dostali jsme taky hlášení o záblescích na obloze. Nejsou ověřená."

"Záblesky na obloze? Čím dál líp."

"Nic to nebude. Klidně to pusť z hlavy. Soustřeď se na úkol, který máš před sebou."

"Dobrá rada nad zlato, díky. Tak jo, brácho, probereme to potom."

Clavain jejich rozhovor vyslechl. "Takže záblesky na obloze? Třeba tě to naučí věřit vetšému starci."

"Ani na vterinu jsem ti věřit nepřestal." Štír sáhl na opasek pro pistoli. "Tady máš, vem si to. Nemůžu se dívat, jak se tady potloukáš jenom s tím směšným žabikuchem"

"Je to moc dobrý nůž. Už jsem ti vyprávěl, jak mi kdysi zachránil život?"

"Vyprávěl."

"Je to hotový zázrak, že ho pořád ještě mám. Pověz mi upřímně, nepřipadají ti nože jaksi rytířsky ušlechtilé?"

"Podle mě," odpověděl Štír, "je nejvyšší čas, abys zapomněl na rytíře a vstoupil do doby pořádných zbraní."

Clavain vzal pistoli, jako by přijímal ze zdvořilosti dárek, který mu není po chuti. Postupovali hlouběji do ledové kry, volili cestu nejmenšího odporu. Struktura ledu, spleťtá a téměř neprostupná jako hustý prales, připomněla Štírovi budovy v některých vrstvách kalderského Mulče. Když město zasáhl tavomor, opravovací a tvarovací systémy vytvořily cosi podobně patologicky zdegenerovaného. Zdálo se, že v průchodu je růst ledu ovlivněn zvláštními výkyvy teploty a prouděním vzduchu. Mráz, který trhal plíce, během jednoho kroku polevil. Ale jakýkoli pokus řídit se tímto prouděním skončil nezdarem. Měl pocit, že se pohybuje uvnitř obrovských, studených, dýchajících plic.

Cestu však vždycky našli, stále dál od denního světla, v pastelově modré dutině.

"Je to hudba," řekl Jaccottet.

"Prosím?" zeptal se Štír.

"Hudba, pane. Ten hluboký zvuk. Prve ji zkreslovala ozvěna. Nepoznal jsem, co vlastně slyším. Ale teď už jsem si jistý, že někde hraje hudba."

"Hudba? Proč by tady, u sta hromů, měla hrát hudba?"

"To nevím, pane. Je sice slabá, ale určitě je to nějaká skladba. Doporučuji opatrnost."

"Taky ji slyším," potvrdila Kuriová. "A doporučuji pohnout kostrou, krucinál."

Odepjala z opasku zbraň a odstřelila nejtlustší rampouch, který jí překážel. Rozprskl se na bílou drť. Prošla otvorem a zvedla zbraň proti další překážce.

Clavain zapnul nůž. Začal bzučet tak tiše, že to Štír sotva slyšel. Z čepele se stala pouhá šmouha. Clavain čistě odtál menší rampouch.

Šli dál, vzdalovali se od světla. Vzduch se nárazově stále ochlazoval. Choulili se do oděvů a mluvili, jen když to bylo nezbytně nutné. Štír byl rád, že si vzal rukavice, přestože i s nimi měl pocit, že má holé ruce. Musel se na ně občas podívat, aby si ověřil, že je pořád má natažené. Říkalo se, že hypervepří vnímají chlad mnohem citlivěji než původní lidé, snad to byla nějaká zvláštnost biochemie, kterou jejich tvůrci neměli důvod odstranit.

Zrovna nad tím uvažoval, když se Kuriová protáhla před něj, navzdory jeho úsilí držet ji zpátky, a rozrušeně zvolala:

"Před námi něco je. A myslím, že cítím Auru. Musíme být blízko."

Clavain pospíchal za ní. "Co vidíš, Anno?"

"Něco tmavého. Led to rozhodně není."

"To musí být korveta," řekl Clavain.

Postupovali asi deset metrů, což jim zabralo dvě minuty. Krystaly byly tak tlusté, že je Clavain odkrajoval nožem jen po částech, ale Kuriová měla dost rozumu, aby tak blízko centra ledovce nestřílela. Okolní útvary získaly nový, ještě podivnější ráz. Světlo Jaccottetovy baterky klouzalo po strukturách připomínajících stehenní kosti, zduřelé klouby a zprerhané vazivo.

Najednou překážky zmizely. Ocitli se v nitru kry. Nad nimi se klenul spleťtý strop podepřený obrovskými ledovými pilíři. Stejně masivní propletence tvořily rovněž protější stěny jeskyně.

Uprostřed ležela havarovaná korveta.

Štír se nepovažoval za znalce vesmírných plavidel Spojených, ale věděl, že Muréna by měla být elegantní, absolutně černá kukla. Měla mít žebrovaní a ostny jako hrůzostrašný mučicí nástroj. Na plášti, který měl pohlcovat záření všech délek, neměl být patrný jediný spoj. Rozhodně neměla ležet na boku, prohnutá, šikmo rozpáraná jako vykuchaný živočich, vnitřnosti ztuhlé uprostřed exploze. Součástky neměly být rozhozené kolem člunu a ani úlomky trupu, ostré a nepravidelné jako skleněné střepy, se tam neměly povalovat jako vyvrácené náhrobky.

Ale ještě něco nebylo s vrakem v pořádku. Duněl, vibroval staccatovým sledem tónů tak nízké frekvence, že je Štír skoro neslyšel, ale cítil spíš v žaludku. Byla to hudba.

"To nevypadá dobře," řekl Clavain.

"Přesto Auru cítím," prohlásila Kuriová. "Je uvnitř."

"V korvetě nezbylo mnoho míst, kde by mohla být," namítl starý pán.

Štír si povšiml, že se hlaveň Breitenbachova kulometu na okamžik otočila ke Clavainovi. Byla to jen chvilíčka.

Výraz Kuriové nenapovídal, že by se přestala ovládat, přesto ho to zarazilo.

"Je to sice vrak, ale pořád drží pohromadě, Neville," řekl rychle Štír. "Třeba na palubě někdo přežil. Odněkud ta hudba vycházet musí. Ještě bychom to neměli vzdávat."

"O vzdávání nepadlo ani slovo," řekl Clavain.

"Mráz vychází z člunu," prohlásila Kuriová. "Je ostrý jako kosa."

Clavain se usmál. "Ale teď padne kosa na kámen."

"Prosím?"

"Staré přísloví. Dnes už se nejspíš nepoužívá."

Kuriová pokrčila rameny. Vykořčila k vraku.

Zeleně osvětlená chodba, do níž byla Antoinette pozvána, pořád klesala, až vyústila do rozměrné prostory. Antoinette odhadovala, že sestoupila pět šest palub, ale nemělo smysl pokoušet se určit polohu podle plánu, který měla v kapse - stejně zjistila, že je beznadějně zastaralý, ještě než ji zjevení přivedlo sem dolů.

Zastavila se, baterku nechala rozsvícenou. Zelené světlo pronikalo zamřížovanými otvory ve stropě. Kamkoli baterku namířila, objevila kusy strojů, rezivějící hromady se ztrácely v nedohlednu, kam už světlo baterky nedosáhlo. Ve vyhozeném harampáči by se našly zprohýbané pláty pláště větší než Antoinette, ale i součástky velké jako palec, pokryté jedovatě zelenou měděnkou. Válela se tam bronzová ložiska čerpadel, rozbité manipulátory a čidla lodních servulů, všechno halabala naházené na vratké hromady. Připadala si jako na skládce kovového odpadu.

"Tak jo, kapitáne." Antoinette opatrně položila přílbu na podlahu. "Tady mě máte. Předpokládám, že jste mě sem nezavedl jen tak pro nic za nic."

Hromada šrotu se začala hemžit, jako by ji přehrabovala neviditelná ruka. Různorodé mechanické díly přeskupovaly a otáčely dosud fungující části servula, pohřbeného kdesi vespod. Kloubové manipulátory se ohýbaly tak koordinovaně, až to Antoinette fascinovalo. Zadržela dech. Od začátku sice čekala, že uvidí zjevení třetí kategorie, jak je popsal Palfrey, ale když teď přišlo na věc, silně znervózňela. Stála tak blízko, že cítila potenciální nebezpečí soustrojí. Ostré plechy mohly sekat a řezat, otočné díly drtit a mražit.

Ale stroj se nepřibližoval. Pouze se nově uspořádal a sestavoval. Kusy, které odpadly na podlahu, se legračně svíjely. Oddělené údy se mrskaly a chňapaly. Oční díly se poulily a blikaly. Z hromady vyšlehly červené paprsky laserů, neškodně olízly Antoinette hrudník.

Optické senzory ji zaměřily.

Hromada se zhroutila. Vrstva neužitečného harampáči se sesula, odhalila stroj, který se pod ní smontoval. Staré železo se poskládalo tak, aby připomínalo lidskou postavu. Kostra byla sestavena z výztuží nejméně deseti manipulátorů, které se držely jeden druhého. Stroj vstal, rovnováhu udržoval oprýskanými kulovými klouby. Dráty a hadičky ho obalovaly jako šňůry bižuterie, pevně spojovaly volnější části. Místo hlavy měl soustavu zchátralých čidel poslepovanou tak, aby přibližně odpovídala proporcím lidské lebky a obličeje. Pár vodičů sem tam zadrželo zkrat. Pach roztavené pájky ji přenesl zpátky do časů, kdy pod pozorným dohledem svého otce opravovala přístroje Bouřňáku.

"Asi bych měla říct nazdar," hlesla Antoinette.

Kapitán držel cosi v ruce. Nevšimla si toho, dokud nešvihl manipulátorem. Předmět letěl vzduchem po ladné křivce. Bezděčně po něm hmátla a chytila ho.

Byly to brýle.

"Tohle si mám asi nasadit, že jo?" zeptala se Antoinette.

Rozpáraný černý trup se rýsoval nad nimi. Dlouhou trhlínu v boku lemovalo cosi černého a pravidelného jako krystaly. Štír mlčky pozoroval Jaccotteta, jak pokleká a zkoumá temný povlak. Před obličejem se mu srážel dech bílý jako kondenzační stopy, když ohmatával zvláštní černé krychličky velikosti hracích kostek, uspořádané do stupňovitých struktur.

"Dávejte pozor," vyhrkla Kuriová. "Tohle svinstvo znám."

"Jsou to stroje Zmarů," dodal Clavain hlasem Stěži silnějším než výdech.

"Tady?" podivil se Štír.

Clavain vážně přikývl. "Vci. Už jsou na Araratu. Bohužel, Štíre."

"Určitě? Nemůže to být jenom nějaká příšernost, kterou používá Skade?"

"Určitě," potvrdila Kuriová. "Trna a mě tihle parchanti chytili u Rochu, v soustavě Dely Pavonis. Od té doby jsem je sice takhle zblízka neviděla, ale na něco takového se rozhodně zapomenout nedá. Stačí se na ty kostky podívat a mám husí kůže jako pralinky."

"Nezdá se, že by něco dělaly," hlesl Jaccottet.

"Jsou inertní," řekl Clavain. "Galiana na ně natrefila v hlubokém vesmíru. Zaútočily na její světlohonec, pronikly na palubu a zmasakrovaly celou posádku, sekci po sekci. Nakonec dostaly i Galianu. Věřte mi, kdyby byly aktivní, tak už jsme mrtví."

"Nebo by nám vycucly z mozků všechny informace," navázala Kuriová. "Mně zase věřte, že tomu bych v žádném případě přednost nedala."

"Naprostě s tebou souhlasím," přikývl Clavain.

Štír se přiblížil k puklině za ostatními, jistil jim záda, aby nezůstali bez ochrany. Černé stroje Zmarů se zřejmě vyvalily z vnitřku člunu, jako by vytryskly pod tlakem. Možná se to stalo před tím, než tady Skadeina korveta přistála, když ji napadly ve vesmíru.

Kuriová se chtěla protáhnout mezi kostkami do temných hlubin trupu. Clavain ji chytil za rukáv. "Nespěchej. Nevíme, jestli uvnitř nejsou aktivní."

"Máme snad na výběr, chlape? Odtud vidím, že na podlaze jich je jako šafránu."

"Žádná zbraň, které máme s sebou, nám proti strojům Zmarů nepomůže," naléhal Clavain. "Jestli se probudí, bude to jako hasit lesní požár stříkáci pistolkou."

"Alespoň to budeme mít rychle za sebou," prohlásil Jaccottet.

"Za sebou to budeme mít, ale určitě ne rychle," řekla Kuriová s nádechem šibeničního humoru. "Nejspíš by vám vůbec nedovolily umřít. Udržovaly by vás naživu tak dlouho, dokud by vám nevysály lebku do poslední kapky. Takže pokud si nejste jistý, jestli by se vám to líbilo, navrhuju, abyste si nechal poslední kulku pro sebe. Když budete mít velké štěstí, třeba to stihnete, než vám to černé svinstvo vleze do mozku a napojí se na motorické funkce. Protože potom už

budete dokonale v háji."

"Pokud je to opravdu tak zlé, jak jste se z toho tenkrát dostala?" zeptal se Jaccottet.

"Zásah šůry," odpověděla Kuriová, "ale být vámi, tak na to nespolehám."

"Dík za tip," Jaccottet bezděčně pohnul rukou k pistoli u pasu.

Štír věděl, co si myslí. Bude dost rychlý, jestli to přijde? Nebo se opozdí o jedinou kritickou vteřinu?

Clavainovi zabzučel v ruce nůž. "Musíme zkrátka věřit, že zůstanou latentní."

"Když tady leží tak dlouho, proč by se měly probouzet zrovna teď?" zeptal se Jaccottet.

"Každý z nás je zdrojem tepla," vysvětlil Clavain. "To by mohlo způsobit jistou změnu."

Kuriová se protáhla kolem něho do rozbitého člunu. Světlo její baterky ozářilo trhlínu, vypíchlo stupňovitou strukturu škraloupu. Pod tenkým povlakem ledu se stroje zaleskly jako antracit. Jenom tam, kde je Jaccottet otřel rukavicí, byly absolutně černé, neleskly se a neodrážely světlo.

"Tady je toho svinstva víc," ozvala se Kuriová. "Lpí to na všem jako černé zvratky." Kužel světla poskakoval sem a zase tam, stíny se honily po stěnách jako dovádějící obři. "Ale nezdá se o nic aktivnější než to venku."

"Na tom nezáleží," řekl Clavain, "stejně se toho pro jistotu nedotýkej."

"To jsem rozhodně neměla na seznamu pracovních úkolů," odpověděla.

"Výborně. Něco dalšího?"

"Hudba je hlasitější. Velmi dynamická. Zrychluje. Připadá mi povědomá."

"Znám tu skladbu," řekl Clavain. "Bachova Passacaglia a fuga cmoll, pokud mě paměť neklame."

Štír se otočil na člena Ozbrojené stráže: "Zůstanete tady. Nesmíme nechat ústupovou cestu nezajištěnou." Jaccottet se s ním raději nepřel.

Štír a Clavain prolezli do člunu za Kuriovou. Starý pán přejížděl baterkou po zničených útrobach korvety, občas se pozdržel na některém porušeném systému, který se ještě dal rozpoznat. Černé kostky, zažrané do konstrukce plavidla, připomínaly bujný houbovitý porost.

Štír si uvědomil, že vrak taktak drží pohromadě. Dával pozor, kam šlape.

"Vstřebávají hmotu," řekl Clavain tiše, jako by se bál, že navzdory hudbě by mohl stroje probudit. "Stačí, aby člun napadla jedna krychle. Prohryže se dovnitř a rozvrátí celé plavidlo."

"Z čeho ty kostky jsou?" zeptal se ho Štír.

"Skoro z ničeho. Je to silové pole udržované miniaturním zařízením uvnitř, něco jako jádro v atomu. Ten mechanismus jsme nikdy ani nezahledli."

"Mám tomu rozumět tak, že jste to zkoušeli?"

"Když jsme mechanicky odstraňovali krychle z Galianiny posádky, narušili jsme jejich vnitřní vazby. Jednoduše se scvrkly, zbyla po nich špetka šedého prachu. Předpokládali jsme, že v nich nějaké zařízení je, jenže z něj nic nezbylo. Zkoušet opačný postup jsme skutečně neměli chuť."

"Takže jsme v pořádném průšvih, že?" řekl Štír.

"Jo, v průšvih jsme," potvrdila Kuriová, "to máš pravdu. Jenže nemáme ani zdání, jak velký ten průšvih je. Ale aspoň něco je jisté - ještě nejsme mrtví a za chvíli budeme mít Auru."

"Myslíš, Anno, že dokáže něco změnit?" zapochyboval Clavain.

"Už toho změnila hodně, chlape. Nebýt Aury, vůbec jsme do téhle soustavy nedoletěli."

"Jenže co když tady není?" zeptal se Štír.

"Je, jenom nedokážu přesně určit kde."

"Taky přijímám signály," přidal se Clavain, "ale jsou nesouvislé a nejasné. Matou mě odrazy ze selhávajících systémů korvety. Nedokážu odhadnout, zda jde o jeden zdroj nebo dva."

"Takže co uděláme?" chtěl vědět Štír.

Clavain namířil baterku do tmy. Kužel vykrojil neuvěřitelné hradní zdi a cimbuří z nehybných černých kostek. "Vzadu je zřejmě pohonný systém. Jestli někdo přežil, není pravděpodobné, že se zdržuje zrovna tam." Otočil světlo a zamračil se, protože nic nepoznával. "Měli bychom jít tudy. Přichází odtud ta hudba. Dávejte pozor, nejspíš tam bude dost těsno."

"Kam to vede?" vyzvídal Štír.

"Do obytné a řídicí sekce. Ovšem netuším, jestli poznáme, kde jsme, až se tam dostaneme."

"Odtamtud táhne mráz," poznamenala Kuriová.

Zamířili do části člunu, kterou určil Clavain. V přepážce zela díra. Vzduch jim připadal tak ledový, jako kdyby stačil ještě jeden stupeň, a ztuhl by docela. Štír se ohlédl na stroje vlků, ale šáhl ho zrak, protože se mu zdálo, že se asfaltový škraloup slabě zčeřil.

Jenže ve skutečnosti se pohnulo něco před krychlemi. Od stěny se odlepil temný stín, černý na černém pozadí. Kuriová tam okamžitě namířila hlaveň kulometu.

"Nel!" vykřikl Clavain.

Štír zaslechl cvaknutí aktivačního mechanismu Breitenbachova kulometu. Cukl sebou, připravil se na energetický výboj. Tohle opravdu nebyla vhodná zbraň pro boj zblízka.

Nic se nestalo. Kuriová o centimetr sklopila hlaveň. Stiskla spoušť, ale ne natolik, aby zbraň vypálila.

Clavainovi se chvěl nůž v pěsti jako osika.

Z černého stínu se stala postava v obrněném skafandru. Kráčela toporně, jako by klouby zrezavěly. V ruce držela tmavý předmět, patrně zbraň.

Při dalším kroku se zhroutila. Kov zaduněl o led. Ojíněné černé krychle se rozprskly na všechny strany. Zbraň narazila do stěny.

Štír se sehnul, aby ji sebral.

"Opatrně," varoval ho Clavain.

Štír se neforemnou rukou pokusil uchopit oblou pažbu ruční zbraně Spojených, aby ji zajistil. Nešlo to. Pažba nebyla zkonstruovaná pro ruku hypervepře. Naštvaně hodil zbraň Clavainovi. "Tebe možná poslechně."

"Klid, Štíre," Starý pán ji strčil do kapsy. "Neposlechně ani mě, ledaže by Skade přestala dbát na bezpečnost. Můžeme tu zbraň pouze odklidit z cesty."

Kuriová si posunula kulomet na záda a sklonila se nad skafandr. "Skade to není. Tenhle člověk je větší a hřebínek na přilbě má jiný tvar. Zachytil jsi něco, Clavaine?"

"Nic, co by dávalo smysl." Vypnul kmitající čepel a zastrčil nůž do kapsy. "Sundáme přilbu a podíváme se, kdo to je."

"Nemáme času nazbyt," řekl Štír.

Starý pán si stáhl rukavici a začal na přilbě uvolňovat spojovací zámky. "Zabere to jen chvíli."

Štír měl konečky prstů znečitlivělé, koordinace pohybů se mu zhoršovala. Nepochyboval, že Clavain na tom není líp, odjistit mechanismus přilby vyžadovalo soustředění a zručnost. Ozvalo se cvaknutí, zaskřípění kovu, pak syknutí, když se vyrovnával tlak vzduchu. Přilba odskočila, Clavain ji držel v roztřesených prstech. Položil ji na led, prstencem dolů. Dívali se do tváře mladé Spojené. Měla podobný elegantní tvar hlavy jako její velitelka, ale Skade to rozhodně nebyla. Žena měla široký plochý obličej, bezkrevnou pleť barvy bílého šumu na obrazovce. Hřebínek - kostnatý a chrupavčitý výrůstek, který odváděl teplo - vedl z čela až po zátylek, ale nebyl tak nápadný jako Skadein a určitě také nebyl tak výrazným ukazatelem duševního stavu. Nepochybně měla modernější soubor mozkových implantátů, které se tolik nezahřívaly. Rty měla šedivé, obočí čistě bílé. Otevřela oči. Ve světle baterky měla duhovky kovově šedomodré.

"Promluv," řekl Clavain.

Rozkašlala se, ale současně se smála. Všechny udivilo, že se jí na tváři, ztuhlé jako maska, objevil lidský výraz.

Kuriová se naklonila blíž. "Chytám jenom termický šum."

"Něco s ní není v pořádku," zašeptal Clavain. Nadzvedl ženě hlavu, aby neležela na ledu. "Dobře poslouvej."

Nechceme ti ublížit. Jsi zraněná, ale jestli nám pomůžeš, postaráme se o tebe. Rozumíš tomu, co říkám?"

Spojená se znovu zasmála, zatvářila se potěšené. "Ty..." začala.

Starý pán se naklonil blíž. "Ano?"

"Clavain."

"Ano, to jsem já." Ohlédl se na ostatní. "Poškození nemůže být rozsáhlé, když si mě pamatuje. Určitě ji dokážeme..."

Žena znovu promluvila: "Clavain. Řezník z Tharsis."

"To už je dávno."

"Clavain. Dezertér. Zrádce." Zasmála se, rozkašlala se, potom mu plivla do tváře. "Zradil jsi Hlavní hnízdo."

Clavain si setřel slinu. "Já Hlavní hnízdo nezradil," řekl se zvláštním klidem. "Po pravdě zradila Skade," vlídně ji opravil, jako by jenom upřesňoval špatnou adresu.

Zasmála se a opět na něho plivla. Tentokrát tak prudce, až to Štíra překvapilo. Slina zasáhla Clavaina do oka, sykl bolestí.

Starý pán se sklonil blíž k ženě, ale přitiskl jí ruku na ústa. "Čeká nás práce. Potřebuješ trochu převýchovy. Drobnou změnu postoje. Ale to se spraví. Mám spoustu času."

Žena se opět rozkašlala. Titanově šedé oči měla jasné a veselé, přestože zápasila o dech. Štíra napadlo, že se v nich zračí cosi slabomyslného.

Tělo ve skafandru se začalo svíjet. Clavain držel jednou rukou ženě hlavu, druhou jí stále přikrýval ústa.

"Nechej ji nadechnout," řekla Kuriová.

Na okamžik ruku odtáhl. Žena se stále usmívala, oči měla vytřeštěné a nemrkala. Clavainovi se mezi prsty prodrala černá hmota, zprudka vystříkla, jako by z ní vymítal ďábla. Starý pán ucukl, hlava Spojené udeřila o led. Černá hmota jí proudila z úst i nosních dírek, vytvořila jí jakýsi nechutný temný plnovous, který jí postupně obaloval tvář.

"Aktivní stroje." Clavain uskočil. Konečky levé ruky měl pokryté černými provázky. Pokoušel se je otřít o led, ale odmítaly se oddělit. Spojovaly se do soudržné hmoty, náказа mu pokryla prsty až po zápěstní klouby. Skládala se ze stovek malých verzí stejných kostek, které viděli všude kolem. Viditelně nabývaly, zvětšovaly se a čím dál víc se přisávaly na ruku. Černý povlak postupoval k zápěstí jakoby v křečovitých vlnách, krychle klouzaly jedna přes druhou. Za Štírovými zády cosi ozářilo stěny vraku. Na chvilíčku se ohlédl, ale jen na tak dlouho, aby zjistil, že hlaveň kulometu Kuriové je doruda rozžhavená nízkoenergetickým výbojem. Jaccottet rovněž mířil svou zbraní na mrtvolu Spojené, ale žádná organická část oběti Zmarů už nezbyla. Stroje však vypadaly naprosto nedotčeně, některé výstřel sice oddělil od ostatních, ale jinak jim vůbec neublížil.

Štír se ohlédl pouze na vteřinu, ale když se znovu podíval na Clavaina, vyděsil se. Starý pán se opíral o stěnu, obličej zkřivený.

"Dostali mě, Štíre. Bolí to." Zavřel oči. Černý povlak se mu plazil k zápěstí. Prsty měl obalené tlustou vrstvou, která se pomalu sunula stále výš.

"Pokusím se ti to sundat," řekl Štír, hledal na opasku něco malého a tvrdého, ale ne ostrého, aby starému pánovi nepořezal ruku.

Clavain otevřel oči. "To nepůjde." Druhou rukou sáhl do kapsy pro nůž. Ještě před chvílí měl tvář šedivou a staženou bolestí, ale teď ji uvolnil, jako by utrpení ustalo.

Štír však věděl, že tím to není. Jenom si vypnul část mozku, která registrovala bolest. Starý pán vytáhl nůž. Držel ho za střížku a snažil se zapnout čepel. Nešlo mu to. Buď se nedal ovladač stisknout jednou rukou, nebo měl prsty tak zmrzlé, že to nedokázal. Nešikovností nebo rozčilením nůž upustil. Hmatal po něm, ale nechal toho.

"Štíre, zvedni to."

Štír zvedl nůž. V nemotorné ruce mu připadal jako nějaký vzácný kousek, který ukradl, kterého se neměl nikdy dotýkat.

Podával ho Clavainovi.

"Ne. Musíš to udělat ty. Aktivuj čepel tímhle knoflíkem. Připrav se. Když se piezonůž zapne, poskočí. Nesmíš ho pustit. Prořízne hyperdiamant jako pouhý kouř."

"Nedokážu to, Nevile."

"Musíš. Zabije mě to."

Černé stroje Zmarů se mu zažíraly do ruky. Štír si uvědomil, že je kratší, jako by chyběly špičky prstů. Krychle je musely rozežrat.

Stiskl aktivací knoflík. Nůž nedočkavě poskočil. Skrze střenku cítil vysokofrekvenční bzučení. Z čepele se stala stříbřitá šmouha jako třepetající se křídélka kolibříka.

"Uřízni to, Štíre. Hned. Rychle a čistě. Vezmi to centimetr nad okrajem náказы."

"Zabiju tě."

"Ne, nezabiješ. Tohle zvládnou." Clavain se odmlčel. "Vyřadil jsem si vnímání bolesti. Medistroje v krvi se postarají o krvácení. Vůbec nemusíš mít obavy. Prostě to udělej. Hned. Než si to svinstvo najde zkratku do mé hlavy a změním názor."

Štír přikývl, děsil se toho, co má vykonat, ale věděl, že není vyhnutí.

Popadl Clavaina za loket tak, aby se sám nedotkl strojů. Nůž bzučel a vibroval. Přiblížil ho k rukávu.

Podíval se Clavainovi do tváře: "Opravdu to chceš?"

"Štíre. Hned. Jsi můj přítel. Dělej."

Štír sekl nožem. Když čepel procházela masem a kostmi, neucítil žádný odpor.

Za půl vteřiny bylo po všem. Štír uřízl Clavainovi ruku kousek nad zápěstím, amputovaná část padla s hlasitým plesknutím na led. Starý pán zasténal a sjel zády po stěně, jako by ztratil poslední zbytek sil. Tvrdil Štírovi, že si zablokoval bolest, ale buď mu pronikly do mozku zbytkové signály, nebo to zasténání znamenalo pouze hlubokou úlevu.

Jaccottet poklekl vedle Clavaina, odepjal si od pasu lékárníčku. Ztráta krve nebyla velká. Starý pán si tiskl předloktí na břicho, pevně svíral pahýl, zatímco Jaccottet připravoval obvaz.

Uříznutá ruka se zahemžila černými stroji. Odpojovaly se, odpadávaly z rozežraných prstů. Pohybovaly se váhavě, jako by jim chyběla energie, kterou čerpaly z tepla živého těla. Stékaly z ruky, zpomalovaly, až znehybněly, změnily se ve stejný neaktivní škraloup, jakého byla korveta plná. Na ruce nezbyl jediný stroj, ležela na ledu, kůže plná čerstvých ran a dávných stařeckých skvrn, první články prstů krychle zcela pohltily.

Štír vypnul nůž a položil ho na podlahu. "Je mi to moc líto, Nevile."

"Už jsem ji jednou ztratil," řekl Clavain. "Nic to není, opravdu. Jsem ti vděčný, žeš mi pomohl." Pak opřel hlavu o stěnu a na několik vteřin zavřel oči. Dýchal ostře a nepravidelně. Znělo to, jako by někdo nezkušený řezal pilou.

"Budeš v pořádku?" zeptal se Štír a hleděl na odříznutou ruku.

Clavain neodpověděl.

"Nevím toho o Spojených dost, abych dokázal odhadnout, jak velký traumatický šok vydrží," řekl Jaccottet tiše, "ale vím, že potřebuje odpočinek, a to pořádně dlouhý. Jednak není nejmladší a jednak tady není nikdo, kdo by mu doladil medistroje, které má v krvi. Mohlo ho to zasáhnout hůř, než si myslíme."

"Musíme jít dál," řekla Kuriová.

Clavain zamrkal a řekl: "Máš pravdu, Anno. Pomozte mi někdo na nohy. Ztráta ruky mě nezastavila posledně a nezastaví mě ani teď."

"Počkejte chvíli." Jaccottet mu ještě upravil obvaz.

"Musíš zůstat tady, Nevile," řekl Štír.

"Jestli zůstanu tady, tak určitě zemřu!" Zasténal námahou, jak se sám pokoušel vstát. "Pomoz mi, zpropadeně! Pomoz mi!"

Štír ho zvedl na nohy. Stál nejjistě, obvázaný pahýl si tiskl na břicho.

"Opravdu bys měl raději počkat tady," řekl Štír.

"Štíre, všem hrozí podchlazení. Jestli je zima mně, tak tobě dvakrát tolik. To jediné, co může zbrzdit působení chladu, je adrenalin a pohyb. Takže navrhuju, abychom se začali hýbat." Potom se sehnul a zvedl nůž. Strčil si ho do kapsy.

"Jsem opravdu rád, že jsem si ho vzal s sebou."

Štír znovu pohlédl na zem. "A co ta ruka?"

"Ať si leží. Nechám si narůst novou."

Šli do přední části Skadeina ztroskotaného člunu, odkud se táhl mráz.

"Zdá se mi to, nebo se zrovna změnila skladba?" zeptala se Kuriová.

"Změnila," odpověděl Clavain. "Ale pořád je to Bach."

20

Hela, 2727

Rašmika sledovala, jak spouštějí ledochod na pruh cesty, která svižně ubíhala pod nimi. Zavířil sníh, když se lyže dotkly povrchu. Na střeše ledochodu odpojili dva muži ve skafandrech háky a nechali se vytáhnout až k ramenu jeřábu, které se pak otočilo na střechu. Crozetův ledochod vypadal malinký, několik stovek metrů nadskakoval a kličkoval vedle vozidla, než ho mohutný konvoj začal pomalu předjíždět. Rašmika ledochod pozorovala, dokud ji nezmizel za velíkánskými koly vozu.

Odstoupila od šikmého vyhlídkového okna. Tak je to tady, řekla si. Spálila všechny mosty. Byla však pevně

rozhodnutá, že pojede dál, ať to stojí co chce.

"Vidím, že už jste se rozmyslela."

Rašmika se otočila od okna. Kvestorův hlas ji vylekal, domnívala se, že je sama.

Máta si čistil čumák zdravou přední končetinou, ocas měl ovinutý kolem kvestorova nadloktí pevně jako turniket.

"Nemusela jsem si nic rozmyslet," řekla Rašmika.

"Doufal jsem, že vás bratrův dopis přivede k rozumu. Ale nepřivedl, jste stále zde. Aspoň pro vás mám malé překvapení."

"Prosím?"

"Museli jsme udělat drobnou změnu v cestovním plánu," řekl kvestor. "Ke katedrálám dorazíme trochu později."

"Doufám, že se nepříhodi něco vážného."

"Nabrali jsme zpoždění a ztracený čas nedohoníme, pokud pojedeme obvyklou trasou na jih. Původně jsme chtěli překročit Rift Ginnungagap poblíž Gudbrandova ledopádu a potom se Hyrrokkininou stezkou dostat na Cestu, kde bychom se setkali s katedrálami. Jenže to už nestihneme, Hyrrokkinin průsmyk navíc zavalila velká lavina. Nemáme vybavení, abychom ji dost rychle odstranili, a nejbližší karavanu, vyzbrojenou na odklid ledu, zastavil na Chmurné křižovatce ledovcový splaz. Takže to musíme vzít zkratkou, pokud se nechceme ještě víc opozdit."

"Jakou zkratkou, kvestore?"

"Bližšíme se k Riftu Ginnungagap." Odmlčel se. "O něm jistě víte. Dříve či později ho musí všichni překročit."

Rašmika si představila obrovskou trhlinu, hluboký zledovatělý kaňon šikmo přetínající rovník. Byl to největší geologický útvar na měsíci, první, který Kveiči při svém průzkumu pojmenoval.

"Domnívala jsem se, že je pouze jeden bezpečný přechod," poznamenala.

"Pro katedrály ano," odpověděl kvestor, "cesta uhýbá poněkud na sever, kde byly stěny riftu upraveny do ostrých serpentín, aby katedrály mohly sestoupit na dno. Je to obtížný úsek, přechod trvá celé dny a na druhé straně je nutno zase vyšplhat nahoru. Katedrály potřebují značný náskok, aby nezůstaly za Haldorou pozadu. Té trase se říká Dáblovo schodiště a každý správce katedrály se ho vskrytu děsí. Sestup je úzký, nepravidelný. Jenže my nemusíme po Schodišti. Přes rift existuje ještě jiná cesta. Katedrály ji použít nemohou, ale karavana neváží zdaleka tolik jako katedrála."

"Mluvíte o mostu." Rašmika se zachvěla strachem i radostí.

"Takže jste ho viděla."

"Jenom na obrázcích."

"A co na něj říkáte?"

"Vypadá krásně - krásně a křehce, jako ze skla. Pro stroje mi připadá moc křehký."

"Už jsme po něm jeli."

"Jenže nikdo neví, kolik unese."

"Domnívám se, že v tom můžeme Různonožcům důvěřovat, co vy na to? Odborníci tvrdí, že most tady stojí už miliony roků."

"Ti toho tvrdí spoustu," ušklíbala se Rašmika, "ale nikdo doopravdy neví, jak je starý ani kdo ho postavil. Nepřipadá vám hodně jiný než všechno, co po sobě Různonožci zanechali? A rozhodně nevíme, jestli se po něm vůbec mělo chodit nebo jezdit."

"Zdá se, že ve vás vyvolává nezvyklé obavy takový - upřímně řečeno - technicky prostinký manévř, který nám ušetří mnoho drahocenného času. Smím se zeptat proč?"

"Protože vím, jak se tomu přejezdu říká. Děkan Kveiči tu příkopovou propadlinu nazval Rift Ginnungagap, ale má ještě jedno jméno. Užívají je hlavně ti, kteří se rozhodnou most přejít. Říkají mu Údolí vykoupení. Říkají, že by člověk měl raději nejprve odpykat všechny hříchy, než se vydá na druhou stranu."

"Ale vám nějaké hříchy jistě starosti nedělají, že ne?"

"Mně dělá starosti hloupá neopatrnost," odpověděla Rašmika.

"Takže se nemáte čeho bát. Klidně se můžete pokochat vyhlídkou jako ostatní poutníci."

"Já nejsem poutník," prohlásila.

Kvestor se usmál a vložil sousto Mátovi do tlamičky. "Všichni jsme buď poutníci, nebo mučedníci. Zkušenost mne naučila, že je lepší být poutníkem."

Ararat, 2675

Antoinette si nasadila brýle. Viděla přes ně jako skrze kouř, na pravé straně zorného pole červeně poblikávaly kanasijské číslice. Chvilí se nic nedělo. Vratká konstrukce - zjevení třetí kategorie - dál stála uprostřed nepotřebného harampádi, z něhož se smontovala, jeden manipulátor zamrzlý v rozmachu, jak ji házela brýle.

"Kapitáne..." připomněla se Antoinette.

Než to dořekla, servulus začal ztrácet obrysy, pomalu splýval s pozadím, rozplynul se ve všeobecném nepořádku v hale. Brýle nefungovaly dokonale, jeden čtvereček průhledového displeje propouštěl neupravený pohled na stroj, který jinak zmizel jako budova v mlze stoupající od moře.

Antoinette se to nelíbilo. Stroj ji dosud neohrožil, ale raději by věděla, kde přesně stojí. Zvedla ruku, aby si brýle sundala, když jí v uších zabzučel hlas: "Ne. Nechte si je. Bez nich mě neuvidíte."

"Kapitáne?"

"Slibuji, že vám neublížím. Dívejte se."

Tak se dívala. Così se vynořovalo, pozvolna se upravovala data promítaná do jejího zorného pole. Jen tak ze vzduchu se zformovala lidská postava - vypadala zcela skutečně. Antoinette bezděčně ustoupila, zavádila o něco baterkou,

upustila ji na podlahu.

"Nebojte se," řekl hlas. "Tohle jste přece chtěla, ne?"

"Zrovna teď si tím už nejsem tak jistá," vydechla.

Postava jako by vystoupila z historie. Kapitán na sobě měl prastarý skafandr z rezavě oranžového materiálu, objemný a neforemný. Boty a tlusté rukavice byly potaženy stejným rezatým materiálem, trhlinami prosvítaly laminované spodní vrstvy. Na zašlém stříbřitém opasku viselo mnoho nástrojů, které nepoznávala. Vpředu na hrudi měl čtvercovou schránku s robustními plastovými spínači; byly tak veliké, aby se daly ovládat i rukou v nemotorné rukavici. Ještě větší krabice byla na zádech, zvedala se až k zátylku, vycházela z ní tlustá vrapovaná hadice z jasně červeného plastu a vedla nad levým ramenem, odpojený konec byl přehozený přes přední krabici.

Na stříbrném prstenci kolem krku byly složité zámky a černé gumové těsnění. Mezi okruží a krabicí na hrudi byly neznámé symboly a znaky.

Kapitán neměl přílbu.

Obličej Johna Brannigana vypadal v hamatném skafandru drobně. Na hlavě - zřejmě oholené - měl černobílou prošívanou čapku s vodiči kontaktních snímačů. Přes kouřové brýle nedokázala Antoinette odhadnout barvu kapitánovy pleti. Pokožku měl hladkou, napnutou přes lícni kosti, na bradě stín týdenního strniště. Měl velmi jemné, tenké obočí, které se jakoby udiveně zvedalo nad velkýma očima, posazenýma daleko od sebe. Mezi duhovkou a víčky svítilo bělmo. Tenká, rovná ústa - dokonale vhodná pro výraz pohrdání - by jí mohla připadat podle nálady buď přitažlivá, nebo přísná. Nevypadal jako člověk, který má v oblíbené plané klábosení. To ovšem Antoinette vyhovovalo. Zvedla přílbu. "Přišla jsem vám ji vrátit."

"Podejte mi ji."

Rozpřáhla se, že mu přílbu hodí.

"Ne," přikázal. "Podejte mi ji. Přistupte blíž a dejte mi ji do ruky."

"To se mi zrovna moc nechce."

"Nazvěme to důkazem vzájemné důvěry. Buď to uděláte, nebo náš rozhovor skončil. Slíbil jsem, že vám neublížím. Copak mi nevěříte?"

Představila si stroj, který brýle překrývaly. Kdyby si je sundala a viděla zjevem takové, jaké doopravdy je, možná...

"Brýle si nechte nasazené. To patří k podmínkám."

Pokročila blíž. Neměla na vybranou.

"Výborně. Teď mi podejte přílbu."

Udělala ještě jeden krok. Potom další. Kapitán čekal s rukama spuštěnými podél boků, pohledem ji pobízel, ať jde dál.

"Chápu, že se bojíte, Antoinette. Ale o to taky jde. Kdybyste se nebála, nemohl bych si ověřit, do jaké míry mi důvěřujete."

"Právě jsem uvažovala, proč to děláte."

"Já vám věřím, jinak bych vás sem dolů vůbec nepustil. Dejte mi přílbu."

Natáhla ruku, kam až dosáhla, a kapitán si přílbu vzal. Brýle se trochu opožďovaly, když pohnul rukou, na okamžik zahlédla stroj. Přílbu uchopila ruka v rukavici, ale zároveň zaskřípěl kov o kov.

Kapitán o krok ustoupil. "Výborně," pronesl uznale. Obrátil přílbu v rukou, prohlížel si známky opotřebení. Antoinette si nyní povšimla, že na přílbě je volná kulatá zděř, do níž by měla být zastrčena červená hadice. "Děkuji vám, že jste mi ji sem přinesla. Oceňuji tohle gesto."

"Nechal jste ji Palfreymu. To nebyla náhoda, že ne?"

"Jistěže ne. Byla to - jak jste to nazvala - pozvánka? Nebyla jste daleko od pravdy."

"Považovala jsem to za znamení, že si chcete s někým promluvit."

"Přišlo mi, že si chcete promluvit vy se mnou," řekl kapitán.

Hleděla na zjevení se strachem i nebezpečnou úlevou: "To jsme chtěli. Chceme. Můžu se vás na něco zeptat?" Vyložila si jeho mlčení jako souhlas. "Jak vás mám oslovovat? Kapitán mi připadá zbytečně formální, když jsme se teď navzájem ujistili o důvěře."

"Máte pravdu," připustil, neznělo to však příliš nadšeně. "John bude docela vhodné,"

"Tak tedy, Johne, čím jsem si to zasloužila? Nechtěl jste jen vrátit přílbu, že?"

"Jak jsem řekl, přišlo mi, že si chcete promluvit."

Antoinette se shýbla a zvedla baterku. "Celé roky se k vám snažím proniknout - a marně. Co se změnilo?"

"Cítím se teď jinak," odpověděl.

"Jako byste se konečně probudil z dřímoty?"

"Spíš jako bych se musel probudit. Je to dostatečná odpověď na vaši otázku?"

"Nevím. Nechci být nezdvořilá, ale s kým vlastně mluvím?"

"Mluvíte se mnou. S tím kým jsem. Jaký jsem býval."

"Nikdo vlastně doopravdy neví, jaký jste býval. Ten skafandr mi připadá strašně starý."

Přejel rukou přes krabici na prsou, ohmatal spínače. Vypadalo to, jako kdyby se pokřižoval, ale zrovna tak to mohla být běžná kontrola důležitých systémů. Zásoba vzduchu, vzduchotěsnost, kontrola teploty, komunikace, ukládání odpadu... Sama tuhle litanii dobře znala.

"Byl jsem na Marsu," řekl kapitán.

"Tam já se nikdy nedostala."

"Ne?" podivil se zklamaně.

"Já vlastně moc planet neviděla. Žlutozem, na chvíli Obrodu a teď Ararat. Mars neznám. Jaké to tam bylo?"

"Jiné. Divoké. Chladné. Nemilosrdné. Drsné. Nedotčené. Bezútěšné. Krásné. Jako vrtošivá milenka."

"Jenže to už bude nějaký čásek, ne?"

"Hm. Co myslíte, jak je ten skafandr starý?"

"Nejspíš už je to hotová starožitnost."

"Tyhle skafandry se nevyrábějí od jedenadvacátého století. Považujete Clavaina za starého, za historickou postavu. Ale než se poprvé nadechl, já už byl dávno stařec."

Prekvapilo ji, že zmínil Clavaina. Kapitán tedy vnímá dění na lodi mnohem víc, než se domýšleli. "To jste ušel dalekou cestu."

"Byl to dlouhý a nevšední výlet. A podívejte, kam jsem se dostal."

"Určitě máte co vyprávět." Antoinette si uvědomila, že jsou dvě bezpečné oblasti konverzace: přítomnost a velmi vzdálená minulost. Rozhodně nemínila kapitánovi připomínat jeho chorobu a bizarní transformaci.

"Některé historky bych vyprávěl nerad," řekl kapitán, "ale to jistě všichni."

"O tom není sporu."

Přes tenké rty přelétl úsměv. "Máte ve své minulosti temná tajemství, Antoinette?"

"Nic takového, aby mě to budilo ze spaní. Navíc mám v poslední době spoustu jiných starostí."

"Aha." Otáčel přilbu v rukou. "Ty současné problémy. Samozřejmě o nich vím, možná víc, než si myslíte. Například vím, že v soustavě jsou i jiní."

"Cítíte je?"

"Dělají takový hluk, že mne probudili z dlouhého a příjemného snu o Marsu." Prohlížel si barevné znaky na přilbě, přejížděl po nich tlustým prstem rukavice. Antoinette by ráda věděla, jaké v něm vyvolaly vzpomínky, zážitky staré šest set roků, zasuté pod šedivým prachem celých staletí.

"Napadlo nás, že se probouzíte," řekla Antoinette. "Během posledních týdnů jsme si uvědomovali vaši přítomnost. Nepovažovali jsme to za náhodu, zvláště po tom, co nám prozradila Kuriová. Víím, že si Annu Kuriovou pamatujete, John, jinak byste mě sem nezavolał."

"Kde je?"

"Na moři s Clavainem a dalšími."

"A Ilja? Kde je Ilja?"

Antoinette se zpotila. Byla v silném pokušení zalhat, odbýt kapitána mlhavou odpovědí. Ani na okamžik však nepochybovala, že by jakýkoli pokus o podvod prohlédł. "Ilja je mrtvá."

Kapitán sklonil hlavu. "Doufal jsem, že se mi to třeba jenom zdálo. Mám s tím problémy. Pokaždé neodhadnu, co je realita a co si jen představuju. Co když zrovna v tomto okamžiku jenom sním?"

"Jsem opravdu tady," ujistila ho Antoinette, jako by tím mohla dokázat, že je skutečná, "ale Voljovová je mrtvá."

Vzpomínáte si, co se stalo?"

Odpověděl tiše a zamyšleně, jako dítě, když si chce vybavit důležitou část pohádky: "Vzpomínám si, že Ilja tady byla, že jsme tady byli spolu sami. Pak ležela na ošetřovně a kolem postávali lidé."

Co měla říct? Že Voljovová ležela na ošetřovně, protože utrpěla zranění při pokusu překazit kapitánovu sebevraždu, když namířil zbraňový komplet proti světlohonci? Jizva na plášti, podélná rýha v boku citadely byla pořád vidět.

Kapitán to všechno na jisté úrovni určitě ví, ale nepřeje si, aby se mu to zrovna nyní připomínalo.

"Zemřela, když se nás snažila zachránit," řekla Antoinette. "Dala jsem jí můj člun, jakmile jsme odvezli poslední kolonisty z Obrody."

"Jenže já si pamatuju, že byla nemocná."

"Nebyla tak nemocná, aby nemohla pilotovat Bouřňák. Připadalo mi, že chce něco odčinit. Vzpomínáte si, John, co provedla kolonistům, když se vaše posádka snažila najít Sylvesta? Jak je přesvědčila, že jen tak ze zlosti zničila celou základnu, když jí okamžitě nevyhověli? Prohlásili ji za válečného zločince. Napadá mě, jestli tomu nakonec sama nezačala věřit. Jak můžeme vědět, co se jí honilo hlavou? Když vás nenávidí dostatečný počet lidí, není snadné nepodlehnout pochybám, jestli přece jen nemají pravdu."

"Nebyla žádná svěřice," řekl kapitán, "ale ani zločinec, za jakého ji považovali. Všechno vždycky dělala se zřetelem na prospěch lodi."

"Což znamená, že Ilja byla správná ženská. Právě teď je totiž loď asi to jediné, co nám zbylo, John."

"Domníváte se, že se jí to podařilo?" zeptal se.

"A co?"

"Odčinit, Antoinette. Myslíte, že to pomohlo?"

"Nemám ponětí, co jí prolétlo hlavou."

"Ptám se, jestli to pomohlo ostatním?"

"Jsme tady, ne? Dostali jsme se ze soustavy Deltý Pavonis živí. Kdyby se Ilja zachovala jinak, skončili jsme u Obrody rozmáznutí přes pár světelných hodin."

"Doufám, že máte pravdu. Já jí odpustil."

Věděla, že právě Voljovová umožnila tavomoru, kterým byl kapitán nakažen, aby pohltil loď. Tenkrát to považovala za jedinou možnost, jak zbavit světlohonce kybernetického parazita. Určitě takové rozhodnutí nepřijala lehce. Antoinette ji sice znala jen krátce, ale na druhou stranu se nedomnívala, že by na její rozhodování měly významný vliv kapitánovy pocity.

"To je od vás velmi šlechetné," řekla Antoinette.

"Uvědomuju si, že to udělala pro loď. Rovněž si uvědomuju, že mě místo toho mohla zabít. Možná ji to napadlo, když se dozvěděla, co jsem provedl Sadžakimu."

"Lituju, ale o tom nic nevím."

"Zabil jsem dobrého chlapa," řekl kapitán. "Ilja to věděla. Zjistila to před tím, než se mnou tohle vyvedla, než ze mě vytvořila, co jsem teď. Čekal bych spíš, že mě zabije."

"Takže jste za vás čin už zaplatil," řekla Antoinette. "I kdyby ne tenkrát, tak jste to odpykal později. Zachránil jste před jistou smrtí sto šedesát tisíc lidí. Víc než stotisíckrát jste váš zločin splatil."

"Vy si myslíte, že svět takhle funguje, Antoinette?"

"Mně to stačí, Johne. Ale co já vím? Jsem jenom dcera kosmického pilota ze Rživého pásu."

Nastala pauza. Kapitán uchopil červenou hadičku a zacvakl ji do otvoru po straně přilby. Propojení mezi reálným objektem a simulovanou osobností bylo až nepříjemně dokonalé.

"Problém je v tom, Antoinette, že nevím, k čemu bylo dobré všechny ty životy zachraňovat, když se dosáhlo jenom toho, že všichni zahynou tady."

"Nikde není psáno, že někdo zahyne. Zatím se nás Zmarové ani nedotkli."

"Přesto byste rádi měli nějakou pojistku."

"Začínáme zvažovat i možnost, která nám donedávna připadala nepředstavitelná, Johne. Jestliže dojde k nejhoršímu, musíme Ararat opustit. A v takovém případě to budete vy, kdo nás odtud musí dostat."

Nasadil si přilbu a otočil s ní na prstenci, až zapadla do zámků. Průzor zůstal otevřený. Na obličejích ležel stín, bělmo očí vypadalo jako dva zářící půlměsíce. Na lících se mu odrážela zelená a červená čísla.

"To byla pořádná odvaha, přijít sem dolů sama, Antoinette."

"Teď není čas na zbabělost."

"Nikdy nebyl." Začal si zavírat průzor. "A pokud jde o to, co ode mne chcete..."

"Ano?"

"Promyslím to."

Otočil se, pomalým krokem zamířil do tmy a brzy zmizel v oblaku rudého prachu, který se za ním zvedl. Připomínal písečnou bouři na Marsu.

Hela, 2727

Ultronaut se jmenoval Heckel, byl kapitánem světlohonce Třetí gazometrická. Přiletěl v červeném člunu starobylého typu, v trojici propojených koulí označených velkou stylizovanou tarantulí.

Dokonce i podle současných měřítek připadal Heckel děkanovi Kveičimu velmi zvláštní. Pojízdný skafandr, v němž vsupěl do Paní Morwenny, byl obludný kolos, samá kůže a mosaz, s pogumovanými harmonikovými klouby a lesklými pancíři spojenými nýty. Za malými zamřížovanými špehýrkami na přilbě se mihaly stěrače a utíraly opocená skla. Z mizerně udržovaných kloubů a těsnění syčela pára. Heckela doprovázeli dva pomocníci, na pojízdném skafandru v jednom kuse otevírali a zavírali příklopy, kroutili mosaznými regulátory a seřizovali ventily. Heckelův hlas vycházel z miniaturních varhanních píšťal, které mu trčely z vršku přilby. Neustále ho doladňoval knoflíky na prsou, aby nezněl moc vysoko či hluboko.

Kveiči nerozuměl Heckelovi ani slovo, ale nevadilo to, protože Ultronaut si přivedl tlumočnicku, původního člověka. Byla malá, měla laní oči, na sobě měla mnohem modernější skafandr. Přilba se jí poskládala do týla jako chocholka papouška kakadu, takže jí viděl do tváře.

"Vy nejste Ultronautka," oslovil Kveiči tlumočnicku.

"Záleží na tom?"

"Ne, jenom mi to připadá zábavné. Také jsem tak začínal. Dělal jsem podobnou práci jako vy."

"To muselo být hodně dávno."

"Jistě, ale pořád jim připadá snazší jednat prostřednictvím takových, jako jsme my, vidíte?"

"Jako my, děkane?"

"Původní lidé jako vy a já."

Snažila se to nedat najevo, ale všiml si, že ji to pobavilo. Podíval se na sebe z jejího pohledu: průsvitný, vyschlý stařec na loži mezi otočnými zrcadly přikyvujícími jako horliví posluchači, oči vyteřené jako oloupaná, natvrdo vařená vejce. Dnes neměl sluneční brýle.

Pohnul rukou. "Nevypadal jsem vždycky takto. Kdysi jsem byl normální člověk a nikoho jsem neuváděl v úžas. Zaměstnali mě Ultrové, jako vás. Královna Jasmína z Nanebevstoupení poznáním..."

Heckel chvíli otáčel knoflíky na prsou, potom zapískal něco nesrozumitelného.

"Říká, že Jasmína neměla zrovna nejlepší pověst, dokonce ani mezi Ultry," přeložila tlumočnicka. "Říká, že dokonce ještě nyní je v jistých kruzích Ultrů zmínka o ní považována za projev mimořádně špatného vkusu."

"Nevěděl jsem, že Ultrové tuší, co je vkus," odpověděl Kveiči čtverácky.

Heckel něco ostře a kategoricky odpískal.

"Říká, že byste si měl jistě věci pamatovat," prohlásila tlumočnicka. "Rovněž říká, že má dnes další schůzky, kterých se musí zúčastnit."

Kveiči přešel prsty okraj příkrývky. "Dobrá tedy. Abychom si to vyjasnili... Jste ochotni zvážít mou nabídku?"

Tlumočnicka chvíli naslouchala Heckelovi, než se otočila ke Kveičimu. "Říká, že váš návrh na zajištění bezpečnosti považuje za velmi rozumný."

Kveiči nadšeně přikyvovat, čímž přinutil zrcadla, aby se synchronně rozkymácela. "Samozřejmě, bude to ku prospěchu obou stran. Potřebuji k ochraně takový světlohonec, jako je Třetí gazometrická, pojistku proti méně zásadovým skupinám Ultrů, o nichž všichni dobře víme. Budete-li souhlasit, že mi poskytnete ochranu - přirozeně na pevně stanovenou, nikoli neomezenou dobu - budete odměněni obchodními právy, důvěrnými informacemi a tak dále. Jistě se to vyplatí nám oběma, kapitáne Hecele. Získáte přístup k nejlepším artefaktům Různonožců, dostanete přednost před

vašimi konkurenty. Stačí jen váš souhlas, že přesunete Třetí gazometrickou blíž k Hele a podvolíte se mírným a velmi přátelským opatřením... Malá delegace členů kapituly na světlohonce a přirozeně stejně velká skupina vašich delegátů na Paní Morwenně." Kveiči se podezřívavě rozhlédl po mansardě, jako by ve stínech viděl nepřátele. "A pochopitelně si nebudeme po celou dobu navzájem koukat přes rameno."

Kapitán zapískal odpověď.

"Říká, že výhody plynoucí z obchodních práv nejsou zanedbatelné," prohlásila tlumočnice, "ale rovněž by rád zdůraznil, že přiblížit světlohonce k Hele je značně riskantní. Rád by připomněl, jaký osud postihl Nanebevstoupení poznáním..."

"Pozor na projevy špatného vkusu."

Ignorovala ho. "Přeje si, aby tyto výhodné obchodní dohody byly konkretizovány, než přistoupí na další jednání. Rovněž si přeje, aby bylo jednoznačně specifikováno, jak dlouho bude ochrana trvat a..." Odmlčela se, zatímco Heckel zapískal několik nesourodých dodatků. "Rovněž si přeje, aby z obchodu byly vyloučeny další strany, které jsou již v soustavě nebo se k ní blíží. Vyloučena mají být tato - ovšem nikoli pouze tato - obchodní plavidla: Proměněná noc, Vosí dáma, Sněžné ticho..."

Pokračovala, dokud Kveiči nezvedl ruku. "O tom si promluvíme, až nastane čas," řekl zasmušile. "Nejdříve by katedrální kapitula provedla důkladnou technickou prohlídku Třetí gazometrické, aby se ujistila, že nepředstavuje pro Helu či její obyvatele nejmenší hrozbu."

"Kapitán by rád věděl, zda zpochybňujete způsobilost jeho světlohonce."

"Vůbec ne. Proč také? Doletěl přece až sem, ne? Na druhé straně, pokud nemá co skrývat..."

"Kapitán si přeje vrátit se do svého člunu, aby celou záležitost uvážil."

"Samozřejmě," prohlásil Kveiči ochotně, jako by neexistoval požadavek, jemuž by rád nevyhověl. "Jedná se o velmi vážné rozhodnutí a dohoda by se neměla uzavírat ve spěchu. Vyspěte se na to. Promluvejte si s posádkou. Vyslechněte názory jiných. Potřebujete doprovod?"

"Kapitán trefí sám," řekla tlumočnice.

Kveiči zamával prsty na rozloučenou. "Nuže dobrá. Prosím, předejte mé pozdravy posádce... a zvažte mou nabídku velmi pečlivě."

Kapitán Heckel se otočil, pomocníci hbitě doladili ventily a regulátory, skafandr zasyčel jako konvice vařící vody. Popojel ke dveřím s divokým rytmickým bušením jako lokomotiva. Odjížděl zoufale pomalu, vypadalo to, že se nedokáže pohybovat rychleji než centimetr po centimetru.

Znenadání se skafandr zastavil a s obtížemi se otočil zpátky. Stěrače zakmitaly sem a tam. Z píšťal vyrazila další melodická sekvence.

"Omlouvám se," pravila tlumočnice, "ale kapitán má ještě jednu otázku. Když přilétal k Paní Morwenně, technický problém ho přinutil změnit kurz."

"Technický problém? To je mi novinka."

"Během odklonu od letového koridoru upozoroval na Jarnsaxine planině severně od Nekonečné cesty velký výkop. Připadalo mu, že je důkladně zamaskovaný. Když ho prozkoumal radarem, zjistil, že jde o svažitou jámu, několik kilometrů dlouhou a na konci přinejmenším kilometr hlubokou. Domnívá se, že má nějaký vztah k nalezištím památek Různonožců."

"Může být," řekl Kveiči, jako by ho to naprosto nezajímalo.

"Kapitána to udivilo. Připouští, že není na archeologické vykopávky odborník, ale pokud je mu známo, většina významných nalezišť Různonožců byla odkryta kolem pólů."

"Artefakty Různonožců nacházíme po celé Hele," odpověděl Kveiči. "Nejsnáze se k nim však dostaneme v polárních oblastech a důvodem je pouze utváření krajiny. Nevím, jaký výkop kapitán viděl ani proč je zamaskovaný. Většina vykopávek není pod přímou správou církvi. Nemůžeme dohlížet na vše."

"Kapitán vám děkuje za dokonale vyčerpávající odpověď."

Kveiči se zamračil, ale pak svoji nelibost zmínil shovívavým úsměvem. Co to mělo znamenat? Byla to jízlivost, nebo jen nevhodně zvolená slova? Tlumočnice byla původní člověk jako on, měl by ji prohlédnout stejně snadno jako skleněnou tabuli. Nyní však ona a jí podobní - nejen ženy, ale skoro všichni lidé - stáli daleko za hranicemi jeho instinktivního porozumění.

Sledoval je pohledem, dokud se za nimi nezavřely dveře; po kapitánovi zůstal v mansardě zápach rozpáleného kovu, a tak rozmrzele čekal, až místnost nechutné výpary vyvětrá.

Zanedlouho ohlásilo ťukání hole Grelierův příchod. Nebyl daleko, sledoval jednání prostřednictvím skrytých kamer a mikrofonů.

"Zdá se to docela slibné," prohlásil šéflékař, "neodbyli tě mávnutím ruky. A mají světlohonce. Odhaduji, že už se nemůžou dočkat, až se s tebou dohodnou."

"Mám stejný dojem," řekl Kveiči. Otíral zamžené zrcadlo, aby jasně viděl Haldoru. "Jenže jakmile si odmyslíš Heckelovu nepříliš přesvědčivou nadutost, zůstává pocit, že tu dohodu potřebuje velmi naléhavě." Zvedl list papíru, který si během jednání tiskl k hrudi. "Technická zpráva od našich špehů v zaparkovaném hejnu není dvakrát povzbudivá. Heckelův světlohonce se rozpadá na kusy. Taktak do 107 Piscium doletěl."

"Ukaž." Grelier pohlédl na papír, zběžně přečetl text. "Nemáš přece jistotu, že jsou tyto informace spolehlivé."

"Že ne?"

"Jistěže ne. Ultrové často bagatelizují způsobilost svých lodí a rozšiřují dezinformace, aby konkurenci vnutili klamný pocit převahy a rovněž aby odradili piráty, kteří by si na světlohonce dělali zálusk."

"Jenomže vždycky zvětšují obranyschopnost." Kveiči namířil na šéflékaře prst. "Právě teď není v zaparkovaném hejnu

loď, která by neměla zbraně, i když je třeba vydávají za nevinné antikolizní prostředky. Jsou vyděšení, Greliere, všichni. A všichni chtějí, aby případní protivníci věděli, že se ubrání." Vytrhl mu papír. "Ale tohle? To je snad vtip. Potřebují naši ochranu, aby mohli svou loď v první řadě opravit. Mělo by to být právě naopak, jestli nám mají být k užítku."

"Záměry Ultrů se nedají snadno prohlédnout."

Kveiči zmačkal papír a odhodil ho do kouta mansardy. "Problém je v tom, že se v nich vůbec nevyznám."

"U takové nestvůry, jako je Heckel, se to ani nedá očekávat," řekl Grelier.

"Nemyslím jenom jeho. Myslím všechny Ultrы i původní lidi, kteří s nimi přicházejí, jako třeba tu tlumočnici. Nedokážu odhadnout, zda je upřímná nebo povýšená, natož zda skutečně věří tomu, co po Heckelovi papouškuje."

Grelier si přitiskl knoflík hole ke rtům. "Chceš znát můj názor? Odhadl jsi situaci přesně - jenom papouškuje. A Heckel o dohodu moc stojí."

"Podezřele moc," zdůraznil Kveiči.

Grelier zaťukal holí do podlahy. "Prozatím na Třetí gazometrickou zapomeň. Co třeba Skřivanův slet? Podle zprávy třetí strany má velmi výkonné zbraně a kapitán se zdá být ochotný uzavřít obchod."

"Táž zpráva se rovněž zmiňuje o nestabilitě motoru na pravoboku. Tahle drobnost ti unikla?"

Grelier pokrčil rameny. "Přece nepotřebujeme, aby nás někam dopravil, ale aby zaparkoval na orbitě Hely a ostatní zastrašil. Pokud má dostatek zbraní pro takový úkol, co záleží na tom, zda dokáže odletět, až dohoda vyprší?"

Kveiči mávl rukou. "Abych byl upřímný, ten chlap, kterého sem poslali, se mi vůbec nelíbil. Pořád z něho cosi kapalo, zaneřádl celou podlahu. Trvalo týdny, než jsme se zbavili skvrn, které po něm zbyly. A nestabilita motoru není jenom drobná závada, jak se snažíš naznačit. Světlohonec, s nímž uzavřeme smlouvu, bude vzdálen od povrchu pouhé desetiny světelné vteřiny, Greliere. Nechci riskovat, že nám bouchne přímo do obličeje."

"Takže jsme zase na začátku," povzdechl si Grelier nesouhlasně. "Jsou tu ještě další Ultrové, s nimiž si můžeš promluvit, ne?"

"Je jich dost, abych měl pořád co dělat, ale pokaždé se dostaneme ke stejnému základnímu problému. Nedokážu tyhle lidi odhadnout, Greliere. Má mysl je tak zaujatá Haldorou, že mi nezbývá prostor na pozorování něčeho dalšího."

Nedokážu prohlédnout jejich strategii a úskoky jako kdysi."

"O tom jsme již mnohokrát mluvili. Vždycky se přece můžeš spolehnout na můj názor."

"To právě nemůžu. Neuraz se, Greliere, ale ty víš mnohem víc o krvi a klonování než o lidské povaze."

"Tak se porad' s někým jiným. Sestav si poradní sbor."

"Ne." Uvědomil si, že Grelier má pravdu - mluvili o tom již mnohokrát. A vždycky dospěli ke stejnému závěru. "Tahle jednání o zajištění ochrany jsou nesmírně citlivá. Nemůžeme riskovat sebemenší únik informací do jiné katedrály."

Kývl na Greliera, ať mu vyčistí oči. "Jen se na mě podívej," pokračoval, zatímco šéflékař otevíral lékárníčku a připravoval sterilní tampony. "Vždyť jsem hrozný, a to v mnoha ohledech, připoutaný k tomuto loži, bez něhož bych stěží přežil. Ale i kdybych byl natolik při síle, abych mohl vstát, pořád bych zůstal vězněm v Paní Morwenně, stále připoutaný k mým milovaným zrcadlům."

"Dobrovolně," poznamenal Grelier.

"Víš, jak to myslím. Nemohu se pohybovat mezi Ultrы stejně svobodně, jako se oni pohybují mezi námi. Nemohu vstupovat na paluby jejich lodí jako vyslanci jiných církví."

"Proto máme vyzvědače."

"Stejně mě to omezuje. Potřebuji někoho, komu lze věřit, Greliere. Jakési mé mladší vydání. Někoho, kdo by mezi ně pronikl jako kdysi já. Někoho, koho by nepodezírali."

"Nepodezírali z čeho?" Grelier osušoval Kveičiho oči tampony.

"Myslím někoho, komu by instinktivně důvěřovali. Někoho, kdo by se v nejmenším nepodobal tobě."

"Nehýbej se."

Kveiči sebou cukl, když ho oftalmikum zaštipalo v oku. Překvapilo ho, že tam stále má nervová zakončení, ale Grelier měl neomylnou schopnost vždy vyhmátnout těch pár, která ještě zůstala.

"Vlastně," řekl Grelier zamýšleně, "nedávno jsem na někoho natrefil. Asi bych se ti o tom měl zmínit."

"Nenapínej mě."

"Je ti známo, že se krapet zajímám, co se na Hele děje. Nejen v katedrálách a na Cestě, ale v celém širším světě, včetně vesnic."

"Jistě, věčně lovíš neevidované kmeny virů, prověřuješ kdekou jen trochu pozoruhodnou herezi v Haukových osadách a tak podobně. Potom vyrazíš na cesty s novými lesklými stříkačkami jako starý dobrý upír."

"Nepopírám, že výzkum krve hraje v mých aktivitách jistou roli, ale současně pečlivě vyhledávám rozličné zvláštnosti. Nehýbej se."

"A ty mi nešťourej do oka! Jaká zvláštnost tě zaujala?"

"Stalo se to před osmi až deseti roky, když jsem byl naposledy probuzen na dvouleté období. Pamatuji si to oživení dobře: tehdy jsem poprvé zjistil, že potřebuji hůl. Než jsem se znovu uložil ke spánku, udělal jsem si dlouhý výlet na sever a sledoval stopy neevidovaných virů, jak ses zmínil. Zpátky jsem se svezl s jednou karavanou a s očima na stopkách - promiň - jsem dával pozor, aby mi neuniklo něco pikantního."

"Na ten tvůj výlet si vzpomínám," řekl Kveiči, "ale nevzpomínám si, že by ses zmínil o něčem zajímavém."

"Tehdy mi to zase tak zajímavé nepřipadalo. Před několika dny jsem však sledoval zprávy a náhle se mi to vybavilo."

"Budeš mě ještě dlouho napínat?"

Grelier si povzdechl a začal uklízet lahvičky. "V karavaně jsem se setkal s jednou rodinou z Vigridských pustin. Měli dvě děti. Syna a mladší dceru."

"Jistě, velmi neobvyklé."

"Syn se poohlížel po práci na Cestě. Seděl jsem u přijímacího pohovoru, na což mám oprávnění. Zúčastnil jsem se skutečně jenom ze zvědavosti, byl to zcela běžný případ, ale nikdy nevíš, kdy se objeví někdo nevšední." Grelier rázně zavřel skříňku. "Ten mládenec chtěl zaměstnání v odborné sekci technického zabezpečení Cesty - strategické územní plánování, něco takového. V té době však bylo na Cestě tolik bílých límečků, kolik bylo potřeba. Jediná volná místa se našla - jak by se to dalo nazvat - v první linii."

"Nuzáci si nemůžou vybírat," poznamenal Kveiči.

"Přesně tak. Jenže v jeho případě se náborář rozhodl vynechat důležitá fakta. Tvrdil, že nebude problém najít mladíkovi bezpečnou a dobře placenou práci v technické kanceláři. A protože půjde o práci vysloveně analytickou, která vyžaduje jasnou mysl, nepřichází v úvahu jakákoli virová nákaza."

"Kdyby mu řekl pravdu, přišel by o dělníka."

"Zajisté. Byl to šikovný mladík, o tom nebylo pochyb, byla by ho věčná škoda, kdyby ho zařadili přímo ke kladení náloží nebo na podobnou práci, kde se nikdo pokročilého věku nedožije. A protože to byla volnomyšlenkářská rodina - jako většina z Pustin - ten hoch rozhodně netoužil mít v žilách tvou krev."

"Není to má krev. Je to jenom můj virus."

Grelier zvedl prst, aby šéfa umlčel. "Důležité je, že náborář měl dobrý důvod lhát. A vlastně to byla jen milosrdná lež. Všichni věděli, že míst v kancelářích je málo. Upřímně řečeno, myslím, že i ten mládenec to věděl, ale jeho rodina potřebovala peníze."

"Určitě to má nějakou pointu, Greliere, o tom nepochybuju."

"Vlastně si už ani nevzpomínám, jak ten mladík vypadal. Ale to děvčátko mám před očima, jako by to bylo včera, vidělo do nás všech, jako bychom byli ze skla. Mělo tak úžasná kukadla, zlatohnědá, třpytivá."

"Kolik mělo roků, Greliere?"

"Tak osm devět."

"Jsi opravdu hrozný."

"O to vůbec nešlo," pospíšil si Grelier. "Určitě jsme to cítili všichni, a náborář především. Pořád opakovala rodičům, že jim lže. Vůbec o tom nepochybovala. Očividně ji to uráželo. Jako by se všichni dohodli na nějaké hře, ale nikdo jí o tom neřekl."

"Děti se mezi dospělými někdy chovají nepřiměřeně. Neměli ji brát s sebou."

"Nechovala se nepřiměřeně," řekl Grelier. "Podle mě reagovala naprosto racionálně. To dospělí se chovali podivně. Tvářili se, že se nic neděje, tak se tomu vzepřela."

"Nejspíš před tím pohovorem zaslechla poznámku, že náboráři vždycky lžou."

"To se mohlo stát, ale měl jsem dojem, že to mělo hlubší základ. Poznala, že náborář lže, sotva na něj pohlédla. Někteří lidé takovou schopnost mají. Už se s ní narodí. Nebude jich víc než jeden z tisíce, a ještě méně má podobné nadání tak výrazně rozvinuté jako to děvče."

"Čtení myšlenek?"

"Ne. Jenom vnímá podprahové informace. Hlavně výraz tváře. Třiačtyřicet rozdílných pohybů obličejových svalů dává desítky tisíc kombinací."

Kveiči si pomyslel, že si Grelier udělal domácí úkol navíc. Tuhle odbočku určitě od začátku plánoval.

"Mnoho výrazů je bezděčných," pokračoval šéflékař. "Pokud nejsi trénovaný, mimické svaly tě usvědčí ze lži. Většinou na tom samozřejmě vůbec nezáleží. Lidi kolem tebe nejsou o nic chytřejší než ty a jsou k těmto mikroprojevům slepí. Ale představ si, že by sis jich dokázal všimnout. Nejenže bys měl možnost porozumět lidem, když si vůbec neuvědomují, že do nich vidíš, ale získal bys sebekontrolu a mohl bys zabránit vlastním nechtěným výrazům."

"Hm." Kveičimu bylo jasné, kam Grelier míří. "U někoho, jako je Heckel, by mi to moc nepomohlo, ale u původního člověka..., přinejmenším u někoho, kdo má aspoň jakýsi obličej..., to by bylo něco jiného. Myslíš, že bys mě to dokázal naučit?"

"Můžu udělat něco lepšího," řekl Grelier. "Můžu přivést tu dívku. Naučí tě to sama."

Kveiči chvíli hleděl na Haldoru, jakoby hypnotizován klikatým bleskem v oblasti jižního pólu. "To bys ji sem napřed musel dostat. Což by jistě nebylo snadné, když jí nemůžeš lhát."

"Snadnější, než si myslíš. Je jako antihmota: zvládneš ji, ale musíš zachovat správný postup. Už jsem ti říkal, že mi zprávy z Vígrídkých pustin před několika dny osvěžily vzpomínky. Padlo v nich jméno té dívky. Rašmika Elsová. Ukázali rovněž její fotografii. Když jsem ji viděl naposled, byla o osm devět roků mladší, ale určitě je to ona. Na ty oči nikdy nezapomenu. Hlásili, že zmizela, a četníci kolem ní dělali krapet rozruch."

"Takže jsme nahrani."

Grelier se usmál. "Jenže já ji našel. Je v karavaně, míří k Cestě."

"Setkal ses s ní?"

"Osobně ne. Navštívil jsem karavanu, nikoli však slečnu Elsovou. Nechtěl jsem ji odradit, když pro nás může být tak užitečná. Rozhodla se zjistit, co se stalo s jejím bratrem, i když se jí na Cestu moc nechce."

"Hm." Tahle skvělá shoda okolností vyvolala na okanzík Kveičiho úsměv. "A co se doopravdy stalo s jejím bratrem?"

"Zahynul při práci," řekl Grelier. "Rozdrtila ho Paní Morwenna."

kulometný sled tónů.

Hudba ustala a Skade zvedla ruku z klaviatury. "Už jsem si říkala, co vás tak zdrželo."

"Jdeme pro mou dceru, ty potvoro," vyjela na ni Kuriová.

Skade se tvářila, že neslyšela. "Copak se ti stalo, Clavaine?"

"Drobná nehoda."

"Vlci ti sežrali ruku? Jaké neštěstí."

Clavain jí ukázal nůž. "Pouze nezbytné opatření. Poznáváš ho, Skade? Dnes mi nezachránil život poprvé. Prořízl jsem jím blánu na kometě, když jsme se tenkrát neshodli, jakým směrem se má ubírat politika Hlavního hnízda. Vzpomínáš si, že?"

"Uletěli jsme mnoho světelných roků od chvíle, co jsem tvůj nůž naposledy viděla. Tehdy jsem ještě měla původní tělo."

"Je mi líto, co se stalo, ale jinak jsem jednat nemohl. Kdybych se dnes ocitl ve stejné situaci, udělal bych totéž."

"O tom ani na okamžik nepochybuji. Ať už se o tobě říká cokoli, Clavaine, vždy jsi jednal z přesvědčení."

"Přišli jsme si pro to dítě," řekl starý pán.

Skade vzala Kuriovou na vědomí krátkým pokývnutím. "To jsem pochopila."

"Předáš nám je, nebo ses rozhodla pro únavné a nepříjemné jednání?"

"Čemu dáš přednost, Clavaine?"

"Poslyš, Skade, je po všem. Teď už nezáleží na ničem z toho, co se stalo mezi námi, jak jsme si navzájem ubližovali ani čemu jsme věřili."

"Přesně totéž jsem tvrdila Remontoireovi."

"Vyjednávala jsi s ním," řekl Clavain. "To víme. Tak to nyní dotáhneme do konce. Spojme znovu naše síly. Ty nám dáš Auru a my se s tebou podělíme o vše, co nám řekne. Z dlouhodobého hlediska to tak bude nejlepší pro všechny."

"Myslíš, že mě nějaké dlouhodobé hledisko zajímá? Z tohoto člunu se už nedostanu."

"Pokud jsi zraněná, pomůžeme ti."

"O tom silně pochybuji."

"Vrať mi Auru," naléhavě zvolala Kuriová.

Štír přistoupil k pilotnímu křeslu, aby si zraněnou Spojenou prohlédl. Měla na sobě světlý, skoro bílý skafandr. Nejspíš měl chameleoni povrch a snažil se barvou přizpůsobit ledu, který v kabině buď vznikl z kondenzované páry, nebo se dovnitř dostal trhlinami, ještě než vysadilo osvětlení. Skafandr připomínal středověké brnění, měl baňaté klouby ze segmentových pancířů, přehnaný náprsní krunýř a v pase byl rozšířený. Nohy Štír neviděl, mizely v ledu, který Skade přimáčkl a držel na místě.

Všude kolem ní se kupily černé bradavičnaté shluky strojů Zmarů. Žádný se však nedotýkal Skade a nezdálo se, že jsou aktivní.

"Můžete Auru dostat," prohlásila Skade, "pochopitelně za jistou cenu."

"Nehodláme za ni platit," řekl starý pán slabým a ochraptělým hlasem, jemuž chyběla obvyklá síla.

"Tys začal mluvit o vyjednávání. Nebo jsi spíš myslel hrozby?"

"Kde je?"

Skade pohnula rukou. Skafandr zaskřípal, odpadávala z něho námraza. Poplácala tvrdý plát na břichu: "Tady, ve mně. Udržuji dítě naživu."

Clavain se ohlédl na Kuriovou, pohledem uznal, že jim od začátku říkala pravdu, jak se konečně prokázalo. "Výborně." Otočil se zpět ke Skade. "To jsme ti vděční. Ale jeho matka je chce zpět."

"Jako by ti na její matce záleželo," vysmívala se mu Skade. Nevraživě se zašklebila. "Jako by ti doopravdy záleželo na osudu toho děcka."

"Vážil jsem pro ně dlouhou cestu."

"Vážil jsi dlouhou cestu pro důležitý zdroj výhod," opravila ho Skade, "pro tebe to dítě určitě znamená mnohem víc než jen tohle."

"Dost," přerušil je Štír. "Na to nemáme čas. Přišli jsme pro dceru Kuriové. Pohnutky ať jdou do háje. Prostě nám ji vraťte."

"Mám vám ji vrátit?" Skade se na hypervepře usmála. "Opravdu si myslíte, že to bude tak snadné? Je to ve mně. Mám to v děloze, připojené na krevní soustavu."

"Ji máš připojenou," přerušila ji vztekle Kuriová, "Aura není to, ty bezcitná potvoro."

"Ale není ani člověk," prohlásila Skade, "ať si myslíš co chceš." Otočila hlavu ke Clavainovi. "Přikázala jsem Delmarovi, aby pro mne vypěstoval nové tělo, jak to měl v plánu. Jsem opět z masa a kostí. Dokonce i má děloha je spíše organická než kybernetická. Přiznej si, Neville, já jsem teď zase celá, na rozdíl od tebe, když ti chybí ruka."

"U tebe je to jedno. Tys byla vždycky stroj, jenom si to neuvědomuješ."

"Jestli tím míníš, že jsem vždy konala pouze svou povinnost, tak souhlasím. Stroje mají důstojnost - nejsou schopny zrady či věrolomnosti. Nejsou schopny velezrady."

"Nepřišel jsem na lekci etiky."

"Nejsi zvědavý, co se stalo s korvetou? Nelíbí se ti můj úžasný ledový palác?" Ukázala kolem sebe, jako by čekala, že ji Clavain pochválí, jak hezky si to tam zařídila. "Vytvořila jsem ho speciálně pro tebe."

"Spíš si myslím, že se ti pokazily kryoaritmetické stroje," odpověděl.

Skade našpulila rty. "Jen si posluž, zlehčuj mé úsilí."

"Tak co se vlastně stalo?" zeptal se Štír.

Povzddechla si. "To nikdy nepochopíte. Nejlepší mozky Hlavního hnízda si stěží představí základní principy této

techniky. A vy nemáte inteligenci ani původního člověka. Jste jenom vepř."

"Ocením, když mě tak nebudete nazývat."

"Nebo co? Nemůžete mi ublížit, dokud mám v sobě Auru. Zemřu-li, zemře také. Je to tak jednoduché!"

"Takže je tvé rukojmí," ozval se Clavain.

"Nedosáhla jsem toho snadno. Naše imunitní systémy potřebovaly zásadní úpravu, aby se zastavila vzájemná rejekce."

Skade zalétla pohledem ke Kuriové. "Ani nepomysli na to, že by sis ji nechala dát zpátky do dělohy. Obávám se, že vy dvě jste už neslučitelné."

Kuriová chtěla něco říct, ale Clavain rychle zvedl zdravou ruku a promluvil sám: "Jsi ochotná vyjednávat, jinak bys Annu nevarovala."

Skade stále hleděla na Kuriovou: "Můžete odtud odejít s Aurou. Mám zde operační nástroje. Sama vám mohu dávat pokyny k provedení císařského řezu. A jistě dokážete improvizovat. Koneckonců to přece není operace mozku."

Pohlédla na Clavaina. "Přinesli jste inkubátor, ne?"

"Samozřejmě."

"Takže je všechno jasné. Stále mám neuronové propojení s Auřinou myslí. Mohu ji dočasně uspat, než bude po operaci."

"Našel jsem chirurgickou výbavu!" Jaccottet táhl po hrbolaté podlaze těžkou černou truhlu. Z jiní na víku vystupoval basrelief Aeskulapovy hole ovinuté hádkem. "I kdyby nástroje nebyly v pořádku, máme vlastní záchrannou sadu."

"Otevřete to." Clavainův hlas zněl dutě, jako by pochopil něco, co ostatním uniklo.

Hermetický uzávěr zasyčel a víko odskočilo. Uvnitř byly důmyslně uspořádané přihrádky, v přesných výřezech v lehčeném polyuretanu ležely chirurgické nástroje z matného bílého kovu, s oky pro prsty a precizními otočnými mechanismy. Štíra napadlo, že vypadají jako přístroje vesmíranů. Byly vyrobeny z neprogramovatelného materiálu, protože byly určeny pro polní nemocnice, kde by nepřátelské nanostroje mohly dokonalejší nástroje zničit.

"Potřebujete pomoci?" zeptala se Skade.

Jaccottet z jednoho výřezu vyndal nástroj. Ruka v rukavici se mu třásla. "Nejsem chirurg, mám jenom zdravotnický kurz, operovat v terénu nás neučili."

"Na tom nezáleží," řekla Skade. "Slíbila jsem, že vás povedu. Musíte to udělat vy. Ten vepř nemá potřebnou obratnost a Kuriová je příliš citově angažovaná. A Clavain... no, to je snad jasné, ne?"

"Nejde jenom o moji ruku," konstatoval starý pán.

"Ne, vůbec nejde o tvou ruku," souhlasila Skade.

"Tak jim to prozrad'," pobídl ji.

"Clavain nemůže provést operaci," vysvětlovala Skade ostatním, jako by tam nebyl, "protože nebude žít, až to skončí. Nabízím tuto dohodu. Dostanete zpět Auru, ale Clavain tady a teď zemře. Žádné vyjednávání, žádná diskuse o podmínkách. Buď se to stane tak, nebo se to nestane vůbec. To záleží výhradně na vás."

"To nemůžete požadovat," řekl Štír.

"Asi jste mě neposlouchal. Clavain zemře. Aura bude žít. Odejdete odtud s tím, pro co jste přišli. Copak to není uspokojivý výsledek?"

"Za takovou cenu ne," řekla Kuriová. "Prosím, takhle ne."

"Všechno jsem si už důkladně promyslela. Tento palác se stane mou hrobkou. Možnosti - přinejmenším pokud jde o mě - jsou nadmíru omezené. Zemřu a vezmu Auru s sebou. Lidstvo, ať už si pod tím pojmem představujete cokoli, přijde o všechny dary, které Aura dostala. Ale když vám ji dám, můžete je prakticky využít. Z dlouhodobého hlediska nejspíš nerozhodnou mezi vyhynutím a přežitím, ale mohou rozhodnout, zda k vyhynutí dojde v tomto století nebo o pár tisíc let později. Není to velký odklad vykonání rozsudku..., ale lidská povaha je už taková, že si vystačí s tím, co se nabízí."

"Aura může dokázat mnohem víc," řekl starý pán.

"To se my dva už nedozvíme, ale vím, jak to myslíš. Doposud není možno plně určit její význam. Proto je také tak cenná."

"Tak se jí vzdej," žádala Kuriová. "Dej mi ji, udělej aspoň jednou za celý svůj mizerný život něco dobrého."

"Přivedl jsi ji, aby jednání probíhalo snáz?" zeptala se Skade a mrkla na Clavaina. Na okamžik vypadali jako staří přátelé, kteří sdílejí humornou vzpomínku.

"Neboj se," obrátil se Clavain ke Kuriové. "Dostaneš Auru zpátky."

"Ne, takhle ne," řekla Kuriová.

"Jinak to nejde," prohlásil starý pán. "Věř mi, já Skade znám. Jakmile se jednou rozhodne, už to nezměníš."

"Jsem ráda, žeš to pochopil," řekla Skade. "Máš ovšem naprostou pravdu. Svůj postoj nemíním měnit."

"Můžeme ji zabít," navrhl Kuriová. "Zabijeme ji a rychle provedeme operaci."

Štír souhlasil: "Za zkoušku by to stálo." Ještě v Kaldeře byl mnohokrát požádán, aby pro výstrahu zabíjel lidi co nejpomaleji. Teď si však připomněl metody, jak ukončit život rozumné bytosti co nejrychleji. Měly rovněž využití: milosrdná poprava, rychlá akce. Znal bleskurychlé způsoby. Jediná nevýhoda byla, že je nikdy nevyzkoušel na Spojených, a už vůbec nezabíjel Spojeného s rukojmím v břiše.

"Skade to nedovolí," namítl Clavain a chlácholivě se dotkl paže Kuriové. "Zabila by Auru dřív, než bychom s ní zúčtovali. Ale to je v pořádku. Uděláme to tak, jak chce."

"Ne, Clavaine," opakovala Kuriová.

Umlčel ji syknutím. "Přišel jsem osvobodit Auru. To je cíl této výpravy."

"Nechci, abys zemřel."

Štír si všiml, jak se starému pánovi v koutcích očí objevily pobavené vrásky. "O tom nepochybuji. Abych byl upřímný,

ani mně se nechce. Zvláštní, jak se to zdá mnohem méně lákavé, když za člověka rozhoduje někdo jiný. Jenže Skade se rozhodla a tak to taky bude."

"Navrhuj, abychom pokročili dál," přerušila ho Skade.

"Zadržte," ozval se Štír. Slova mu připadala neskutečná, když se snažil srovnat si v hlavě, co řekne. "Jestli vám vydáme Clavaina... a vy ho zabijete..., co vám zabrání nedodržet vaši část dohody?"

"Určitě promyslela i tohle," ujistil ho starý pán.

"Samozřejmě," odpověděla Skade, "a rovněž jsem uvážila i opačnou možnost - jak vám zabránit, abyste Clavaina zachránili, jakmile dostanete Auru. Je jasné, že vzájemná důvěra není dostatečnou zárukou. Proto navrhuji řešení, které uspokojí obě strany."

"Mluv," vybídl ji Clavain.

Skade ukázala na Jaccotteta. "Vy, strážný, provedete císařský řez." Otočila se na Štíra. "Vy, vepři, popravíte Clavaina. Já budu obě operace řídit, řez po řezu. Budou probíhat současně, krok za krokem. Jedna procedura musí trvat naprosto stejně dlouho jako druhá."

"Ne," vydechl Štír, když si uvědomil, jak hrůzný je Skadein požadavek.

"Došlo vám to, že?" ušklíbla se Skade. "Tak ji mám raději rovnou zabít, a bude po všem?"

"Ne." Clavain se otočil k příteli. "Musíš to udělat, Štíre. Víš, že na to máš sílu. Dokázal jsi to už tisíckrát. Udělej to, příteli, skoncuji s tím vydíráním."

"Nemůžu."

"Víš, že tě nikdy nikdo nežádal o nic těžšího. Přesto tě o to žádám."

Štír dokázal pouze zopakovat: "Nemůžu."

"Musíš."

"Ne," ozval se jiný hlas. "Nemusí. Udělám to já."

Všichni, včetně Skade, se otočili. V díře, v rozbité přepážce stál Vasko Malinin. V rukou držel zbraň a vypadal stejně prochladle a rozrušeně jako ostatní.

"Udělám to," opakoval. Musel tam stát už nějakou dobu, aniž si ho někdo všiml.

"Dostal jsi rozkaz zůstat venku," vybafl Štír.

"Krvák ho zrušil."

"Krvák?" podivil se Štír.

"Slyšeli jsme s Urtonovou odtud střelbu. Spojil jsem se s Krvákem, dal mi svolení, abych to prověřil."

"Nechal jsi Urtonovou venku samotnou?"

"Ne nadlouho, pane. Krvák posílá letoun. Bude tady za hodinu."

"Jednals na vlastní pěst," zlobil se Štír.

"Promiňte, pane, ale Krvák usoudil, že jestli se začalo střílet, je nejvyšší čas porušit pravidla."

"Proti tomu není argument," poznamenal Clavain.

Štír přikývl, stále ho tížila obrovská váha toho, co ho čekalo. Nemohl dovolit Vaskovi, aby zaujal jeho místo, přestože by se takové odpovědnosti ze srdce rád vzdal. "Ještě něco máš hlásit?" zeptal se.

"Moře je divné, pane. Zezelenalo a kolem kry, kam až oko dohlédne, se objevily mohutné shluky biomasy."

"Zvýšená aktivita Přetvářečů," řekl starý pán. "Krvák se zmínil, že jsou čilejší."

"To není všechno, pane. Máme další hlášení objektů na obloze. Očiti svědci viděli něco vstoupit do atmosféry."

"Boj se přiblížil," prohlásil Clavain skoro nedočkavě. "Nu, Skade, neměli bychom to déle odkládat."

"To je to nejmoudřejší, cos kdy řekl."

"Tak spust', jak to chceš provést. Předpokládám, že ti nejprve musíme sundat skafandr."

"O to se postarám sama. Zatím připravte inkubátor."

Štír ukázal prstem na Vaska. "Vrať se k loďce. Informuj Krváka, že jsme započali složité vyjednávání, pak se vrať s inkubátorem."

"Udělám, co chcete, pane. Ale myslel jsem to vážně. Víš, jak je pro vás těžké..." Vasko nedokázal dokončit větu.

"Skutečně jsem ochotný vás zastoupit."

"Víš," řekl Štír, "ale jsem jeho přítel. V této chvíli je mi jasné pouze jedno - nechci, aby to měl na svědomí někdo jiný."

"Tvoje svědomí bude čisté," ujistil ho starý pán.

Jistě, pomyslel si Štír. Svědomí bude mít čisté. Až na tu drobnost, že umučí k smrti nejlepšího přítele - jediného opravdového lidského přítele - pomalu, výměnou za život děcka, které nezná a ani mu na něm nezáleží. Co na tom, že nemá na vybranou. Co na tom, že udělá jen to, co Clavain sám chce? Nebude to proto o nic lehčí ani nebude o nic snazší s tím žít ve dnech, které přijdou. Všechno, co se stane v příští půlhodině - déle to snad trvat nemůže - se mu vypálí do paměti stejně nesmazatelně jako jizva na rameni, kterou si sám udělal, když svařovacím laserem spálil zelené tetování, cejch jeho lidského majitele.

Snad to rychle skončí. A snad bude Clavain trpět jenom málo. Podařilo se mu přece zablokovat bolest, když přišel o ruku. Nejspíš je v jeho silách vytvořit komplexnější neuronové bloky, aby zamezil utrpení, které mu chce Skade způsobit. Jenže to ona přece ví, nebo ne?

"Jdi. Hned," přikázal Vaskovi. "A ne aby ses vracel moc rychle."

"Vrátím se, pane." Vasko váhal, prohlížel si výjev před sebou, jako by si ho chtěl přesně zapamatovat.

Štír věděl, nad čím mladík uvažuje. Tuší, že až se vrátí, Clavain už nebude mezi živými.

"Synku, poslechni," pobídl ho starý pán. "Já to zvládnou. Oceňuji tvou snahu."

"Kdybych tak mohl něco udělat, pane."

"Nemůžeš. V tuto chvíli ne. Víš, že je to tvrdá lekce. Někdy prostě nelze udělat to, co je správné. Musíš zkrátka odejít a

bojovat jindy. Je to hořká pilulka, synku, ale dříve či později ji musí spolknout každý."

"Chápu pane."

"Neznáme se dlouho, ale stačil jsem si udělat docela slušnou představu o tvých schopnostech. Jsi dobrý člověk, Vasko, kolonie tě potřebuje. Měj to na paměti a nikdy kolonii nezklam."

"Nezklam, pane," slíbil Vasko.

"Až tohle skončí, získáme Auru. Je dcerou své matky, to je důležité. Nedovol, aby na to někdy někdo zapomněl."

"Nedovolím, pane."

"Ale patří také nám. Bude zranitelná, Vasko. Než vyroste, bude potřebovat ochranu. Tento úkol svěřuji tobě a tvé generaci. Postarej se o to děvče, protože může být tím jediným, na čem ještě bude záležet."

"Postarám se, pane." Vasko pohlédl na Kuriovou, jako by ji žádal o svolení. "Všichni se o ni postaráme. To vám slibuju."

"Vidím, že to myslíš upřímně. Můžu ti věřit, že?"

"Udělám všechno, co bude v mých silách, pane."

Clavain unaveně, rezignovaně přikývl, už zíral do propasti, jejíž hloubku dokázal pochopit pouze on. "To jsme všichni vždy dělali. Většinou to stačilo. Teď laskavě odejdi. A pozdravuj Krváka."

Vasko otálel, jako by chtěl ještě něco říct. Ale nakonec si to nechal pro sebe. Mlčky se otočil a odešel.

"Proč ses ho chtěl zbavit?" zeptal se Štír po několika vteřinách.

"Protože nechci, aby viděl, co přijde."

"Udělám to tak rychle, jak mi Skade dovolí," řekl Štír. "Pokud bude Jaccottet operovat svižně, udržím s ním tempo. Co vy na to, Skade?"

"Tempo popravy určím já."

"Nedělejte to těžší, než je nutné," řekl Štír.

"Nebude trpět, že ne?" zeptala se Kuriová. "Dokáže si přece odblokovat bolest."

"Právě jsem se o tom chtěla zmínit." Skade očividně těšila vlastní vychytralost. "Clavaine, vysvětlí svým přátelům, co mi dovolíš."

"Nemám na vybranou, že?"

"Pokud chceš pokračovat, tak nemáš."

Starý pán se poškrábal na čele. Mrazem zbělelo, obočí měl bílé jako hermelín. "Od chvíle, co jsem sem vstoupil, se Skade snaží překonat mé neuronové bloky. Vyslala proti mým standardním bezpečnostním úrovním a blokádám účinné algoritmy, zkouší se zmocnit hlubší řídicí struktury. Věřte mi, je opravdu dobrá. Zastavily ji pouze mé starobylé implantáty. Je to pro ni, jako by se chtěla nabourat do mechanické kalkulačky. Její metody jsou pro takové bojiště příliš vyspělé."

"A co z toho vyplývá?" zeptala se Kuriová a zamračila se, jako by přehlédla něco zcela jasného.

"Kdyby dokázala těmi vrstvami proniknout," řekl Clavain, "zničila by mou blokádu bolesti, kterou jsem si sám šikovně nainstaloval. Vypínala by bloky jeden po druhém, jako by otevírala přehradní výpusti, nechala by bolest tryskat proudem."

"Jenže ona se k nim nedostane, že ne?" ujišťoval se Štír.

"Ne, dokud jí to neumožním. Dokud ji sám nepozvu a nepředám jí naprostou kontrolu."

"Ale to ty nikdy neuděláš."

"Neudělám, pokud na tom nebude trvat."

"Skade, prosím," řekla Kuriová.

Skade jako by ji neslyšela. "Spust' blokády. Pust' mě dovnitř. Jestli mi nevyhovíš, jednání končí. Aura okamžitě zemře."

Clavain zavřel oči na okamžik jen o něco delší než mrknutí. Byla to jenom chvílička, ale musel vydat mnoho komplikovaných, zřídka užívaných neuronových příkazů, aby zrušil běžné bezpečnostní úrovně, které pravděpodobně zůstaly nezměněny celá desetiletí.

Otevřel oči. "Hotovo. Máš plnou kontrolu."

"Tak se ujistíme, ano?"

Clavain vydal něco mezi zasténáním a vyjeknutím. Stiskl si obvázaný pahýl levé ruky a zaťal zuby. Štír uviděl, jak se mu svaly na hrdle napjaly.

"Myslím, že máš dostatečný důkaz," procedil starý pán skrze zuby.

"Už jsem se naladila," prohlásila Skade. "Už mě nemůže vyhodit ani blokovat mé příkazy."

"Skončeme to," Clavainova tvář se uvolnila, jako by se změnilo osvětlení krajiny. Štír pochopil. Skade ho nechtěla dál mučit, aby si nepokazila pečlivě připravené představení nepatřičnou bolestí. Především takovou bolestí, kterou sama nenaplánovala.

Skade si sáhla na břicho. Na bílém pancíři nebyl znát žádný spoj, ale náhle se z něho oddělil vypouklý plát. Odložila ho vedle sebe, pak položila ruce podél boků. Skafoandr byl otevřený, pod tenkou vzduchotěsnou kombinézou se vydouvalo měkké břicho.

"Jsme připraveni," řekla Skade.

Jaccottet u ní poklekl, kolenem se opřel o led na Skadeiných nohou. Otevřenou černou truhlu s chirurgickými nástroji měl vedle sebe.

"Vepř si vezme skalpel z dolní přihrádky," poručila Skade. "Prozatím s ním vystačí."

Štír nemotornou rukou dloubal do zapuštěných nástrojů. Kuriová se natáhla přes něj, skalpel vyndala a opatrně mu ho vložila do dlaně.

"Žádám vás naposledy," řekl Štír, "nenut'te mě k tomu."

Clavain se posadil vedle něho na zkřížené nohy. "Jen klid, Štíre. Prostě uděleš, co ti přikáže. Ještě mám v rukávu pár trumfů, o kterých neví. Nedokáže zrušit všechny mé instrukce, přestože je přesvědčená, že ano."

"Klidně mu vykládej pohádky, jestli si myslíš, že mu to usnadníš."

"Nikdy mi nelhal," prohlásil Štír. "Určitě s tím nezačne zrovna teď."

Držel v ruce neposkvrněný, absurdně lehký skalpel, neškodný chirurgický instrument; sám o sobě nepředstavoval žádnou hrozbu, ale v této chvíli měl Štír pocit, jako by se v něm koncentrovalo všechno zlo vesmíru, dokonale čistý kov najednou získal zlovolný nádech. Budoucnost spočívala doslova na ostří nože. Nemohl držet nástroj tak, jak výrobci zamýšleli. Přesto s ním dokázal manipulovat natolik, aby ublížil. Ale nejspíš je úplně jedno, jak zručně práci odvede. Trocha neobratnosti by mohla být dokonce žádoucí, mohla by ztupit ostří bolesti, které nabrousila Skade.

"Jak se mám posadit?" zeptal se Clavain.

"Lehni si na záda. Ruce podél boků."

Starý pán poslechl. "A dál?"

"To už záleží na tobě. Jestli chceš něco říct, máš nejvyšší čas. Za malou chvíli už bys nemusel být schopen promluvit."

"Jen pár slov," řekl Clavain.

Štír se k němu naklonil. Zanedlouho ta řezničina začne. "Co bys chtěl, Nevile?"

"Až to skončí, neplýtvěj časem. Dopravte Auru do bezpečí, jedině na tom mi skutečně záleží." Odmlčel se, olízl si rty. V jemném vousu se típly křehké krystalky. "Ale jestli ti chvilka zbude a jestli to nezpůsobí zbytečné komplikace, rád bych, abys mě pohřbil do moře."

"Kam?" zeptal se Štír.

"Hned tady," odpověděl Clavain. "Co nejdřív. Žádné obřady. O zbytek se postará moře."

Skade ho buď neposlouchala, nebo ji nezajímalo, o čem mluví. "Začneme," poručila Jaccottetovi. "Dělejte přesně to, co vám řeknu. Kuriová?"

"Co chceš."

"Opravdu se na to nemusíš dívat."

"Je to má dcera, krucinál. Nehnu se odtud, dokud ji nedostanu zpátky."

Pak se otočila ke Clavainovi a Štír vycítil, jak mezi nimi proběhl důvěrný rozhovor. Určitě si to jenom nepředstavoval. Oba teď přece byli Spojení.

"Tím se netrap," řekl starý pán nahlas.

Kuriová poklekla a políbila ho na čelo. "Jen jsem ti chtěla poděkovat."

Za jejími zády se Skade opět dotkla klávesnice holoklavíru.

Na okraji kry, která se stále rozrůstala, stála Urtonová a hleděla na Vaska jako učitel na záškoláka. "Dal sis pořádně na čas," zabručela.

Vasko padl na kolena. Zvracel. Přišlo to znenadání, bez nejmenšího varování. Měl pak pocit, že je prázdný, jako by z něho zbyla jen slupka.

Urtonová si klekla na led vedle něj. "Co je? Co se děje?" ptala se ustaraně.

Nedokázal však promluvit. Utřel si bradu, oči ho štípaly. Cítil současně stud i uvolnění, jako by v projevu emocionální slabosti rovněž našel nečekanou sílu. Ve chvíli vyprazdňování, v okamžiku, kdy měl pocit, jako by vyvrhl všechny útroby, pochopil, že udělal poslední krok do světa dospělých, který Urtonová a Jaccottet považovali výhradně za svůj. Obloha byla nachová. Zhoustlé neklidné moře se přelévalo, zelenavé přízraky klouzaly mezi vlnami.

"Tak mluv, Vasko," naléhala Urtonová.

Zvedl se na nohy, v krku ho škrábalo, ale hlavu měl jasnou a prázdnou jako otevřenou přechodovou komoru.

"Pomoz mi s inkubátorem," požádal Urtonovou.

22

Soustava p Eridani 40, 2675

Válka zuřila v bezprostředním okolí planety Přetvářečů. Uprostřed bojů a téměř ve středu obrovitého světlohonce Znamení zvěrokruhu seděl Remontoire v dokonalém zenovém klidu. Jeho výraz prozrazoval pouze mírný zájem o vývoj posledních událostí. Oči měl zavřené, ruce složené v klíně. Vypadal znuděně a poněkud duchem nepřítomný jako člověk, který co nevidět zadřímá v čekárně.

Remontoire se však nenudil a rozhodně se nechystal dřímat. Nuda byla stavem vědomí, na jaký si už ani nevzpomínal, stejně jako na vztek či nenávist, stejně jako na chuť mateřského mléka. Prožil různé stavy mysli za těch pět set roků, co opustil Mars, mnohé se ani nedaly vyjádřit chudým, omezeným jazykem původních lidí. Nuda však mezi ně nepatřila. Ani nečekal, že by mu hrozila v blízké budoucnosti, přinejmenším dokud budou poblíž vlci. Rovněž nehrozilo, že by usnul.

Občas sebou cukl - vlastně jen víčky, sporadicky i celou hlavou - což prozrazovalo stav přímo opačný nudit. Jeho mozkem neustále proudila taktická data jako lavina. Mysl měl urychlenou na nebezpečně vysoký taktovací kmitočet, téměř na hranici chladicího výkonu nemoderní mozkové architektury starého Spojeného. Skade by se teď určitě smála, kdyby viděla, jak se snaží držet krok s rychlostí myšlenkového zpracování, která by pro ni stála stěží za zmínku.

Dokázala myslet tak rychle nepřetržitě a současně si rozdělit vědomí třeba na pět paralelních proudů. A při tom ještě dokázala chodit a pracovat, zatímco Remontoire musel sedět nehybně jako v transu, aby ještě víc nezatěžoval již tak namáhané tělo a mozek. Doopravdy byli výtvoři různých staletí.

Přestože na Skade v poslední době hodně myslel, právě nyní nebyla jeho hlavní starostí. Domníval se, že je mrtvá. Byl o tom přesvědčen již tehdy, když dovolil Kuriové, aby odletěla za poškozenou korvetou na planetu, ale dával si dobrý pozor, aby jí to nedal najevo. Protože pokud byla mrtvá Skade, byla mrtvá také Aura.

Tikání a bzučení zlověstného válečného soukolí, v němž se vznášel, se změnilo. Již celé hodiny kroužily znepřátelené armády - původní lidé, Skadeini Spojení a Zmarové - kolem planety v nezměněné formaci, jako by konečně našli dokonale přesnou konfiguraci. Spojení byli nyní vyděšení. Dlouhé týdny měli navrch nad Remontoireovým sdružením lidí a hypervepřů ze Žlutozemě a uprchlíků z Obrody. Unesli Auru a jejím prostřednictvím se dozvěděli mnohá tajemství, která Remontoireově skupině umožnila vyvrátit na Zmary u Delty Pavonis. Později jim Remontoire výměnou za Kuriovou poskytl i další novinky. Ale Skade zmizela, posádky jejích světlohonců zůstaly bez velení a naprosto zmatené, mnohem víc, než by tomu bylo u jedinců Remontoireovy generace. Skade byla příliš silná, příliš výkonná a příliš pevně je ovládala. Během války s Demarchy (která mu nyní připadala jako dětská šarvátka) se demokratická struktura Spojených postupně rozčlenila, vznikla hierarchie s různým stupněm utajení: Uzavřená rada, Sbor zasvěcených, a dokonce snad i Skrytá rada, o níž se jenom šeptalo. Skade byla logickým vyústěním tohoto procesu, měla značné vědomosti a dovednosti, byla nesmírně vynalézavá a skvěle manipulovala s ostatními. Pod tlakem války proti Demarchům si Spojení sami nevědomky stvořili diktátora.

A Skade byla velmi dobrý diktátor. Chtěla pro svůj lid jen to nejlepší, i kdyby to mělo znamenat zánik ostatního lidstva. Její oddanost jedinému cíli, její odvaha překračovat hranice těla i mysli byly vzorem dokonce i pro Remontoirea. Sám se bezmála rozhodl bojovat na její straně a opustit Clavaina. Nebylo divu, že její Spojení zapomněli sami myslet. Jako Skadeini otroci to nikdy nepotřebovali.

Jenže Skade zde už nebyla a armáda jejích rychlých a skvělých loutek nevěděla, co si počít.

Za posledních deset hodin dostala Remontoireova strana od Spojených osmadvacet tisíc pozvánek k jednání, které se jim podařilo protlačit krátkými okny záměrně rušeného spojení, přestože ochromení postihlo celé bojiště. Po všech těch zradách, po tolika nejistých spojenectvích a projevech nepřátelství, se pořád chtěli s Remontoirem dohodnout.

Důvodů měli nejspíš víc, zachytil náznaky, že se obávají čehosi, co jemu dosud unikalo. Mohli to jen předstírat, aby pro něj byli zajímavější a přiměli ho k jednání, ale jistý si tím nebyl.

Rozhodl se, že je nechá ještě chvíli čekat, dokud nedostane zprávy z planety.

Nicméně se nyní opravdu něco změnilo. Asi před patnáctinou sekundy objevil změnu v rozmístění sil a nic nenaznačovalo, že by se mýlil.

Zmarové se pohnuli. Roj strojů - přesouvaly se ve shlucích, nakupeních, v proměnlivých mračnách, nikoli v organizovaných eskadrách či letkách - opustil dosavadní postavení. Něco mezi pětadevadesáti až devětadevadesáti procenty z celkového uskupení vlků kolem Eridani 40 (odhadováno jen podle objemu a velikosti - nezjistili, kolik strojů je vlastně pronásledovalo od Delty Pavonis) zůstalo na pozicích a malý shluk, zhruba mezi jedním až pěti procenty (na detektory se nedalo vždy spoléhat), zamířil k planetě.

Roj plynule zrychloval, fyzikální zákony klidně poslal k šipku, ať si tam rozmyslí, jestli ještě budou platit. Kdykoli se stroje Zmarů daly do pohybu, nebraly na jakési Newtonovy zákony ohled. Nedávné úpravy motorů Spojených částečně dosahovaly téhož účinku tím, že výtokové záření rychle přecházelo do kvantového stavu. Jenže vlci používali jiný princip. Dokonce ani tak zblízka nespátril Remontoire sebemenší stopu pohonného média. Podle nejlepších odhadů - a nebylo to nic víc než odhady - byl pohon Zmarů založen na bázi Casimirova jevu, tlak energie fyzikálního vakua na dvě rovnoběžné plochy jim umožňoval přesun časoprostorem. Stroje sice zrychlovaly trilionkrát rychleji, než připouštěla teorie, ale pořád bylo lepší mít aspoň nějakou teorii než vůbec žádnou.

Spustil simulaci letové dráhy shluku. Mračno se mohlo rozdělit na menší části nebo se spojit s jinými, ale bude-li se držet současného kurzu, dostane se do vzdušného prostoru planety.

Remontoirea to udivilo. Prozatím se stroje vesmíranů Araratu vyhýbaly. Jako by hluboko v řídicích programech měly zapsáno nařízení, základní příkaz nepřibližovat se k planetám Přetvářečů, nebude-li to nezbytně nutné.

Jenže lidé přenesli boj k vodnímu světu. Jak hluboko zákaz Zmarů sahá? Ztroskotání Skadeiny korvety možná spustilo nějakou reakci, neboť nařízení už bylo porušeno. Stroje Zmarů pronikly do biosféry spolu s vrakem. Ani planeta Přetvářečů nemusí být nadlouho bezpečná.

Z Remontoireova pohledu byl roj v pohybu bezmála sekundu. Pokud vzal v úvahu obvyklý akcelerační průběh, vletí do atmosféry planety za necelých čtyřicet minut. V Remontoireově současném stavu vědomí to byla hotová věčnost. Ale dobře věděl, že je to jen klam.

Remontoire odstartoval z hangáru Znamení zvěrokruhu v člunu tvaru trojzubce. Jakmile zapojil hlavní motor, prudký, nešetrný nápor na páteř připomínal tvrdý pád na beton. Trup skřípal a protestoval, jak přetížení stoupalo na pět, šest a sedm g. Jediný miniaturizovaný motor Spojených, připojený na nosníku, byl zkonstruován s hodinářskou přesností, všechny součástky byly drasticky zmenšené až na krajní hodnoty. Remontoire by z toho znervózněl, kdyby si takový pocit dovolil.

Na palubě nového člunu byl sám. Přesto byl do malé kulaté kabiny tak vtěsnaný, až si připadal, že tam je navíc. V protáhlém, špičatém a uhlově černém trupu nebyla okna, jen nezbytné minimum šterbin pro detektory. Remontoire však díky svým implantátům člun stěží vnímal, viděl ho jako průhlednou slupku kolem svého osobního prostoru. Za ní začínalo méně reálné pole pokryté detektory: signály aktivních i pasivních systémů dráždily receptory jeho mozku, vnímal je jako podněty vlastních smyslů.

Tah motoru dosáhl osmi g. Remontoire se nechránil proti přetížení supresorem setrvačnosti, třebaže snížení klidové hmotnosti bylo v možnostech techniky Spojených už půl století. Tentokrát však nemohl supresor použít. Další technické zařízení - třípytlivá zlatá hyperprostorová zbraň - silně nesnášelo změny místního prostoru. Hyperprostorové zbraně se obtížně používaly i v plochem, neporušeném časoprostoru; v dosahu supresoru se chovaly nepředvídatelně, zlomyslně jako škodolibí skřítki. Remontoire by rád letěl rychleji, ale při zrychlení nad osm g hrozilo nebezpečí, že se drobné součásti zbraně vyčlíví z příslušné polohy.

Zbraň zvenčí nevypadala nijak zvláštně. Byla uložena v doutníkové gondole na prodloužení téhož nosníku, kde byl i

motor, neměla hlaveň, trysky ani žádné detaily na povrchu. Musela však být umístěna co nejdál od uživatele. Remontoire si pomyslel, že je vlastně měřítkem její hrozivosti, když se cítí bezpečněji, má-li mezi sebou a technikou budoucnosti nestabilní miniaturní motor Spojených.

Ověřil si dráhu roje a nepotěšilo ho, ale ani nezklamalo, že je přesně tam, kde předvídal. K jisté změně však došlo, jeho start ze Znamení zvěrokruhu přitáhl pozornost dalších zúčastněných. Spojení letěli po trase, která zkříží jeho, zrychlovali víc, než si sám mohl dovolit. Plavidlo Spojených ho dostihne během patnácti minut. A pět šest minut nato ho dohoní druhý shluk Zmarů.

Remontoire si dovolil záchvěv znepokojení, ale jen natolik, aby si obohatil krev kapkou adrenalinu. Pak nežádoucí pocit zablokoval, jako by zabouchl dveře na hlučný večírek.

Racionálně si uvědomoval, že měl zůstat na Znamení zvěrokruhu, kde bylo nejvíc zapotřebí jeho předvídavosti a porozumění situaci. Mohl naprogramovat svou beta-simulaci, aby pilotovala člun místo něho, nebo mohl vybrat dobrovolníka. Našly by se desítky ochotných kandidátů, někteří dokonce s výbavou implantátů Spojených. Ale trval na tom, že poletí sám. Ne jenom proto, že se především zabýval zkoumáním možností hyperprostorové zbraně. Rovněž měl jakýsi pocit povinnosti, že musí zasáhnout osobně.

Věděl, že ten pocit má kvůli Anně Kuriové. Udělal chybu, když jí dovolil, aby na planetu odletěla sama.

Z vojenského hlediska šlo o správné rozhodnutí, nemělo význam odčerpávat omezené zdroje, jestliže byla vysoká pravděpodobnost, že Aura je mrtvá. Ba co víc, pomyslel si, jestliže bylo nanejvýš pravděpodobné, že jim Aura již předala, co mohla. A nic většího než modul stejně nemělo šanci dostat se na planetu, protože blokáda Zmarů byla maximálně účinná.

Clavain by to však viděl jinak. V devíti případech z deseti zakládal svá rozhodnutí výhradně na vojenských pravidlech. Jinak by se nedožil pěti set let. Ale v tom jednom případě by se na nějaká pravidla vůbec neohlížel a udělal by něco, co by mělo smysl pouze z humánního hlediska.

Remontoire se domníval, že právě tohle je takový případ. Clavain by letěl dolů s Kuriovou bez ohledu na to, že Skade i Aura jsou nejspíš mrtvé a že záchranná výprava by téměř jistě skončila také jejich smrtí.

V průběhu roků Remontoire znovu a znovu zkoumal kdejakou podrobnost z Clavainova života, každický kritický okamžik, a snažil se přijít na to, zda iracionální činy jeho starého přítele poháněly kupředu či ho brzdily. Opět uvažoval o Clavainových rozhodnutích, zatímco čekal, až ho dostihne plavidlo Spojených. Jako obvykle nedospěl k uspokojivé odpovědi. Usoudil však, že právě v této chvíli by se měl zařadit podle Clavainových pravidel, nikoli podle striktní a bezohledné taktické analýzy.

V mozku mu cinkly hodiny. Patnáct minut uplynulo. Nemělo smysl lámat si hlavu se Spojenými, dokud se nepřiblíží.

Rychlým vyhodnocením možností zjistil, že by ničeho nedosáhl, kdyby on sám změnil kurz.

Spojení pronikli kruhovou hranicí detektorů, jako když ryba strčí hlavu do ostře vymezeného mořského proudění.

Vnitřním zrakem viděl jejich plavidlo jako hmotný objekt, nikoli jako nezřetelnou stopu na výstupu z lokátoru.

Byla to korveta typu Muréna, jakou měla i Skade, černý trup pohlcoval světlo jako Remontoireův trojzubec, ale tvarem připomínala rybářský háček. Dokonce i zblízka bylo spektrální ševlení temného pohonu stěží detekovatelné. Plášť korvety měl průměrnou teplotu 2,7 kelvinu nad absolutní nulou, v mikrovlnném spektru však zblízka vypadal jako složený z teplých a studených bodů. Na rozložení kryoaritmetických strojů si povšiml, že některé mají nižší účinnost chlazení, rovněž si všiml, že mnohé nebezpečně balancují na hranici nekontrolovatelného algoritmického zacyklování. Občas zaznamenal modré bliknutí, když teplota uzlu klesla pod 1 kelvin, než byl opět nastolen rovnovážný stav celého seskupení.

Plavidla mohla být libovolně studená, proto mohla splynout s reliktním zářením raného vesmíru, které i po patnácti miliardách roků pronikalo celým kosmickým prostorem. V závislosti na směru pozorování však nebylo mikrovlnné záření naprosto stejnorodé, kosmologická inflace rozpínajícího se vesmíru vytvořila mírné variace pozadí. Tyto odchylky od skutečné anizotropie byly vrásky na tváři vesmíru. Lodě nemohly se zbytkovým zářením dokonale splynout, pokud nepřizpůsobily teplotu pláště těmto fluktuacím. Jedinou možností, jak nepřátelskou loď odhalit, bylo hledat drobné náznaky nehomogenity.

Jenže korveta Spojených udržovala chlazení trupu výhradně jako maskování proti nedalekým Zmarům. Vůbec se nesnažila skrýt před Remontoirem. Naopak, dokonce se pokoušela navázat kontakt.

To byla jedna z vlastností Spojených, kterou i neupravení lidé museli obdivovat: nikdy se nevzdávali. Osmá dvacet tisíc nevyslyšených pozvánek na jednání je neodradilo, aby neposlali osmadvacátou tisící první.

Remontoire dovolil, aby po plášti člunu přešel směrový paprsek komunikačního laseru a našel jeden ze snímačů.

Prohnal vysílání mnohaúrovňovou mentální kontrolou. Uplynulo pár sekund, než konečně usoudil, že může zprávu bezpečně rozbalit v nejcitlivější části mozku. Formát byl v přirozeném jazyku, nikoli ve vyšším komunikačním protokolu Spojených. Docela urážlivé, napadlo ho. Z pohledu Skadeiných Spojených to bylo totéž jako infantilní žvatlání.

[Remontoire, jsi to ty? Proč s námi nechceš mluvit?]

Zformoval myšlenku ve stejném formátu: Proč jste si tak jisti, že jsem Remontoire?

[Vždy jsi jevil větší sklony k neuváženým gestům, než jsi ochoten připustit. A toto jako by pocházelo přímo ze seznamu Clavainových smělých eskapád.]

Někdo to udělat musí.

[Statečný pokus, Remontoire, ale je zcela zbytečné dělat si starosti o lidi na planetě. Nemůžeme jim nijak pomoci. Vždyť ani nemají význam pro výsledek války.]

Takže je nejlepší se na ně vykašlat? Přesně tak by uvažovala Skade, že?

[Skade by pro ně udělala vše, co by bylo v jejích silách, kdyby se domnívala, že mohou něco změnit. Ty však situaci jenom zhoršuješ. Nezatahuj boj na planetu. Neplýtvěj tam dole svými silami, když bychom je spíš potřebovali sloučit s

našimi.]

Další nabídka ke spolupráci? Skade se musí obracet v hrobě.

[Skade byla pragmatická, Remontoire, stejně jako ty. Chápala, že je nejvyšší čas spojit se, dát dohromady znalosti i prostředky a zničit stroje nepřítelů.]

Nezapomínejte, že jste vašich znalostí i prostředků dosáhli jen zradou. Víte, že vám již nikdy nebudu důvěřovat. Naproti tomu vy nemáte vyjednáváním co ztratit.

[Litujeme toho, přiznáváme, že jsme se dopustili taktických chyb. Ale nyní, když je Skade možná mrtvá, jak ses zmínil...]

Tak kuřátka pobíhají kolem kukaně a hledají novou slepici.

[Použij libovolný přírůstek. Přátelsky ti nabízíme ruku k usmíření. Situace je mnohem složitější, než jsme si dosud uvědomovali. Musel sis toho sám všimnout: zvláštní odchylky v datech, zlomky příliš malé, aby dávaly smysl, ale dohromady vedou k jasnému závěru. Nemáme co dělat jenom s vlky, Remontoire. Je tu ještě někdo.]

Nezpozoroval jsem nic, co bych nedokázal vysvětlit.

[Tak jsi nepozoroval dost pečlivě. Prosím, Remontoire, prozkoumej naše data, jestli nám nevěříš. Třeba pak změníš názor. Snad se ti leccos objasní.]

Do hlavy mu pronikl balík dat. Instinkt mu napovídal, aby ho okamžitě vymazal, dokud je komprimovaný. Ale rozhodl se, že ho prozatím nechá tam, kde je.

Chcete mne získat na svou stranu?

[Nejednotní je nikdy neporazíme. Společně bychom to mohli dokázat.]

To je možné, ale vám přece vůbec nejde výhradně o mě, že?

[Jistěže ne, Remontoire.]

Usmál se. Skadeini Spojení byli sice bez vůdce a možná stáli o něho, protože mohl zaplnit uprázdněné místo, ale hlavním důvodem byla hyperprostorová zbraň. Pouze tuto techniku se jim nepodařilo uloupit ani zkonstruovat, přestože unesli Auru. Stačil by jim jediný prototyp, dokonce i částečně poškozený, aby konfiguraci zbraně zrekonstruovali.

Děkuji za nabídku, ale právě mám trochu napilno. Proč si o tom nepromluvit později? Řekněme za pár měsíců?

[Remontoire... Nenuť nás k tomu.]

Zapojil boční trysky a prudce se vzdálil od korvety. Sledoval, jak oblasti mozkových funkcí vypadávají a zase naskakují, když se mu krev hrne do hlavy. Korveta ho okamžitě začala stíhat, napodobovala jeho prudké manévry tak přesně, až to vypadalo jako výsměch.

[Potřebujeme tu zbraň, Remontoire.]

To jsem uhadl. Proč jste se nesvěřili rovnou?

[Chtěli jsme ti dát příležitost, aby ses podíval na situaci z našeho hlediska.]

Tak to bych vám měl být nejspíš vděčný.

Ucítil, jak se člun zatřásl. V hlavě se mu rozsvítila hlášení o škodách, jasná a ostře ohraničená jako migréna. Střely na několika místech prorazily trup, mřily na nejdůležitější systémy. Zásah byl velmi přesný, potřebovali vyřadit pohon a člun uloupit, nikoli aby ho výbuch rozmetl na kousky. Zda je rovněž zajímavé, jestli přežije, byla zcela jiná otázka.

[Okamžitě vydej zbraň, Remontoire, a necháme ti dost letového potenciálu, abys unikl smečce vlků, která se k nám blíží.]

Lituji, ale to rozhodně nemám v plánu.

Člun se znovu zatřásl, další nezbytné funkce začaly vynechávat nebo zcela vypadly. Plavidlo však už hledalo způsoby, jak je obejít, provádělo nezbytné kroky, aby letělo dál, jenže poškození mohlo korigovat jen po jistou mez. Remontoire zvažoval odvetný úder. Konvenční výzbroj si šetřil pro Zmary, zbývala hyperprostorová zbraň, po náročné kalibraci sotva otestovaná.

Vyslal myšlenkový příkaz k aktivaci. Musel vyrovnat odchylku od dráhy letu, když ho roztočená zbraň začala táhnout do boku. Zvnějšku nebyla na doutníkové gondole vidět žádná změna. Rád by věděl, jaké má korveta detektory a zda jsou natolik dobré, aby zachytily slabou charakteristiku aktivace.

Zbraň byla malá, tomu odpovídala omezená preciznost a radiální intenzita efektu (tradiční názvy jako náměr a dostřel platily pouze přibližně), ale rotovala hodně rychle. Doladil velikost efektu, našel řešení komplexní topografie, aby parametry odpovídaly zvolenému bodu v trojrozměrném prostoru.

Opět navázal spojení s korvetou. Stáhněte se.

[Znovu tě žádáme, Remontoire, nenuť nás k tomu.]

Zbraň spustila. Na mikrovlnném zobrazení chladných bodů na plášti korvety se náhle objevila rána, dokonalé polokulovité vykoupení trupu. Kryogenní gradienty vířily kolem jako voda ve výlevce, když kryoaritmetické stroje usilovně hledaly rovnovážnou polohu. Dvojice chladících uzlů seablokovaly v rozkolísaných režimech.

Zbraň se opět roztočila. Udělala do korvety další díru, tentokrát hlubší, takže rána byla vydutá dovnitř. Korveta zareagovala. Neochotně odvrátil úder střelami loď-loď obranného deštníku, pořád se snažil nějaké ušetřit pro Zmary. Zbraň se roztočila potřetí. Soustředil se, snažil se prozkoumat cíl ze všech možných úhlů. V této chvíli by měla chyba katastrofální následky pro všechny zúčastněné.

Vypálil. Třetí zásah nebyl vidět. Pokud provedl výpočty správně, právě vznikla uvnitř korvety kulatá díra, aniž by zasáhla plášť. Neměla zničit důležité systémy. A střed této poslední díry - jako vykřičník za výstrahou - měl být na mikron přesně v jedné rovině s oběma předchozími.

Chvilí čekal, až Spojeným dojde, jak přesně mřil a co z toho vyplývá, než opět navázal spojení. Další vymaže systém pro podporu života. Došlo vám to?

Korveta váhala. Plynuly vteřiny, zatímco Skadeini nohsledi prověřovali tisíce scénářů, hráli si jako děti se stavebnicí,

vytvářeli obrovské, vratké konstrukce akcí a protiakcí. Určitě nečekali, že obrátí hyperprostorovou zbraň proti nim. Jejich zpravodajci netušili, že ji dokáže ovládat tak přesně. A kdyby to tušili, kdyby zvážili i možnost, že zaútočí, museli předpokládat, že zasáhne motory a zničí je v jediném okamžiku.

Místo toho jim jenom udělal varování. Teď nebyl vhodný čas dělat si další nepřátele.

Spojení už neodpovědělo. Remontoire se zájmem přihlížel, jak kryoaritmetické stroje vyrovnávají teplotní spád kolem obou vnějších děr a usilovně kamuflují poškození. Potom se korveta otočila, zapnula motory na plný tah a zmizela. Remontoire si dopřál kratičký záchvát uspokojení. Umrálo to dobře. Jeho člun mohl stále pokračovat v letu, navzdory utrženým škodám. Teď si musel dělat starosti už jen s rojem strojů Zmarů. Dorazí za tři minuty.

Dva tisíce kilometrů, pak tisíc, pak pět set. Na kratší vzdálenost měly detektory problém vypořádat se s rojem jako s jedním objektem, dodávaly rozporuplné odhady vzdálenosti, velikosti a tvarů. Lepší bylo soustředit úsilí na větší uzly a vylepšit maskování trupu, aby dosáhl věrohodnějšího splynutí s kosmickým pozadím. Upravil vektor tahu, ztratil nějaké zrychlení, ale namířil výtokové záření stranou od nepřátelských strojů. Emise byla neviditelná, nedetekovatelná metodami, které měl Remontoire k dispozici. Doufal, že vesmířané jsou na tom stejně, ale nevyplácelo se riskovat. Shluky se reorganizovaly, přesouvaly se blíž. Stále byly daleko a příliš roztroušené, aby se mohly stát vhodným terčem pro hyperprostorovou zbraň. Nechtěl ji proti nim použít, dokud nenastane nejvyšší nouze. Kdyby jim zbraň předváděl moc často, hrozilo nebezpečí, že jim poskytne dostatek informací, aby si evokovaly odezvu. U jiných zbraní se to již stalo: stroje vesmířanů nepřestaly vyvíjet účinnou obranu proti lidskému arzenálu, včetně techniky, kterou jim stačila předat Aura. Ale možná Zmarové vlastně nic nevyvíjeli, jen si jednoduše vyhledali protiopatření ve staré a tajné paměti druhu. Tato možnost znepokojovala Remontoirea víc než předpoklad, že jsou inteligentní a mají rozvinutou schopnost přizpůsobit se a reagovat. Vždy mohl doufat, že jedna inteligence porazí jinou, nebo že si ta inteligence - sobecká a oslabená pochybami - sama způsobí pád. Ale co když za aktivitami Zmarů žádná inteligence není, jen využívají archiv k bezduchému systematickému vyhlazování? Galaxie byla velmi stará a pamatovala již mnoho skvělých nápadů. Zmarové pravděpodobně měli prastará data o nových zbraních a technikách lidí. Pokud dosud nepřišli s účinnou odezvou, tak jen proto, že měli pomalý vyhledávací systém a archiv roztroušený na mnoha místech. Což znamenalo, že z dlouhodobého hlediska nemohli lidé dělat zhola nic. Nemohli Zmary předčit, mohli nanejvýš soupeřit s jejich malými odnožemi. Z galaktického hlediska, z hlediska většího než hrstka okolních slunečních soustav, už bylo vlastně po všem.

Jenže Aura je prostřednictvím své matky ujistila, že ještě není po všem. Podle ní existovaly prostředky, jak aspoň získat čas, když ne přímo zvítězit.

Zlomky a náznaky, nic víc se jim nepodařilo z Auřiných zmatených vzkazů shromáždit. Ale z toho šumu se přece jen vynořily pokyny. Znovu a znovu se opakovala tři slova:

Hela. Kveiči. Stíny.

Byly to útržky většího celku, Aura byla příliš malá, aby se dokázala srozumitelně vyjádřit. Remontoire mohl jen odhadovat, k čemu se vztahují, když uvažil vše, co se dozvěděli, než ji Skade unesla. Předpokládal, že Skade i Aura jsou již mrtvé, ale tyto zlomky mu zůstaly. Musí něco znamenat, ať vypadají sebevíc nesmyslně. A pak opravdu našel jasné spojení mezi dvěma slovy. Hela a Kveiči - oba výrazy spolu souvisely. Ale o stínech nezjistil vůbec nic. Co jsou zač? Mohou něco změnit?

Shluk už byl blízko. Po obou stranách člunu začal vystrkovat tykadla, temná klepeta jiskřila fialovými blesky. Na pravouhlých okrajích a stupňovitém zalomení se dala zahlédnout krychlová symetrie. Znovu prověřil své možnosti, zkontroloval, které systémy poškodil útok Spojených. Nemínil použít hyperprostorovou zbraň a pochyboval, že by ji po prvním výstřelu dokázal znovu roztočit dřív, než by ho zbylé elementy dostihly.

Planeta se nápadně zvětšila. První roj sice už pustil z mysli, ale letěl pořád před ním, stále mířil ke křehké biosféře Přetvářečů a lidských návštěvníků. Půlka planety byla ve tmě, tyrkysovou polovinu zakrývaly bílé mraky a bouřkové víry.

Remontoire se rozhodl: musí použít puchýřové miny.

Během zlomku vteřiny se v trupu trojzubce rozevřely šterbiny. Během dalšího zlomku vteřiny vypustilo odpalovací zařízení šest střel velikosti melounu. Trup zazvonil, když minomety spustily.

Pak nastalo ticho. Minula celá sekunda, než v přesně daném pořadí miny explodovaly. Nekonal se oslepující záblesk, nebyly to nukleární bomby ani antihmotové hlavice. Vlastně připomínaly exploze jen velmi vzdáleně. Kde střela vybuchla, tam se náhle objevila dvacet kilometrů široká koule čehosi, jen se tak vznášela jako na fouknutý balon.

Koule byly vrásčité jako seschlé ovoce, temně purpurové, občas se přes ně nepříjemně rychle přelily barvy a změnily průměr. Tam, kde se dvě koule proluly - střely byly při výbuchu od sebe blíž než dvacet kilometrů - propojené okraje pomrkávaly nasládlými odstíny fialové a modré.

Mechanismus puchýřové miny byl stejně složitý a nepochopitelný jako u hyperprostorové zbraně. Dokonce mezi nimi byly zajímavé shody, některé speciální součásti vypadaly podobně, což mohlo znamenat, že pocházejí od jedné civilizace nebo přinejmenším ze stejné epochy galaktické historie.

Remontoire měl podezření, že puchýřové miny jsou výsledkem prvních krůčků Zahalených s prostorovou manipulací. Zatímco Zahalení se naučili uzavřít prostor ve velikosti hvězdy do skořápky přetvořeného časoprostoru (se záhadnými obrannými vlastnostmi), puchýřové miny vytvářely nestabilní slupky pouhých dvacet kilometrů široké. Během několika vteřin se rozpadly na normální časoprostor, praskly a zmizely, rozsypaly se na kvanta exotické energie. Prostor, který předtím zabíraly, vykazoval drobné známky předchozí zátěže. Slupky se však nedaly zvětšit ani ustálit, přinejmenším ne pomocí technologie, kterou dostali od Aury.

Remontoireovy miny se právě rozpadaly. Koule jedna po druhé náhodně pukaly. Remontoire zkoumal ničivé účinky.

Exploze vyrvaly stroje Zmarů z existence. Ve shluku krychlí zely geometricky přesné kulaté díry. Zničenou sestavou se mihaly blesky, šílené blikání ze všeho nejvíc připomínalo bolest a vztek.

Musím udeřit, dokud jsou oslabení, pomyslel si. Vyslal mentální příkaz, aby vypustil poslední vlnu puchýřových min. Tentokrát se však nic nestalo. Mozkem se mu přehnal chybová hlášení, odpalovací zařízení selhalo, podlehl poškození po předchozím útoku Spojených. Měl vlastně štěstí, že se mu podařilo vypustit aspoň jednu várku. Poprvé si Remontoire připustil víc než jen okamžik opravdového strachu, z něhož tuha krev v žilách. Jeho vyhlídky se povážlivě zúžily. Trojzubec neměl energetický štít, další technologii, kterou získali od Aury, jenže podobně jako supresor setrvačnosti nefungoval poblíž hyperprostorové zbraně. Štít pocházel od Červů, hyperprostorová zbraň a puchýřové miny od jiné civilizace. Naneštěstí nebyly kompatibilní. Takže mu zbyla jen konvenční výzbroj a hyperprostorová zbraň, jenže tou stále ještě nemohl přesně zamířit.

Člun se zatřásl, když z palubních jíců vyletěly raketové nosiče. V kosmu vykvetly nukleární exploze. Ucítil, jak mu následné elektromagnetické záření páchá spoušť v síti implantátů, v zorném poli blýskaly abstraktní tvary. Zmarům to nijak neublížilo. Vypálil dvě řízené střely Stinger, švihem dosáhly sto gé. Nic se nestalo, dokonce ani jaksepatří nevybuchly. Svůj arzenál tím však už vyčerpал, neměl ani paprskové zbraně.

Remontoire zneklidněl. Zkušenost mu napověděla, že nasazením hyperprostorové zbraně nic nezíská, pouze poskytne vlkům další příležitost, aby ji mohli zkoumat. Rovněž věděl, že jednu zbraň potřebují, a nesměl dovolit, aby ji dostali právě nyní.

Připravil rozkaz k sebevraždě, vybavil si věnec nukleárních hlavic napěchovaný v gondole kolem zbraně vesmířanů. Když vybuchnou, zablýskne se stejně pronikavě jako vzápětí, až exploduje motor Spojených. Napadlo ho, že to stěží některý divák ocení.

Vyladil si stav vědomí, aby nevnímal strach ani obavy ze smrti. Cítil jen mírné rozladění, že už neuvidí, jak se události vyvinou. Ve všech podstatných ohledech přistupoval ke svému odchodu lhostejně, smířen s nevyhnutelným, jako když někoho nutká kýchnout. Pomyslel si, že být Spojený má přece jen své výhody.

Už chtěl rozkaz vyslat, když se stroje Zmarů začaly od člunu vzdalovat, překvapivě rychle ustupovaly. Lokátory zachytily na druhé straně vlků stopy explozí a pohyb velké hmoty - puchýřové miny, které použil, měly odlišnou charakteristiku. Následovaly výbuchy antihmotových a nukleárních hlavic, potom záblesky výtokových emisí řízených střel a na závěr jedna vydatná exploze, kterou musel způsobit křoborec.

Normálně by to nemělo velký význam, ale svým útokem již stroje Zmarů oslabil. Hmotový detektor našel charakteristiku malého plavidla, odpovídala korvetě typu Muréna.

Usoudil, že je to táž korveta, kterou ušetřil. Buď se vrátila, nebo jeho člun celou dobu sledovala. Teď se snažila odvést vlky. Remontoire nepochyboval, že je to sebevražedná akce, Spojení rozhodně nemohli doufat, že se po tomto zásahu stihnou vrátit ke svým. Přesto se rozhodli, že mu pomůžou, i když na něho před chvílí útočili, protože jim odmítl vydat hyperprostorovou zbraň. Napadlo ho, že je to typické myšlení Spojených: neváhají na poslední chvíli zvolit opačnou taktiku, pokud ta změna přinese v budoucnu prospěch Hlavnímu hnízdu. Nevěděli, co je prohra, co je hanba.

Pokoušeli se s ním vyjednávat, a když se to nepovedlo, zkusili si vzít silou, co chtěli. Ani to jim však nevyšlo, a aby jim neúspěch ještě víc zhořkl, ušetřil je. Je tohle projev jejich vděku? Možná, ale spíš se tak zachovali kvůli těm, kdo celý incident sledovali, kvůli Remontoireovým spojencům a ostatním Spojeným. Ať všichni vidí, jak hrdinskou obět' přinesli. Ať všichni vidí, že smazali dluh. Jestli osmadvacet tisíc nabídek a jedna navrch nevedly ke spojení sil, možná právě tohle gesto to změnil.

Důsledky však prozatím ponechal stranou. Napřed se musel zabývat jinými problémy. Namířil člun od střetu vlků a korvety Spojených. Za ním se čistá energie a čistá síla snažily do základů rozložit hmotu. Neuvěřitelně intenzivní jas pronikl prostorem, byl by přísahal, že pronikl černým trupem trojzubce až k němu.

Obrátil pozornost k prvnímu roji strojů, který už byl velice blízko Araratu. Maximální zvětšení mu ukázalo černé nakupení nad denní stranou planety, vznášelo se nad konkrétním místem. Něco se tam dělo.

23

Hela, 2727

Kveiči byl v mansardě sám, pokud nepočítal železnou pannu. Slyšel pouze vlastní dech a tlumené zvuky lože, na němž spočíval. Žaluzie měl zpola zatažené, místnost šrafovaly rovnoběžné, ohnivě rudé čáry.

Slabě vnímal - a to jen proto, že se to naučil vnímat - mírné pohupování z boku na bok a zepředu dozadu, jak Paní Morwenna kráčela po Cestě. Nijak ho to neobtěžovalo, naopak, kolébání ho uklidňovalo. Kdyby katedrála znehybněla jako skála, hned by věděl, že se opoždí za Haldorou. Ale naposledy se zastavila před více než sto lety, a to jen na pár hodin kvůli závadě reaktoru. Od té doby neustále pochodovala, a přestože se rozrůstala, zdvojnásobovala, dokonce zčtyřnásobovala výšku, kráčela po Cestě pořád stejnou rychlostí. Haldora visela stále přesně nad ní a její obraz se pomocí zrcadel přenášel do děkanových očí, přišpendlených a vždy bdělých. Žádná jiná katedrála neudělala podobný rekord. Ocelová dáma, největší rival Paní Morwenny, zůstala před devětapadesáti roky stát na jednu celou otočku. Ostuda z takového selhání - musela čekat na místě, dokud k ní ostatní katedrály po třech stech dvaceti dnech zase nedorazily - se nad ní vznášela ještě po šedesáti letech. Všechny katedrály, včetně Paní Morwenny, si na upomínku toho pokoření pořídily vitráže.

Lože popojelo k západnímu oknu a trochu se naklonilo, aby měl lepší výhled. Zrcadla se přeskupila, aby udržela zaměření. Nezávisle na tom, kam se s ložem přemístil, zůstávala Haldora dominantním objektem. Viděl ji pomocí mnohonásobného odrazu světla, převráceného a znovu převráceného, zvětšeného a zase zmenšeného achromatickými čočkami. Bylo to však pořád její světlo, nikoli snímek na obrazovce z druhé nebo třetí ruky. Haldoru měl tedy před očima neustále, ale pohled nebyl vždy stejný. Během čtyřicetihodinového oběhu Hely se měnilo osvětlení planety, od zcela ozářené polokoule, přes srpek až po noční stranu sužovanou bouřemi.

I během jedné fáze nebyly pásy a zbarvení vždy stejné. Stačilo to, aby neměl pocit, že má obraz planety vypálený do mozku.

Pochopitelně to nebylo vše, co viděl. Kolem Haldory byl prstenec, odstupňovaný od černé do stříbrošedé barvy, a po stranách - v úzkých pruzích a poněkud rozmazaně - viděl své bezprostřední okolí. Mohl se podívat na opačnou stranu a přesunout Haldoru do periferního vidění, neboť zrcadla odrážela světlo na jeho oči, nikoli přímo do zornic. Ale nedělal to často, bál se, že planeta zmizí zrovna ve chvíli, kdy jí nebude věnovat plnou pozornost.

Protože měl Haldoru pořád přímo před nosem, naučil se co nejvíc využívat periferní vidění. Udivovala ho schopnost mozku zaplňovat mezery, doplňovat podrobnosti, které zrakem nerozlišil. Nejednou ho napadlo, že kdyby lidé skutečně chápali, jak je jejich obraz světa vykonstruovaný - nakolik je složený z odhadů, vzpomínek a zkušeností, nikoli z bezprostředních vjemů - nejspíš by bez okolků zešileli.

Hleděl na Cestu. Daleko na východě, kam mířila Paní Morwenna, jasně zářily severní vrcholky Gullveiginých hor, nejvyššího pohoří na jižní polokouli. Byl to poslední větší krajinný útvar, který museli zdolat, než se dostanou na relativně rovnou Jarnsaxinu planinu, na niž navazovalo Ďáblovo schodiště. Cesta vedla hlubokými kaňony severního předhůří Gullveigina pohoří. Právě tam byl hlášen zával. Údajně byl velký, stovky metrů vysoký, a zcela zablokoval průchod. Toho dne Kveiči osobně hovořil s Wyattem Benjaminem, předákem cestářů, který kdysi při nehodě přišel o nohu.

"Podle mě je to sabotáž," prohlásil Benjamin. "Zhruba deset náloží s časovanými rozněcovači, umístili je ve stěnách při posledním průjezdu. Záškodnická akce zadních katedrál. Neudrží tempo, tak proč by ho měl udržet někdo jiný."

"To by bylo závažné obvinění, kdybyste je pronesl veřejně," řekl Kveiči, jako by ho něco takového vůbec nenapadlo.

"Přesto můžete mít pravdu, jakkoli mne bolí, že to musím přiznat."

"Já se nepletu, bylo to nastražené."

"Otázkou je, kdo to odstraní? Musí se to zvládnout nejpozději do desíti dnů, než se tam dostaneme."

Wyatt Benjamin přikývl. "Nejspíš ale nechcete být moc blízko, až začneme s odklizením."

"Proč ne?"

"Nebudeme to přece rozebírat po lopatách."

Kveiči přesně pochopil, jak to Benjamin myslí. "Před čtyřmi roky někde v těch místech došlo k podobnému sesuvu, ne? Nebylo to u Chmurné křižovatky? Pokud si vzpomínám, stačily na odklid běžné prostředky a netrvalo to ani těch deset dní."

"Ani teď bychom tolik času nepotřebovali," řekl Benjamin, "kdybychom neměli jenom půlku lidí a techniky."

"To je divné." Kveiči se zamračil. "Co se stalo s druhou polovinou?"

"Nic. Prostě je odveleli, lidi i se stroji. Neptejte se mě kdo ani proč. Já jenom udržuju Nekonečnou cestu. Ale tak mě napadá, že kdyby to nařídila Věž, tak byste o tom musel něco vědět, ne?"

"Mohl bych, ale nemusel," odpověděl Kveiči. "Třeba vyšel příkaz z nižší úrovně. Mohu hádat? Jiná četa cestářů objevila problém, který měla dávno vyřešit, ale zapomněla na něj. Proto potřebovali všechny těžké stroje, aby to stihli, než si toho někdo všimne."

"Jenže jsme si toho všimli," řekl Benjamin, nicméně se zdálo, že mu Kveičiho zdůvodnění připadá přijatelné.

"Takže musíte najít jiný způsob, jak zátaras odklidit, že?"

"Nemusíme nic hledat, už ho máme," odpověděl Benjamin.

"Boží oheň." Kveiči vložil do hlasu posvátnou bázeň.

"Jestli bude třeba, tak ho použijeme. Na to ho přece vozíme."

"Atomová demolice by se měla užívat jako naprosto krajní řešení," prohlásil Kveiči patřičně varovným tónem, aspoň jak doufal. "Víte určitě, že překážku nelze odstranit obvyklými prostředky?"

"Za deset dní s lidmi a stroji, které máme? Ani omylem."

"Pak nezbyvá, než použít Boží oheň." Kveiči sepal kostnaté prsty. "Informujte ostatní katedrály, celé ekumenické společenství. Sami si to vezmeme na starost. Ostatní ať se raději stáhnou na obvyklou bezpečnou vzdálenost, pokud si ovšem od minule nevylepšili ochranné stínění."

"Zařídím to," prohlásil Wyatt Benjamin.

Kveiči mu položil ruku na paži. "Výborně. Co se má stát, staniž se. Bůh nad námi bude bdít."

Vytrhl se ze zasnění a usmál se. Předák cestářů dávno odešel za mimořádným a požehnaným úkolem - rozmíst'ovat jadernou demoliční municí. Děkan zůstal jen s železnou pannou a Cestou a vzdálenou, svůdnou září Gullveigina pohoří.

"Ten sesuv jste zařídil vy, že?"

Otočil se k železné panně. "Kdo vám dovolil mluvit?"

"Nikdo."

Snažil se udržet hlas klidný, aby neprozradil, že má strach. "Není možné, abyste mluvili, dokud vám to neumožním."

"Očividně to možné je." Hlas byl tenký, pisklavý, ale mohl za to laciný reproduktor přivařený zezadu na hlavu železné panny, aby si ho návštěvníci nevšimli. "My slyšíme všechno, Kveiči, a mluvíme, kdy se to hodí nám."

Neměli to dokázat, reproduktor měl fungovat, pouze když ho Kveiči zapnul. "To by přece vůbec nemělo jít!"

Hlas - připomínal mizerný klarinet - jako by se mu vysmíval: "A to je pouze začátek, Kveiči. Vždy si najdeme cestu z každé klece, do níž nás zavřete."

"Tak bych vás měl okamžitě zničit."

"To nemůžete. Ani nemáte důvod. Nejsme vaši nepřátelé. Už byste to měl vědět. Jsme tady, abychom vám pomáhali. Jenom zase na oplátku potřebujeme špetku vaší pomoci."

"Jste ďáblové. Já s ďábly nevyjednávám."

"Nejsme ďáblové. Jsme jenom stíny, jako jste vy stínem pro nás."

Podobný rozhovor nevedli poprvé. Mnohokrát již takto debatovali. "Znám spousty způsobů, jak vás zabít."

"Tak proč to nezkusíte?"

Odpověď se mu jako vždy zcela spontánně objevila v hlavě: protože by mohli být užiteční. Protože je prozatím dokázal ovládat. Protože se bál, co by se stalo, kdyby je zničil, stejně jako se bál nechat je naživu. Protože věděl, že tam, odkud přišli, je jich víc. Mnohem víc.

"Víte proč," řekl a znělo to uboze i jemu.

"Zmizení jsou stále častější," ozvalo se z reproduktoru na železné panně. "Vy přece chápete, co to znamená."

"Znamená to, že nastal konec světa," řekl Kveiči, "nic víc."

"Znamená to, že maskování selhává. Znamená to, že zanedlouho uvidí zařízení všichni."

"Žádné zařízení tam není."

"Vždyť jste je sám viděl. Spatří je rovněž ostatní, až zmizení dosáhnou vrcholu. Dříve či později se s někým dohodneme. Proč to protahovat, Kveiči? Proč se nedohodneme spolu a hned, když máte možnost vybrat si nejlepší podmínky?"

"Nejednám s ďáblý."

"Jsme jenom stíny," ozvalo se znovu z panny, "jenom stíny, které šeptají přes propast mezi námi. Pomozte nám ji překonat a my pomůžeme vám."

"To neudělám. Nikdy."

"Blíží se zkáza. Podle všeho již začala. Viděl jste uprchlíky. Slyšel jste jejich vypravování o strojích, které se vynořují z temnoty a chladu. Nástroje zhouby. Můžeme vydat svědectví o pohromě, která již jednou postihla právě tuto soustavu. Bez naší pomoci je neporazíte."

"Bůh zasáhne," řekl Kveiči. Oči mu začaly slzet, Haldora se rozmazala.

"Tady žádný Bůh není," ozvalo se z panny. "Jsme tady jen my, a naše trpělivost není bezmezná."

Panna zmlkla. Hlasy pro dnešek již řekly, co chtěly, a zanechaly Kveičiho s jeho slzami.

"Boží oheň," zašeptal.

Ararat, 2675

Když se Vasko vracel k vraku korvety, hudba už nehrála. V jedné ruce nesl lehký inkubátor, kličkoval mezi rampouchy po prošlapané cestičce. Led zvonil a praskal, když o něj občas zavadil. Štír mu řekl, aby nespěchal, ale Vasko věděl, že ho jenom chtěl ušetřit hrozného zážitku. Zavolal Krvákovi, vysvětlil Urtonové, co se děje, a pak šel zpátky s inkubátorem tak rychle, nakolik mu stačila odvaha.

Sotva se přiblížil k rozervanému boku korvety, poznal, že je po všem. Sloup světla pronikal metrovou dírou v ledovém stropu, kterou tam někdo vypálil. V kruhu světla stál Štír, ozářený shůry jako na chrámovém obraze. Díval se dolů, těžkou hlavu schýlenou mezi širokými rameny. Oči měl přivížené, štetinatu kůži nad čelem v ostré záři modrošedou. V ruce držel skalpel, pod ním se na ledu červenaly drobné skvrny.

"Pane?" zeptal se Vasko.

"Hotovo," řekl Štír.

"Je mi líto, pane, že jste to musel udělat."

Štírovy oči, bělmo krví podlité, se k němu zvedly. Ruce se mu tráslý. Když promluvil, dokonale lidský hlas zněl slabě jako šepot ducha, který se pomalu vytrácí. "Ne tolik jako mně."

"Zastoupil bych vás, kdybyste mi to dovolil."

"Nedovolil bych ti to," hlesl Štír. "Nikomu bych to nedovolil."

Vasko hledal, co na to říct. Rád by se Štíra zeptal, nakolik mu Skade dovolila, aby to provedl šetrně. Odhadoval, že nebyl pryč déle než deset minut. Mohlo to znamenat, že nakonec přece jen upustila od vleklé popravky, kterou Clavainovi slibovala? Projevila aspoň trochu slitování, byť jen tím, že o několik minut zkrátila jeho nevýslovná muka? Nevěděl. Ani si nebyl jistý, zda to chce vědět.

"Přinesl jsem inkubátor, pane. Je dítě...?"

"Aura je v pořádku. Je u své matky."

"A Skade, pane?"

"Skade je mrtvá," odpověděl Štír. "Věděla, že to nepřežije." Hlas mu zněl ploše, postrádal jakékoli city. "Převedla veškerou fyzickou energii na uchování plodu. Když jsme ji rozřízli, moc sil jí už nezbývalo."

"Chtěla, aby Aura žila," řekl Vasko.

"Nebo jen využila příležitosti, aby dosáhla svého, když s námi přišel Nevil."

Vasko pozvedl plastovou schránku, jako by ho Štír prve neslyšel. "Inkubátor, pane. Měli bychom do něho dítě okamžitě uložit."

Štír se sklonil, oťel skalpel o led. Rudá skvrna se rozpila v námraze, tvarem Vaskovi připomněla kosatec. Domníval se, že hypervepř nástroj zahodí, ale strčil si ho do kapsy.

"Inkubátor dej Jaccottetovi a Kuriové," přikázal Štír. "My dva se postaráme o Nevila."

"Pane?"

"Svěřil mi své poslední přání. Chtěl být pohřben do moře." Štír se obrátil a vstoupil do korvety. "To je to nejmenší, co pro něho můžeme udělat."

"To byla jeho poslední slova, pane?"

Štír se pomalu otočil k Vaskovi, dlouho na něho hleděl, hlavu nakloněnou na stranu. Vasko cítil, že je opět zkoumán, jako ho zkoumal starý pán, a vyvolalo to v něm tíž pocit nedostatečnosti. Co po něm ty přízraky z minulosti chtějí? Jak se má zachovat?

"Ne, to nebyla jeho poslední slova," odpověděl Štír potichu.

Položili pytel s tělem na pás nového ledu. Vasko si musel stále připomínat, že je teprve dopoledne. Obloha byla tmavošedá, od horizontu k horizontu ji pokrývaly mraky jako strop zavěšený taktak nad vrcholem ledovce. Pár kilometrů dál nad mořem byla na tom stropě hrozivá inkoustová skvrna jako černé oko. Zdálo se, že se pohybuje proti větru, jako by něco hledalo. Těsně nad obzorem kreslily blesky žluté klikyháky na nebi barvy zašlého stříbra. V dálce se rozpršelo, déšť se řinul v řídkých tmavých provazcích.

Kolem kry se převalovaly chmurné šedé vlny. Hladinu neustále prorážely kluzké, měnivé, tyrkysově zelené přeludy. Vasko je viděl už prve. Vyhouply se na hladinu a zmizely dřív, než na ně stačil zaostřit zrak. Působilo to, jako by kru obeplouvalo hejno tvorů podobných velrybám. Přeludy se převracely a otáčely ve zpěněných vlnách. Splývaly a trhaly se, zvedaly se a potápěly, nebylo možné rozpoznat tvar ani velikost. Nebyli to však živočichové, ale velká seskupení mikroorganismů jednajících ve shodě.

Vasko si všiml, že Štír hledí na moře. Takový výraz na jeho tváři dosud neviděl. Zajímalo by ho, zda to nejsou obavy.

"Něco se děje, že, pane?"

"Loďka ještě pár hodin vydrží. Pomoz mi ho naložit."

"Nemělo by nám to trvat moc dlouho, pane."

"Vůbec nezáleží na tom, jak dlouho to bude trvat."

"Podle toho, co jste říkal, pane, na tom záleželo Clavainovi."

Naložili pytel do nejbližší loďky. V denním světle vypadala mnohem opotřebovaněji, než si Vasko pamatoval, kovový trup rozežírala koroze, některé důlky byly tak hluboké, že do nich mohl strčit prst. Když se opřel kolenem o bočnici, odlupovaly se z ní drobné šupinky.

Nasedli a Urtonová, která zůstala na kře, je odstrčila. Štír nastartoval motor. Voda zavířila, loďka pomalu vyplouvala na volné moře, vracela se kanálem, který v zámru prorazili.

"Počkejte!"

Vasko se otočil za hlasem. Z otvoru v ledovci zrovna vylezl Jaccottet. Nesl inkubátor, který byl očividně těžší, než když s ním šel dovnitř Vasko.

"Co chcete?" zeptal se Štír a vypnul motor.

"Nemůžete se vrátit bez nás."

"Nevracíme se."

"Dítě potřebuje lékařskou péči. Musíme je co nejdřív dostat na hlavní ostrov."

"Přesně tak to taky bude. Copak jste neslyšel Vaska? Letoun je na cestě. Zůstaňte tady a všechno bude v pořádku."

"V tomhle počasí to může letounu trvat celé hodiny. A také nevíme, nakolik je kra stabilní."

Vasko vycítil Štírovův hněv. Připadalo mu, jako by ho na kůži mravenčila statická elektřina.

"Co navrhuje?"

"Musíme odplout hned, pane, obě loďky společně. Zamíříme na jih. Letoun zachytí náš transponder. Ušetříme čas a nemusíme se bát, že nám led roztaje pod nohama."

"Domnívám se, že má pravdu, pane," řekl Vasko.

"Kdo se tě na něco ptal?" vyštěkl Štír.

"Nikdo, pane. Ale myslím, že všichni máme právo se k tomu vyjádřit."

"Ty nemáš právo vyjadřovat se vůbec k ničemu, Malinine."

"Clavain si myslel, že mám."

Čekal, že ho Štír na místě zabije. Přesto zalétl pohledem k černému oku v mracích. Bylo blíž, necelý kilometr od kry, snášelo se níž, klesalo k hladině. Vaska napadlo, že by to mohlo být tornádo. To jim tak ještě scházelo.

Ale Štír pouze zavrčel a znovu nastartoval motor: "Jedeš se mnou? Jestli ne, tak vyskoč a počkej tady s ostatními."

"Jedu s vámi, pane," řekl Vasko. "Jenom nechápu, proč to nemůžeme udělat, jak navrhuje Jaccottet. Vyplujeme najednou a pohřbíme Clavaina cestou."

"Vypadni."

"Pane?"

"Řekl jsem - vypadni. Konec debaty."

Vasko se chystal promluvit. Když si později tuto scénu přehrával v hlavě pořád dokola, nebylo mu jasné, co měl vlastně v úmyslu říct. Nejspíš už věděl, že právě překročil hranici a žádnými slovy nebo skutky tento krok neodčiní. Štír se pohnul jako blesk. Pustil kormidelní páku, popadl Vaska oběma rukama a vyhodil ho z loďky. Vasko ucítil, jak se mu pod stehnem rozdrtila kovová bočnice jako tabulka čokolády. Dopadl zády na tenký a křehký škraloup, prorazil ho a potopil se do vody studenější, než si kdy dokázal představit. Třeskutý mráz ho udeřil do páteře jako beranidlo. Nemohl dýchat. Nemohl vykřiknout. Neměl se čeho zachytit. Sotva by si vzpomněl, jak se jmenuje nebo proč by se měl bránit utonutí.

Viděl, jak loďka odplouvá na moře. Viděl, jak Jaccottet pokládá inkubátor a s Kuriovou běží k němu.

Obloha byla jednolitě šedá jako mozková kůra, kromě tmavé skvrny bouřkového oka. Z černého středu se protáhl chobot, dosáhl málem až k hladině. Ohnul se, zatáčil ke kře.

Štír vypnul motor. Loďka se houpala mezi metrovými vlnami, ale spíše než na vodě spočívala na ostrůvku z modrozelené organické hmoty. Prostíral se desítky metrů na všechny strany, uprostřed, kde loďka zastavila, byl zřejmě nejtlustší. Obklopoval ho uhlově černý pruh víceméně prázdné vody, za ním plavaly další shluky biomasy Přetvářečů. Pod hladinou letmo zahlédl mezi vlnami a pěnou vějířovitá ramena tlustá jako plynovod. Pohupovala se a kolébala,

občas se pomalu, úmyslně ohnula jako chápavé ocasy.

Štír hledal kus látky, který by si mohl uvázat přes nos. Zápach se mu zažíral až do mozku. Lidé tvrdili, že je hrozný, tak silný, že by se dal krájet. Byl to puch hniјících kuchyňských odpadků, kompostu, čpavku, splašků, ozonu. Pro hypervepře nesnesitelný.

Závěsný šátek, který našel v lékárnice, si nadvakrát omotal kolem hlavy. Oči ho pálily, slzely, ale s tím nemohl nic dělat. Opatrně vstal, aby neztratil rovnováhu, nebo dokonce nepřevrátil loďku, a zvedl pytel s tělem. Zuřivost, která ho popadla, když vyhodil Vaska přes palubu, z něj vysála zbytek sil, jež si uchoval. Teď mu pytel připadal třikrát těžší.

Chytil ho za rohy po stranách hlavy a začal ho odtahovat dozadu. Báł se převálet tělo přes bočníci, protože váha dvou dospělých by mohla loďku převrhnout. Pokud se mu podaří odvléct ho na zád', mohlo by to dobře dopadnout.

Uklouzl. Pytel se mu vysmekl z nemotorných rukou a zuchl zpátky na dno, sám ztěžka dosedl na zadek.

Utřel si slzy, ale tím si vůbec nepomohl. Nad mořem se vznášela zelená mlha, vzduch zhoustl mikroorganismy, které si vetřel do očí ještě hlouběji.

Vstal. Roztržitě si všiml, že se z oblohy natahuje černý chobot. Znovu popadl pytel a táhl ho na zád'. Organická hmota kolem loďky se srážela, vytvářela nekonečné defilé bizarních figur, zelené siluety se deformovaly jako pod nůžkami potrhleho zahradníka. Když na ně hleděl přímo, nerozpoznal konkrétní tvary, ale koutkem oka spatřil náznaky těl vesmířanů: prapodivné údy, které se ohýbaly na nečekaných místech, zvláštní obličejové a trupy, rozšklebené tlamy.

Chomáče složených očí na něj pohlížely beze stopy inteligence. Křídla se rozevírala jako vějíře. Ze zelené masy vyřázely rohy a drápy, ale za chvíli se zase rozplynuly. Neustálý pohyb proměnlivé biomasy Přetvářečů provázel teplý, vlhký vánek a zvuky připomínající srkání a trhání.

Obešel tělo, aby leželo mezi ním a zádí. Sklonil se, popadl pytel vedle ramen a zvedl ho na okrajnici. Zamrkal, snažil se zaostřit pohled. Divoké proměny zelené hmoty stále pokračovaly.

"Promiň," řekl, "všechno se mělo odehrát jinak."

Štír v duchu často zvažoval, za jakých okolností by mohl Clavain zemřít.

Za předpokladu, že ho sám přežije, představoval si Clavainův pohřeb jako za heroických časů, slavnostní obřad s pochodněmi, za účasti tisíců truchlících. Vždy se domníval, že pokud Clavain umře, stane se to poklidně a v náručí kolonie, poslední hodiny u něj budou s láskou bdít jeho nejbližší. Kdyby to takhle nevyšlo, stalo by se to během hrdinské, mimořádné akce, do níž by se Clavain vrhl jako už tisíckrát. Pak by si přitiskl dlaň na malou, nevinně vyhlížející ranku na prsou, jeho tvář by dostala barvu zimní oblohy, dech a vědomí by mu vydržely, dokud by nezašeptal důležité poselství všem, kteří budou muset dál žít bez něho. Ve Štírových představách to byl vždycky on, ke komu Clavain pronesl slova na rozloučenou.

To by byla důstojná smrt, takový závěr života by byl správný. A jeho pohřeb by byl úžasný a truchlivý, mluvilo by se o něm ještě celé generace.

Jenže skutečnost byla jiná.

Štír nechtěl myslet na to, co je v pytli, ani na to, co se tomu tělu stalo. Nechtěl myslet na to, jak pomalu musel Clavain umírat, ani na to, jak zásadní roli v tom osobně sehrál. Stát se divákem událostí v ledovce kře by bylo samo o sobě hrozný. Ale tím, že se na tom podílel, jako by si sám odřezal nějakou nenahraditelnou část.

"Nezklamu je," slíbil. "Když jsi byl na tom tvém ostrově, vždycky jsem se snažil dělat všechno tak, jak bys to dělal ty. To samozřejmě vůbec neznamená, že by mě napadlo, že se ti vyrovnám. Vím, že to nikdy nedokážu. Mám značné problémy dohlédnout dál než na špičku vlastního nosu. Jak rád říkám, jsem spíš muž činu."

Oči ho pálily. Zamyslel se nad tím, co právě řekl, a jaká hořká ironie se v tom skrývá.

"A nejspíš jsem to prokázal do posledního písmene. Je mi to moc líto, Nevile. Zasloužil sis lepší smrt. Byl jsi statečný chlap, vždy jsi dělal, co bylo správné, nezávisle na tom, cos musel obětovat."

Štír se odmlčel, snažil se popadnout dech a potlačit absurdní pocit, že hovoří s pytlem. Nikdy nebyl na proslovy.

Clavain by to uměl o moc líp, kdyby si vyměnili role. Jenže v pytli byl Clavain a on byl naživu. Musel to prostě zvládnout co nejlépe, nějak se s tím porvat, jako to dělal v životě se vším.

Pomyslel si, že starý pán by mu to odpustil.

"Teď už tě nechám odejít. Doufám, že přesně takhle jsi to chtěl, příteli. Doufám, že najdeš, cos hledal."

Když přehodil pytel přes zád', okamžitě zajel do zelené masy. Jakmile zmizel, aktivita Přetvářečů se zrychlila. Proměny vesmířanů byly vzrušenější, jako by se blížily vyvrcholení.

Černý chobot se natahoval z oblohy, zatočil téměř vodorovně a blížil se ke kře. Konec už nebyl zaoblený, začal se rozchlipovat, rozdělil se na nespočet černých prstů, které rostly, svíjely se ve vzduchu a dál se dělily.

Štír nemohl nijak zasáhnout. Zadíval se na rozrušené Přetvářeče, zdálo se mu, že v bouři obrazů na okamžik zahlédl dvojici ženských tváří. Byly si nápadně podobné, jedna však byla podstatně starší, vyrovnaná a jakoby odevzdaná. Jako by viděla příliš mnoho, jako by toho na jeden lidský život příliš mnoho prožila. Mrazivý okamžik na něho obličejové zíraly prázdňma očima soch, než se rozpustily v třaslavé hmotě.

Ostrůvek se rozpadal. Vzdušná biomasa se zbortila, ponořila se do moře. Dokonce i zápach a štipání v očích začaly slábnout. Vyložil si to jako znamení, že splnil svou povinnost. Jenže černý chobot nadále roztahoval nad hladinou prsty směrem k ledovci.

Štíra čekala práce.

Než se vrátil ke kře, druhá loďka už byla daleko na volné hladině, seděli v ní Vasko, Kuriová s inkubátorem a dva členové Ozbrojené stráže. Krčili se před sprškami vodní tříště, protože loďka byla hodně ponořená. Po krátkém oddechu, když oceán přijal Clavaina, znásobili Přetvářeči aktivitu. Štír nepochyboval, že to souvisí s chobotem, který se natahoval z oblohy. Přetvářečům se nelíbil, zneklidňoval je, jako když kolonie hlodavců vycítí hada.

Ani se jim nedivil, nepodobalo se to žádnému meteorologickému jevu, jaký znal. Nebylo to tornádo ani mořská bouře. Když měl nyní ten tápající, mnohoramenný objekt přímo nad hlavou, bylo zřejmé, že to není přírodní úkaz. Od tlustého chobotu až dolů k tenkým rozvětveným prstíkům byl sestaven ze stejných černých kostek, jaké našli ve Skadeině korvetě. Byly to stroje Zmarů, stroje vlků, nebo jak se vlastně jmenovaly. Nedalo se ani odhadnout, kolik jich poletuje v povětří nad mraky. Chobot se mohl natahovat skrze celou araratskou atmosféru.

Už z toho pohledu se mu dělalo zle. Nebylo to přirozené.

Štír mířil k druhé loďce. Jakmile se postaral o Clavaina, měl mysl tak jasnou, jako už dlouho ne. Nejspíš byla chyba zanechat ostatní na ledovci s jedinou loďkou, ale nechtěl, aby s ním plul někdo další, když se chystal pohřbit přítele. Možná to bylo sobecké, ale oni nemuseli držet skalpel.

"Vydržte," vzkázal jim komunikátorem. "Rozložíme zátěž, jakmile se k vám dostanu."

"A co potom?" zeptal se Vasko, vyděšeně hleděl na objekt roztažený po obloze.

"Pak pofrčíme, až se za námi bude kouřit."

Zmarové se soustředili výhradně na kru. Pomalým hadovitým pohybem spustili chuchvalec prstů na vrchol ledové homole. Rampouchy a krystaly se tříštily, když se stroje prodíraly dovnitř. Štír si pomyslel, že vycítily své druhy ve vraku korvety a chtějí s nimi splynout. Nebo třeba hledají něco jiného.

Kra se zatřásla, až se po moři rozletěly nízké vlny. Led křupal, jako když se lámou kosti. Široké trhliny odhalily propletenou dřev jiskřící pohádkovými barvami: růžovou, modrou a žlutou.

Z puklin se vyhrnuly černé krychle. Desítka chapadel se svíjela a zmítala, jako by větřila, natahovala se ven a větřila se na menší a menší.

Štír přirazil k boku druhé loďky. "Podejte mi inkubátor," vykřikl do kvílení motoru.

Vasko vstal, jednou rukou se chytil Štírova ramene, aby neztratil rovnováhu. Mládenec byl bledý, mokré vlasy měl přilepené k hlavě. "Vrátil jste se pro nás, pane."

"A co sis myslel," zavrčel Štír.

Převzal od Vaska inkubátor, těžší o váhu děcka, postavil si ho bezpečně mezi nohy. "Teď Kuriová." Podal jí ruku.

Jakmile přestoupila, loďka se víc ponořila. Kuriová mu chvíli hleděla do očí, jako by chtěla něco říct. Než však stačila otevřít ústa, rychle se otočil k Vaskovi:

"Pluj za mnou. Nechci tady zbytečně otálet."

Kra pukala, v ledu se rozevíraly propasti, průrvy se zařezávaly do hloubky. Dovnitř se tlačilo víc a víc černých strojů, hrnuly se tam dychtivě, nedočkavě. Ven vylézala nová chapadla, houpala se a protahovala. Kra se rozpadala na kusy velké jako dům. Štír hnál loďku plnou rychlostí, skákala přes vlny, nedokázal však odpoutat pozornost od toho, co se děje vzadu. Kusy ledu se tříštily na zubaté zlomky, moře se vzdouvalo a burácelo. Kolem vraku se svíjelo klubko černých chapadel. Z kry nezůstalo víc než korveta, která ji vytvořila.

Černé kostky zvedly korvetu do vzduchu, štěrbinami se namačkaly do trupu, pohybovaly se opatrně, soustředěně, jako když člověk odstraňuje poslední vrstvu balicího papíru z dárku.

Druhá loďka se opožďovala, byla pomalejší, protože vezla tři dospělé.

Vtom se korveta rozlomila na zubaté části, v povětří je držely smyčky dokonale černých chapadel.

Něco hledají, pomyslel si Štír.

Smyčky se uvolnily. Chapadla se prudce smrštila, ohryznuté černé krychle se přesouvaly jedna přes druhou, pulzovaly v naprostém souladu, zvětšovaly se a zase zmenšovaly. Detaily se nedaly rozpoznat, pouze hranaté okraje proti šedé obloze. Díly korvety šplouchly do moře.

Stroje však stále držely drobný bezvládný objekt. Vypadal jako bílá hvězdice. Štír si uvědomil, že je to Skade. Krychle ji vytáhly z vraku, omotaly se jí kolem pasu a zasunuly jí do hlavy tenoučká tykadélka. Vyslýchaly ji, snímaly z mrtvolý paměťové struktury.

Možná měla na okamžik pocít, že znovu ožila.

Černé stroje vypustily nové chapadlo za prchajícími loďkami. Štírovi se sevřel žaludek, instinktivní reakce na útočícího predátora. Rychle pryč! Rád by zvýšil rychlost, ale z motoru už víc nedostal.

V druhé loďce se zaleskla hlaveň namířená k obloze. Vzápětí ozářil šedé nebe oslepujivě elektrizující záblesk

Breitenbachova kulometu. Paprsek letěl k masě strojů, měl ji přeseknout, vypálit do černého mraku brázdu. Místo toho změnil směr, klikatil se kolem strojů jako požární hadice.

Vasko střílel dál, ale paprsek se pokaždé odklonil od předpokládaného místa zásahu.

Další krychle přitékaly po tlustém hlavním chobotu. Visel z oblohy jako ošklivý mnohoramenný lustr.

Mimořádný zájem projevoval o druhou loďku.

Kulomet prskl a zmlkl. Štír zaslechl práskání malých palných zbraní.

Naprosto zbytečné.

Náhle ucítil pronikavou bolest v uších. Ve stejném okamžiku se moře vzedmulo tři čtyři metry vysoko, jako by je mohutné sání zvedlo k nebi. Ozvalo se zahřmění, jaké nikdy neslyšel. V uších mu hučelo, a když vzlédl, uviděl... cosi, na zlomek sekundy spatřil pouhý náznak kulové prázdnoty, téměř nezřetelný předěl mezi vzduchem a čímsi, co bylo uvnitř. Koule vzápětí zmizela a současně ho zase rozbolely uši a měl stejný pocit podtlaku.

Za několik vteřin se to opakovalo.

Tentokrát koule protřela hlavní masu strojů Zmarů v ovzduší. Obrovský oddělený chuchvalec padal k hladině. Ještě větší kus však jednoduše přestal existovat, jako by všechno v kulové oblasti nad Štírovou hlavou zmizelo - nejen vzduch, ale také stroje, které se tam nacházely.

Chapadla padajícího kusu se zběsile zmítala. Štír si všiml, že zpomaluje, jak se blíží k oceánu, ale ne dost rychle, aby zastavil. Dopadl, ponořil se a vyplaval na hladinu.

Chapadla se svíjela, šlehala moře.

Kuriová se naklonila ke Štírovi, pohybovala rty, ale v uších mu hučela krev, a tak ji neslyšel. Poznal však, co říká, ty čtyři slabiky nemohl nepochopit: "Remontoire."

Přikývl. Nepotřeboval vědět nic bližšího, stačilo, že Remontoire zasáhl. "Díky, Reme." Vlastní hlas mu připadal, jako by zněl pod vodou.

Šedozelená biomasa Přetvářečů se spojila kolem běsnících černých strojů. Vetřelec na obloze se začal stahovat nad oblačnou příkrývkou, pořád se dal rozeznat pravidelný půlkruh uťatého konce. Štírovi dělala starosti oddělená část - zda se zbaví Přetvářečů, zda se vzchopí a bude pokračovat v pronásledování loďky. Vtom zmizela kulová výseč vody, velká jako stometrová naběračka, se stroji i Přetvářeči. Pozoroval hladkou vodní stěnu kolem té prázdnoty. Jako by zamrzla, jako by se jí nechtělo zaplnit prostor, z něhož byla odstraněna. Pak se hladina prudce zavřela, nad epicentrem se zvedla zelená vlna a vyřítla se k loďkám.

Štír se pevně chytil jednou rukou bočnice, druhou svíral inkubátor. "Drž se!" křikl na Kuriovou.

24

Ararat, 2675

Té noci se na araratské obloze objevovaly nezvyklé světelné úkazy. Byly obrovské a uspořádané jako obrazce neznámých souhvězdí. Nepodobaly se polární záři, kterou osadníci občas vídávali.

Začalo to za šera, po západu slunce, na západní obloze. Oblačnost se protrhala, vycházely hvězdy, měsíce setrvaly stejně nízko jako během přeletu k ledové kře. Osamělá citadela světlohonce vypadala proti nachovému soumraku jako výseč nejhlubší temnoty, jako průhled do opravdové mezihvězdné noci za araratskou atmosférou.

Nikdo neměl představu, co je příčinou světelných úkazů. Běžná vysvětlení nestačila, včetně následků ionizace horních vrstev atmosféry paprskovými zbraněmi. Paralaxa úkazů, vyhodnocená podle snímků kamer z různých míst Araratu, určila vzdálenost na zlomky světelných sekund, daleko za ionosférou. Jen vzácně se některé jevy daly vysvětlit jako záblesk konvenční exploze či sprška exotických částic rozptýleného výstřelu z paprskové zbraně. Příležitostně zaznamenali ostré bliknutí motorů lodí nebo trysek řízených střel, útržek zakódovaného komunikačního signálu.

Většinou se však válka nad Araratem vedla nepochopitelnými zbraněmi a metodami.

Nicméně ta světla hodinu od hodiny jasněla a přeskupovala se. A ve vlnách kolem zálivu přibývalo tmavých objektů. Převalovaly se, splývaly, měnily se tak rychle, že to oči nestačily sledovat. Nezdálo se, že by tato aktivita měla nějaký řád, vzbuzovala spíš dojem bezmyšlenkovitého shlukování. Plavci z útvaru pro kontakt s Přetvářeči nervózně sledovali moře, do vody se jim dvakrát nechtělo. A jak světelné úkazy na obloze sílily, zrychlovaly se také proměny tvarů v oceánu.

Rovněž původní obyvatelé Araratu věděli, že mají návštěvu.

Hela, 2727

Grelie se posadil na jedno z mnoha sedadel před černým oknem. V chrámové lodi Paní Morwenny vládlo šero, vnější ocelové žaluzie byly zatažené. Jen pár žárovek zářilo na lustrech, aby publikum našlo místa. Dalším zdrojem osvětlení byly mihotavé plamínky značného množství svící v nástěnných svícních. Dodávaly shromáždění slavnostní atmosféru jako na obraze, tvářím nejvyšších hodnostářů Věže i posledních mechaniků pohonné sekce propůjčovaly zvláštní ušlechtilost. Na černém okně nebylo pochopitelně nic vidět, vyjma chabého odrazu okolních stěn.

Grelie si prohlížel kongregaci. Kromě pracovníků, kteří se nemohli uvolnit od povinností, byl přítomen veškerý personál katedrály. Mnoho z oněch pěti tisíc lidí znal jmény - víc, než vůbec tušili. Mezi ostatními bylo jen několik stovek tváří, které by neznal alespoň zběžně. Nadchlo ho, když viděl tak hojnou účast, zvláště když si představil krevní pouta, která všechny spojují. Bezmála je viděl před sebou, jasně červená vlákna vetkaná do bohaté tapiserie, která jako by visela nad shromážděním, do podivuhodně spletené šarlatové verdury.

Jakmile si vzpomněl na krev, připomněl si Harbina Else. Mladík byl po smrti, jak sdělil Kveičimu, zahynul při práci na Cestě. Po přijímacím pohovoru v karavaně se jejich cesty už nezkřížily, přestože v období, kdy Harbin Else zaměstnávala Paní Morwenna, nebyl Grelie zmrazený. Středisko pro výzkum krve Else ošetřilo, ale provedli to asistenti, nikoli šéflékař osobně. Jeho vzorek byl společně se všemi ostatními zaregistrován a uskladněn v krevní bance Paní Morwenny. Když teď vstoupilo Greliovi do života opět to děvče, vyhledal v trezoru příslušný vzorek a provedl důkladný rozbor. Zatím ještě nedospěl k žádnému závěru, ale určitě to stálo za námahu.

Grelie si totiž kladl otázku, zda jsou dívčiny schopnosti vrozené nebo získané. Pokud jsou vrozené, aktivovalo je něco v jejím DNA? Pouze jeden člověk z tisíce měl dar správně identifikovat a vyhodnotit mikromimiku obličejového svalstva. A ještě menší počet to dokázal v takové míře jako Rašmika Elsová. Jistěže se ta schopnost dala rozvíjet cvičením, ale lidé jako Rašmika šablony chování rozpoznali intuitivně, žádný výcvik k tomu nepotřebovali. Jejich pozorovací talent byl obdobou absolutního hudebního sluchu. Necháпали, proč ostatní nevidí totéž. Byl to však danajský dar, společensky je znevýhodňoval. Nedali se oklamat ani utěšit milosrdnou lží. Namlouvat šeredovi, jak je roztomilý, by ho zranilo mnohem víc, protože zjevný rozpor mezi slovy a výrazem by si vyložil jako jízlivost.

Grelie prozkoumal kapitulní záznamy, prohledal sto let starou lékařskou literaturu, zda neobjeví něco o genetické predispozici, která by odpovídala dívčině schopnosti. Zklamalo ho, jak je archiv neúplný. Našel v něm kdeco o klonování a gerontoterapiích, ale skoro nic o dědičném znaku pro zvýšenou vnímavost na mikrovýrazy obličeje. Přesto si dal práci s analýzou vzorku Harbinovy krve, hledal jakoukoli zvláštnost či anomálii, především v genech souvisejících s mozkovými centry perceptibility. Harbin rozhodně neměl tohle nadání rozvinuté jako jeho sestra, ale stejně to bylo zajímavé. Pokud by v jejích genech nenalezl významné rozdíly, kromě normálních odchylek předvídatelných u neidentických sourozenců, znamenalo by to, že Rašmčina schopnost byla získaná, nikoli vrozená.

Její talent mohla utvářet šťastná náhoda, životní podmínky na samém počátku vývoje. Na druhé straně, pokud rozbor něco odhalí, možná by dokázal přiřadit nezvyklé geny ke specifickým oblastem mozkových funkcí. V odborné literatuře se psalo o lidech s poškozením mozku, kteří získali určité schopnosti náhradou za ztrátu schopnosti mluvit. Kdyby se jednalo o tento případ a kdyby se dala příslušná mozková centra identifikovat, pak by bylo možno podobné podmínky vytvořit chirurgickým zákrokem. Grelieva fantazie se rozběhla na plné obrátky, představoval si, že by nainstaloval Kveičimu do hlavy neurofyziologické blokády, malé zátky a hráze, které by na dálku otevíral a zavíral. Separováním správných oblastí - a jejich zapojováním či odpojováním podle potřeby - by se ta schopnost dala vyvolat či potlačit. Nadchlo ho to. Jaká výhoda by to byla při jednání, kdyby se mohl člověk rozhodnout, kdy chce poznat, jestli mu lidé lžou.

Prozatím však měl pouze vzorek krve Harbina Else. Testy neodhalily žádné anomálie, nic, co by ho zaujalo, kdyby se o rodinu Elsových už nezajímal. Výsledky podpořily hypotézu, že Rašmčina schopnost je získaná. Nebude to však vědět určitě, dokud neprovede její krev.

Mohl samozřejmě využít kvestora. Věděl, jak ho přesvědčit, aby získal vzorek Rašmčiny krve. Ale proč by měl riskovat, že vykolejí běh událostí, které se už hladce řítily k požadovanému cíli? Dopis měl přesně zamýšlený účinek. Rašmika si ho vyložila jako padělek, který ji měl odradit od jejích záměrů. Prohlédla kvestorovo nepřesvědčivé vysvětlení původu dopisu. Pouze to posílilo její rozhodnutí.

Grelie se pro sebe usmál. Kdepak, klidně počká. Zanedlouho tady tak jako tak bude, pak její krev získá.

A bude jí mít tolik, kolik bude potřebovat.

Vtom shromáždění zmlklo. Uličkou projížděla kazatelna, vysoký černý sloup slabě drnčel. Na vrcholu ležel na svém loži Kveiči, připojený na aparáty pro udržení vitálních funkcí, zvednutý téměř do vzpřímené polohy. I v této chvíli, když projížděl uličkou, se zobrazení Haldory dostávalo do jeho očí. Promyšlený systém ohebných trubíc a zrcadel přenášel odraz z Věže až sem dolů. Technici v hábitech podpírali trubice háky na dlouhých tyčích. V šeru chrámu Kveiči nepotřeboval sluneční brýle, takže bylo vidět zděšené obroučky s háčky, které mu přidržovaly otevřená víčka.

Pro mnoho přítomných - rozhodně pro všechny, kteří nebyli na Paní Morwenně déle než dva roky - to byla první příležitost spatřit děkana na vlastní oči. Poslední dobou sestupoval z Věže zřídka. Už desítky let se proslychalo, že zemřel, a tyto zvěsti sám podporoval, když se tak málo objevoval na veřejnosti.

Kazatelna předjela před shromáždění, otočila se a zastavila pod černým oknem. Kveiči byl k oknu zády, čelem k posluchačům. Ve světle svíce vypadal jako vyřezávané pokračování kazatelny, kterou pokrývaly basreliéfy a zespodu ji podpírali svatí ve skafandrech.

"Drazí věřící," začal Kveiči, "radujme se. Dnes je den zázraků, dnes se postavíme protivenství osudu." Nebýt skrytých mikrofonů a tlapačů, zněl by jeho hlas jako obvyklé skřehotání. Z kůru zaburácely varhany, hlubokými tóny doprovázely kázání.

"Dvacet dva dnů se blížíme k překážce v zavaleném kaňonu Gullveiginých hor, zpomalujeme, nechali jsme proklouznout Haldoru před nás, ale dosud jsme ani na okamžik nezastavili. Doufali jsme, že zával bude odstraněn již před dvanácti dny. Kdyby se to povedlo, nezpозdili bychom se. Leč tato zkouška je mnohem těžší, než jsme se obávali. Běžné prostředky byly neúčinné. Dobří lidé zaplatili životem, když se snažili s překážkou vypořádat, a další životy přišly vniveč při rozmístování trhavin. Jistě nemusím zdůrazňovat, jak je celá operace choulostivá, když Cesta musí zůstat nepoškozena." Odmíchl se, rámy kolem očí se měděné zaleskly v plamínkách svíček. "Nebezpečná práce však již dospěla ke zdárnému konci. Nálože jsou na místech."

V té chvíli varhany zesílily a přidal se sbor. Grelie pevněji sevřel knoflík hole. Zamračil se, věděl přesně, co přijde.

"Hle, Boží oheň!" zvolal Kveiči. Černé okno se rozzářilo. Každíčkým střípkem, každíčkou ploškou pancéřového skla prorazil barevný šíp tak intenzivní a čistý, že se Grelie rázem přenesl zpět do dětství, do zářivého světa plného jasných barev. Cítil, jak mu do mozku prosakuje biochemicky vyvolané štěstí, snažil se odolat, ale jeho odhodlání sláblo.

Před oknem byl vidět jen obrys kazatelny a Kveičiho pozvednuté paže, tenké jako špejličky. Grelie ještě víc přimhouřil oči a snažil se rozeznat obraz na černém okně. Už měl pocit, že se mu to daří, když katedrálou zatřásla zemětřesná vlna. Svíčky zablikaly a zhasly, závěsné lustry se rozhoupaly.

Okno zčernalo. Nicméně zrakový vjem dozníval: Kveiči klečel před nestvůrnou železnou pannou, rozřiznutou v obvodovém švu a rozevřenou na dvě půlky. Ve spojených dlaních držel zpěněnou rudou hmotu, táhly se z ní červené provazce do útrob železné panny. Vypadalo to, že sáhl dovnitř a nabral lepkavou kaši. Obličej obrátil k nebi, k pruhované planetě.

Jenže takhle znázorněnou Haldoru dosud Grelie neviděl.

Zrakový vjem zmizel. Grelie si sotva stačil pomyslet, že musí počkat na další odstřel, aby obraz na okně znovu spatřil, když explodovala druhá nálož a výjev odhalila. Do obrazu Haldory byl zapracován geometrický vzor, vypadal, jako by prozařoval atmosférickými pásy obří planety. Byl složitý jako císařská pečeť: prostorová mříž ze stříbrných prutů, zevnitř zíralo oko, z něhož šlehaly paprsky.

Další zemětřesná vlna zasáhla Paní Morwennu. Následovala ještě jedna exploze a představení skončilo. Černé okno bylo zase černé, sklíčka byla natolik nepropustná, že je nedokázalo prosvítit nic jiného než jaderné štěpení Božího ohně.

Varhany i sbor umlkly.

"Cesta je volná," prohlásil Kveiči. "Několik dní můžeme pokračovat běžnou rychlostí. Možná budeme muset použít další nálože, ale největší překážka byla odstraněna. Za to děkujeme Bohu. Avšak promeškaný čas již tak snadno nedohoníme."

Grelie zase pevněji sevřel hůl.

"Ať se ostatní katedrály snaží honit ztracený čas," horlil Kveiči. "Budou mít veliké potíže. Ano, leží před námi

Jarnsaxina planina, nastane závod s časem. Paní Morwenna není nejrychlejší katedrálou na Cestě, ale nikdy ani neusilovala o tak zbytečné prvenství. Protože jaký má smysl dohánět zpoždění na planině, když hned za ní leží Dáblovo schodiště? Jindy bychom právě na planině Haldoru naopak předběhli, abychom získali náskok na pomalý a náročný sestup po schodišti. Tentokrát nám byla tato možnost upřena. Ztratili jsme vzácné dny právě tehdy, kdy si to nemůžeme dovolit."

Chvilí čekal, vychutnával si, jak ho shromáždění vyděšeně sleduje. "Existuje však jiné řešení." Kveiči se předklonil, dívže nevypadl z lože. "Vyžaduje smělost a víru. Vůbec nemusíme překonávat Dáblovo schodiště. Rift Ginnungagap lze překročit i jinak. Všichni jistě víte, o čem mluvím."

Chrámem se rozlehl hřmot vnějších rolet, které vyjízďely vzhůru, pronikal i skrze pancéřování katedrály. Opět se odkryly obvyklé vitráže, světlo proudilo dovnitř jedním oknem za druhým. Jindy by to na Greliera udělalo patřičný dojem, ale dosud v něm přetrvávala vzpomínka na černé okno a výjev, který zahlédl. Jakmile někdo uvidí přes svářečské sklo atomový výbuch, všechno ostatní mu bude připadat mdlé jako vodové barvy.

"Bůh nám dal most," prohlásil Kveiči. "A nyní nastal čas, abychom ho použili."

Rašmiku to zase táhlo na střechu karavany, přešla přes vozidla až k nakloněné plošině s Pozorovateli. Identická vypouklá zrcadla, která jim zakrývala tváře, přesně vyrovnaná ve stejných vzdálenostech, získala zvláštní abstraktní ráz. Připomínala láhve naskládané ve sklepech nebo fazety gama-detektorů kontrolní stanice na kraji Pustin. Nevěděla, zda ji uklidňuje nebo ne, když si uvědomila, že za každým zrcadlem je odlišný člověk - nebo alespoň býval, dokud ho posedlost Haldorou nepřipravila o poslední stopy osobnosti.

Vozidlo se třáso a kymácelo, z cesty byl teprve nedávno odstraněn sesutý led. Stále častěji potkávali skupiny pěších poutníků. Plahočili se hluboko dole, vypadali až směšně mrňaví. Ti šťastnější měli skafandry s uzavřeným okruhem, které jim umožňovaly dlouhé putování po Hele. Některé uměly dokonce vyléčit lehčí onemocnění, vyhojit drobná poranění nebo zmírnit bolesti kloubů. To byli ti šťastní. Ostatní museli vystačit se skafandry, které nebyly určeny na vycházky delší než pár kilometrů. Vlekli těžké a objemné, podomácku vyrobené krosny jako námezdní dělníci, kteří si nosí veškerý majetek s sebou. Někteří měli natolik mizerné skafandry, že museli táhnout provizorní aparáty pro podporu života na sáňkách nebo vozících. Skafandry, přilby, krosny i aparáty měli vyzdobené náboženskými symboly, nepříliš dovedně zhotovenými. Rašmika viděla zlaté sošky, kříže, věžovité chrámy, d'ábly, hady, meče, rytíře v brněních, draky, obludy, archy a stovky jiných předmětů, které se ani nenamáhala rozpoznat. Všechno to byla ruční práce bez pomoci strojů. Dokonce i v nízké gravitaci Hely byli poutníci sehnuti námahou, každý krok prozrazoval, jak jsou vyčerpaní. Kdesi daleko na jihu se zablýsklo. Rašmika se rychle otočila, ale zahlédla už jen mizící záři, modrofialové světlo se ztrácelo za nejbližším horským řetězem.

Vzápětí přišel ze stejného směru další záblesk, jasný a krátký jako mžik, a zůstala po něm stejná skomírající zář.

Potom třetí. A pak už nic.

Neměla tušení, co záblesky způsobilo, ale odhadovala, že to nemohlo být daleko od místa, kde se na Nekonečné cestě nacházejí katedrály. Možná zahlédla exploze trhaviny při údržbě vozovky, jak o tom mluvil kvestor.

Vtom zaujalo její pozornost něco jiného, tentokrát mnohem blíž. Plošina, na níž leželi Pozorovatelé, se začala sklápět, až se zastavila v úhlu okolo třiceti stupňů. Pouta se odjistila a všichni Pozorovatelé najednou se posadili. Stalo se to tak náhle, až se Rašmika vyděsila. Jako by se zničehonic zvedla z lůžek skupina náměsíčníků.

Někdo do ní strčil, sice ne zprudka, ale ani jemně. A ještě jednou.

Ohlédla se, obcházel ji poutníci v kápích. Kráčeli v dlouhé řadě k plošině. Vystupovali z otevřeného poklopu ve střeše vozidla, kterého si prve nevšimla. Zároveň ti z plošiny pochodovali jeden za druhým na opačnou stranu střechy a mizeli v jiném průlezu. Než se plošina vyprázdnila, už na ni naznak uléhali noví Pozorovatelé a připoutávali se. Výměna směn trvala nejvýš dvě minuty a proběhla tak hladce a klidně, že rychleji se snad ani provést nedala. Rašmika předpokládala, že záleží na každé vteřině, neboť během pauzy Haldoru nikdo nepozoroval. Vzápětí si však uvědomila, že se mylí, protože na jiných střechách se nestříдалo. Ostatní plošiny byly stále nakloněné v úhlu potřebném pro pozorování. Výměny byly určitě načasovány tak, aby nejméně jedna skupina Pozorovatelů mohla být svědkem případného zmizení Haldory.

Až do té chvíle ji vlastně nenapadlo, že by Pozorovatelé mohli trávit nějaký čas mimo plošinu. A podívejme, klidně si sestoupili do vozidla. Zajímalo by ji, zda se střídají proto, že je jich nadbytek, nebo protože musí přece jen tu a tam opustit plošinu kvůli zachování zdraví.

Určitě byla jen náhoda, že těsně před střídáním zahlédla tři vzdálené záblesky, ale stejně znervózněla. Když byla na střeše posledně, měla pocit, jako by tajně přihlížela posvátnému obřadu. Nyní si připadala, že ji při tom přichytili, a ten obřad neodčinitelně pokazila.

Nová skupina Pozorovatelů se už uložila na plošinu. Přestože ji museli obcházet, nikdo nedal najevo, že by jim překážela. Konečně se plošina začala naklápět do stejné polohy jako na ostatních vozidlech karavany, zvedala se k Haldore.

Když se Rašmika obrátila, Pozorovatelé z původní skupiny dosud sestupovali do průlezu. Zbývali tři, dva, pak zmizel i poslední. Poklop na průchodu, odkud vyšla druhá směna, už byl zavřený, ale tento zůstal zvednutý.

Zahlédla se na Pozorovatele na plošině. Zdálo se, že ji vůbec neberou na vědomí, jako by si jí ani nevšimli. Možná ji zaznamenali jen jako nepodstatnou překážku na cestě za plněním důležitých povinností.

Vykročila k otevřenému poklopu. Kradmo sledovala plošinu, ale byla našikmená do takového úhlu, že ji Pozorovatelé nemohli spatřit ani koutkem oka, navíc jim to znemožňovaly přilby a kápě.

Neměla v plánu sejít dolů, ale byla zvědavá, co tam je. Stačí jenom nahlédnout. Třeba uvidí jen žebřík, který vede k přetlakové komoře. Anebo třeba uvidí... Tady jí fantazie došla. Nemohla se však zbavit představy Pozorovatelů

připojených hezky v řadě vedle sebe k automatům, které je vyživují, než nastane čas střídání směn.

Vozidlo se zakymácelo a nadskočilo. Chytila se zábradlí, čekala, že každou chvíli někdo zevnitř poklop zavře. Váhala, zda má jít blíž. Pozorovatelé se nezdáli nebezpeční, ale jak zareagují na narušení soukromí? Nevěděla o nich zhola nic. Třeba mají důmyslnou stupnici bolestivých trestů smrti pro ty, kdo odhalí jejich tajemství. Náhle ji napadlo, co když Harbin udělal totéž, k čemu se chystá sama? Měli s bratrem hodně společného. Snadno si dokázala představit, jak Harbin ubíjí čas toulkami po vozidlech karavany, jak se nachomýtné k výměně směn a zvědavost ho přiměje, aby zjistil, co je dole. Pak ji napadlo něco ještě nepříjemnějšího: co když je Harbin mezi Pozorovateli?

Popošla až těsně k poklopu. Stále nebyl zavřený. V průlezu svítilo teplé červené světlo. Pevně se chytila zábradlí, aby nespadla, kdyby se vozidlo zakymácelo. Nahlédla do průlezu, ale byl tam jen obyčejný žebřík, který vedl dolů, kam až ji úhel pohledu umožňoval dohlédnout. Aby viděla ještě hlouběji, musela by se víc naklonit.

Pustila se zábradlí a předklonila se. Žebřík končil na železném roštu. Dál byly dveře, pravděpodobně do přetlakové komory, pokud Pozorovatelé netrávili celý život ve skafandrech.

Vozidlo nadskočilo. Rašmika padala dopředu, mávala rukama, chtěla se chytit zábradlí. Prsty však sáhly do prázdna. Otvor se zvětšil, průlez jí náhle připadal širší a hlubší než před chvílí. Vykřikla, čekala, že spadne dolů. Žebřík byl na protější stěně, nemohla se ho zachytit.

Náhle se pád zastavil. Kdosi ji držel. Opatrně ji odtáhl od průlezu. Měla srdce až v hrdle. Nikdy jí nebylo jasné, co se tímto úslovím myslí, ale nyní jí připadalo výstižné.

Když pohlédla do tváře svému zachránci, uviděla odraz průzoru své přilby a v něm zrcadlení dalších, zmenšovaly se až do ztracena. Za zrcadlem orámovaným kápi však rozpoznala neznámý obličej mladého muže. Na líce mu dopadalo ostré světlo. Pomalu, ale neklamně zavrtěl hlavou.

Téměř ve stejné chvíli, kdy si uvědomila, kdo ji zachránil, už byla zase sama. Pozorovatel obešel poklop a hbitě slezl po žebříku. Rašmika se ještě snažila popadnout dech po té hrůze, kdy málem spadla dolů, ale přesto se pomaloučku přiblížila k okraji, aby se podívala do průlezu, když vtom Pozorovatel zatáhl za páku. Poklop se zabouchl, a jakmile zapadl do rámu, pootočil se o devadesát stupňů.

Znovu osaměla.

Napřímila se, nohy se jí třásly. Připadala si hloupá a nezodpovědná. Jak mohla být tak neopatrná, že ji musel zachraňovat nějaký poutník? A jak nemoudré bylo předpokládat, že ji Pozorovatelé vůbec nevidí? Nemusela by se tak potupným způsobem přesvědčit o opaku. Věděli o ní, ale jednoduše ji ignorovali. Když udělala něco, co už ignorovat nemohli, něco naprosto stupidního, rychle a nekompromisně zasáhli, jako se dospělí chovají k děcku. Pozorovatel ji pomohl bez plísňení či varování, ale pocit ponížení přetrvával. Měla jen málo zkušeností s káráním, bylo to nové a nepříjemné.

Něco se v ní zlomilo. Poklekla na poklop a bušila do pancíře pěstmi. Chtěla, aby Pozorovatel vylezl ven a vysvětlil jí, proč zavrtěl hlavou. Chtěla, aby se omluvil, aby nemusela mít pocit, že udělala něco špatného, když je špehovala při jejich rituálu. Chtěla na něj přelít svůj pocit viny, aby ho vzal na sebe. Chtěla rozřešení.

Tloukla do poklopu, ale nic se nestalo. Vozidlo dál drncalo po cestě. Pozorovatelé na plošině nerušeně sledovali Haldoru. Nakonec se cítila ještě hloupěji než poté, co ji Pozorovatel zachránil, ponížená a pokořená vstala a vrátila se přes střechy na své vozidlo. Plakala nad vlastní slabostí, dumala, jak ji vůbec napadlo, že by měla dost síly a odvahy dovést své pátrání až do konce.

Ararat, 2675

"Věříte na náhody?" zeptala se plavkyně.

"Spiš ne," odpověděl Vasko. Stál u okna ve Velké lastuře, sto metrů nad bludištěm nočních ulic. Ruce měl spojené za zády, nohy v holínkách trochu rozkročené, záda rovná, jako by spolkl pravítko. Dozvěděl se, že zde bude porada a že mu nikdo nebrání se jí zúčastnit. Nikdo mu však nevysvětlil, proč je svolali do budovy z lastury, nikoli do lépe zajištěného sálu na světlohonci.

Hleděl přes břeh na pás moře mezi ostrovem a temnou citadelou. Aktivita Přetvářečů se nijak nezmenšila, přesto tam zůstal zcela záhadně pruh klidné vody, táhl se ze zálivu jako jazyk. Po stranách se míhaly různé tvary, ale uprostřed byla hladina hladká jako zrcadlo. Na ní se mihotala světlá loď, vzdalovala se od ostrova. Loďky mířily ke světlohonci, roztažené v řídké dlouhé řadě. Vypadalo to, jako by jim Přetvářeči ponechali volnou cestu.

"Pověsti se šíří rychle," ozvala se plavkyně. "Určitě jste ledacos zaslechl."

"O Clavainovi a o tom děvčátku?"

"Nejen to. Taky o světlohonci. Říká se, že se začíná probouzet. O detektorech neutrin víte?" Nečekala na Vaskovu odpověď. "Registrují zvýšenou hladinu v motorech. Po tříadvaceti letech se zahřívají. Loď má v úmyslu odletět."

"Nikdo ji o to nepožádal."

"To ani nemusel. Má vlastní rozum. Otázka však zní, co bude lepší, být v ní, až bude odlétat, nebo na opačné polokouli Araratu? Už víme, že nahoře zuří válka, i když ne všichni jsme povídačkám té ženské hned uvěřili."

"Teď se o nich dá těžko pochybovat," řekl Vasko, "a vypadá to, že Přetvářeči taky ledacos vědí. Umožnili lidem, aby se dostali na světlohonec. Chtějí, aby dopluli do bezpečí."

"Možná jenom nechtějí, aby se utopili," prohlásila plavkyně. "Možná jsme jim jen k smíchu, ať se rozhodneme jak chceme. Možná pro ně nemá nic z toho nejmenší význam."

Vasko znal Pellerinovou z předchozích zasedání na Nostalгии nekonečna. Byla vysoká, měla typickou postavu plavkyně, hezký a výrazný obličej. Vlasy, sčesané z vysokého čela dozadu, hladké a lesklé aromatickým olejem, působily dojmem, že se právě vynořila z moře. To, co na první pohled považoval za pihy na lících a nose, byly ve skutečnosti světlezelené skvrnky. Plavci si na ně museli dávat dobrý pozor. Znamenaly, že si je moře oblíbilo, proniklo

do nich, prolomilo bariéry mezi zcela odlišnými organismy. Říkalo se, že dříve či později je moře uchvátí jako kořist, rozloží je a začlení do matice Přetvářečů.

Plavci byli na tyto příznaky hrdí. Líbilo se jim riziko, které pokaždé v oceánu podstupovali, zvláště ti zkušenější jako Pellerinová.

"Ale ani nemůžete vyvrátit, že Přetvářeči chtějí pomoci lidem do bezpečí," namítl Vasko. "Proč si nezaplavete a ne zjistíte si to?"

"Nikdy neplaveme, když se chovají takhle."

Vasko se zasmál. "Takhle? Takhle se nikdy nechovali, Pellerinová!"

"Nikdy neplaveme, když jsou Přetvářeči rozrušení. Jsou nepředvídatelní jako ty vaše rozhrkané stroje. Už jsme taky přišli o plavce, když byli tak divocí jako dnes."

"Podle mě musí za těchto okolností každý podstoupit nějaké riziko," řekl Vasko. "Jenže co já vím. Já jenom pracuju v potravinářské továrně."

"Kdybyste byl plavec, Malinine, dvakrát byste si rozmyslel, jestli si půjдете za takové noci zaplavat."

"To určitě."

"Jak to myslíte?"

Vzpomněl si na oběť, kterou přinesl starý pán. Na gesto tak obrovské, že se s ním ve své mladé mysli nedokázal vyrovnat. Teprve se začínal smířovat s jeho odchodem, začínal chápat, jak významné a důležité bylo jeho rozhodnutí, ale pak přišly okamžiky, kdy se před ním otevřela propast do netušených hlubin odvahy a nesobeckosti. Domníval se, že mu ani celý život nepostačí, aby se vypořádal s tím, co dnes zažil na ledovci.

Clavainova smrt s ním zůstane navždy jako střešina šrapnelu, jejíž ostré okraje bude cítit pod kůží s každým nádechem.

"Myslím to tak," řekl Vasko, "že pokud by mi záleželo víc na mém zdraví než na bezpečnosti Araratu..., tak bych se určitě hodně dlouho rozmýšlel, než bych strčil do vody palec u nohy."

"Vy jste ale drzý pitomec, Malinine. Nemáte o tom ani nejmenší představu."

"Mýlíte se," odsekl vztekle. "Mám docela dobrou představu. Můžete děkovat bohu, že jste nemusela prožít to, co dneska já. Víím, co znamená statečnost, Pellerinová. Víím to, ale přeju si, abych se to raději nedozvěděl."

"Pokud zase já víím, tak statečný byl Clavain, ne vy."

"Tvrdím snad něco jiného?"

"Tvrdíte to tak, jako byste se sám nějak vyznamenal."

"Byl jsem u toho," řekl Vasko. "To stačilo."

"Odpouštím vám, Malinine," pravila Pellerinová náhle zcela klidně. "Vím, že jste na moři prošli něčím hrozným. Muselo vám to pořádně zamotat hlavu. Jenže dva moji nejlepší přátelé mi před očima utonuli. Další dva moře rozpustilo a šest skonalo na psychiatrii, kde celé dny jenom slintají a kreslí po zdech nesmyslné znaky krví z vlastních prstů. Jedna z nich, Šizuko, byla moje milenka. Občas ji navštívím, ale jen se na mě pousměje a čmárá dál. Mám pro ni asi takový význam jako počasí." Zablýsklo jí v očích. "Takže mě nepoučujte o statečnosti, jasné? Každý z nás zažil věci, které by raději zapomněl."

Její klid podkopával Vaskovo urputné přesvědčení o vlastní pravdě. Uvědomil si, že se chvěje. "Promiňte," zašeptal, "neměl jsem tak mluvit."

"Prostě se s tím musíte vyrovnat. A už nikdy mi nepovídejte, že nemám odvalu jít plavat, když o tom nevíte ani zbla." Pellerinová odešla. Zůstal sám, v myšlenkách měl zmatek. Stále hleděl na šňůru světél, loďky mezitím odpluly o kus dál od břehu.

TRIFID

Alastair Reynolds

Údolí vykoupení - kniha první

Vydalo nakladatelství TRITON v Praze roku 2006
jako svou 905. publikaci, v edici TRIFID svazek 164.

Vydání 1.

Z anglického originálu Absolution Gap

přeložili Jana a Jan Jam Oščádalovi.

Ilustrace na obálce Jan Patrik Krásný.

Odpovědná redaktorka Kateřina Balgová.

Grafická úprava obálky Dagmar Krásná.

Autorský medailon Martin Šust.

Výtiskl EKON, Jihlava.

ISBN 80-7254-794-1

www.triton-books.cz

1,- Kč ve prospěch Akademie SF&F

Doporučená prodejní cena 229,- Kč
(členové SFK TRIFID 169,- Kč)